

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

KİMSE SİRLARIYLA KAYBOLMAZ

KAYIP KIZILAR

Megan Miranda

Çeviren: Yonca Mete Soy

indigo
kitap

"Acımasızca kurgulanmış... Romanın can alıcı noktası ters kronolojiyle ilerliyor olması. Her bir bölümde bir gün geri gidiyorsunuz ve tüm bakış açınız aniden değişiyor."
— *Publishers Weekly*

Sevdiğiniz insanı korumak için ne kadar ileri gidebilirsiniz?

Geçmişle yüzleşmek yerine ondan uzaklaşmayı seçen Nic, doğup büyüdüğü, hatıralar biriktirdiği kasabasına geri dönmek ve ölümlü pençeleşen babasıyla kopan bağlarını iyileştirmek ister fakat bunu yapmak tahmin ettiğinden de zor olacaktır.

Nic, eski kasabası Cooley Ridge'e döner dönmez yıllardır gördüğü kâbusları bizzat yaşamaya başlar. Yitirdiği arkadaşları, sevgilileri ve ailesi koca bir girdap olup onu içine çeker ve ucu bucağı gözükmeyen bir karanlığa sürükler.

Nic, bu karanlık geçmişte kaybolmamak için bir mucize aramaktadır...

New York Times Book Review — **Editörün Seçimi**

Entertainment Weekly — **En iyi gerilim**

The Wall Street Journal — **2016 yılının en iyi 5 kitabından biri**

Hollywood Reporter — **2017 yılında okunması gereken 16 kitaptan biri**

www.indigokitap.com

ISBN 978-6

9 786052 361443

27.50 TL

indigo
KITAP

f /indigokitap
t /indigokitap
i /indigokitap

**İNSANLAR MATRUŞKALAR
GİBİDİR ASLINDA...
MASKELERİNİ GERÇEK
BENLİKLERİ GİBİ
İÇLERİNDE SAKLI
TUTARLAR,
BUNU SADECE DERİNE
İNİP BAKANLAR
GÖREBİLİRLER.**

Aylardır *New York Times* çok satanlar listesinde olan *Kaybolan Kızlar* kitabının yazarı Megan Miranda yetişkinlerin yanı sıra genç-yetişkin kategorilerinde de kitaplar yazmaktadır. New Jersey'de doğup büyüyen Miranda, MIT'den mezun olmuştur. Kuzey Carolina'da eşiyle birlikte yaşayan yazarın iki çocuğu vardır.

Megan Miranda
KAYIP KIZLAR

Çeviren: Yonca Mete Soy

İ N D İ G O K İ T A P

Kayıp Kızlar Megan Miranda

Baskı: Kasım 2017
ISBN: 978-605-2361-44-3
Yayınevi Sertifika No: 31594

Copyright © Megan Miranda

Bu kitabın Türkçe yayın hakları Akcalı Ajansı aracılığıyla
İndigo Kitap Yayın Dağ. Paz. Rek. Ltd. Şti.'ne aittir.
Yayınevinden izin alınmadan kısmen ya da tamamen alıntı yapılamaz,
hiçbir şekilde kopya edilemez, çoğaltılamaz ve yayımlanamaz.

Orijinal Adı: All The Missing Girls
Çeviren: Yonca Mete Soy
Redaksiyon: Büşra Kanoğlu
Kapak Tasarımı: Yasin Öksüz

Baskı
My Matbaacılık San. ve Tic. Ltd. Şti.
Maltepe Mh. Yılanlı Ayazma Sk. No: 8/F Zeytinburnu / İstanbul
Tel: 0212 674 85 28
Sertifika No: 34191

İNDİGO KİTAP YAYIN. DAĞ. PAZ. REK. LTD. ŞTİ.
Oruçreis Mah. Tekstil Kent Cad. No:10 D:Z07Esenler/İSTANBUL
Tel: 0 212 438 17 83•Fax: 0 212 438 17 84
www.indigokitap.com•info@indigokitap.com

İK İNDİGO Birİndigo Kitap Yayın Dağ. Paz. Rek. Ltd. Şti. markasıdır.

Megan Miranda
KAYIP KIZLAR

Çeviren: Yonca Mete Soy

İ N D İ G O K İ T A P

Annem ve babam için...

1. BÖLÜM

Eve Dönüş

“İnsan... Unutmayı bir türlü öğrenemeyip de hep geçmişe bağlı kaldığı için şaşar durur kendi kendine. İsteddiği kadar ileri ve çabuk yürüsün, zinciri ile birlikte yürür, hızla akıp geçen olaylara bağlıdır yine de.”

— FRIEDRICH NIETZSCHE

Her şey aldatıcı derecede basit ve kolayca duymazdan gelinebilecek bir telefon sesiyle başladı. Everett'in komodininin üzerinden gelen o uğultu... Ekranın parlaklığı, pervaza kadar çekili perdeleri ve gün ışığıyla birlikte şehrin aydınlığına karşı ikinci bir savunma hattı olan pencerenin renkli camlarıyla karanlığa gömdüğü yatak odasında fazlasıyla göz alıyordu. Ekran-da beliren ismi görünce, sessize basıp telefonumu ters çevirdim, saatin yanına bıraktım. Ama sonra öylece uzanıp erkek kardeşimin bir pazar günü neden bu kadar erken bir saatte aramış olabileceğini düşündüm. Bütün olasılıkları gözden geçirdim: Babamı, bebeği, Laura'yı...

Eşyaların köşelerine sürtünerek karanlığın içinden yolumu buldum ve banyonun ışığını açtım. Klozet kapağının üzerine çöküp telefonu kulağıma dayadım, çıplak ayaklarım buz gibi yer fayanslarına yapışmış, bacaklarımdaki tüyler diken diken olmuştu.

Daniel'ın mesajı, sessizliğin içinde yankılanıyordu: *'Paranın tamamı neredeyse bitti. Evi acilen satmalıyız. Ancak babam evrakları imzalamayı reddediyor.'* Derken bir sessizliğin ardından, *'Durumu hiç iyi değil, Nic.'*

Benden hiç yardım istemiyordu, çünkü bu doğrudan açık sözlülük olurdu. Hiç bizim tarzımız değildi.

Hemen SİL'e basıp Everett uyanmadan tekrar çarşafın altına girip uyuduğundan emin olmak için ona hafifçe dokundum. Ancak o günün ilerleyen saatlerinde evime döndüğümde bir önceki günün postasını karıştırırken o mektup elime geçti. *Nic Farrell...* Mektup çok tanıdık bir el yazısıyla, mavi mürekkepli kalemle yazılmıştı. Adres kısmını belli ki farklı, koyu renk bir kalemle başkası yazmıştı.

Babam artık kimseyi telefonla aramıyordu. Telefonlar fazlasıyla kafasını karıştırıyor, ait olduğu kişilikten onu uzaklaştırıyordu. Kimin numarasını tuşladığını hatırlasa bile telefona cevap verdiğimiz anda aklından uçup gidiyorduk, havada dolaşan ses bulutundan başka bir şey değildik onun için.

Mektubu açtım. Kenarları tırtıklı, çizgili bir defter sayfasıydı. El yazısı hafifçe sola kayarak çizgilerin üzerine taşmıştı, sanki düşüncelerini parmaklarının ucundan aktarmadan önce aceleyle kâğıda dökmüş gibiydi.

Selamlama yoktu.

'Seninle konuşmalıyım. O kızı. O kızı gördüm.'

Kapanış cümlesi de yoktu.

Hemen Daniel'i aradım, mektup hâlâ elimle birlikte titriyordu. "Mesajını yeni gördüm." dedim. "Eve geliyorum. Neler olduğunu hemen anlat bana."

1. GÜN

Eşyalarımı arabama yüklemekten önce apartman daireme bir göz atıp son bir sayım yaptım: Valizler, kapı ağzındaydı; anahtar, zarfın içinde mutfak tezgâhının üzerindeydi. Bir de dün gece son dakikada yanıma almaya karar verdiğim eşyalarla birlikte, ağzı yarısına kadar dolu bir kutu vardı. Mutfaktan bakınca dairenin her bir açısını görebiliyordum. Çıplak ve bomboştu, ancak yine de bir şeyleri unuttuğumu düşünmeden edemiyordum.

Eşyalarımı bir telaş içinde toparlamıştım. Bir yandan okulun akademik yılının son haftalarını tamamlarken bir yandan da yokluğumda yaz boyunca evimi kiralayabilecek birilerini bulmaya, aynı zamanda Daniel'in telefonlarını cevaplamaya çalışmıştım. Geri dönmek. *Oraya* dönmek. Bunu yaptığım gerçeğini düşünmek için durup ara verecek vaktim bile yoktu. Daniel'in mektuptan haberi yoktu. O sadece benim oraya yardıma geleceğimi ve tekrar evime dönmem için iki ayım olduğunu biliyordu.

Dairem tamamen bomboştu artık. Tüm sıcaklığını kaybetmiş sanayi tipi bir konteyner, ağustos ayı boyunca burada kalacak, kısmen sorumluluk sahibi olduğunu düşündüğüm lisansüstü öğrencisini bekliyordu. Tabak çanakları ona bırakmıştım, çünkü onları paketlemek resmen bir işkenceydi. Futon koltuğu da ona bırakmıştım, bunu kendisi istemişti, ayrıca bunun için fazladan elli dolar vermişti.

Kalanları... En azından arabama sığmayan eşyalarımı birkaç blok ötede bir depoya yerleştirmiştim. Tüm hayatım kilitli dikdörtgen bir küpün içindeydi, rengârenk mobilyalarım ve tüm kışlık kıyafetlerim.

Aniden duyduğum kapı sesinin çıplak duvarlarda yankılanmasıyla olduğum yerde zıpladım. Yeni kiracının gelmesine henüz birkaç saat vardı, ben yola çıkınca gelmesi gerekiyordu. Bu kadar erken bir saatte de beklediğim başka kimse yoktu.

Daracık odanın içinde ilerleyip kapıyı açtım.

“Sürpriz!” dedi Everett. “Evden çıkmadan seni yakalamak istedim.” İş kıyafetleri vardı üzerinde. Pırıl pırıl ve şıktı. Bir kolunu arkasına doğru büküp beni öpmek için eğildi. Üzeri kahve ve diş macunu, nişasta ve deri kokuyordu. Arkasında tuttuğu, içinden buharlar yükselen köpük bardağı çıkardı. “Bunu sana aldım, yolda içmen için.”

Derin bir nefes aldım. “Kalbime giden yol işte!” Tezgâha yaslanıp bardaktan koca bir yudum aldım. Everett, saatine bakıp bana bir göz kırptı. “Bunu yapmaktan nefret ediyorum ama hemen çıkmalıyım. Şehrin diğer yakasında erkenden bir randevum var.”

Tam orta noktada son bir öpücük için buluştuk. Giderken onu dirseğinden yakalayıp, “Teşekkürler.” dedim.

Kayıp Kızlar

Alnını alnıma dayayıp, “Hemen hallolacak, göreceksin.” dedi.

Koridorun sonundaki asansöre varana kadar gidişini izledim. O düzgün ve ölçülü adımlarını, yakasına değen koyu renk saçlarını... Asansör kapısının açılmasıyla birlikte birden bana döndü. Kapı eşiğine yaslandığımı görünce bana gülümsedi.

“Dikkatli kullan, Nicolette.”

Kapıyı kapadım. Gerçek hayata dönmemle birlikte kollarıma ve bacaklarıma birden bir ağırlık çöktü, parmak uçlarım karıncalanmaya başladı.

Mikrodalganın üzerindeki saatin kırmızı rakamları ilerliyordu, birden irkildim.

Trafik yoğunluğunu, öğle yemeği molasını, duruma göre de benzin ve ihtiyaç molalarını düşersek Philadelphia'dan Cooley Ridge'e gidiş arabayla dokuz saat sürüyordu. Daniel'a çıkacağımı söylediğim saatten yirmi dakika sonra evden ancak çıkabilecektim. Fakat onun, evin girişindeki toprak yola oturmuş, ayağını yere vura vura beni bekliyor olacağını gözümün önüne getirebiliyordum.

Ön kapıyı valizimle ittirip Daniel'a bir mesaj gönderdim: *‘Yoldayım, ama 15.30 gibi orada olurum.’*

Bagajımı ve kalan kolileri evin, yani bizim blokun arkasına park ettiğim arabaya yüklemek için iki kere eve girip çıkmam gerekti. Uzaktan trafiğin yoğunlaşmaya başladığını duyabiliyordum. Otobandan sabit bir uğultu, ara ara da korna sesleri yükseliyordu. Pek tanıdık bir ahenkti bu.

Arabayı çalıştırıp içeri biraz hava girmesi için bekledim. *Tamam, tamam,* diye düşündüm. Telefonumu bardak tutacağına

koyar koymaz Daniel'dan gelen cevabı gördüm: '*Babam seni akşam yemeğine bekliyor. Sakın gecikme.*'

Sanki orada olacağımı söylediğim saatten üç saat sonra varacaktım da... İşte bu Daniel'in en etkileyici başarılarından biriydi. Edilgen-saldırgan mesajlaşma sanatında gerçekten ustalaşmıştı. Yıllardır bunun üzerine çalışıyordu.

—

KÜÇÜKKEN, geleceği görebildiğime inanırdım. Bu muhtemelen babamın hatasıydı. Çocukluğumu, verdiği felsefe derslerinin klişe sözleriyle doldurmuş, gerçekte var olmayan şeylere inanmamı sağlamıştı. Gözlerimi kapatıp geleceğin anlık, muhteşem görüntülerle gözümün önüne gelmesini dilerdim. Daniel'ı kep ve cüppesiyle görürdüm. Annemle Daniel'ın bana biraz daha yaklaşmaları için onlara işaret ederken fotoğraf makinemin lensinden annemin gülümseyişini görürdüm. *Kolunu annemin omzuna at. Birbirinizi seviyormuş gibi yapın! Harika.* Tyler'la birlikte yıllar sonraki halimizi görürdüm: Çantalarımızı çamur içindeki kamyonetin arkasına fırlatıp üniversiteye gidişimizi ve bir daha geri dönmek üzere oradan ayrılışımızı...

O zamanlar, kasabadan gitmenin bir kamyonete atlayıp gitmek kadar basit bir olay olmadığını, aslında on yıllık bir yara iyileşmesi kadar uzun bir süreç olacağını anlamak imkânsızdı. Kilometrelerce ve yıllarca sürececek, ağır adımlarla gidilecek bir mesafeydi bu. Tabii, Tyler'in Cooley Ridge'den hiç ayrılmadığından bahsetmiyordum bile. Daniel ise hiçbir zaman mezun olamamıştı, annem hayatta olsaydı da bunu göremeyecekti zaten.

Kayıp Kızlar

Eğer hayatım bir merdiven olsaydı, Cooley Ridge bu merdivenin en alt basamağı olurdu. Smoky sıradağlarının kenarına sıkışmış, *Amerika'nın Küçük Kasabaları* sıralamasının tanımına son derece uygun, ancak fazla albenisi olmayan mütevazı bir kasabaydı. Bu kasabanın dışındaki her yer, herhangi bir yer, benim zamanla ulaşacağım daha yüksekteki basamaklardı. Üniversitem, 320 kilometre doğudaydı, lisansüstü eğitim aldığım okulum kuzeyde bir üst eyalette, staj yaptığım yer ise artık kök saldığım ve ayrılmaya hiç niyetim olmayan bir şehirdeydi. Şahsıma ait bir apartman dairesi, masamda isim levham ve zamanla uzaklaştığım Cooley Ridge.

Ancak bir yerden ayrılmakla ilgili öğrendiğim bir şey vardı, o da asla gerçek anlamda geri dönemeyeceğindi. Artık Cooley Ridge'le ne işim olurdu bilmiyordum, aynı şekilde Cooley Ridge'in de benimle ne işi olurdu? Yıllar geçtikçe aradaki mesafe sadece açılıyordu.

Çoğu zaman, Everett, "Bana geldiğin yeri anlat, bana nasıl yetiştğini anlat, bana aileni anlat." diyor, eskileri düşünmek zorunda kaldığım bu anlarda, aklımda sadece o zamanlardan kalma bir karikatür belirliyordu. Tatillerde evlerin girişlerine kurulan masalardan oluşan, her şeyin zamanla birlikte donduğu minyatür bir kasaba... Bu yüzden Everett'a hep yüzeysel, düz ve geçiştirici cevaplar verirdim. "Annem ben on altı yaşındayken öldü, ormanın kenarında ufak bir kasaba, bir tane ağabeyim var..." gibi.

Cevap vermeme rağmen benim için bile hiçbir anlamı yoktu bu sözlerin. Kenarlarından içeri doğru solmuş, renklerini yitirmiş, garipliklerle dolu hayalet bir kasabanın ana hatlarını gösteren polaroid fotoğraf karesi gibiydi.

Ancak Daniel'dan, "Evi acilen satmamız gerekiyor." dediği bir telefonla buradan hızla gazlamam gerektiğini hissettim. "Eve geliyorum." dedim ve birden o fotoğrafın kenarları kırıştı, renkleri alev aldı. Annem yanağını alnıma dayadı. Corinne, dönme dolabın en tepesinde, içinde bulunduğumuz kabini hafifçe ileri geri salladı. Tyler, aramızda uzanan nehrin üzerine eğik bir şekilde düşmüş ağacın üzerinde dengede durdu...

O kızı, diye yazmıştı babam mektubunda, o kızın kahkahası kalbimi birden yerinden oynattı.

SENİNLE konuşmalıyım. O kızı. O kızı gördüm.

Bir saat sonra, hatta hemen *kısa bir süre* sonrasında yazdıklarını unutmuş olmalıydı, bundan emindim. Kapalı zarfı bir kenara atmış, sonra da birisi gelip mektubu şifonyerinin üzerinde ya da yastığının altında terk edilmiş olarak bulup babamın dosyalarından adresimi bulmuş olmalıydı. Ancak bütün bunları tetikleyici bir şeyler olmuş olmalıydı. Bir anı... Beyninin en derinlerinde kaybolmuş bir fikir, kaçacak hiçbir yeri olmayan bir düşüncenin alev alması gibi...

Yırtılmış bir kâğıt, yamuk el yazısı ve zarfın üzerine yazılmış ismim...

Şimdi ise kafamda sanki sert ve vahşi bir şey serbest bırakılmıştı, o isim zıplayarak yankılanıyordu: *Corinne Prescott*.

Aklımın bir köşesinde yerini koruyan babamın mektubu, son birkaç haftadır çantamın içinde katlı olarak saklıyordum. Cüzdanımı ya da arabamın anahtarlarını bulmak için çantamı karıştırdığımda yine o kâğıdın kenarına, köşesinin o sivri ucuna

Kayıp Kızlar

dokunacak ve Corinne yine bir anda gözümün önünde belirecekti. Omuzlarına dökülen uzun bakır renk saçları, naneli sakız kokusu ve kulağımdaki fısıltıları...

O kız. Corinne, her zaman için *o kızdı*. Başka hangi kız olabilirdi ki?

En son evime arabayla gideli bir yılı geçmişti... Daniel beni arayıp babamı bir merkeze yatırmamız gerektiğini söylemişti, ben de son dakikada uçak masrafını karşılayamamıştım. Arabayla gidiş dönüş yolculuğu boyunca hep yağmur yağmıştı.

Öte yandan, bugün araba kullanmak için harika bir gündü. Yağmur yoktu, gökyüzü bulutlu ama kasvetli değildi. Aydınlıktı ancak berrak değildi. Hiç duraksamadan üç eyaleti çoktan aşmıştım bile. Geçmişimi ve kuzeyde yaşamamın sevdiğim somut özelliklerini hızla gözden geçirirken kasabalar ve yollar gözümün önünden birer bulut gibi geçivermişlerdi. Hayatımın temposunu seviyordum. Günümü yapılacaklar listesiyle doldurup zamanı yönetmeyi ve onu istediğim gibi kullanmayı, apartmanımın yakınlarında, köşedeki o mahalle bakkalında çalışan çırağın sabırsızlığını ve benimle asla göz kontağı kurmadan başını çengel bulmacadan ayırmamasını... Onca şey, bir kaldırım dolusu hiç tanımadığım insanın ve sonsuz olasılıkların bu bilinmezliği hoşuma gidiyordu.

İşte bu eyaletlerin arasından geçmek de böyle bir şeydi. Ancak araba sürüşlerinin başlangıçları sonlarından her zaman daha hızlı olurdu. Güneye indikçe yol çıkışları seyrekleşiyordu, doğa manzarasının değişmeyen görüntüsü sanki bin kere aynı yerden geçtiği izlenimi veriyordu insana.

Bardak tutacağında duran telefonum çaldığında Virginia eyaleti yakınlarındaydım. Tek elimi direksiyondan ayırmadan

diğer elimle çantamdaki *bluetooth* cihazını yokladım, ancak bulamayınca sonunda pes edip telefonumun hoparlörüne tıkladım, “Alo?” diye seslendim.

“Hey, beni duyabiliyor musun?” Everett’in sesi cızırtılı geliyordu. Hoparlörden mi kaynaklanıyordu yoksa telefon mu çekmiyordu, bilemiyordum.

“Evet, ne var ne yok?”

Tam olarak çözemediğim bir şeyler mırıldandı, kelimeleri kesik kesik geliyordu.

“Üzgünüm, sesin kesiliyor. Ne dedin?” Resmen duyması için bağıırıyordum.

Parazitin arasından, “Ayaküstü bir şeyler atıştırıyorum.” dedi. “Seni merak ettim. Tekerlekler dayanıklı mı bu sefer?” Sesinden gülümsediğini tahmin edebiliyordum.

“Cep telefonunun çekmesinden daha iyi.” dedim.

Birden kakhaha attı. “Sanırım gün boyu toplantı halinde olacağım, ama oraya gittiğinde beni mutlaka ara ki vardığından emin olayım.”

Öğle yemeği yemek için mola vermeyi düşündüm ancak kilometrelerce sürecektir asfalt ve tarladan başka bir şey yoktu görünürde.

—

EVERETT’LA BİR YIL ÖNCE, babamı merkeze yatırdıktan bir gece sonra tanışmıştık. Gergin ve tedirgin bir şekilde eve kadar arabayla gelmiş, yolculuğumun beşinci saatinde lastik patlayınca hiç durmadan çiseleyen yağmur altında lastiği kendim değiştirmek zorunda kalmıştım.

Kayıp Kızlar

Daireme vardığımda gözyaşlarına boğulmak üzereydim. Çantam omzuma asılı vaziyette anahtarı kilide sokmaya çalışırken ellerim titriyordu. Sonunda o kaskatı ahşap kapıya başımı dayayarak kendimi destekleyebilmişim. Sanki her şey çok harikaymış gibi tam o sırada 4A'daki çocuk da asansörden inmişti. Bana baktığını hissediyordum, muhtemelen gözyaşlarına boğulmamı bekliyordu.

4A numaralı daire, her zaman çok yüksek sesle müzik dinleyen, her zaman misafirleri olan ve geleneksel ev saatlerine hiç uymayan bir komşu... İşte buraya dair bildiğim şeyler bunlardı. Yanında bir adam olurdu. Şık olmadığı zamanlarda bile oldukça özenli, kaba olmasına rağmen yumuşak, sarhoş olmasına rağmen ayık görünen...

4A'da oturan çocuk, akşamları koridorda karşılaştığımızda arada sırada bana gülümserdi, hatta bir keresinde asansörün kapısını bile bekletmişti benim için, ama burası kalabalık bir şehirdi. İnsanlar öylece gelip geçerlerdi. Bir süre sonra simalar bulanıklaşırdı.

"Selam 4C!" demişti lafı ağzında geveleyerek. Ayakta zor duruyordu.

"Nicolette!" dedim.

"Nicolette..." diye tekrar etti. "Trevor." Yanındaki adam onun adına utanmış gibi görünüyordu. "Bu da Everett. İçecek bir şeyler istiyor gibi görünüyorsun. Hadi ama bir komşuya yakışır gibi davran."

Aslında bir komşuya yakışır gibi olmanın bir sene önce oraya yeni taşındığımda, benim adımla öğrenmesi gerektiğini düşünmüştüm, ancak o içkiye ihtiyacım vardı. *Orayla buranın*

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

arasındaki o mesafeyi hissetmek istemiştim. Dokuz saatlik araba yolculuğundan sonra, iyi bir zaman geçirmeliydim.

Onlara doğru ilerlerken Trevor evinin kapısını açtı. Yanındaki adam elini bana doğru uzatıp “Everett...” dedi, sanki Trevor’ın onu tanıtmaması yetmemiş gibi.

Oradan ayrılana kadar Everett’a çoktan babamla ilgili her şeyi anlatmıştım, o da bunun en doğru karar olduğunu söylemişti. Ona lastiğın patlamasından yağmura ve yazın tatilde neler yapmak istediğime kadar anlatmıştım. Konuştukça hafiflemiş, rahatlamıştım. Belki de votkanın etkisiydi ancak ben Everett’dan dolayı olduğunu düşünmek istemiştim. Trevor da yanımızdaki kanepede uyuyakalmıştı.

“Ah, gitmeliyim.” demiştim.

“Dairene kadar sana eşlik edeyim.” demişti Everett.

Sükûnet içinde yürürken başım oldukça hafiflemişti. Derken elimi dairemin kapı koluna götürdüğümde hâlâ yanımdaydı. Bu gibi durumlarda yetişkinlerin kuralları neydi? “İçeri girmek ister misin?”

Bana cevap vermedi ama içeriye kadar eşlik etti. Stüdyo çatı katı dairemin tamamını gören ufak mutfağında donup kaldı. Evim, yüksek pencereleri olan tek göz bir evdi. Tavandaki borulara asılı tüllerle yatak odamı ayırmıştım. Ancak, tüllerin arasında yatağımı görebiliyordum. Dağınık ve davetkâr görünüyordu. O da bunu görebiliyordu, bunu biliyordum.

“Vay!” dedi. Mobilyalar için söylemiş olmalıydı, bundan emindim. Hayır kurumlarından ve bit pazarlarından araştırıp bulduğum eşyaları tekrardan canlı renklere boyatarak bir uyum sağlamıştım. “Kendimi Alice Harikalar Diyarı’nda hissettim.”

Kayıp Kızlar

Ayakkabılarımı çıkarıp mutfak tezgâhına dayandım. “On papeline bahse girerim ki onu hiç okumadın.”

Everett, bana gülümseyerek buzdolabımı açtı ve bir şişe su çıkardı. “İç beni! ” deyince birden kahkahalara boğuldum. Sonra da bir kartvizit çıkarıp tezgâhın üzerine koydu ve öne doğru eğildi. Dudaklarıma bir öpücük kondurup geri çekildi. “Ara beni.” dedi.

Ben de onu aradım.

TEPELERDEKİ O BEMBEYAZ çiftlik evleri ve onları çevreleyen çimlerin üzerlerine öbek öbek serpilmiş saman balyalarıyla Virginia’nın içinden geçerken yol sanki hiç bitmeyecekmiş gibiydi. Sonra dağların arasından geçen yol, bariyerler ve sis lambalarının açılması gerektiği konusunda uyarı veren levhalar ve radyo parazitiyle ara ara gelip giden radyo istasyonları... Mesafe aldıkça sanki hızım kesiliyordu. *İzafiyet* diye düşündüm.

Gitmek üzere olduğum, büyüdüğüm yerde hayat temposu farklıydı. İnsanlar o kadar hızlı hareket etmiyorlardı, on yılda fazla değişmemişlerdi. Cooley Ridge, insanı kendi özünde tutardı. Otobandan ayrıldım. Rampadan aşağıya inip ana caddeye çıkarken Charlie Higgins’i ya da onun gibi birini CVS’in” döküntü bir duvarına yaslanmış bir halde bulacağıma bahse girebilirdim. Her ne kadar üzerinden zaman geçmiş ve herkes farklı kişilerle evlenmiş olsa da Christy Pote’u ağabeyimin arkasından yas tutarken bulacağımın da bahsine girebilirdim. Daniel her zaman bunu görmezden gelecekti.

* “İç beni”: Alice Harikalar Diyarı kitabında geçen bir konuşma. (ç.n)

** CVS: Amerika’da yaygın eczane zinciri. (ç.n.)

Belki buranın nemindendi ve o nemle baş etmek zorunda kalmaktandı. Tıpkı ayaklarımızın altına yapışan tatlı ve ağdalı bir şurup gibi... Belki de dağlara bu kadar yakın yaşamaktandı. Bin yıllık bir geçmişi olan, ben doğduğumdan beri var olan ve ben öldükten sonra da var olacak o ağaçlar...

Belki de gerçek şuydu ki bizzat burada bulunduğunuz zaman ötesini göremiyordunuz. Sadece dağlar, orman ve siz vardınız. O kadar.

On yıl sonra, 160 kilometre sonrasındaki eyalet sınırını geçiyordum... *Kuzey Kaliforniya'ya Hoş geldiniz!* Ağaçlar yoğunlaşmaya, hava ağırlaşmaya başlamıştı ve işte eve geri dönmüştüm.

O bulanık köşeli görüntüler tekrar gözümün önüne geliyordu, aklım kendini sıfırlayarak bir bir eskileri hatırlamaya başlamıştı. Hayaletlerimiz sanki tekrar hayat buluyordu. Önümdeki yol kenarından Corrine'in başparmağını işaret ediyor, o sırada terden parlayan bacaklarıyla yakınından bir araba geçtiğinde havalanan eteğiyle yol boyunca koşuyor... Omzuma asılan, nefesi buram buram votka kokan Bailey... Belki de kokan benim nefesimdi.

Parmaklarımı direksiyondan kurtardım. Uzanıp gördüklerime dokunmak istiyordum. Corrine'in, "Kıçını topla, Bailey." deyip benimle göz göze gelerek bana gülümsemesini istiyordum. Ancak her şey gibi görüntüler de hızla gözümün önünden kayboldu. Ondaki kalan tek şey ona duyduğum özlemin verdiği sancıydı.

32 kilometre ötedeki evimi görebiliyordum. Ön giriş kapısını, çalılarla örtülü o patika yolu ve giriş yolundaki çakıl taşlarının arasından çıkan otları. O tel örgü kapının gıcırdamasıyla

Kayıp Kızlar

birlikte Tyler'ın sesini duyuyordum: *Nic?* Ancak sesi hafızamdakinden daha derin, bana daha yakın gelen bir sestti.

Birazdan evimde olacaktım.

Çıkıştan aşağıya doğru, trafik ışıklarının solunda asfalt çatlamıştı ve gri bir tondaydı.

Tam köşede zemine yeni dikilmiş bir tabela vardı. İlçe panayırı yine başlamıştı... Derken birden göğsümde bir kıpırdanma hissettim.

İşte bir grup delikanlı aynı Charlie Higgins'in yaptığı gibi CVS'in etrafında aylak aylak dolanıyordu. Dükkânlar şeridi yine yerinde duruyordu. Bir zamanlar kent simgesi olan Kelly's Pub dışındaki dükkânların üzerindeki yazılar değişmişti. İşte ilkokulum da oradaydı, tam yolun karşısında da muhtemelen arka dolaplarından birinde Corinne'in tozlanmaya yüz tutmuş dava dosyasının bulunduğu polis karakolu vardı. Corinne'le ilgili şeyleri nereye koyacaklarını bilemediklerinden tüm delilleri paketleyip bir köşeye tıkıştırmış olmalıydı. Arada kaynayıp gitmişti, zamanla unutulmuştu.

Yolun kenarında üzerimizden geçen elektrik telleri, Protestan ol ya da olma, neredeyse herkesin gittiği kilise ve onun yanında da mezarlık vardı. Corinne, arabayla mezarlığın yanından geçerken nefeslerimizi tuttururdu. Raylardan geçerken de ellerimizi tavana dikedik. Kilise çanı saat 12.00'de çaldığında, bir öpücük verip ölülerin yanından geçerken nefes almazdık. Corinne, annem öldükten sonra da bu hareketleri yaptırmaya devam etmişti; sanki ölüm bir hurafeymiş de omuzlarımıza tuz dökersek ya da ellerimiz arkamızda parmaklarımızla dua edersek onu mat edecektik.

Trafik lambalarında durunca telefonumu çıkarıp Everett'i aradım. Tesadüfün böylesi, tam da o sırada onun sesli mesajı geldi. 'Geldim.' dedim. 'Buradayım.'

EV, ŞU SON DOKUZ saattir gözümde canlandırıdığım gibiydi. Evin girişinden ön kapıya doğru giden patika yolu boydan boya bahçe kaplamıştı. Daniel'in arabası garajın yanındaki sundurmanın kenarına, benim arabama yer bırakacak şekilde park edilmişti. Eve giden taşların üzerinde yürürken otlar ayak bileklerimi çiziyordu, bacaklarım tek tek hatıralarla geriliyordu. Evin yer yer eskimiş olan fildişi dış kaplaması güneşin etkisiyle bazı yerlerde solmuş görünüyordu. Doğrudan oraya bakmam için gözlerimi kısımam gerekiyordu. Arabayla evin ortasında durup kafamda bir ihtiyaç listesi oluşturdum: *Bir yerden basınçlı bir yıkayıcı ödünç al, seyyar çim biçme makinesi olan birini bul ve kapı girişi için renkli çiçekli birkaç saksı al.*

Daniel, evin köşesini dönüp bana doğru gelirken hâlâ gözlerimi kısıp elimle güneşi engelliyordum.

"Arabanın sesini duydum sanki..." dedi. Saçları son hatırladığımdan çok daha uzundu, çene boyundaydı. Bir daha dönmek üzere buradan ayrılırken benim saç boyum da aynıydı. Önceleri hep dazlak kafa dolaşırdı, çünkü saçını uzatmaya başladığı anda insanlar bana benzediğini söylerlerdi.

Uzadıkça sanki rengi daha çok açılmıştı; sararmış da denilebilirdi. Benim saçlarımsa tam tersi, yıllar geçtikçe koyulaşmıştı. Hâlâ benim gibi solgun benizliydi, açıkta kalan omuzları ise çoktan kızarmaya başlamıştı. Zayıflamıştı, yüzündeki o sert hatları biraz daha belirginleşmişti. Artık kardeş olduğumuzun anlaşılması güçtü.

Kayıp Kızlar

Göğsü kirden çizik çizikti, elleriyse toprak kaplıydı. Bana doğru yaklaşırken avuçlarını kot pantolonunun yanlarına sildi.

“İşte saat üç buçuktan önce...” dedim. Ne kadar da saçma bir yorumdu bu. İkimizin arasında en çok sorumluluk sahibi olan Daniel’dı. Anneme yardım etmek için okuldan ayrılan da, babamın yardıma ihtiyacı olduğunu söyleyen de, şimdi ise ailemizin parasına göz kulak olan da yine oydu. Bu yüzden zamanında buraya gelmiş olmam onu pek etkilemeyecekti.

Kahkaha atarak ellerinin tersini tekrar kot pantolonunun yanlarına sildi. “Ben de seni gördüğüme sevindim, Nic.”

“Özür dilerim.” deyip kendimi onun kollarına attım. Bunu hep yapardım. Bir şeyi telafi etmeye çalışırken tam tersini abartarak yapardım. Ben Daniel’ı kucaklarken o kaskatıydı, her tarafıma kir bulaştığını biliyordum. “İş nasıl, Laura nasıl, sen nasılsın?”

“Yoğunum. Laura hamile olduğu kadar da sinir bozucu. Geldiğine sevindim.”

Ona gülümseyip çantama uzanmak üzere kafamı arabaya soktum. Onun kibarlıklarına alışkın değildim hiç. Öyle davranırsa bile ne demek istediğini bir türlü anlayamazdım. O, babamın her zaman dile getirmekten hoşlandığı gibi okunması zor biriydi. Yüzünde her zaman bir beğenmemişlik ifadesi vardı, bu yüzden de kendimi savunup ona bir şeyler kanıtlama gereği duyardım her zaman.

“Ah...” dedim arabamın arka kapısını açıp koltuğun üzerindeki kutuları karıştırarak. “Laura’ya bir şey aldım. İkiniz için, hatta bebek için.” Lanet olsun, neredeydi? Önünde, yanardöner simli bir çingirak bulunan hediye poşetlerinden birinin içindey-

di. “Burada olmalı...” diye mırıldandım. Poşetin içindeki ince kâğıt bezde ise benim anlam veremediğim ama tam Laura’lık bir şey olduğunu düşündüğüm bebek bezi desenli toka vardı.

Daniel, uzun parmaklarıyla açık duran araba kapısını kavrayıp, “Nic...” dedi. “Bekleyebilir. *Baby shower** önümüzdeki hafta. Yani tabii müsaitsen, gitmek istersen...” Boğazını temizledi ve parmaklarını araçtan çekti. “Senin gelmeni çok ister.”

“Tamam.” dedim birden doğrulup. “Tabii, tabii ki...” Kapıyı kapatıp eve doğru yürümeye başlayınca Daniel da hemen yanıma geldi. “Evin durumu nasıl?” diye sordum.

Evi en son geçen yaz babamı Grand Pines’a götürmeye geldiğimde görmüştüm. O zamanlar babamı geçici bir süreliğine götürdüğümüzü düşünmüştük, hatta ona da öyle söylemiştik. *Sadece şimdilik, baba. Sen kendini iyi hissedene kadar. Kısacık bir süreliğine.* Artık babamın iyileşemeyeceği çok açıktı, kısacık bir süre kalmayacaktı. Akı karmakarışık. Maddi durumu daha da beterdi, tüm mantığı alt üst edecek bir felâketti. Ama en azından ev hâlâ onundu. *Evimiz* hâlâ bizimdi.

“Evin su, elektrik gibi ihtiyaçlarının karşılanması için dün gerekli yerleri aradım, ancak alternatif akımda sorun var.”

Daha geleli henüz beş dakika bile olmamıştı ama uzun saçlarımın boynuma yapıştığını hissedebiliyordum. Askılı elbisem üstüme yapışmıştı, bacaklarım ter içindeydi. Paramparça olmuş ahşap girişten geçerken dizlerimin bağı çözülmüştü. “Hani esinti nerede?” diye sordum.

“Hava bir aydır böyle.” dedi. “Birkaç vantilatör getirdim ama alternatif akım olmadan bir şey yapılamıyor. Biraz bada-

* Baby shower: Doğum öncesi hediye partisi. (ç.n)

Kayıp Kızlar

na gerekiyor, birkaç ampul ve iyi bir temizlik yeterli, sonra da içerideki eşyalarla ne yapacağımıza karar veririz. Eğer kendimiz satarsak cebimizde fazladan para kalır.” diye de ekledi keskin bakışlarla bana dönerek. İşte bu aşamada artık devreye ben giriyordum. Daniel, babamın evrak işleriyle ilgilenmeme ek olarak evin satışıyla da ilgilenmemi istiyordu. Onun bir işi ve doğacak bir bebeği, kocaman bir hayatı vardı burada.

Buraya iki aylığına gelmiştim. Elime nakit geçsin diye yokluğumda apartman dairemi kiraya vermiştim. Parmağımda bir yüzük ve haftada altmış saat çalışan bir nişanlım vardı. Şimdi ise kafatasımın içinde bir hayalet gibi oradan oraya zıplayan bir isim, Corinne Scott vardı.

Daniel, tel örgü kapıyı çekince o çok tanıdık gıcirtı mideme bir bıçak gibi saplandı. Her zaman böyle olurdu. Evine Hoş geldin, Nic.

DANIEL, ARABAYI BOŞALTMAM için bana yardımcı oldu. Valizlerimi ikinci katın koridoruna bırakıp kişisel eşyalarımı ise mutfak masasının üzerine bıraktı. Koluyla tezgâhı silince tomarla toz bulutu camdan içeri giren güneş ışınının üzerinde asılı kaldı. Koluyla yüzünü örtüp öksürdü. Tezgâhın üzerindeki bir karton kutuyu gösterip, “Üzgünüm, içeri hiç girmedim ama gerekli malzemeleri getirdim.” dedi

“Ben de bu yüzden buradayım.” dedim.

Burada kalacağım süre boyunca eğer bu evde kalacaksam temizliğe odamdan başlamam gerekiyordu diye düşündüm. Uyuyabileceğim bir yer olmalıydı. Üst katta merdivenlerin ora-

da duran valizimin yanından geçerek bir kutu dolusu temizlik malzemesini yükledim ve eski odama doğru yöneldim. Koridorda yürürken yerdeki döşeme tahtaları gıcırdayordu, her zamanki gibi tam odanın kapısına bir adım kala. Camdan içeri giren ışık, perdelerin arasından sızıyordu. Odanın içindeki her şey o yumuşak parıltının içinde belli belirsiz görünüyordu. Lambayı yakmaya çalıştım ama yanmadı. Elimdeki kutuyu yere bırakıp perdeleri sonuna kadar araladım. Daniel, ayrık duran garajdan elinde portatif bir vantilatörle eve geliyordu.

Üzerinde solgun papatya deseni bulunan sarı yorgan, sanki hiç burayı terk etmemişim gibi hâlâ yatağın altında darmadağın duruyordu. Çarşafların üzerindeki izler... Bir kalça, diz, yandan bir profil... Sanki birisi henüz yeni uyanmış gibiydi. Daniel'in ön kapıdan girişini duyunca yorganı hemen yerden alıp üzerindeki çıkıntıları ve kırışıklıkları elimle düzelttim.

Her iki pencereyi de açtım. Bir kilidi sağlam olan, diğeri ise ortaokul yıllarımdan kilidi kırılmış ve hiç yaptırılmamış olan pencereydi. Tel örgü artık işe yaramıyordu, çok da büyük bir kayıp değildi. Yıllarca kötü kullanılmışlığın sonucu olarak yıpranmış ve yırtılmıştı. Eskiden altını ittirir, emekleyerek eğimli çatıya çıkar ve her gece zemindeki saman örtüsünün üzerine atlardım. Ancak aradaki mesafenin yanlış hesaplandığı durumlarda canınız yanabilirdi. On yedi yaşındayken böyle şeyler harika hisler uyandırıyor insanda, ancak şimdi düşününce ne kadar da saçmaymış. Tırmanarak tekrar odama çıkamayacağım için arka kapıdan içeri girer, gizlice merdivenlerden çıkardım. Döşemelerin gıcırdamaması için de elimden geleni yapardım. Aslında şimdi düşününce hiç atlamadan ve tel örgüyü bozmadan yine aynı yoldan gizli gizli dışarı kaçabilirmişim.

Kayıp Kızlar

Arkamı döndüğümde odanın ne kadar aydınlandığını fark ettim. Daniel'ın çoktan elden geçirdiği şeyleri inceledim: Duvarda asılı olan bazı fotoğrafları indirmişti, eskiden asılı oldukları yerdeki sarı badananın şimdi rengi atmıştı, eskiden dolabın içinde üst üste yığılmış eski ayakkabı kutuları şimdi odanın bir köşesinde düzgün bir şekilde sıralanmıştı ve annemin çocukluğundan kalma dokuma kilim de yatağımın altından çekilip odanın tam ortasına serilmişti.

Birden yer döşemelerinden gelen gıcırtyı duydum. Daniel elinde tuttuğu portatif vantilatörle odanın girişinde belirdi. “Teşekkürler...” dedim.

Omuz silkerek, “Bir şey değil.” dedi. Köşeye yerleştirip açısını ayarladı ve açma düğmesine bastı. Dünya varmış. “Geldiğin için teşekkürler, Nic.”

Ayaklarımın üzerinde hafifçe kımıldayarak, “Odamı elden geçirdiğin için teşekkür ederim.” dedim. Diğer kardeşlerin iyi anlaşılabilmelerini ve bütün formaliteleri bir kenara bırakıp bir anda eski çocukluk günlerindeki samimiyeti yakalayabilmelerini bir türlü anlayamıyordum. Daniel’la ben de tüm günümüzü parmak uçlarında dolanıp birbirimize teşekkür ederek geçiriyorduk.

“Ne?” dedi bir yandan vantilatörün ayarını yükselterek, o alçak uğultusu şimdi beyaz gürültüye dönüşmüş dışarıdan gelen sesleri bastırıyordu.

“Odamı...” dedim duvarları işaret ederek. “Fotoğrafları indirdiğin için teşekkür ederim.”

“Ben indirmedim.” dedi vantilatörün önünde duraksayıp gözlerini bir saniye kapatarak. “Babam indirmiş olmalı.”

Belki de tam hatırlamıyordum. Tam bir sene önce buradaydım, babamın evden ayrılışının gecesinde ama işte o ayrıntılar... O ayrıntılar kayıptı. O ayakkabı kutuları o zaman da indirilmiş miydi? Fotoğraflar duvardan indirilmiş miydi? Bunları hatırlamam gerekirdi. O gece olduğu gibi bulanık bir geceydi.

Daniel, o gün babamı bakım evine bıraktıktan sonra, ona, 'İşim var, gitmeliyim,' dememe rağmen doğrudan evime gitmek yerine buraya geldiğimi bilmiyordu. O gün buraya geri gelmiştim. Odadan odaya girip çıkıyordum. Her an ağlayabilirdim, ufak bir çocuğun ilçe panayırının göbeğinde kaybolup kalabalıkta tanıdık bir yüz araması gibi sarsılmıştım. Bomboş evde nevresimlerin içine kıvrılmışım. Derken bir araba motoru sesini takiben kapı zili çalmıştı ancak cevap vermemiştim. Sonradan tel örgünün gıcirtısı, kapıdaki anahtar sesi ve basamağı çıkan adımlar... Tyler orada yatak odamın duvarına yaslanmış halde duruyordu. "Az kalsın seni fark etmiyordum, iyi misin?" demişti.

"Sen en son ne zaman geldin buraya?" diye sordum Daniel'a.

Başını kaşıyıp vantilatöre yaklaştı. "Bilmiyorum. Ara ara arabayla buradan geçerken kafamı kaldırıp bakıyorum ya da babam için bir şey almam gerektiğinde geliyorum. Neden sordun?"

"Yok bir şey..." dedim. Ama aslında öyle değildi. Şimdi odanın içinde kutularımın arasında dolaşan, kilimimin yerini değiştiren, etrafa bakınan, *bir şey arayan* birinin gölgesini hayal ediyordum. Sanki eşyalarım olmaları gereken yerde değillerdi. Belki de güneş ışınlarının ortaya çıkardığı değişken toz izleriydi. Belki de sadece benim görüş açımdı. Ben büyüdüm ve ev artık bana dar geliyordu. Şu an oturduğum evde, neredeyse dairenin yarısını kaplayan çift kişilik bir yatakta yatıyordum. Everett ise

battal boy bir yatakta yatıyordu. Bu tam boyutlu yatak ise sanki bir çocuk yatağı gibiydi.

Merak ediyordum, eğer yatak minderine kıvrılsaydım, başka birinin yatak üzerindeki izlerini hissedebilir miydim? Hissedeceğim belki de sadece benim hayaletim olacaktı. Yatak nevre-simlerini çekip Daniel'ın yanından koşarak çıktım. Gözlerinin arasındaki çizgi beni izlerken derinleşmişti.

Çamaşırları makineye atıp tekrar üst kata çıkınca oda biraz daha bana aitmiş gibi geldi. Aynı Daniel ve bende olduğu gibi, odayla birbirimize alışmamız için biraz zaman gerekmişti. Parmağımdaki yüzüğü çıkarıp komodinin üzerinde duran kırık kenarlı seramik kâsenin içine koyduktan sonra hem banyonun hem de şifonyerin çekmecelerini karıştırdım. İşim bitince de vantilatörün önünde dirseklerimin üzerine dayanarak yere çöktüm.

İki saat geçmişti geleli ve ben çoktan gecikmiştim. Gidip babamı görmeliydim. Ona evrakları götürüp dolambaçlı konuşmalarını dinlemek zorundaydım. O yazdığı mektupta ne demek istediğini sormalıydim. Tabii mektubu hatırlayacağını umuyordum. Adımı unuttuğunda canımın yandığını ona hissettirmemeliydim.

BABAMIN DOKTORUNA GÖTÜRMEK ÜZERE, iş-
lemleri başlatmak için vesayet evraklarını topladım. Hayatın cilvesi işte, babamızın ve onun mal varlıklarının vasisi olacaktık. Tam evden çıkmaya hazırlanıyordum ki dışarıdan hafif boğuk bir ses duydum. Kapı kapanma sesi, yüksek devirli bir motor sesiydi bu. Daniel, bahçeyle ilgili birilerini aramış olmalı diye düşündüm. Ama sonra vantilatör sesinin arasından tel örgünün gıcirtısını duydum.

“Nic?” O sesi, tek bir anıya, tek bir heceye sığdırılmış on iki yıllık geçmiş gibi tanımıştım.

Pencereden dışarı baktım. Tyler’ın kamyoneti yol kenarında rölantide duruyordu. Yolcu koltuğunda da bir kız oturuyordu. Daniel, güneşten kavrulmuş sırtı bana dönük bir şekilde kafasını kamyonetin camından içeri sokmuş kızla konuşuyordu.

Siktir!

Döndüğümde yatak odamın açık olan kapısında duran Tyler’la göz göze geldim.

“Gelip sana merhaba dememenin küstahça olacağını düşündüm.”

Öylece anlamsız bir şekilde gülümsedim, çünkü karşımdaki Tyler’dı. Düşünmeden verilen bir tepkiydi.

“Kapı vurmak diye bir şey yok mu?” dedim. Kahkaha atmaya başladı, ama aslında *bana* gülüyordu. Yine şeffaf olmak üzereydim ve bundan nefret ediyordum.

Bana, ‘*Nasılın*’ ya da ‘*Neler yapıyorsun*’ gibi sorular sorup şakayla karışık onu özleyip özlemediğimi de sormadı. Etraftaki kutulardan, ortalıkta duran valizden ya da geçen seneden daha uzun ve kıvrıcıklara teslim olan saçlarımdan hiç konuşmadı. Ama beni baştan aşağıya süzüyordu, ben de onu.

Yüzü biraz daha dolgundu, kahverengi saçları biraz daha çılginca, mavi gözleri ise eskisinden daha parlaktı. Küçüklüğümüzde gözlerinin altında tüm gün uyumuş olsa da hiç kaybolmayan koyu halkalar vardı. Görüntüsüne bir mana katıyordu fakat artık yoklardı. Yine de harika görünüyordu, daha dinç, daha mutluydu.

“Dan, bugün geleceğinden bahsetmemişti.” dedi, bu sefer odamın içine tamamen girmişti.

Kayıp Kızlar

Daniel ikimizi de ayrı yerlerde severdi, birlikte olmamızı istemezdi. On altı yaşımıdayken Daniel, Tyler gibi bir çocukla takılırsam adımın çıkacağını söylerdi. Ancak bu hakaretin bana mı yoksa Tyler'a mı olduğunu hâlâ bilmiyorum, ayrıca hiçbir zaman da yanıldığı gerçeğini kabulleneneğe benzemiyordu.

“Bana da senin buraya geleceğinden bahsetmedi.” dedim kollarımı önümde kavuşturarak.

“Aslında çim biçme makinesini beş saat önce öğle tatilimde bırakmam gerekiyordu.” Sonra da omuzlarını silkerek, “Ama zaten bu bölgeye gelecektim. Bir taşla iki kuş vurmuş oldum, değil mi ama?” dedi.

Hem kızı görebilmek için hem de Tyler’dan gözlerimi kaçırmak için omzumun üzerinden dışarı baktım. Daniel’la bir-birimize alışmamız günler sürerken Tyler’la hemen kaynaşabiliyorduk. Birbirimizi en son ne zaman gördüğümüzün ve bir-birimize en son ne dediğimizin hiç önemi yoktu. Odamın tam ortasında dururken birden iki yıl önceki bahar tatiline gittim. Bana doğru bir adım attı ve kendimi birden üniversite mezuniyetimizden sonraki yaz tatilinde buldum. Adımı söyledi ve ben birden on yedi yaşına geri döndüm.

“Flörtün mü?” diye sordum, kızın kamyonetten sarkan kolunu ve sarı atkuyruğunu görünce.

Bana sırtarak, “Onun gibi bir şey.” dedi.

Omzumun üzerinden tekrar dönüp baktım. “O zaman geri dönsen iyi olacak.” dedim. “Daniel, onu vazgeçiriyordur muh-temelen.” Daniel’ın üst bedeni kamyonetin camından içeri girmişti, birden korna sesini duyunca irkildim. “Bu arada... O senin flörtün değildi.” dedim.

Tekrar odaya doğru döndüğümde Tyler bana daha da yaklaştı. “Hani Daniel’ı tanımasam, kız kardeşinin etrafında dolanmamı istemiyor sanırdım.” dedi.

Bu şakasına gülmek için kendimi zor tuttum, çünkü bu en tehlikeli bölümüydü. Arabasında bir kız olması ya da şu dakikada biriyle randevusunun olmasının hiçbir önemi yoktu. Çünkü her geri dönüşümde biz bunu yaşıyorduk. Tekrar buradan ayrılacağımın ve onun burada kalacağının ya da geçmişten ve gelecekte konuşmamızın hiçbir önemi yoktu. Benim için bir şeylerden vazgeçmesinin ve benim de bunu fark etmemiş numarası yapıyor olmamın da.

“Ben nişanlandım.” dedim. Bir kerede söyledim, sözler güçlükle çıktı ağzımdan.

“Evet, Daniel o konudan bahsetti bana.” dedi yüzüksüz parmağıma bakarak.

Başparmağımla yüzük parmağımla okşadım. “Komodinin üzerinde...” dedim. “Kirlenmesini istemedim.” Bu çok saçma ve gösterişçi bir yorum olmuştu. Tyler’ın bir kızda ve bir yüzükte en nefret edeceği durumdu herhalde.

Bu duruma kahkaha atarak, “E, peki o zaman, görelim bakalım.” dedi sanki bana kafa tutuyormuş gibi.

“Tyler...”

“Nic...”

Seramik kâseyi avuçladıktan sonra, ondan daha değerli değilmiş gibi yüzüğü ona doğru fırlattım. Yüzüğü elinde ters çevirirken gözlerini fal taşı gibi açtı, “Yok artık, Nic. Sevindim senin adına. Peki ya şanslı çocuk kim?” diye sordu.

“Adı Everett.”

Kayıp Kızlar

Yine kahkahalarla gülmeye başladı, ben de ona karşılık gülümsememek için dudağımı ısırdım. Everett’la ilk karşılaşmamızda da aynı duyguları hissetmiştim. Komşumun Sarmaşık Ligi’ndeki üniversiteden oda arkadaşı, Daddy’s avukatlık bürosunun da ortağı. *Tabii ki, bu onun adı tabii ki*, diye düşünmüştüm o zamanlar. Ancak Everett beni şaşırtmıştı. Beni sürekli şaşırtıyordu.

“Adı Everett ve bu yüzüğü sana o aldı, öyle mi?” diye devam etti Tyler. “Tamam, tabii ki o almıştır, peki ya nikâh günü ne zaman?”

“Henüz güne karar vermedik.” dedim. “Sadece, eninde sonunda olacak.”

Başıyla onayladıktan sonra aynı benim ona fırlattığım gibi o da yüzüğü bana geri fırlattı. Yazı tura atıp dilek çeşmesine fırlatır gibi. *Yazı mı tura mı? Bir dilek dile. Ne düşünüyorsun?*

“Ne kadar kalacaksın burada?” diye sordu ben yüzüğü kâsenin içine bırakırken.

“Emin değilim. Kalabildiğim kadar kalacağım. Yazı geçirmek için buradayım.”

“O zaman daha seni buralarda görürüm.”

Kapıdan çıkmak üzereydi. “Tanıdığım biri mi?” diye sordum pencereyi işaret ederek.

Omuz silkerek, “Annaleise Carter.” dedi.

Bu yüzden buralarda dolanıyordu. Carterların evi bizim evin arkasında kalıyordu. Annaleise de Carterların en büyük kızıydı, ancak bizden küçüktü. “Kaç yaşında ki o, on üç falan mı?” diye sordum.

* Sarmaşık Ligi: Amerika’nın sekiz en iyi üniversitesinin oluşturduğu birlik. (ç.n.)

İçimi olduğu gibi okuyormuşçasına bir kahkaha attı. “Hoşça kal, Nic.” dedi.

Anneleise’nin kocaman iri gözleri vardı, bu yüzden de hem masum hem de şaşkın görünürdü. O gözlerle şimdi yine göze gelmişim. Kamyonetin camından bana bakıp yavaşça sanki bir hayalete bakıyormuş gibi göz kırpyordu. Sonra da önce bir elimi, *selam*, sonra diğer elimi kaldırdım. *Suçlu değilim*, gibi.

Tyler da aşağıdan bana son kez el salladıktan sonra sürücü koltuğuna binip oradan ayrıldılar.

Anneliese şimdi kaç yaşındaydı, yirmi üç? Benim için her zaman on üç olacaktı. Tyler, on dokuz, Corinne de on sekiz. Hiçbir şeyin artık eskisi gibi olmadığı o günlere kilitlendim birden, Corinne’in aniden kaybolduğu ve benim buradan ayrıldığım o günlere.

TAM ON YIL ÖNCE BU ZAMANLARDI, haziranın son iki haftasıydı. Panayır şehre gelmişti. O günden beridir evime gelmemiştim hiç. O kadar zaman geçmesine, arada o kadar mesafeler olmasına rağmen, yine de hafızamın en üst köşelerinde yer alıyordu o anım. Ne kadar unutmaya çalışsam da Everett bana evimle ilgili sorular sorduğunda o kendini bana hatırlatıyordu.

Dönme dolabın kenarından sarkarken güvenlik demiri karnımı acıtıyor, bir yandan da onun adını haykırıyordum. Tyler, yüzünü yukarıdan tam olarak seçemesem de aşağıda insanlar toplanırken, o olduğu yerde elleri cebinde donup kalmış bizi izliyordu. Corinne de bir yandan kulağıma, “Hadi yap!” diye fısıldıyordu. Bailey’yin o gergin ve heyecan dolu kahkahası ve

Kayıp Kızlar

dönme dolap kabininin Cooley Ridge'in semaları üzerinde askıda kalıp yavaş yavaş ileri geri sallanması... "Tik-tak, Nic."

Hepimizin altında etek olmasına rağmen ben kenara tırmanmıştım, ağırlığımla kabin daha çok sallanıyordu. Dirseklerim arkamdaki kafesin üstünde yer alan parmaklıklara dayanıyordu, ayaklarım ise bel hizasındaki kabinde dengede kalmaya çalışıyordu. Corinne'in elleri dirseklerimde, nefesi kulağımdaydı. Dönme dolap tekrar çalışmaya başladığında Tyler'in gözleri hâlâ bizdeydi. Rüzgâr biz zemine yaklaşırken hızını artırıyordu. Midem heyecandan çalkalanıyordu, kalbim küt küt atıyordu. Artık sona gelmiştik ve ben dönme dolabın durmasını beklemeden atladım.

Başım dönüyor ve adrenalin depolanmış bir şekilde yükleme peronunun da etkisiyle kendimi kontrol edemiyordum. Rampadan aşağıya koştururken arkamdan bağırان yetkiliye de bir yandan cevap veriyordum. "Biliyorum, biliyorum, gidiyorum!" Yüzümde belli belirsiz bir gülümsemeyle çıkış kapısında beni bekleyen Tyler'a doğru hızla koşuyordum. O sırada Tyler'ın bana tüm söylemek istedikleri gözlerinden okunuyordu. Bir *destekçi*. Daniel ona, benden başka suçlanacak birini bulmaya çalıştığı için öyle söylemişti.

Koş, diye sesleniyordu Tyler bana uzaktan. Ben de yarım yamalak kahrkahaımla ona doğru koşuyordum. Dudaklarını o hafif gülümsediğı zamanlardaki gibi kıvırmıştı. Park yerinden çıkamayacağımızı düşündüm, hatta kamyonetine bile yetişirsek kendimi şanslı sayacaktım.

Derken birden bir kol beni tuttu. "Tamam gidiyorum dedim size." dedim kolumu çekştirerek.

Ancak beni tutan kişi güvenlik görevlisi değildi, Daniel'dı. Güçlü elleriyle beni sert bir şekilde tutup yumruğıyla yüzüme vurdu. Darbenin etkisiyle ayaklarım yerden kesildi, kolum karnımla toprağın arasında kalacak şekilde yanlamasına yere çakıldım.

şok ve acı içindeydim, korkuyordum, utanıyordum. Hafızamda hepsi kan ve toprak tadıyla harmanlanmış hislerdi benim için. Daniel daha önce bana hiç vurmamıştı, küçüklüğümüzde bile. On yıl geçmişti ancak bu olay, karşılıklı her etkileşimimizde, birbirimize gönderdiğimiz her pasif-saldırgan mesajda ve umursamadığımız telefon çağrılarımızda kendini gösteriyordu.

O gecenin ilerleyen saatlerinde, panayırın kapandığı saatle sabah altı arasında Corinne aniden kayboldu ve o gün yaşadığımız her şey çok daha ağır bir anlam kazandı. Takip eden haftalarda ölüm olasılığı daha somut bir hale gelmişti. Her tarafımızı sarmıştı, elde tutulamıyordu ancak hepimizi yiyip bitiriyordu, her farklı olayda mevcuttu. Binlerce değişik şekillerde ölmüş olabiliirdi.

Belki de sorumlusu erkek arkadaşı Jackson'dı, hep öyle olurdu. Ayrıca kavga da etmişlerdi. Ya da panayırda cilveleştığı ve hiçbirimizin tanımadığı şu sosis standındaki çocuk da olabilir. Bailey'nin anlatmasına göre, gözünü bizden ayırmadığına yemin ettiği o çocuk.

Belki de Corinne kısıacık eteğıyle ve tiril tiril uzun kollu bluzuyla sadece otostop çekmek için parmağını kaldırmıştı ve yoldan geçen bir yabancı, ona arabasında tecavüz ederek bir kenara fırlatıp atmıştı.

Belki de kafasına göre kendisi çekti gitti. Nihayetinde polislerin inandığı buydu. Corinne, on sekiz yaşındaydı. Yasal olarak bir yetişkindi ve buradan çok çekmişti.

Kayıp Kızlar

‘O saat aralığında size neler oldu?’ diye sormuştu bize polisler. ‘Saat akşamın onundan sabahın altısına kadar olan zaman dilimine ait bildiğiniz tüm sırları, kim, nasıl ve neden sorularının cevaplarını hemen dökölün!’ demişlerdi. Partilerimizi basıp anelerimizi, babalarımızı aramak yerine bizleri evlerimize bırakan, arkadaşlarımızla flört edip erkek kardeşlerimizle ya da babalarımızla birlikte biralar içen polislerdi bizi sorguya çekenler. Ve o bildiğimiz sırlar... Saat akşamın onundan sabahın altısına kadar nerede olduğumuz, neler yaptığımız... İşte o sırlarımızı polislerle paylaşamazdık. Barda değildik, yataklarımızda değildik, bu kasabada da değildik.

Eyaletten birileri görevlendirilip yardım için yanımıza yollandığında her şey için artık çok geç kalınmıştı. Çoktan kendi iç dünyamıza dönmüş, tahminlerimizi tamamlamış, inanmak istediğimiz şeye inanmıştık.

Resmi açıklamaya göre, Corinne en son panayırın girişinde, içeride tüm onu tanıyanlara göründükten sonra ortadan kaybolmuştu. Ancak gerçekte öyle olmamıştı. Daha fazlası vardı, her birimizin içinde sakladığı birer parça vardı.

Daniel’a göre Corinne, panayır çıkışında bilet satış kulübesinin arkasından kaybolmuştu.

Jackson’a göre, mağaraların oradaki otoparkta kaybolmuştu.

Bana göre ise, Cooley Ridge’e geri dönerken o dolambaçlı yolun virajlarından birinde bir hiçliğe kaybolmuştu.

Artık sorularımıza yanıtlar arayan korku dolu bir kasaba haline gelmiştik. Ancak aynı zamanda da bir yığın yalancıyla dolu bir kasabaydık.

GRAND PINES'IN KAFETERYASI büyük bir aldatmacaydı. Ahşap zemin döşemeleri ve koyu renk örtülerle kaplı masalarıyla bir rehabilitasyon merkezinden çok bir restoran havasındaydı. Köşede çoğunlukla bir dekorasyon mobilyası olarak yerleştirilmiş bir piyano vardı ve akşam yemeği esnasında fonda hafif bir klasik müzik çalıyordu. Yemeklerinin ise güneydeki rehabilitasyon merkezleri arasında en iyisi olarak değerlendirildiğini duymuştum. Daniel burayı seçtiğinde ona öyle söylenmişti, sanki beni ya da Daniel'ı vekâleten daha iyi hissettirecekmiş gibi... *Merak etme baba, seni ziyarete geleceğiz. Yemekler ise harikaymış.*

Bugün, danışmadaki hemşire odaya kadar bana eşlik etti. Babamı hemen iki kişilik masada otururken gördüm. Gözlerini önce hemşireye sonra bana dikti, sonra da çatalına dolanan makarnasına.

Hemşire dudaklarını endişeyle buruşturup, “Bize geleceğinizi söylemedi, bilseydik kendisine beklemesi konusunda hatırlatma yapardık.” dedi

Hemşire benimle masaya kadar geldi, bu esnada babam da başını kaldırdı. Sanki bir şey söylemek üzereymiş gibi dudaklarını araladı ancak hemşire hızlı davrandı. Tecrübeli ve bulaşıcı bir gülümsemesi vardı. Onunkine karşılık biz de babamla gülümsedik.

“Patrick, kızın geldi. Nicolette.” dedi bana bakarak. “Sizi tekrar görmek ne kadar güzel.”

“Nic...” dedim hemşireye. Kalbim sıkışıyordu babamın tepkisini beklerken, adımı algılamış olmasını umuyor, hemşirenin gülümsemesi gibi bunun da bulaşıcı olmasını diliyordum.

“Nic...” diye tekrar etti babam. Parmaklarıyla yavaşça masaya vuruyordu: Bir, iki, üç, bir, iki, üç... Derken bir şey sanki ka-

Kayıp Kızlar

fasında dank etti ve parmaklarıyla daha hızlı vurmaya başladı, birkiüç, birkiüç. “Nic...” Gülümsedi, evet babam bizimleydi.

“Selam, baba!” dedim babamın karşısına geçip eline uzanarak. Tanrım, ne kadar uzun zaman olmuştu. Birlikte aynı odanın içinde olalı tam bir yıl geçmişti. Arada aklı gidip geldiği zamanlarda onu bir süreliğine telefonla aramıştım, ta ki Daniel bu telefon çağrılarının babamı tedirgin ettiğini söyleyene kadar. Ben de içine resimlerimi koyduğum mektuplar göndermeye başlamıştım. Ancak şimdi karşımdaydı. Hem yaşı gereği hem de ömür boyu fastfood ve likör zevkinden dolayı Daniel’in daha yaşlı ama yumuşak bir versiyonuydu.

Elimi avcunun içine alıp sımsıkı tuttu. Fiziksel yakınlık kurmada ve dışarıya iyi baba görüntüsü vermede her zaman çok başarılı olmuştu babam. Geceleri geç saatlerde ayakta durmayacak kadar sarhoş olduğu zamanlarda bize sarılır, eve alışveriş yapmamız gerektiğinde elimizi sıkar ama yataktan bir türlü kalkmazdı. Bir el sıkma, sonra da, *kredi kartımı al* ve böylece işin içinden sıyrılırdı.

Gözlerini elime doğru kaydırды, yüzük parmağımın içine hafifçe dokundu. “Nerede?”

İçten içe ezilip büzülmüştüm, ama babamın bu ayrıntıyı hatırlamasına sevinmiştim. Ona mektubumda yazdığım şeyleri hatırlaması beni mutlu etmişti. Babam aklını kaybetmiyordu, sadece aklının içinde kaybolup gidiyordu. İkisnin arasında fark vardı. Orada *ben* de vardım. Gerçekler oradaydı.

Telefonumu karıştırdım, resmi bulup yakınlaştırdım. “Evde bıraktım. Temizlik yapıyordum da.”

Gözlerini kısarak ekrana baktı, o şahane taşın kusursuzca şekillenmiş açalarına baktı. “Bunu Tyler mı aldı sana?”

Birden midem sıkıştı. “Hayır baba, Tyler değil, Everett aldı.”

Yine kaybolmuştu ama çok da yanılmıyordu. Sadece hayatının başka bir dönemindeydi, on yıl öncesinde, çocukluğumuza gitmişti. Tyler, tam olarak bana evlenme teklif etmemişti ama sanki böyle bir niyeti var gibi görünüyordu. *Bekle*, demek oluyordu o.

Ancak bu yüzük... Bu yüzük tam olarak ne anlama geliyordu bilmiyordum. Everett, otuz yaşındaydı, ben de otuzumu doldurmak üzereydim. Bana otuzuncu yaş gününde evlenme teklifi etmişti. Birbirimizin zamanını boşa harcamayacağımızın sözüydü bu. Ona evet, demiştim ama bu iki ay önceydi ve henüz nikâh töreninden ve kira artışından sonra birlikte yaşama ihtimallerinden hiç konuşmamıştık. *Eninde sonunda* olacak bir şey gibi görüyorduk evliliği. *Planımız* buydu.

“Baba, sana bir şey sormalıyım.” dedim.

Gözlerini çantamdan çıkardığım evraklara dikti, parmaklarını kıvrarak ellerini bir yumruk haline getirdi. “Ona söylemiştim, o kâğıtları imzalamayacağım. Kardeşinin evi satmasına izin verme. O arsayı büyükbabanlar almıştı. Orası *bizim*.”

Kendimi bir hain gibi hissettim. Öyle ya da böyle o ev satılacaktı.

“Baba, bunu yapmalıyız.” dedim sakın bir ses tonuyla. *Paran yok. Paranı Tanrı bilir nerelere harcamışsın*. Elinde hiçbir şey kalmamıştı; şu beton yığını dört duvar ve bakımsız bahçe dışında hiçbir şey...

“Nic, gerçekten, annen ne düşünür sonra?”

Çoktan babamı kaybetmeye başlamıştım. Birazdan bir başka zaman dilimine kayacaktı. Hep böyle annemle başlıyordu,

Kayıp Kızlar

sanki annemi düşüncelerinde uyandırarak, kendisini annemin hâlâ yaşamakta olduğu bir yerlere götürüyordu.

“Baba...” dedim onu tam orada durdurmaya çalışarak. “Ben bu yüzden gelmedim.” Derin bir soluk alıp verdim. “Birkaç hafta önce bana gönderdiğin mektubu hatırlıyor musun?”

Parmaklarıyla masaya vurdu yine. “Tabii ki, bir mektup...” Babamın oyalayıcı bir taktiği idi bu... Olayı yakalamaya çalıştığının farkındaydım, mektubu hatırlamaya çalışıyordu.

Mektup kâğıdını çıkarıp açtım ve tam ortamızdaki masaya bıraktım. Gözlerini kısarak bakıyordu kâğıda. “Bana bunu gönderdin.”

Gözlerini uzun süre kâğıdın üzerindeki kelimelerden ayırmadı ve sonra başını kaldırdı. O mavi gözleri düşünceleri kadar sulu ve kaygandı. *O kızı. O kızı gördüm.*

Kalp atışımı beynimde hissedebiliyordum, sanki Corinne’in adı yankılanıyordu. “Kimden bahsediyorsun? Kimi gördün?”

Babam önce etrafına bakındı, sonra yanıma yaklaştı. İsmi bana fısıldamadan önce dudaklarını iki kere araladı. “Şu Prescottların kızını.”

Ensemdeki tüylerin diken diken olduğunu hissettim. “Corinne’i...” dedim.

Başıyla onayladı. “Corinne’i...” dedi sanki aradığı bir şeyi bulmuş gibi. “Evet, onu gördüm.”

Kafeteryada etrafımıza bakındım ve ona yanaştım. “Demek onu gördün. Peki burada mı?” Corinne’in hayaletini bu koridorlardan geçerken hayal etmeye çalıştım. Onun kalp şeklindeki yüzünü, bakır saçlarını, bal rengi gözlerini ve o yay gibi dudaklarını... On yıl aradan sonra nasıl görünebileceğini ha-

yal ettim. Kolunu boynuma atıp yanağını yanağıma dayayıp, ‘Şimdiye kadar yaptığım en güzel eşek şakasıydı, değil mi? Aaa, hadi ama deli misin sen? Seni ne kadar sevdiğimi bilmiyor musun?’ diye fısıldayarak her şeyi sadece bana itiraf ettiğini hayal ettim.

Babamın gözleri iyice uzaklara kaymıştı. Sonra yeniden canlanıp etrafına bakındı, çantamdaki evraklara ve bana baktı. “Hayır, hayır burada değil, evde gördüm.”

“Ne zaman baba, ne zaman?” Corinne, mezuniyetimizden sonra ortadan kaybolmuştu, ben buradan ayrılmadan kısa bir süre önce. On yıl önce... İlçe panayırının son gecesinde. *Tik tak, Nic.* O buz gibi elleri dirseklerimdeydi, bu ona son dokunuşumdu.

O gün bugündür onu hiç görmemiştim.

Yıllık fotoğraflarını ağaç gövdelerine yapıştırmıştık, onu bulmaya korktuğumuz, bakmaya korktuğumuz yerlerde onu aramıştık. Birbirimizin gözlerinin içine bakıp Corinne’in gizli kalması gereken şeylerini gün yüzüne çıkarmıştık.

“Annene sormalıyım...” Babamın gözleri yine kaydı gitti. Yıllar öncesinden Corinne’in kayboluşundan ve annemin ölümünden önceki bir anısına gitmiş olmalıydı. “Corinne arka giriş kapısının oradaydı, ama çok kısa bir an için...” dedi, sonra birden gözleri kocaman oldu. “Ormanın gözleri var.” dedi.

Babamın her zaman mecazi cümleler kurmaya yatkınlığı vardı, yıllarca üniversitede felsefe dersleri vermişti. İçki içtiğinde ise durum daha fena olurdu... Hevesini almak için kitaptan birkaç satır okur, içeriğinden çaresizce anlam çıkarmaya çalıştığım alıntılar bulurdu. Sonunda kahkaha atar, omzuma hafifçe

Kayıp Kızlar

dokunup yanımdan çekilirdi. Ancak şimdi mecazi cümlenin içinde kendi kaybolmuştu, asla geri çıkamazdı. Bizimle olduğu o aydınlık dakikalar yavaş yavaş soluyordu.

Masanın üzerine eğilip babam sözlerime odaklansın diye kolunu sertçe tuttum. “Baba, *baba*, zamanımız dolmak üzere. Corinne’den bahset bana. Beni mi arıyordu?”

Babam derin bir iç çekti, yorgundu. “Zamanımız dolmuyor. *Zaman*, gerçek bile değil.” dedi. O anda babamı kaybettiğimi anladım... *Kaybolmuştu*, zihninin içinde dolanıp duruyordu. “Zaman, sadece bazı şeyleri anlamak için kendi uydurduğumuz bir mesafe ölçüsüdür. Santimetre ölçüsü gibi ya da kilometre.” Konuşurken konuya dikkat çekmek için ellerini kullanıyordu. “O saat...” dedi arkasındaki saati işaret ederek, “O saat zamanı ölçmüyor, zamanı yaratıyor. Farkı anlıyor musun?”

Karşımdaki duvarda asılı saate dönüp devamlı hareket halindeki saniye ibresine baktım. “Ama yine de giderek yaş alıyorum.” diye mırıldandım.

“Evet Nic, evet...” dedi. “Değişiyorsun, ancak geçmiş hâlâ orada. Hareketli olan tek şey sensin.” Kendimi onunla konuşmaya çalışırken bir tekerin içinde dönüp duran bir fare gibi hissettim. Gerginlik çıkıp konuyu saptırmamak için onunla tartışmadan, sabırla beklemeyi çoktan öğrenmiştim. Yarın başka bir anda, bir başka açıdan tekrar denerdim. “Tamam baba... Hey, benim yavaştan kaçmam lazım.”

Geriye yaslanıp bana baktı, gözleri yüzümdeki her bir ayrıntıyı inceliyordu. Acaba benim hangi modelimi görüyordu... Kızı Nic’i mi, yoksa bir yabancıyı mı? “Nic, dinle beni!” dedi. Saniye ibresinin ilerlediğini duyuyordum. *Tik-tak, Nic.*

Parmaklarıyla aramızdaki masanın üzerine saatin sesinden iki kat hızla hafifçe vuruyordu. Odanın ilerisinden bir gürültü patırtı sesi duydum. Sandalyemi çevirdiğimde bir adamın tabak çanak dolu bir tepsi taşıdığını gördüm. Masaları toplarken tabakları düşürmüş olmalıydı. Babama döndüm, sanki geçen birkaç dakika hiç yaşanmamış gibi tabağına odaklanmış, çatalını makarnasına dolamaya çalışıyordu.

“Makarnayı denemelisin.” dedi sıcak ancak mesafeli gülümsemesiyle.

Ayağa kalkıp elimdeki kâğıdı kenarlarından tutarak masaya bıraktı, ben de onun o sıcak, mesafeli gülümsemesine karşılık verdim. “Seni görmek çok güzeldi baba...” dedim. Masanın etrafından dolanıp ona sımsıkı sarıldım. Elini kaldırarak kolunu tuttu, o da bana sımsıkı sarıldı ama bir an tereddüt etmişti, bunu hissetmiştim.

“Ağabeyinin evi satmasına izin verme.” dedi sohbeti yeni bir döngü içine sokup her şeyi baştan alarak.

EVİN GİRİŞİNDEKİ LAMBA YANIYORDU, gökyüzü neredeyse kör karanlıktı. Arabayı çakıl taşlı yola park ederken Daniel’dan gelen mesajı fark ettim. Yarın sabah geleceğini söylüyordu. Bir şeye ihtiyacım olduğunda ya da fikir değiştirip onlarla kalmak istediğimde ona haber vermemi istiyordu.

Arabamda oturup rüzgârın etkisiyle sallanan sokak lambasının evin ön yüzüne saçtığı ışığı izlerken bir anda aklıma geldi. Arabayla şehrin diğer ucuna şişme yatağımla gidip şimdilerde o kullanılmayan fidanlıkta uyumayı düşündüm. Çünkü tam on

yıl önce oradaki halimiz gözümün önüne gelmişti. Gölgele-
rimi görüyordum evin girişinde, lambanın saçtığı ışığın etrafın-
da dans ederek birbirimize hayalet hikâyeleri anlatırdık.

Daniel, ormanda görünmeyen ama kendisini hissettiren
bir canavar olduğunu ve bu canavarın insanlara sahip olarak,
onlara istediğini yaptırdığını söylüyordu. Corinne ve Bailey
kendilerinden geçmiş bir şekilde onu dinliyorlardı. O zaman-
ki halimle Daniel'in saçmaladığını düşünüyordum. Corinne
başını Daniel'a yaslayıp sırtını kapı girişindeki parmaklıklara
yaslamış, ayağını da bir ahşap parçaya dayamıştı. Uzun bacak-
larından birini büküp göğsünü kabartarak, "*Sana ne yaptırırdı
acaba?*" demişti. Hep bizi zorlardı, hep zorlardı.

Hayaletlerimizin burada yaşıyor olmasından hep nefret et-
miştim. Ancak Laura'nın doğumu yaklaşıyordu, ayrıca benim
için fazladan yerleri de yoktu. Daniel, teklif etse bile ona ha-
yır diyeceğimi biliyordu zaten. Benim burada bir evim, odam
ve bana ait bir alanım vardı. Artık Daniel'in sorumluluğunda
değildim.

Ön kapıyı araladım, sanki aradaki dengeyi bozmuşum gibi
diğer uçtan da bir kapının çarptığını duydum.

Olduğum yerde donup, "Kim var orada?" diye seslendim.
"Daniel?"

Akşam rüzgârının pek tanıdık bir esintisiyle pencerelerin
camlarını titretmesinden başka bir şey değildi. Tanrı'ya şükürler
olsun, sadece bir esinti idi.

Evin arkasındaki mutfığa doğru ilerlerken duvar lambaları-
nı yaktım ama yarısı yanıyor, yarısı yanmıyordu.

Daniel burada değildi. Kimse yoktu.

Kapının sürgüsünü çektim, ancak etrafındaki ahşap o kadar çürümüş ve parçalanmıştı ki kapı kilitli olsa da olmasa da sürgünün dili kapı eşiğinde kalıyordu. Her şey bıraktığım gibiydi: Masada bir kutu, lavaboda kirli bir bardak, her şey ince bir tabaka tozla kaplıydı.

Yüzük. Merdivenleri ikişer ikişer çıkarak doğrudan komodine koşturdum, heyecandan kalbim hızla çarpıyordu, seramik kâseyi yoklayarak parmağımınla yüzüğe dokundum.

Yüzük sapasağlam orada duruyordu. Yüzüğü parmağıma geçirip titreyen elimi saçlarımda gezdirdim. *Her şey yolunda, nefes al.*

Yatak hâlâ örtüsüzdü ama çarşaf katlı ve üst üste konulmuştu, tıpkı annemin işleri yapamaz hale geldikten sonrası gibi. Ayakkabı kutularını dolabın içine yerleştirdim, kilimi ise yatağın altına geri soktum. Takı kutusunu geçen bir yıl boyunca, en azından tozlanmadan durduğu aynanın altına ortaladım. Her şey yeniden yerleşiyordu, yeniden hizalanıyordu.

Anılar da aynı şekilde yeniden düzenleniyor, teker teker yerlerine oturuyordu. Soruşturma ve geride bıraktığım daha nice şey on yıldır kutularında kapalı duruyorlardı.

Odanın duvarlarına bakındım, her yerin öbek öbek badanası solmuş dikdörtgenlerle doluydu. Gözlerimi kapatıp bir zamanlar oralarda asılı olan fotoğrafları getirdim gözümün önüne.

Midem bulanıyordu, tedirgin olmuştum. O fotoğrafların her birinde Corinne de vardı.

Bir tesadüf, diye düşündüm. Corinne'in çocukluğumdaki yeri öylesine fazlaydı ki şimdi aramaya kalksam evin her yerinde onun gölgesini görebilirdim.

Kayıp Kızlar

Babamın, üzerine adım yazılı bir zarfın içine sıkıştırdığı o mektubu, hangi parlayıp solan düşünceyle yazdığını bulmam gerekiyordu. Beyninin ölmek üzere olan bölümünde hangi anı canlanıp sonsuza dek kaybolmadan önce dikkat çekmek için yalvarıyordu? *Corinne yaşıyor*. Ama ne zamandı? Bunu bulmalıydım.

Her şey buraya tıklmıştı, sadece birinin gelip tüm delilleri, hikâyeleri, olayları ortaya çıkarıp onları anlam oluşturacak şekilde birleştirmesi gerekiyordu.

Babam zamanla ilgili söylediğinde haklıydı, geçmişin hâlâ yaşadığıyla ilgili.

Ahşap basamakları inip mutfığa girdim. Linolyum zemin kaplaması köşelerden çekmeye başlamıştı. Birden arka giriş kapısının basamaklarını çıkan uzun bakır renk saçlarıyla bir kızın görüntüsü ve kahkahası yankılandı gecenin karanlığında.

Tik-tak Nic.

Odaklanmalıydım, bu evin anlamını kavrayıp geçmiş, duvarlardan içeri sızmadan, ızgaraların aralarından bana bir şeyler fısıldamadan ve o kutunun içinden çıkıp katman katman en başa dönmeden buradan çıkmalıydım.

2. BÖLÜM

Geriye Dönüş

“Felsefenin dediğı doğru, hayat geriye doğru anlaşılır.”

— SØREN KIERKEGAARD

İki Hafta Sonra

15. GÜN

Gözlerimi kapasaydım neredeyse Philadelphia'ya geri döndüğümüzü sanırdım. Everett, sürücü koltuğundaydı. Arka koltuk da valiz dolu, bir yandan da dikiz aynasından yavaş yavaş kaybolan Cooley Ridge... Kaybolan hiçbir kız yok, şehrin içinde dolanan kim olduğu bilinmeyen arabalar yok, korkacak hiçbir şey yok.

“İyi misin?” diye sordu.

Sadece biraz daha süre. Bütün bu olanlar gerçek değilmiş gibi yapmak için biraz daha zaman istiyordum.

Cooley Ridge'de olamazdı. Bir daha olmuş olamazdı.

Bir kez daha, bir kız, gecenin bir köründe ormana gidip arında hiçbir iz bırakmadan öylece kaybolamazdı. Ağaç gövdelelerine ya da vitrin camlarına bir kez daha yine masum bir yüzün, bulunmak içi yalvardığı *'Aranıyor!'* posterleri asılmamalıydı. *Lütfen, böyle olmasın.*

Ancak gerçek dünyaya odaklanmaya başlayınca ensemde karıncalanmalar başladı. İşte oradaydı, kaçacak bir yeri yok-

tu. Telefon direğine asılı posterden, kırmızıyla 'ARANIYOR!' yazısının altından o kocaman mavi gözleriyle bize bakıyordu. *Annaleise Carter kayıp!*

"Nic!" dedi Everett. Tanrım daha burada birkaç gün geçirmiştim ki o da bana Nic diye hitap etmeye başlamıştı. Çoktan onun da diline dolanmıştı.

"Evet?" dedim, gözümü camdan ayırmadan.

Bir sonraki sokak lambasında gözlerim yine gözlerini yakaladı. Yüzü, Julie's Boutique beyaza boyalı harflerinin altında, vitrindeki el yapımı takıların ve yeşil ipek bir atkının tam yanındaydı. Annaleise Carter, şu evi bizim evin arkasında olup kaybolduğu gece benim eski sevgilimle çıkan kız. Annaleise Carter, kayıptı ve iki haftadır aranılıyordu.

"Hey!" dedi Everett, elini omzumda gezdirip hafifçe omzumu sıkarak. "Burada mısın?"

Everett'a dönüp, "Özür dilerim, iyiyim." dedim. Ancak Annaleise'in bakışlarını ensemde hissediyordum, sanki bana bir şey söylemek istiyordu. *Bak. Daha yakından bak. Görüyor musun?*

"Senin iyi olduğuna emin olmadan buradan ayrılmıyorum." Everett'ın eli hâlâ omzumdaydı. Çelik olduğunu söylediği gümmüş saati, uzun kollu gömleğinin kol ağzından görünüyordu. Nasıl oluyordu da terlemiyordu?

Eczanenin poşetini havaya kaldırıp Everett'a göstererek, "Biraz önceki randevunun amacının bu olduğunu düşünüyordum." dedim. Ardından kendimi toparlayıp ona gülümseyerek, "Bundan iki tane alıp sabah seni ararım." diye devam ettim. Ancak yüzüksüz parmağımı görünce yüz ifadesi birden gerildi. Bunun üzerine elimi hemen baldırımın üzerine geri götürdüm, "Yüzüğü bulacağım." dedim.

Kayıp Kızlar

“Ben yüzük için endişelenmiyorum, ben senin için endişeleniyorum.”

Belki görünüşümden bahsediyordu: Geriye doğru darmadağın bir atkuyruğu ile toplu bir saç, daha iki hafta öncesine kadar üzerime tam oturan ancak şimdi kalça kemiklerimden aşağı düşen bir şort, on yıldır dolabımda durup üzerime geçirdiğim eski bir tişört... Ben bu haldeyken, Everett’in saçları tıraşlı ve şekilliydi, ayrıca bütün bu olanlar sanki günlük iş programının birer parçasıymış gibi iş kıyafetleri de üzerindeydi. *Nicolette hiç uyumadığı için onu doktora götürmek, müstakbel kayınpederimin evrak işlerini takip etmek, taksi ile havalimanına gidip davaya hazırlık yapmak...*

“Everett, inan bana ben iyiyim.”

Bana doğru uzanıp atkuyruğumdan çıkan saç tellerimi geriye doğru attı, “Gerçekten mi?” dedi.

“Evet, gerçekten.” Dönüp Annaleise’in resmine bakarken gözlerimin içi yanıyordu. Ancak akli yerinde olan biri yaşamın kenarına ne kadar yakın olduğunu fark edebilirdi, babam gibi o boşluğa yaklaştığını asla bilmeden, sendeleyerek uçuruma doğru giderken hızındaki değişimi bile fark edemeyen biri değil.

Ancak biliyordum. Hepimizin o kenara ne kadar yakın olduğumuzu biliyordum. Eğer bunun farkındaysam o zaman sorun yoktu ve güvendeydim. Tyler’a göre kendini sağlama almak için bunlar temel kurallardı.

“Nicolette, seni burada yalnız bırakmak istemiyorum.” Birden arkamızdaki arabadan duyulan korna sesiyle Everett yerinden zıpladı ve arabanın gazına basıp yanan yeşil ışıktan hızla geçti.

Everett'in yan profiline bakarak arkasından hızla belirsizleşen yola baktım. "Ben yalnız değilim, ağabeyim var burada."

Everett iç çekti, sessiz oluşunun ardındaki tartışmayı duyabiliyordum.

Kaybolan her kız, birilerinin kafalarına girmeyi bir şekilde başarıyordu. Ne kadar gelip geçici ve kırılgan olsak da onları başkalarının içinde görmemek mümkün değildi. Bir an için yanınızdaldardı, bir diğer an bir vitrin camında size bakan bir fotoğraftan başka bir şey değillerdi. Bu öyle bir duyguydu ki önce kaburgalarınıza yerleşir yavaşça içinizi kemirirdi, insanların gözünüzün önünden kayıp gitmesinin verdiği saçma bir korku işte. Bunu hissetmiştim, yüzeyin tam altında, Tyler'ın o sesli mesaj kaydındaki rahatsız edici, tekdüze ses tonunda ve Daniel'in giderek okunamayan yüz ifadesinde. Grand Pines'a her girişimde bunu giderek daha çok hissediyordum. Cooley Ridge'e geleli henüz iki hafta olmuştu ve herkes kaybolma tehlikesi altındaydı.

Everett, çakıl taşlı girişten girip aracı park etti ve sessizce arabadan indi. Aynı benim ilk gün yaptığım gibi evin ön yüzünü inceliyordu.

"Babamı Grand Pines'dan çıkarmalıyım." dedim ona doğru yaklaşıp. Everett, şimdilik polislerin babamı sorgulamasını engellemişti. Ancak babamın *o kızla* ilgili mırıldandıkları, yol göstericilere ihtiyacı olan dedektiflerin yakın zamanda onu tekrar ziyaret etmelerine sebep olacaktı.

Everett, birlikte içeri girerken elini belime doladı. Parmaklarının arasına gömleğimin kumaşını sıkıştırıyordu. "Kendine dikkat etmelisin artık. Doktorun dediğine göre..."

"Doktorun dediğine göre *hiçbir şeyim* yok."

Kayıp Kızlar

Everett, benimle birlikte muayene odasına girmekte ısrar etmişti. Başta doktor, ailemin geçmişiyle ilgili sorular sordu, çok bunaltıcıydı ama alâkasızdı da. Sonra da *'Ne zamandan beridir'*, sorusu geldi, derken Everett, kaybolan *komşum Annaleise*'le ilgili soruları cevapladı. Doktor da sanki anlamış gibi başıyla onayladı. *Stres. Korku. İkisinden biri. Ya da her ikisi de.* Bana bir adet kaygı bozukluğu ilacı ve uyku hapi yazıp yeteri kadar uykumu almadığımı takdirde, zihnimin giderek sersemleşeceğini söyledi. Ayrıca bu durum devam ettiği sürece gün içindeki baygınlıklarım da artabilecekti. Zaten Everett'in buraya gelme sebebi de buydu.

Sen uyu bakalım, demek istedim doktora. Sen uyu bakalım, ortada bir başka kayıp kız varken ve polisler babanın aklı başında olup olmadığını sorgularken sen uyu bakalım, evine yabancı birilerinin girdiğini biliyorken... Sanki sakinleşseydim her şey yoluna girecekti de.

Everett, bıraksa sanki atmosferin derinliklerine süzülecekmişim gibi beni hâlâ sımsıkı tutuyordu. "Benimle eve gel." dedi. Sahi, evim neresiydi?

"Gelemem, babam..."

"Sen o işi bana bırak."

İlgileneceğini biliyordum, zaten bu yüzden buradaydı. "Eve baksana..." dedim köşedeki paramparça duran kolileri, tamir edilmesi gereken arka kapıyı ve henüz listemde gözden bile geçirmediğim eşyaları işaret ederek.

Başını olumsuz anlamda salladı. "Ben buraları toparlayacak birilerini bulurum sana. Hadi ama burada kalmama gerek yok."

Başımı tekrar hayır anlamında salladım. Olay evin toparlanması, düzenlenmesi ya da temizlenmesi değildi. Bunların

artık önemi yoktu. “Öylece gidemem, böyle bir şeyin ortasında ayrılamam.” *Bir şey* derken bahsettiğim şey, her telefon direğine, her mağaza vitrininde asılı posterden bize bakan kızın kocaman gözleriydi. *Bir şey* derken bahsettiğim şey henüz başlayan soruşturmaydı, ailemin tekrar araştırılacak en karanlık yanlarıydı.

Everett iç geçirdi. “Benden tavsiye istemiştin, işte sana tavsiyem: Burası senin için güvenli değil. Polisler burada lanet olası akbabalar gibi tur atıp yakalayabildiklerini alıyorlar. Sebepsiz yere insanlarla görüşüyorlar. Bu çok anlamsız, tabii bütün bunlar gerçekleri ortadan kaldırmaz.”

Everett anlamamıştı ama ben anlamıştım: Annaleise, kaybolmasından bir gece önce polis memuru Stewart’ın cep telefonuna bir mesaj gönderip Corinne Prescott’un ortadan kayboluşuyla ilgili sorularını yanıtlamasını istemişti. Stewart cevabını sesli mesaj olarak ertesi gün göndermişti, ancak o zamana kadar Annaleise çoktan ortadan yok olmuştu.

Polislerin hepsi yakın çevredendi. Kimisi on yıl önce Corinne kaybolduğundan beridir, kimisi de yıllardan beridir barda içkilerini yudumlarken kulaktan kulağa bu hikâyeyi duymuş kişilerdi. Şimdi ise söz konusu, henüz yetişkin olmadan aynı kasabadan arkalarında iz bile bırakmadan ortadan kaybolan iki genç kız olmasıydı. Ayrıca, Annaleise’in bilinen son sözleri de Corinne Prescott’la ilgiliydi.

Cooley Ridgeli olunca bütün bunlar çok büyük anlam taşıyordu.

Eğer Corinne Prescott’un resmi soruşturmasıyla ilgili bütün ayrıntılar polis karakolunda gördüğüm o ufacık kutunun

Kayıp Kızlar

içindeydiyse, görüp göreceğim tek deliller şunlar olmalıydı: Bir şeker kutusunun içine saklanıp bir çöp kutusunun dibine atılan bir adet hamilelik testi, mağaraların birinden çıkarılan üzerinde kan izleri bulunan bir yüzük, saatlerce düzenlenmesi gereken kasetler dolusu röportaj kayıtları... Bir makaraya sarılmış vakalar, yalanlar, yarım yamalak gerçekler, Corinne'in telefon kayıtları ve yırtık pırtık kâğıtlara karalanmış isimler... Kısacası bir kutuyu ağzına kadar dolduracak kadar ıvır zıvır.

Geçen güne kadar bu kutunun bantlanıp bir köşeye, yeni kutuların arkasına saklandığını düşünüyordum hep. Ancak şimdi, tek bir dürtüklemeyle devrilip kapağının açılacağı ve bütün o isimlerin o tozlu zemine saçılacağı duygusuna kapılmıştım. Kutu, benim için aynen Cooley Ridge gibiydi. Geçmişim, bir kutunun içine saklanıp gözden uzak bir yere kaldırılmıştı, ancak asla fazla uzakta değildi.

Kapağını açmalıydım, çünkü Annaleise kaybolmadan önce Corinne Prescott'un adını anmıştı. Gözlerini kapatıp, elini içine sokarak bir isim seçmeliydin.

Böyle yürüyordu işler burada.

Böyle şeyler oluyordu burada.

Evet, Everett'dan tavsiye istemiştim, ama *babam* için. İste-seydi bana bunak babamı bakım evinde pusuya düşürmeye çalışan polislerle nasıl başa çıkacağımı söyleyebilirdi, ancak o, üç gün önce uçağa atlayıp, üzerine bir de yüksek bir taksi ücreti ödeyerek bizim evin yemek odasına kendi harekât üssünü kurmuştu. Bu olanlarla onu korkuttuğum için buraya gelip kapının önünde dikildiğini söylemişti bana. İşte ben bu hassaslığına bayılıyordum, iyi ki gelmişti. Ancak onu da buradaki geçmişi-

mize sürükleyemezdim. Fakat onu yanıma almadan Annaleise'e olanları nasıl çözeceğimi bilemiyordum.

Ona tavsiyem şuydu: *Git buradan, seni de bu işlerin içine karıştırmadan git buradan.*

"Söz konusu benim ailem..." dedim ona.

"Senin burada kalmanı istemiyorum." diye fısıldadı arkadaş ki uçsuz bucaksız, ağaçlarla örtülü araziye işaret ederek. "Tam orada bir kız kayboldu."

"Doktorun yazdığı ilaçları alacağım ve sana söz veriyorum uykuma dikkat edeceğim, ancak burada kalmalıyım."

Alnıma bir öpücük kondurup, "Bunu neden yaptığını anlamıyorum." diye saçlarıma doğru mırıldandı.

Her şey ortada değil miydi zaten? Baktığım her yerde Annaleise'i görüyordum. Önüme çıkan her telefon direğinde, her mağaza vitrininde, Corinne'in posterlerini astığım her yerde... Onları nasıl da mideme ağrılar girerek zımbalamış, sanki hızlı olmam sonucu değiştirecekmiş gibi etrafa elden ele dağıtmıştım.

Şimdi ise o posterlerde Annaleise vardı. O kocaman gözleri, gözlerimi hep açık tutmamı söylüyordu. O, baktığım her yerdeydi. *Etrafına Bak. Gözlerini hep açık tut.*

—

TAKSİ DURAĞI ARACIN YİRMİ dakikaya buraya varacağını söyledi ancak ben daha çok kırk dakikayı bulacağını düşünüyordum. Everett, ben kıyafetlerini kurutucudan çıkarıp eğri büğrü plastik sepetin içine koyarken, çamaşır odasının kapı eşiğine yaslanmış yüzünde yarım yamalak gülümsemesiyle beni izliyordu. "Bunu yapmak zorunda değilsin, Nicolette."

Kayıp Kızlar

Boğazımı temizleyip çamaşır sepetini kalçamda dengeledim. “Ama istiyorum.” dedim. Onun kıyafetlerini katlayıp valizine kaldırdım. Ona veda öpücüğü vermek istiyordum, sonra da onun eve gidip valizini açıp beni düşünmesini istiyordum. Ancak bir anlamda da sadece buradan gitmesini istiyordum.

Kıyafetleri yemek masasının üzerinde tek tek kusursuz bir şekilde katlayıp sonra da hassas bir ameliyat gerçekleştiriyordum. Edasıyla valizine koyarken o da beni izliyordu. “Bak bakalım kira kontratını iptal ettirebilecek misin?” dedi bana yaklaşarak. Son gömleğini katlarken kollarını belime doladı. Atkuyruğumu kenara çekip boynuma bir öpücük kondurdu. “Sen geri döner dönmez seninle birlikte yaşamak istiyorum.”

Başım la onayladım, kollarım hâlâ hareket halindeydi. Aslında benim için, ‘*Evet, tabii ki evet,*’ demek kolay olmalıydı. Kıyafetlerimin, onun dolabının yarısını kapladığını, mutfağında birlikte yemek pişirdiğimizi, birlikte koltuğa kıvrılıp oda sıcaklığını düşük tuttuğum için üzerimize kırmızı battaniyeyi aldığımızı hayal etmek kolay olmalıydı. Bir yandan kadehlerimize şarap koyarken onun mahkemelerden bahsetmesi, benim de öğrencilerimden bahsetmem...

“Neyin var?” diye sordu Everett.

“Hiçbir şey, sadece burada yapmam gerekenleri düşünüyordum.”

“Bir ihtiyacın var mı?” diye sordu bir adım geri atarak. Boğazını temizleyip sesinin doğal tonunu yakalayarak, “Para?” dedi.

Bir anda geri çekildim. Daha önce hiç bana para vermeyi teklif etmemişti. Hatta para lafını ağzımıza bile almamıştık. Onda para vardı, ben de ise yoktu. Çabuk ateş aldığı için kont-

rolden çıkan, ikimizi de tüketebilecek bir yangın gibi konunun etrafında dönüyorduk. Bu yüzden evlilik mevzusunu hiç gündeme getirmiyordum, çünkü sonra babasının benden imzalamamı istediği evlilik sözleşmesinden bahsetmek zorunda kalacaktı, ben de imzalayacaktım ancak işte orada öylece açık bir şekilde yanmaya hazır bekleyecekti. “Hayır, senin parana ihtiyacım yok.” dedim.

“Ben onu demek... Nicolette, sadece sana yardım edebileceğimi söylemek istedim. Lütfen sana yardım etmeme izin ver.”

Çok önceden, ilk tanıştığımız zamanlarda bana, olmayı dediği her şeyin somut hali olduğumu söylemişti: Tek başıma araba yolculuğu yapmamdan, kendi başıma okulumu başarıyla bitirmemden, kendi çabalarımın bir yerlere gelmemden bahsediyordu.

Ancak ben de ona bu şansı elde etmek için kişinin yokluktan gelmiş olması gerektiğini söylemiştim. Kişi borçlarını ödemeliydi.

“Yani, şöyle ki on yıl değerinde borçlarım var.” demiştim.

Bazen evlendiğimizde o borçlarımı kapatır mı diye düşünmeden edemiyordum. Acaba bu beni farklı bir insana çevirmiydi gözünde, beni hâlâ aynı tutkuyla seven miydi?

“Everett, teşekkür ederim ama konu para değil.” dedim valizin fermuarını çekip duvara yasladım.

Derken köşeyi dönen bir araba sesi duydum. Kollarımı beline dolayarak, “Taksin geldi.” diye fısıldadım, başımı tekrar göğsüne yasladım.

“Bunu bir düşün derim, tamam mı?” dedi kendini geri çekerek. Tam olarak neyi kast ettiğini anlamamıştım, onunla bir-

likte yaşamak mı yoksa parasını almam mı? *Şu an* her ikisinden de bahsetmesinden nefret ediyordum. Bir de ben böyle bir durumdayken aklına gelmesi, benim tanımlanamayan bir kıyıya sürüklenirken beni daha çok arzuluyormuş gibi görünmesi...

“Tamam.” dedim. Yüz ifadesine bakınca acaba istemeden bir şeyi mi onayladım diye düşündüm.

Beni kendine doğru çekip dudaklarımdan öperek, “Keşke daha uzun kalabilseydim.” dedi. “Ama ailenle tanıştığımıza çok sevindim.”

“Evet, çok iyi oldu.” dedim kahkaha atarak.

“Ben ciddiylim.” dedi. Sonra daha alçak bir ses tonuyla, “İyi insanlar.” dedi.

“Öyledirler.” dedim kısık bir ses tonuyla, bana o kadar sıkı sıkıya sarılmıştı ki gömleğinin yakasının neredeyse izi çıkacaktı yanaklarımda. Everett beni serbest bırakırken, “Sen de öylesin.” dedim.

Ellerini aşağıya indirip geri çekildi ve sol elimi yüzüne götürdü. “Yarın dava açacağım.”

“Hâlâ ortaya çıkabilir, muhtemelen ağzı açık kolilerin birine girmiştir. Tekrar bakacağım.” dedim ezilip büzülerek.

Valizini kapıya doğru sürükleyerek, “Bulursan bana haber ver.” dedi. “Hmm, bir de Nicolette...” Bakışından kalbim duracak gibi oldu. “Önümüzdeki hafta sonuna kadar evine dönmezsen ben gelip seni alacağım.” dedi.

TAKSİNİN UZAKLAŞMASINI İZLEDİKTEN SONRA kapıyı arkamdan kapatıp kilitledim ve kilitli olduğundan emin

olmak için kolu deneyerek kontrol ettim. Evi dolaşıp tüm diğer kapıları da kontrol ettim. Everett'in açık durmaları konusunda ısrar ettiği tüm pencereleri kapatıp kilidi bozuk olan kapı kolunun altına mutfak sandalyesini sıkıştırdım. Her şey çok yavaş ve yorucuydu, nefes alış verişim bile. Havanın sıcaklığındandı, şu lanet olası klima bir türlü tamir edilememişti. Ayaklarımı sürükleyerek mutfığa girdim, soğuk bir şeyler içmeliydim, kafeinli bir şeyler. Eğilip başımı buzdolabına soktum, seçimlerimi gözden geçirdim.

Su? Enerji içeceği? Tenekeler dolusu soda? Buzdolabının önünde diz çöküp içindeki soğuk havayı içime çektim... *Uyan, Nic*, dedim kendi kendime, dolabın elektriğinin uğultusu kullaklarımdayken ve ışığı da etrafımı aydınlatırken.

Derken sandalyenin zemine sürmesiyle ani, tiz bir çığlık duydum. Sırtım buzdolabına dönükken aniden dönmemle birlikte arka kapı aralandı, kendimi korumak için tutunabileceğim bir yerler aradım.

Kapıda duran Tyler'dı. Ter içindeki kolları titriyordu, üstü başı ter ve kir içindeydi. Toprak ve polen kokuyordu. Bedeni yara almış gibi adrenalinden titriyordu, kendisini sakinleştirmek için mücadele ediyordu. Sandalyeyi görünce kaşlarını çat-tı, onu kenara devirdi, sonra da arkama doğru bakınıp odayı süzdü.

"Tyler? Ne yapıyorsun öyle?" Kahverengi iş botları kalın tabakalarca çamurla kaplıydı. Tek kolunu kapı eşiğine dayayınca ben de kendimi toparlayıp ayağa kalktım ve buzdolabının kapısını kapadım. Ev birden rahatsız edici bir sessizliğe büründü. "Tyler, neler oluyor? Bir şeyler söylesene!"

Kayıp Kızlar

“Kimse var mı?” diye sordu. Onun merak ettiği öyle *herhangi birisi* değildi.

“Çoktan gitti.” dedim. Kolları hâlâ titriyordu. “Sadece ben varım.”

İyi görünmüyordu. Karşımda duran Tyler, on beşlik Tyler’dı. Ağabeyinin askerlik yaptığı yere gittiğimiz, annesinin kucağında Amerikan bayrağının katlı olarak durduğu, Tyler’ın da sessizce oturduğu o gün gibi... Ancak yakından bakıldığında bedeninin nasıl titrediği görülebiliyordu. Her an binlerce parçaya ayrılabilir gibiydi. Onu sıkıştırarak yanından geçen yabancılar durumu daha da kötüleştiriyorlardı. Karşımda duran Tyler, on yedilik Tyler’dı. Arabamı arabasına sürttüğüm o ilk çıktığımız gün... Başta çok gerilmişti, adrenalin doluydu ama sonra benim heyecandan nefesimi tutup onun tepkisini beklediğimi görünce, “Sadece bir metal parçası.” demişti.

“Sadece biz varız.” dedim fısıldayarak.

İçeri bir adım daha atınca botlarının zemininden linolyum zemine çamur tabakaları bulaştı. “Özür dilerim.” diye mırıldandı yaptığının farkına vararak.

“Sen neredeydin?” diye sordum.

Ancak o daha çok botlarına ve pislettiği zemine odaklanmıştı. Bir an için gideceğinden, bir daha geri dönmemek üzere kaybolacağından korktum.

“Ayağını ver bana.” dedim önünde diz çöküp iş botlarının çamur içindeki bağcıklarını merakla inceleyerek. Nefesi düzensizdi ve oldukça yakınımdaydı. Pantolonunun üzerine yapışmış ince taneli sarımtırak tozlar gözüme çarptı. Ellerimi sabitleyip içimde artan huzursuzluğu bastırmaya çalıştım. *Tyler. İşte bu*

Tyler'dı. Tam bir bağcığını çözmüşken birden ikimiz de telefonumun çalmasıyla olduğumuz yerde zıpladık. Tyler, diğer botunu da çıkarırken benim hareketlerimi dikkatle izliyordu.

“Ağabeyim...” dedim kaşlarımı çatıp telefon ekranına bakarak. Ben telefonu kulağıma götürürken Tyler da merakla kaşlarını çattı.

“Nic...” dedi Daniel, hiç merhaba bile demeden. “Nerede olduğunu bana hemen söyler misin?”

“Evdeyim Daniel.”

“Everett’la mı berabersin?” diye sordu. Telefonun diğer ucundaki rüzgârın sesi kulağımdaydı, belli ki hareket halindeydi, hem de hızlı bir şekilde.

“Hayır.” dedim. “O gitti, Tyler burada.” Tyler’a döndüm, bana doğru bir adım daha yaklaşmıştı. Sanki Daniel’la konuşmamızı dinlemeye çalışıyormuş gibi başını yana eğerek yanıma yaklaştı.

“Dinle beni...” dedi Daniel arka fondan canlanan bir motor sesiyle. “Hemen çık oradan.”

Midem sıkıştı, Tyler’ın botlarına bir kez daha baktım.

“Çık oradan. *Hemen şimdi.*”

Elim birden düştü. Telefon elimden kayıp zemine düşerken, “Tyler?” dedim. *Polen, toprak,* diye düşündüm.

“Ne? Ne dedi Daniel?” diye sordu Tyler sessiz ve panik içinde.

Ellerine baktım, tırnaklarının arasında birikmiş toprak parçalarına, başparmağıyla işaret parmağının arasından sızan kuru-muş kana baktım.

“Tyler...” dedim. “Sen ne yaptın böyle?”

Kayıp Kızlar

Yakınındaki sandalyeye yaslanıp parmaklarını sandalyenin ahşabına dayadı. “Zamanım daralıyor, Nic.”

Derken uzaktan gelen silik bir ses duydum... O tiz siren sesini.

Tik-tak Nic.

“Ne oldu?” diye sordum.

Gözlerini sımsıkı kapadı, bedeni tepeden tırnağa birden ürperdi. “Johnson Çiftliği’nde bir ceset bulmuşlar.”

Ayçiçeği tarlası... Polen... Toprak...

Siren sesi, giderek yaklaşıyordu.

Tyler, bana yaklaşıyordu.

Ve zaman... Zaman tüm kusursuzluğuyla, tüm acımasızlığıyla donup kalmıştı.

O sadece bizim yarattığımız bir şeydi, bir mesafe ölçüsü. Bir şeyleri anlamak, ifade etmek için. İzin verildiği takdirde etrafımızı sarıp size bazı şeyleri gösterebilirdi.

İzin verildiği takdirde.

Bir Gün Önce

14. GÜN

Zaman kavramım kaybolmuştu. Everett'm uykuya dalmasını beklerken babamın eski kitap kolilerini ve ders malzemelerini karıştırıyor, sayfaların aralarına sıkıştırılmış kâğıtları çıkarıp kenarlardaki yorumları okuyordum. Saat gece yarısını çoktan geçmiş olmalıydı ve ben hâlâ işime yarayacak bir şeyler bulamamıştım. En iyisi ve en güvenlisi bunları ortadan kaldırmaktı. Bütün kolileri toparlayıp sabah garaja indirmek üzere hole dizdim.

Kapıya doğru götürürken kolilerden kâğıt hışırtıları çıkıyordu, ama sonra sessiz adımlarla yatak odama tekrar döndüm. Everett, yatağın ortasına yayılmıştı, sarı yorgan bir yığın halinde yere atılmıştı. Derin bir uykusu olduğu söylenemezdi ama şu anki nefes alış veriş yavaş ve ölçülüydü. Omzuna dokunmamla birlikte sırtını yükseltip sonra tekrar geri yattı.

Komodinin üzerindeki saat gece 03.04'ü gösteriyordu. Harika. İşte tam ihtiyacım olan saat aralığıydı... Herkesin uykuda

olduğu, Kelly's Pub'ın son avarelerinin evlerine dağıldıkları, günün erken kalkanlarının uyandığı, gazetelerin dağıtımına çıktığı saatlerdi. Dünya sessizdi ve beklemedeydi.

Odadan ayrılıp parmak uçlarımda gıcırdayan ahşap zeminde yürüyüp annemlerin eski odasındaki içi yıpranmış terlikler, rüküş ayakkabılar ve babamın bir daha asla ihtiyacı olmayacağı iş kıyafetleriyle dolu dolabına yöneldim. Elimi anahtarı sakladığım terliklerden birinin içine soktum, iyice emin olmak için elimle tam yoklarken artık keçeleşmiş tüylerin üzerindeki ayak izini hissedebiliyordum. Anahtar avucumun içinde buz gibiydi, karanlıkta metal anahtarlığın o çetrefilli desenini göremiyordum. Ancak onu sımsıkı kavrayınca o birbirinin içine geçen parçaları hissedebilmişim. *Tik-tak Nic.*

Spor ayakkabılarım arka kapıda kalmıştı, birden kollarımda ani bir rüzgâr hissettim. Everett, alt kattaki pencereleri açık bırakmış olmalı diye düşündüm.

Tezgâhın üzerine atladım, açık olan pencereleri kapatıp onları kilitledim.

Ve oradan ayrıldım.

BU ORMANLIK ALAN BENİM. Ben bu ormanın içinde büyümüştüm. Ta evimden başlayıp tüm kasabanın içinden geçiyor, her şeyi birbirine bağlayıp uzaklardaki nehre ve mağaralara kadar ilerliyordu. Yıllar olmuştu gelmeyeli ancak kafamı boşaltıp ezbere ilerleseydim sayısız yola girer, gün boyu ya da geceleyin dolaşırdım. Onlar benimdi, ben de onlarınımdım. Bunu kendime hatırlatmama bile gerek yoktu. Ancak şimdi çok fazla

Kayıp Kızlar

bilinmeyen vardı. Geceleyin ortalıkta koşuşturan çeşitli hayvanlar, gece ortaya çıkan ve hayatta kalmak için karanlığa ihtiyaç duyan şeylerle ilgili insanın içini huzuruz eden bir şeyler vardı. Nefes alıp büyüyen ve ölen şeyler, her şey aralıksız bir hareket halindeydi.

Bu ormanlık alan benim.

Ormanın içinde yürürken ellerimi ağaç gövdelerinde gezdirip bu sözleri tekrar tekrar kendime söyledim. Bu orman gecenin ortasında Tyler'la gizli gizli buluştuğum ormandı. Tyler, kamyonetini bir mahalle bakkalının park yerine bırakır, Daniel'in ben küçükken gösterdiği bir meydanda, yolun yarısında buluşurduk. Bir zamanlar orada Daniel'la ağaç dallarından bir kale yapıp etrafını da dikenli bağ kütükleriyle çevrelemiştik... *Canavarı uzak tutmak için*, demişti Daniel. Ama sonraları çıkan bir fırtına kaleyi yıkıp geçmişti ve Daniel da artık oralara gitmek için fazla büyümüştü, dolayısıyla meydan sadece bana kalmıştı.

Ancak bu ormanlık alan aynı zamanda Annaleise'in de son görüldüğü yerd. Burası on yıl önce Corinne'i aradığımız yerd. Daha geçen gün tekrar aramaya çıktığımız yerd. Şimdi ise ancak ve ancak geceleri yaşayanların ve karanlığa aç insanların ortada dolaştığı bir saat diliminde burada tek başıyındım.

El fenerim gölgelerin üzerinden zıplayarak önümde ilerliyordu. Ağaç dalları alçaktan sarkıyordu, ağaç kökleri topraktan dışarıya taşmıştı. Ben yürürken etrafımda küçük, hızla oradan oraya zıplayan bir şeyler vardı. Sessiz kalmaya çalışmak gibi bir kaygım yoktu, hızlandıkça ayak seslerim giderek artıyordu.

Ağaçların içinden sıyrılıp sağ salım Carterlar'ın evine ulaştım. Annaleise'in geçen sene lisansüstü eğitim için başvuru

yaptığı sıralarda oturduğu tek odalı daire karanlık ve konum olarak ana evden biraz gerideydi. İkisi de çok fazla büyük değildi ancak bahçeyi ve padavraları saymazsak genel anlamda bakımlıydı. Ana evin dışındaki lambalar yanıyordu, sanki her an Annaleise'in geri dönmesini bekliyorlardı.

Babası yıllar önce Annaleise'in evini bir sanat stüdyosu olarak yeniden yaptırmadan önce ev bağımsız bir garajdı... *Kızım çok umut vadediyor*, demişti babası babama. Ancak bu babası işini kaybetmeden önceydi. *Küçülmeye gidiyorum*, demişti babamla birlikte arka kapıda içkilerini yudumlarırken. Boşanmadan önce... *Lanet olası ev onun oluyor, ailemin içindeydi ve lanet olası ev onun oluyor!* Bütün bunları ya Minnesota ya da Mississippi, tam olarak hatırlamıyordum ama buralara gitmeden önce söylemişti. Umut vadetmenin gerçekçi düşünüldüğü zamanlardı o zamanlar.

Yıllar önce biz de Daniel için garajımıza neredeyse aynı şeyi yapmıştık. Cooley Ridge'de yaşamak için bir yer bulmak kuzeydeki kadar kolay değildi. Devreden apartman daireleri yoktu ve kiralanmış olanları da yıllardır doluydu. Ana cadde üzerindeki mağazanın üst katlarında kiralanabilecek daireler ve bodrum katlar vardı, ayrıca kiralayıp başka insanların topraklarına park edebileceğiniz tarım araçları da vardı. Bu yüzden Daniel burada kalmaya karar verdiğinde garajı bir eve dönüştürmenin en hesaplı seçenek olduğunu düşünmüştü. Bu işi Tyler'ın babasının şirketi olan Ellison İnşaat yapacaktı, ancak babamla Daniel da birçok masrafın karşılanmasında yardımcı olacaktı.

İşlere koyulmadan önce garajla evin arasına ufak bir otomobil sundurması yaptılar. Hatta henüz tamamlanmamış olan

Kayıp Kızlar

garaj zeminine borulara yer kalacak şekilde boşluk bırakarak yeni bir beton zemin dökmeye kadar geldiler. Ancak bir türlü yalıtım ve su tesisatını yapacak fırsatları olmadı. Corinne birden kaybolduğunda dünya durmuştu. Daniel elindeki parayı nasıl değerlendireceği ile ilgili fikrini değiştirmiş, yıllar sonra Laura ile kendi evlerini satın alana kadar babamla yaşamayı tercih etmişti.

Annaleise'in zaten Cooley Ridge'e temelli kök salacağını asla düşünmezdim. Sonuçta bir keresinde gitmişti. Hatta geri gelmişti ancak ne kendisi ne de Cooley Ridge bu saatten sonra birbirleriyle ne yapacaklarını biliyordu. Bu daire artık onundu, ancak sonra lisede okuyan erkek kardeşinin olabilirdi. Konu açıldığında, *sadece şimdilik*, dediği gözümün önüne geliyordu. *Sadece doğru fırsat karşısına çıkana kadar, sadece yolumu bulana kadar.*

Mekânın garaj olarak kullanıldığı zamandan kalma, cadde- den yan duvara geçen bir araç yolu vardı. Annaleise'in arabası dışında iki araba daha ana evin yanındaki geniş otomobil sundurmasının içine sıralanmışlardı.

El fenerim kapalı bir şekilde evin arka kapısına koşarken anahtarın dişleri avuç içlerimi kesiyordu. Derin bir nefes aldım, anahtarı deliğe sokarak her bir oyuğunu yerine oturttum. Elim titreyerek anahtarı çevirdiğimde kilit kolayca açıldı.

İçeri girdiğimde tüm bedenim endişeyle titriyordu. *Burada olmamalıyım.*

El fenerinin ışığını pencerelerden uzak tutup hafif ayarda açtım. Daire aynı benim daireme benziyordu, odalar ince duvarlardan oluşan bölmelerle birbirinden ayrılıyordu, kapı yok-

tu. Tam önümde üzerinde kuştüyü yorgan bulunan çift kişilik yatak, diğer duvara itilmiş bir atölye masası ve içinde çeşitli malzemelerin muhafaza edildiği, düzgün bir şekilde sıralanmış konteynırlar bulunuyordu.

Bölmelerin arasından duvara monte edilmiş televizyonun karşısında koltuk vardı. Evde fazla mobilya yoktu ancak bir uzmanın eli değmiş gibiydi. Duvarlar dışında her şey ölçülü ve minimal boyutlardaydı. Duvarlar sanatla kaplıydı, üzerleri karalanmıştı, ancak onlar bile kurşun kalemle ya da kara kalemle yapılmış gibiydi, mekân renkten yoksundu.

El fenerimi resimden resme gezdirdim. Çerçelenmiş karalamalar Annaleise'indir diye düşündüm. Bazıları ise ünlü tabloların birer kopyasıydı. Tuğla bir duvara yaslanmış aşağıya ve yana bakan bir Marilyn Monroe vardı. Rüzgârın saçlarını savurduğu küçük bir kız, bunu daha önce bir yerlerde görmüştüm ama tam çıkaramadım. Bazılarını ise daha önce hiç görmemiş-tim, onların birer kopya mı yoksa Annaleise'in kendi ürettiği resimler miydi bilmiyordum.

Ah, ama hepsinde bir tema vardı: Kızlar yapayalnız, hepsi yapayalnızdı. Hepsi korunmasız üzgün ve bir şeylere özlem duyuyor gibi görünüyorlardı. Görmezden gelinen, yanından geçip gidilen kızlar, duvarlardan, '*Bak, bize bak,*' der gibiydi.

Annaleise'in telefon direklerinden bana baktığı gibi bakan kızlar, sessiz ve susturulmuş.

Annaleise iyi bilinen bir sanat okuluna gitmişti, tabii bu hiç de şaşırtıcı değildi. Ortaokul yıllarında eyalet çapında düzenlenen bir fotoğraf yarışmasında birinci olmuştu ve bu haber, yerel gazetelerde oldukça ses getirmişti. Bu işe çok uygundu.

Kayıp Kızlar

Kameranın diğerk ucundaki kız, ürkek ve ince kemikli bir kızdı, kocaman gözlüydü. Her zaman için kararsız ama hareketlerinde dikkatliydi. O hep üreten, gören ancak kendisi görünmeyen bir kızdı. Corinne'in tam zıddıydı.

Polislerin buraya girdiklerini biliyordum ancak ortalık sanki el değmemiş gibiydi.

Belli ki evde hiçbir debelenme yaşanmamıştı, zaten onun dışarı çıktığını biliyorduk. Eğer biri ona zarar verseyse de o burada olmamıştı. Çantası kayıptı ancak dışarı çıktığında çantasını yanına almış olabilirdi. Arabası buradaydı. İşte bu büyük bir işaretti. Kim buradan arabasız ayrılırdı ki? Cep telefonu da kayıptı, bu yüzden genel kanı onu yanında bulundurduğuydu, tabii her neredeydi ise. Telefonunun izine hiç rastlanmadığından muhtemelen kapalıydı.

Her ne kadar şimdiye kadar herhangi bir delil ya da ipucu duymamış olsam da polisler burada arama yapmış olmalılardı, muhtemelen Annaleise'in anne ve babası da. Ancak şu anahtar olağanca gerçek, sert ve mide bulandırıcıydı. Bu anahtar tehlikeliydi.

Annaleise'in masasının etrafında dolaştım, dolabına ve banyo dolaplarına baktım. Çöp kutusuna bile baktım. Corrine'in evinde bir şeker kutusunun içine sakladığı gebelik testini anımsadım.

Burada hiçbir şey yoktu. Sadece bir tuvalet kâğıdı, boş bir deodorant çubuğu, bir adet sabun ambalajı. Gerçi, polisler buraya gelmeden önce Anneleise utanmasın diye ve bazı şeylerin gizli kalması gerektiği gerekçesiyle birilerinin burayı temizlemiş olma ihtimali yüksekti.

Gardırobunun çekmecelerini kontrol ettim. Her şey düzgünce katlı ve ona aitti. Ortalıkta hiç erkek kıyafeti yoktu. Lavabo kenarında ikinci bir diş fırçası ya da çalışma masasında herhangi bir not yoktu. Masada bir yığın kablounun yanında duran diz üstü bir bilgisayardan başka bir şey yoktu. Başparmağımın kenarını ısırdım. Muhtemelen bilgisayarını da elden geçirmişlerdi. Kimse fark etmeden onu yanımda götürebilirdim. *Bunu yapabilirim.*

Fikrimi değiştirmeden bilgisayarı hemen kaptım.

Odadan çıkarken yatağının altını da kontrol ettim. Orada bir valiz duruyordu. Bir yolculuğa çıkmadığının kanıtı olabilirdi bu. Valizin haricinde içi bir sürü fotoğraf albümü barındıracak kadar büyük beyaz bir kutu vardı. Diz üstü bilgisayarı sert zemine bırakıp beyaz kutuyu yatağın altından çıkardım. Kapağını açtım, içinde duvara asılmamış karalamalar vardı.

Karalamaları hızlıca gözden geçirdim. Çizimlerin arasına belki bir şeyler bırakmıştır diye incelemek için buz gibi olmuş metalik el fenerini dişlerimin arasına sıkıştırdım. Belki polislerin gözden kaçırdığı ya da Annaleise'in saklamak istediği bir şeyler vardı. Ancak sanatından başka hiçbir şey yoktu. Daha çok hüznü bakan kızlar vardı. Gözleri bir açık, bir kapalı, hepsi bir şekilde ümitsiz kızlar... Yüzlerini ve o solgun hatlarını daha net görebilmem için gözlerimi kısmam gerekiyordu. Belki de bunlar sadece birer taslaktı, daha sonra bunları koyulaştırıp derinlik katacaktı. Kâğıtların üzerinden hızlıca geçerken hepsi birbirine karışıyordu.

Ama sonra birden durup birkaç resim geriye gittim. El fenerimi dişlerimin arasından çekip ışığı karşımda duran tanıdık

Kayıp Kızlar

yüzün o gülümseyen kıvrımlarında, sağ gözünün köşesindeki çillerde gezdirdim. Devam edip o yay dudaklarının üzerinde ve tam diz üstünde biten dökümlü elbisesinin üzerine tuttum...

Corinne...

Bu Corinne'in resmiydi. Hayır, bu odamda asılı bir fotoğrafın birebir kopyasıydı. Resimde hep birlikte bir ayçiçeği tarlasında geziyorduk. Johnson Çiftliği, sadece birkaç kasaba ötede olan turistik bir mekândı... İnsanlar orada fotoğraf çektirmek için saatlerce yol geliyordu. Bailey'yin favori çekim mekânıydı.

Bu resim okulun son senesinden bir önceki yaz Bailey'yin makinesiyle çekilmişti. O gün yüzlerce resim çekmiştik. Birlikte o kadar poz vermiştik ki artık resmimizin çekildiğinin bile farkına varamıyorduk. Bailey, makineyi uzun süreli çekim ayarına getirip bizleri olduğumuz yerde dönerken çekmeye bayılıyordu. Filmi tabettirdikten sonra hepimiz flu hayaletler gibi görünüyorduk.

O resimlerden hiçbir zaman kendime saklamamıştım. Dönerken çekildiğimiz için kimin kim olduğu belli değildi ve bundan nefret ediyordum. Onun yerine gülümsediğimiz, yüzümüzün net olduğu ve mutlu göründüğümüz fotoğrafları seçip kanıt olarak odama asmıştım. Bir yandan belimize kadar gelen bir ayçiçeğinin başını okşarken bir yandan da bize şu an hatırlayamadığım bir hikâye anlatıyordu o sırada. Ben de onun yanında durup kahkahalarla onu izliyordum.

Bu fotoğraf ikimizin en sevdiği fotoğraftı. Ancak Annaleise sadece Corinne'in resmini çizmişti. Resmi aktarırken beni es geçmiş, beni çıkardığı boşluğu da ayçiçekleriyle doldurmuştu. Yoktum, beni hafızalardan silmişti. Kolayca kesilip atılmış, an-

cak gereksiz bir karmaşaydı bu. Resimde Corinne, bensiz yalnız ve üzgün duruyordu, bu kutunun içindeki diğer tüm kızlar gibi.

Kâğıdı kenara koyunca arkasındakini de gördüm. Yine benim fotoğraflarımdan bir kopya daha! Bu kez resimde Corinne, Bailey ve ben vardık. Ancak Annaleise'in çizdiği resimde yine bir tek ümitsizce yana bakan Corinne vardı. Resimde ikimiz de Bailey'yin başını arkaya atıp bronz bacaklarının etrafında dönen beyaz elbisesine bakıyorduk. Ancak şimdi Corinne, ayçiçeği tarlasında tek başınaydı.

Lanet olsun, Annalesie benim resimlerime nasıl ulaşmıştı? Evime girmiş olmalıydı. Hatta *odama* girmiş olmalıydı. Ben yıllardır nasıl bir kızın yan komşusu olmuştum?

Annaleise, bizden beş yaş küçüktü ve eskiden onu fark etmezdik bile. Hatta sessiz bir çocuk olduğundan daha da silik kalırdı aramızda. Onu hatırladığım zamanlarda ise çocukla ergenlik arasında kalmanın verdiği bir uyumsuzluk içinde olurdu, hem çok zayıftı hem de kendinden emin değildi.

Ona dair bildiğim tek şey, annemi kaybettikten sonra Annaleise'in annesinin aralıksız bize onunla yemek göndermesiydi. Annaleise de bize yemeği uzatırken ne diyeceğini bilemediğinden tek kelime bile etmezdi. Çok fazla arkadaşının olduğunu düşünmüyordum, çünkü onu hep yalnız gördüğümü hatırlıyordum. O fotoğraf yarışmasını kazanmıştı fakat bundan Bailey de yarışmaya katıldığı için haberim olmuştu. Bir de onun çilekli dondurma sevdiğini biliyordum ya da belki de on yıl önceki ilçe panayırında çok sevmişti.

Ben bir yandan dönme dolaptan iner inmez kaçarken, o da tek başına girişte duruyordu. Başta onu hiç fark etmemiştim,

Kayıp Kızlar

sadece beni bekleyen Tyler'i görmüştüm. Derken Daniel'ın bana yumruk atmasıyla birlikte yan tarafıma düşmüş, kolumu çekip başımı diğer yöne çevirmiştım. İşte o anda Annaleise'in erimiş çilekli dondurma yiyen donuk yüzünü görmüştüm. Dili hâlâ dışarıda külahını yalıyordu.

Sonrasında birine çarpan bir yumruk sesi duydum, ani bir cıvırtı... Ne olduğunu anlamam için dönüp bakmama gerek bile yoktu. Annaleise dondurmasını külahının üzerinden düşürünce aceleyle ön kapıya doğru koştu. Tam başımı diğer yöne çevirmiştım ki Daniel'ın eğilip eliyle burnunu tutmasıyla yerde biriken kan damlalarını gördüm. Tyler da elini sallayıp kendi kendine söyleniyordu.

Kutuyu yatağın altına geri ittim, ancak Corinne'in çizilmiş resimlerini katlayıp dizüstü bilgisayarın içine koydum. O resimler zaten kısmen benim sayılırdı.

—

“NICOLETTE?” EVERETT, BU SABAH yatağımın kenarında oturmuş beni izliyordu. Ben de bir zamanlar üzerinde fotoğraflar asılı olan bomboş duvarlarıma bakıyordum. “Ne yapıyorsun?”

“Sadece düşünüyorum...” En üstteki çekmeceyi açıp üstümü değiştirmek için kıyafet çıkardım. Yatağa girmeden diz üstü bilgisayarı ve çizimleri şu lanet olası anahtarla birlikte babamın dolabına saklamıştım. Everett, ben çarşafın altına girer girmez gözlerini açmış yanıma sığışırken beni izliyordu.

“Sahi, sen hiç uyudun mu? Uyandığımda yanımda yoktun.”

“Çok az. Bir süre uykuya dalamayınca ben de eşyalarımı toparlamaya devam edeyim dedim.” Sonra da banyoya gidip

duşun musluğunu açtım, Everett'in daha fazla üzerime gelmesini diledim.

"Seni duydum." dedi. Tam kapının orada durmuş, diş fırçama diş macunu sıkarken beni izliyordu.

Dişlerimi fırçalarken kaşlarımı havaya kaldırıp zaman kazanmaya çalıştım..

"Seni içeri girerken duydum. Dışarıda ne işin vardı?" diye sordu eliyle ormanı işaret ederek. Everett, bir kızın gece cadde-lerde dolaşmasının tehlikeli olduğu bir şehirde büyümüştü. Orman onun için hem yabancı hem de tehlikeli bir yerdi, orası ancak ve ancak arkadaşlarla çadır kurup kasa kasa ılık bira içilip paylaşılacak bir macera yeriydi.

Lavaboya tükürüp, "Zihnimi boşaltmak için kısa bir yürüyüşe çıkmıştım." dedim.

İçeride dolaşıp zaman dolduruyordu, nefesimi tuttum. Gerçekleri hemen anlıyordu, bu onun işiydi. Eğer isterse beni çatlatana kadar her açıdan sıkıştırabilirdi. Yaptığı işte harikaydı.

Ancak konuyu orada kapattı. "Sabah biraz kütüphanede vakit geçirmem gerekiyor." dedi. "Arabayı alabilir miyim?" Burada olduğunda ne zaman internete ihtiyacı olsa kütüphaneye gitmesi gerekirdi. Bu evde telefon hattı bile yoktu.

"Sorun değil, ben seni bırakırım." Aklım ağaçların diğer tarafında, Annaleise'in çizimlerinde dolaşırken musluktan akan su, lavabo deliğinin girdabında dolanıyordu.

Everett yanımdaydı, birden çenemi tutup ağzımda diş fırçasıyla yüzümü kendine doğru çekti. Kendimi geri çekerek, "Ne var?" dedim.

Kayıp Kızlar

Elini çekti ama hâlâ gözlerimin içine bakıyordu. Dudak kenarlarını bükerek, “Bitkin görünüyorsun.” dedi. “Gözlerin kan çanağı içinde.”

Gözlerimi kaçırıp diş fırçamı yerine koydum. Everett’ın başka bir şeye odaklanmasını dileyip duş almak üzere üstümü çıkarmaya başladım.

“Uyumana yardımcı olması için bir şeyler içebileceğini biliyorsun, değil mi? Yarın doktora gideceğiz.”

Baş geçmişti. Kontrol ondaydı. Planı kendi yapıyordu. Krizi önlüyordu.

Buhar yavaşça banyoyu sarmaya başlamıştı. Everett, geri çekilmiş olsa da gözleri yine de üzerimdeydi.

—

ARABAYI KÜTÜPHANE girişine çektim; ancak ne aradığınızı biliyorsanız burası size bir kütüphane gibi gelebilirdi. Bir zamanlar burası Viktorya dönemi eviydi; cumbalı, iki katlı, etrafını çevreleyen ve girişi olan bir evdi. Kısmen tadilat görmüştü, alanı genişletmek için bazı duvarlar yıkılmıştı, ancak o gıcırdayan merdiven, o ağır korkuluk ve tekli banyolar hâlâ duruyordu.

“Ne kadar zamana ihtiyacın var?” diye sordum.

“Üzgünüm ama sanırım bütün gün kalmam gerekiyor. Haftaya mahkemeye çıkacağız.”

“Savunma almadın mı?”

Gözlerini bana dikerek, “Bunları senin bilmemen gerekiyor.” dedi.

Zaten onun işlerine hep kulak tıkamam gerekiyordu. Ama bu, benim ona soru sormama engel değildi. Buraya gelmeden

birkaç gün önce, yılsonu için okul danışmanlığı belgelerini düzenliyordum. Everett bir yandan dosyasındaki tüm evrakları masaya saçmış çalışırken ben de karşısında oturuyordum. Parmaklarımı evrakların üzerinde, altını çizdiği satırlarda ve kenarlara aldığı notlarda gezdiriyordum. “Parlito davası mı?” diye sormuştum. İçinden çıkmak istediği bir telefon takip davası vardı, eğer evrakları doğru anladıysam ortada teklif edilen bir iddia pazarlığı vardı.

Bana sırtarak evrakları tekrar dosyasına kaldırdı. Elini masanın altına sokup onun yanındaki sandalyeye uzattığım bacağımı hafifçe sıkımişti. Ona her seferinde sorardım, bu aramızda bir oyundu. Hiçbir zaman bana konuyu anlatmazdı. Gerçek şuydu ki bana anlatmamasına bayılıyordum, onun işindeki başarısına, kısacası her yönüyle başarılı olmasına bayılıyordum.

Arabanın ön camından içeri sızan ışığın etkisiyle gözlerimi kısarak, “İşin bitince beni ara.” dedim.

Arabanın kapısını açmadan dirseğimden beni yakalayıp, “Doktordan bir randevu al, Nicolette.” dedi.

BAZEN KAFAM dağınık olduğu durumlarda hiç gitmeye niyet etmediğim yerlerde buluyordum kendimi. Kas hafızası gibi; marketi hedefleyip kendimi okulda bulmak, bankaya diye çıkıp kendimi metroda bulmak ya da Daniel’in evine doğru yola çıkıp kendimi Corinne’in eski evinde bulmak gibi... Şu anda başıma gelen de buna benzer bir şey olmalıydı. Aslında eve gitmeye niyetlenmişken kendimi Kelly’s Pub’ın köşesinde bulmuştum.

Gözlerimi ön camın tentesinin üzerindeki bir kat yukarıda, kenarından klima sarkan pencereye diktim. Panjurlar açıktı.

Kayıp Kızlar

Tyler'la anahtar hakkında konuşmalıydım, ancak benim telefonlarıma cevap vermiyordu... Onu suçlamıyordum tabii ki.

Mekânın giriş kapısını ittirip Kelly's Pub'ın antre bölümüne girdim. Tepemde birdenbire çalan çan sesiyle korkudan eğildim. En azından akşamları içerideki gürültüden çan sesi fark edilmiyordu. O daracık merdiven boşluğuna doğru ilerlemek için kapı arasından geçerken sigara, yağ ve bozuk bir şeylerin kokusu geliyordu burnuma. "Burada değil!" diye seslendi birisi ve kapkaranlık salondan bir kahkaha yükseldi.

Her iki yüzünde birer kapı bulunan daireye gitmek üzere basamakları ikişer ikişer çıkıp sağdaki kapıya yöneldim. Üç kez üst üste ve sertçe kapıya vurup bekledim, kulağımı kapıya dayadım. Sonra da kulağımı kapıdan ayırmadan telefonla onu aradım. İçeriden gelen düzenli titreşim sesini duyduktan sonra telesekreteri duydum. *Merhaba. Ben Tyler. Lütfen mesaj bırakın.* Belki duştaydı. İçeriden su sesini ya da hareket eden herhangi bir sesi dinlemeye çalıştım. Bir kez daha aradım... Yine titreşim, yine telesekreter, başka bir şey yoktu.

Alt kattan yine bir kahkaha yükseldi. Telefonumun saatini kontrol ettim: Bir pazar günü, öğlen saat birdi. Buranın saatiyle öğleden sonra saat beşti. Yaz tatillerinde babamı hep burada bulurdum, tabii bu kadar erken saatte değil. Bu kadar erken asla gelmezdi.

Buradan ayrılmak üzere kapıya doğru yöneldim. Ensemden iliklerime kadar izlenildiğim hissi içimi ürpertiyordu. Merdiven boşluğu bomboştu. Alt kattaki kapı da kapalıydı. Yakınılardaki hareket eden seslere, duvardaki kıpırdanmalara, havalandırmadan duyabileceğim bir nefese kulak vermeye çalıştım. Korido-

run ötesindeki kapıdan içeri sızan o incecik ışığın dibinde bir gölge hareketsiz bir şekilde duruyordu. Mümkün olduğu kadar sessizce hareket edip kapıya yaklaştım.

Belki baktığım açıdandı, belki de güneş ışığı ya da bir mobilyaydı gördüğüm... Kapıya başımı dayayıp gözetleme deliğinden baktım, yansımayla birlikte kendi yamulan yüzümle karşılaştım, sanki bir komedi aynasına bakıyordum. Kocaman gözler, ufacık bir ağız... Her şey tuhaf bir şekilde olduğundan daha uzundu.

Bir kere hafifçe kapıya vurdum ama gölge yerinden kıpırdamadı. Tüylerim diken diken olmuştu. Gözlerimi kapayıp 10'a kadar saydım. Bir soruşturma esnasında da aynen bunlar olurdu. Her yerde gözler olduğunu hissederdin. Herkesten şüphelenirdin. Kontrolü elden bıraktığın takdirde paramparça olurdu. *Kontrolü elinde tut.*

Adımlarım basamakların altındaki boşlukta yankılanırken koşarak alt kata indim ve barın girişine doğru yöneldim. Kim olduklarını zar zor çıkarttığım belli belirsiz birkaç yüz bana bakıyordu. Adamlardan biri diğerine bir şeyler söylemek için yanına eğildi. Dudak okumaya çalıştım... *Bu Patrick Farrell'in kızı*, dedi. Diğer adam da bira şişesini dudaklarına dayadı.

Barmenin bakışlarını yakalamaya çalıştım, ancak ya beni görmüyordu ya da umursamıyordu. Muhtemelen ikincisiydi. Bar tezgâhının üzerine parmaklarımla tıkladım. "Jackson..." dedim sesimi alçak bir tonda tutmaya çalışarak.

Barın arkasındaki bulaşıkları yıkarken kol kasları geriliyordu. Derken birden o kan çanağı içindeki gözleriyle bana dönüp, "Evet Nic?" dedi.

Kayıp Kızlar

“Şu üst kattaki diğer dairede kim oturuyor, Tyler’ın tam karşı dairesinde?” diye sordum.

Jackson, bana bakarken göz çevresi gerildi birden. Bronz eliyle yüzündeki kiri temizleyerek, “Ben oturuyorum, niye sordun?” dedi.

Başımı sağa sola salladım. “Yok bir şey...” Eve gidip dizüstü bilgisayarı kontrol etmeliydim. Sonra da kimse onu aramaya başlamadan Annaleise’in evine geri götürmeliydim.

Jackson gözlerini kısarak vücudumu tepeden tırnağa hızlıca süzdü. Kenarlarında bir önceki müşterinin dudak izi olan bir bardağa shot doldururken, “Otur, Nic! Buna ihtiyacın var gibi duruyor.” dedi. “Votka şirketten.”

Midem kıvranıyordu. Shot bardağını bana uzattığı gibi ben de yapış yapış tezgâhın üzerinde ona geri ittim. “Gitmeliyim.”

Birden beni bileğimden kavrayıp oyuncu bir tebessümün altına saklanmaya çalışarak, “Ortalıkta mavi bir araba dolanıyor.” dedi etraftaki herkese sırtını dönerek. “Son yarım saatte buradan üç kez geçtiğini gördüm. Tyler’ı arayan bir tek sen değilsin, bu hafta sonu kayıplara karıştı.”

Bu hafta sonu kayıplara karıştı. Ancak telefonu buradaydı. “Ben sadece öylesine buradan geçiyordum.” dedim.

“Tabii, buna eminim.”

Jackson’ın daha başka şeyler bilip bilmediğini merak ediyordum doğrusu, ancak yüzünden hiçbir şey anlaşılmıyordu. Başını eğip bileğimi tuttu.

Barda, uzaklarda duran bir adam bardağını havaya kaldırdı. Babamın arkadaşı ya da en azından burada birlikte içki içtiği biri olmalıydı. Saçak saçak kır saçları vardı, yanaklarıysa bir

elma gibi al al yanıyordu. Gözlerini önce Jackson'ın eline sonra bana kaydırıp, "Babana hürmetler tatlım, sen iyi misin?" dedi

"Evet, ben iyiyim." dedim kolumu çekerek.

Jackson, kaşlarını çatıp shot bardağını kafasına dikti ve birden sert bir şekilde bardağı masaya koydu. "Bir şeyler olmak üzere, Nic. Sen de bunu hissedebiliyorsun, değil mi?"

Havadaki statik elektrik gibi, net bir kapanış, turlayan bir araba, iki hafta boyunca geçmişi gün yüzüne çıkarmaya çalışma ve sonuç olarak tüm yalanların bir bir yüzeye çıkması... Annaleise kaybolmuştu ve Corinne'le ilgili kanıtlar tekrar ortaya çıkıp alt üst ediliyordu. Kutunun içindeki isimler birer birer tekrar dışarı dökülüyordu.

ANNALEISE'İN DİZ ÜSTÜ bilgisayarının şifre koruması yoktu. Bu bana oldukça tuhaf gelmişti. Ancak zaten dağ başında yaşadığı için belki de böyle bir şeye şaşırmamak gerekirdi. Belki de polis içine girmek için şifreyi kırmış ve böylece korumasız bırakmıştı. Okul projelerinin ve yüksek lisans başvurularının bulunduğu dosyaları inceledim. Son düzenlenme tarihlerine göre bakıyordum yeni bir şey varsa yakalayayım diye. Sonra aynı şeyi resimleri için yaptım.

Fotoğraflar sadece üzerlerine damgalı tarihlere göre beş yıl öncesinden başlayıp son üç haftaya kadar uzanan zaman dilimlerinde düzenlenmişti, başka bir düzenleme yoktu. Tyler'ın dudakları hafif aralık, eli havada, kamyonetinde otururken çekilmiş fotoğrafa takıldım. *Gülümse*, diyordu Annaleise. *Tyler da elini ya sallamak için ya da onun çekmesini engellemek için*

Kayıp Kızlar

havaya kaldırıyordu. Donmuş bir kare. Var olabilecek yüzlerce farklı olasılık. En güncel fotoğraflar da o seneki panayırda çekilmiş birkaç pozdu. Dönme dolap uzaklardan parlıyordu. Boş kabinler, alacakaranlıkta parlayan ışıklar... Ağzı pembe şekerden yapış yapış olmuş, şeker parçaları dudaklarına değer değmez pamuk şeker yiyen bir çocuk, ellerini açıp bozuk para ya da ekmek arası sosis uzatan satıcılar ve diğer taraftan çocuklarına bakan ya da omuzlarından onlara bakış atan insanlar...

Annaleise'i aynı çocukluğundaki gibi orada dururken hayal ettim. Tüm hikâyeye seyirci kalmıştı, oyun dışı kalan diğer hayatları izliyordu. Resimleri kapatıp dosyaları inceledim ve çelişkiyi hemen fark ettim. Görüntü dosyaları numara sırasına göre dizilmişti, ancak arada bazı atlamalar, bazı boşluklar vardı. Bilgisayarın çöp kutusu boşaltılmıştı. Annaleise'in onları beğenmemiş olma durumu olabilir miydi? Ancak, birinin bilgisayara girip kimsenin görmesini istemediği bir şeyi silmiş olabileceği düşüncesini bir türlü aklımdan atamıyordum. Tarih sıralamasındaki eksik günleri not ettim ve sonuç, dört beş ay öncesinden bir yığın fotoğraf.

Everett, onu kütüphaneden almam için beni aradığında bilgisayarın çoktan altını üstüne getirmiştım bile. Annaleise'in taradığı dosyaları ve kendi sanatının fotoğraflarının bulunduğu dosyayı da bulmuştum. En son ziyaret edilen internet sitelerine baktım, daha çok okul siteleri ve iş kurumlarına aitti.

Hangi cehennemdesin Annalesie?

Klavyeyi ve bilgisayarın üzerini silip evinin anahtarını da şortumun cebine soktum, anahtarın metali hâlâ sıcacıktı. Her ikisini de dünya sessizce beklemeye çekilip uyuyana kadar babamın dolabında muhafaza edecektim.

ANNALEISE'LE OLAN tüm sohbetlerimizi muhtemelen bir saatlik bir zaman dilimine sığdırabilirdim. Buna rağmen onunla hafızamın en derinlerinde duran manevi bir bağım vardı.

Çünkü polis karakolunda, köşelerde bir yerde olduğunu düşündüğüm kutunun içinde onun ismi de bizimkilerle birlikte sonsuza dek orada olacaktı. Polisler o gece olup bitenlerle ilgili hepimizi tek tek sorguya çekmişti. Daniel'ın neden burnunun kırıldığını, Tyler'ın parmak eklemlerinin neden çizik içinde olduğunu ve benim neden yumruk yemiş gibi görüldüğümü sormuştu. Sonra da Tyler'ın bir anda aklına gelmişti. "Şu Carterların kızı..." demişti polislere. "Adı A ile başlayan kız. O da oradaydı. O hepimizi gördü."

Sanıyorum Annaleise'i de sorguya çektiler o gün ve sanıyorum bizim hikâyemizi teyit etmişti, çünkü bize bir daha kimse soru sormamıştı.

Annaleise, bizim şahidimiz olmuştu.

Bir Gün Önce

13. GÜN

“**E**verett, burada...” dedim. Yüzüm banyonun köşesine dönük, bir yandan arkadan akan musluğun sesiyle telefona bir şeyler mırıldanmaya çalışıyordum.

“Everett nerede?” dedi Daniel.

Banyoyu birden buhar sardı, ayna ince tabaka bir buharla kaplandı. “*Burada.*” Omzumdan arkama baktım. “Yatak odamda. Ona babamdan bahsedince, o da yardımcı olmak için dün atlayıp geldi. Bana *yardım ediyor.*”

Arka planda Laura’nın badana kokusu ve hamilelikle ilgili bir şeyler mırıldanıp, *şu lanet pencereyi açar mısın*, dediğini duyabiliyordum, bu da o anda onu biraz olsun sevmeme sebep olmuştu.

“Tamam, iyi. İyi o zaman.” Ardından bir sessizlik oldu, Laura’nın yanından ayrılmış olmalıydı. “Peki, Everett’a ne dedin?”

Banyonun kapısını aralayınca içerideki buhar yatak odama, oradan da havalandırma deliklerine doğru sızmaya başladı.

Everett hâlâ yüzüstü yatağa yapışık vaziyette yatıyordu, gece-
den kalmaydık. Banyonun kapısını yavaşça örtüp tam karşıdaki
Daniel'in eski odasına geçtim.

"Ona gerçekleri anlattım, Daniel. Polislerin babamı, akıl
sağlığının durumuna bakmaksızın on yıl önce kaybolan bir kız-
la ilgili sorguya çektiklerini. O da polis karakolunu ve Grand
Pines'i basıp tekrarladıkları takdirde yasal işlemlere başvuraca-
ğını söyledi."

"Bu kadar yani, öyle mi?"

"Pazartesi durumu tekrar takip etmesi gerekiyor. Doktordan
birkaç evrak alması gerekiyormuş. Ancak o zamana kadar geri
çekilirler."

"Pazartesi'ye kadar burada yani?"

"Öyle gözüktüyor."

Tekrar Laura'nın sesini duydum. "Kim Pazartesi'ye kadar
burada?" Birden sanki Daniel eliyle telefonu kapamış gibi ses-
ler boğuk boğuk gelmeye başladı ve Daniel boğazını temizledi.
"Laura, bu akşam Everett'i da akşam yemeğine getirmeni isti-
yor." dedi.

"Ona çok teşekkür ettiğimi söyle, ancak..."

"Harika o zaman. Saat altıda, Nic."

—

Everett'i öğlene kadar hiç uyandırmadım, ancak sonra dün-
den kaybettiği zamanı bugün çalışarak geçirmek zorunda ol-
duğu için ve yemek masasının üzerindeki eşyalarını toplaması
gerektiğinden uyandırmak zorunda kaldım. Bir elimde ağırlı
kesiciler diğer elimde bir bardak su ile onu hafifçe omzundan

Kayıp Kızlar

dürttüm. Yatakta dönüp kendine gelmeye çalışırken etrafına bakınıp inliyordu.

Yanına çöküp gülümsememi ondan saklamaya çalışarak, “Hey, selam!” dedim. Everett’ın, sabahları tembel ve uysal haline bayılıyordum. Henüz kafein kanına karışıp onu uyan-dırmadan önce düşünceleri hep biraz geriden gelirdi. Sonra-dan nerede olduğunu anladığında hep şaşkın bir ifade olurdu yüzünde.

Hatta bazı sabahlar benim dairemde uyandığında eliyle tele-fonunun alarmini kapamak için yanlış yerlere uzanır, tek odalı dairemi ve boyalı mobilyaları bir anda tanımazdan gelince daha da tatlı olurdu.

“Selam!” dedi ve göz kırptı. Birden dirseklerinin üzerinde fırlayıp ağırlı kesicileri de içip tekrar yattı.

“Biraz daha uyumak ister misin?”

Saate bakıp koluyla gözlerini kapadı. “Of, hayır.”

Neredeyse on iki saattir dışarıdaydı. O arada ben de yemek odasındaki tüm kolileri yeni toparlanan garaja taşımıştım. On-ları duvarlara dizip her birini, ‘*Babam için, Daniel için, Benim için,*’ diye isimlendirmiştim.

KENDİME BİR BARDAK kahve koyup arka girişten or-man manzarasına bakan mutfak camımdan dışarıyı izliyordum. Everett’ın birden koluma dokunmasıyla olduğum yerde zıpla-dım. Yanımdaki kahve demliğine uzanıp, “Pardon, seni kor-kutmak istememiştim.” dedi. Bardağıımı yudumladım, ancak kahvenin tadı acı ve ağızda kötü bir tat bırakıyordu. Everett

kendi bardağını doldururken ben de bardağımı lavaboya dök-tüm. “Yeniden demleyeyim.” dedim.

Everett kendi kahvesini yudumlarken bardağından buhar çı-kıyordu. Yanıma gelip, “Harika. Manzara şahane!” dedi.

Konum olarak tam tepenin eteklerinde kalıyorduk ve ağaç-lardan başka manzaramız yoktu. Ancak şehir; bina, gökyü-zü ve benim dairemın otopark manzarasından iyiydi. Burada aynı zamanda tam arkamızdan yükselip vadiye kadar uzanan bir tepe ve yan taraftaki nehre kadar uzanan bir orman var-dı. Everett’ı oraya götürmeliydim. Görmeye değer yerlerdi. *Bu topraklar, üç nesildir benim ailem*, demeliydim ona. Çok büyük bir alan değildi ama babamın bir görüşü vardı. Ufak olduğu doğruydu, ancak bizimdi. Carterlar’ın arazisi, yıllar öncesi kuruyan ve şimdilerde dar bir hendek haline gelen ve yıllar geçtikçe üzerinde çürüyen yapraklarla derinleşip eroz-yona uğrayan bir nehrin kenarında, bizim evimizin yanında yer alıyordu. Gelecek neslin nehir hattının yerini tam olarak görebilmesi için üzerine ya çit ya da bir işaret koymaları ge-rekecekti.

Everett, pencerenin önünde fazla vakit geçirmeden mutfak masasının sandalyelerinden birine çökmüş, kahvesini yudum-larken şakaklarını ovalıyordu. “Tanrım, buradaki içkilerin içine ne katıyorlar böyle? Sahte içki olduğunu söyle de kendime biraz saygı duyayım.”

Dolaplardan birini açıp bardaklara baktım. “Hmm, bura-sı Güney. Burada verdiği paranın hakkını alırsın. İçkilere su katılıp öyle fiyatları yok yere yükseltilmez.” Annemlerin çeyi-zinden kalan Çin porselen takımını bu akşam Daniel’a götürüp

Kayıp Kızlar

mutfağı toparlamayı da bitirebilirdim. Böylece Daniellar'a girdince bana hayır demesine fırsat vermeden ve ona olan borcumu haberi olmadan bir yere bırakabilirdim. Everett da burada olduğuna göre ancak mutfağı bitirebilirdim herhalde.

"Daniel'la Laura bizi yemeğe davet ettiler bu akşam için." dedim.

"Harika!" dedi. "Bir de internetleri olsa daha harika olurdu."

"Eminim vardır. Ancak Laura bize muhtemelen evlilikle ilgili üç yüzün üzerinde soru soracaktır. Sen hazırlıklı ol da..."

Everett, başını geriye atıp odanın içinde karşımda gülümse-di. "Üç yüz ha?"

"O da internetin bedeli olsun işte."

"Dürüst ticaret bence."

Everett, dizüstü bilgisayarının ve evrak çantasının, masasının üzerinde olduğu yemek odasına girdi. Yemek odası, içini organize edip kolilerin çoğunu yerleştirdiğim mutfaktan görünen ufacık bir odaydı. Everett bomboş odaya bakıp, "Ne çok şey halletmişsin. Kaç saattir ayaktasın?" dedi.

"Bir süredir..." diye seslendim diğer tüm dolapların kapaklarını açarak. Oda birden olduğundan daha küçük göründü gözüme, sanki duvarlar üzerimize üzerimize geliyordu. "Etrafa baksana, hâlâ yapacak bir sürü şey var."

"Aslında bekleseydin, senin harcadığın sürenin yarısı sürede hallederdim ben her şeyi..."

"Everett, lütfen..." dedim birden parlayarak.

Tükenmez kalemini yemek masasına hafifçe vurarak, "Stres-lisin." dedi.

Bir yığın tabağı alıp Everett'ın karşısına koydum. “Tabii ki stresliyim. Polisler senin babana bu şekilde davransaydı sen ne yapardın?”

“Tamam, sakin ol.” dedi, ses tonunun bu kadar sakın olması beni rahatsız etmişti. Küçümser bir tavrı vardı. Sandalyesini ahşap zemine sürterek üzerinde kıınıldadı. “Şu babanla ilgili olan şey, Nicolette...”

Ahşap masanın diğer ucundan ona bakıp kollarımı göğsümde kavuşturarak, “Evet?” dedim

“İnsanların resmi olarak onu sorgulamalarını durdurabiliyim ancak kendisinin gönüllü olarak onlara bilgi vermesini engelleyemem. Bunu anlıyorsun değil mi?”

Mideme birden bir sancı saplandı. “Ama o daha ne dediğini bile bilmiyor! Babam bunama sınırında. Sen de *bunu* anlıyorsun değil mi?”

Everett, başıyla onayladıktan sonra bilgisayarını açıp bakışlarını önce bana, sonra bilgisayarına doğrulttu. “Onun bu olayla bir ilgisi olmuş olabilir mi?”

“Neyle?” diye sordum.

Gözlerini ekranından ayırmadı. Çalışıyor numarası yapıyordu, onu o kadar iyi tanıyordum. “Şu kızla, on yıl önceki olayla.”

“Hayır, Everett. Tanırım...” dedim. “Ayrıca o kızın adı Corinne. O *herhangi* bir kız değildi, o benim en iyi arkadaşımdı.”

Everett, birden geri çekilip bakışlarını etrafıma çevirdi. Cıvıl cıvıl renklerle donatılmış salonumun ortasında sanki az önce uyanmış bir havası vardı. “Sanki onu tanıyormuşum gibi konuşuyorsun, ama sen bana ondan hiç bahsetmedin ki. Bir kere bile. Bana söylemeyi ihmal etmenin acısını benden çıkarmamalısın.”

Kayıp Kızlar

İhmal etmenin... Sanki benim görevimdi de. Sanki benim başarısızlığım, benim hatamdı. Ona anlatmadığım onca hikâyem vardı; Corinne'le birlikte okul müdürünün odasına gidişimiz, Corinne ve annemle birlikte mutfağa girip üzerimiz un içindeyken dudaklarımızdaki şeker tanelerini yalamamız. Corinne'le birlikte okulun son senesi polis memuru Brick'in arabasının arka koltuğundaki gezintimiz.

Bricks'in isteği ilk ayı idi ve bize, "Ben taksi şoförü değilim. Bir dahaki sefere sizi anca istasyona kadar götürürüm, anne babalarınıza söyleyin sizi oradan gelip alsınlar." derken ne kadar da ciddi durmaya çalışıyordu. Çocukluğumdan neredeyse her anımda Corinne vardı ve Everett henüz onun adını bile duymamıştı.

Everett, ayrıntıların onu şaşırtmasından hoşlanmıyordu. Bir zamanlar tam bir duruşmanın ortasında bir konuda hazırlıksız yakalanmıştı. Müşterisinin ondan sakladığı bir şeyler vardı. Dolayısıyla davayı kaybetmişti. Bu onun için beklenmeyen bir gelişmeydi ve onu öyle sert vurmuştu ki ben bile buna hazırlıklı değildim. Kapalı kapılar ardında ulaşılmaz olmuştu. Kendini her şeye kapatmış, depresyon sınırına yaklaşmıştı. Bana sürekli, *sen bunu anlayamazsın*, deyip duruyordu, haklıydı da. Onu anlayamıyordum. Üç gün sonra yeni bir davaya başlayıp aramıza geri döndü. O davayı da bir daha ağzına bile almadı.

Corinne, burada olmuş olsaydı Everret'in bu zayıf noktasını ortaya çıkarana kadar üzerine gider, sonra da istediğini elde etmiş olurdu. Everett da böyle yapardı.

Ben insanların kusurlarına karşı biraz daha ciddi bir tavır takınıyordum. Her insanın iniş ve çıkışları olabilirdi, benim bile.

“Ben de senin lise zamanlarınla ilgili bir şey bilmiyorum.” dedim. “Çünkü ne var biliyor musun, bilsem ne fark edecek?”

“Benim ailem potansiyel bir cinayet soruşturmasının bir parçası hiç olmadı.” Bunu söylerken yüzüme bile bakmıyordu, onu bundan dolayı suçlayamazdım.

Masanın üzerine abandım, masaya dayadığım avuç içlerim ter içindeydi. “Ah, anladım. Bu senin hakkında kötü bir intiba bırakırdı değil mi, o kusursuz aile imajına leke sürerdi?”

Bir elini masanın altına doğru serbest bıraktı, yüzündeki ifadeye göre ikimizin de beklentisinden daha kaba bir şekilde. Elini saçlarında gezdirip oturduğu yerde geriye yaslandı ve beni süzdü. “Bu sen değilsin.”

Benim hatamdı. Everett’ın beni tam olarak tanıyıp tanımadığından emin değildim. Everett’la yaz tatilinde çıkmaya başlayıp yaz boyunca da devam etmiştik. Ben her istediğinde onun ihtiyacı olan her şeydim. Ben esnekliğin tanıımıydım onun için, öğlen ofisine yemek götürür, babasını görmeye gider, istediğim saate kadar dışarıda kalabilir, istediğim saate kadar da uyurdum. Kız kardeşine ev taşımada yardım eder, öğleden sonra bitpazarını dolaşır, Everett eve geldiğinde de her zaman ona ayıracak vaktim olurdu, hep onun istediğini şeyleri yapardık. Bir sonraki ay ben işe döndüğümde ise aynı alana üç katı zaman sıkıştırmış olurduk birlikte.

O kadar ufalıp silikleşmişim ki neredeyse onun eski hayatında bile kendime yer bulabilirdim. Sadece bir yıl sonra, bir davada sunulan kanıtlar gibi benimle ilgili her şeyi biliyordu, olay yerinden kaldırılıp etiketlenen ve numaralandırılan plastik poşetler gibi... *Nicolette Farrell. Yaş, yirmi sekiz. Baba, Patrick*

Farrell, vasküler bunama sonucu felç. Anne, Shana Farrell, kanser sebebiyle vefat etmiş. Memleketi: Cooley Ridge, Kuzey Karolina. Eğitim, psikoloji lisansı, rehberlik yüksek lisansı. Erkek kardeş, Daniel, sigorta bilirkişisi. En sevdiğim yemekler, en sevdiğim programlar ve daha nice sevdiğim şeyler ve onları ne şekilde sevdiğim... Geçmişim, Everett için sadece maddeler halinde bir listeydi, gerçek hayatta var olan şeyler değildi.

“Ben buraya kavgaya etmek için gelmedim.” dedi.

“Biliyorum.” dedim derin bir nefes alarak. “Corrine, berbat bir durumdaydı ve bunu fark etmemişim ya da umursamamışım. Soruşturma ise daha da berbattı. Ama babamın bunda hiç parmağı yok.”

“Peki, o zaman anlat bana.” dedi. “Tüm hikâyeyi anlat.” Ben çekimser davranınca da ellerini havaya kaldırıp beni sakinleştirmeye çalıştı. “Bu benim işim, bu konuda iyiyim.”

Hikâyeyi... Durum tam olarak bir hikâyeye dönüşmüştü artık. İçini anlamlı şeylerle doldurmaya çalıştığımız boşluklarla dolu bir hikâye. Farklı bakış açıları ve farklı anlatıcıları olan, merkezinde de yalnız bir kız olan bir hikâye.

“On sekiz yaşındaydık ve henüz mezun olmuştuk.” Sesim birden kısılmıştı, benim kulağıma bile ürkütücü geliyordu. Ürkütücüydü. “Tam on yıl önce yine bu zamanlardı. Yine panayırlı zamanıydı, tam geçen hafta gibi. O gece hepimiz panayırlıydık.”

“Biz derken kim kim?” diye sordu.

Ellerimi havaya kaldırıp, “Hepimiz. Herkes...” dedim.

“Baban bile mi?”

Bir anda gözümün önünde benim tanık kürsüsünde oluşum ve Everett’in da bana gerçekleri söylemem için sorular sorduğu

bir görüntü canlandı... “Hayır, babam yoktu. Daniel, Corinne, ben ve diğer arkadaşımız Bailey... Hepimiz Daniel’ın arabasıyla oraya gidiyorduk. Diğer arkadaşlarımız da oraya gidiyordu. Tüm arkadaşlarımız...”

“Peki, oradan birlikte mi ayrıldınız?”

“Everett, hikâyeyi tamamlamama izin verecek misin, yoksa beni sorguya mı çekeceksin?”

Ellerini masada birleştirip, “Özür dilerim. Alışkanlık işte.” dedi.

Kollarım bacaklarım seğiriyordu, fazla kafeinin etkisi olmalıydı. Masanın önünde volta atarak üzerimden atmaya çalıştım bu durumu. “Hayır, birlikte ayrılmadık. Daniel’la ben bir kavgaya tutuştuk. Ondan sonra durum biraz kargaşaya dönüştü, kimin orada kaldığı kimin ayrıldığı belli değildi. Ancak Corinne hâlâ oradayken ben başka biriyle oradan ayrılmıştım.” Omuz silktim. “Bu hikâyenin benim de içinde olduğum bölümü. Sonrasında ise Bailey, Corinne’i bulamayınca eve Daniel’la birlikte gelmiş. Corinne’in de eski sevgilisi Jackson’la bir yerlere kaçtıklarını düşünmüş. Ancak Jackson, o gece onu hiç görmediğine yemin etmişti.”

Everett, kahvesinden bir yudum içip hikâyenin devamını dinlemek için sessizce bekliyordu.

Tekrar omuzlarımı silktim. “O gecenin sabahı annesi bizim evi arayıp her yerde Corinne’i aradığını söyledi. Bizden sonra da Bailey’i ve Jackson’ı aramıştı. Günün sonuna doğru hepimiz çoktan ormanlık alanda Corinne’i aramaya koyulmuştuk.”

“Bu kadar mı?”

“Bu kadar.” Orada bulunmamış ya da bizi ve Corinne’i tanımayan birisi için devamını anlatmama gerek yoktu. Bu anlat-

tığım tüm hikâyenin basitleştirilmiş şekliydi... Aynı anda hem köreltmek hem de keskinleştirmek üzere kısa bir açıklama dosyasına saklanan bilgiler gibi.

“Bu işlerin nasıl işlediğini biliyorum, Nicolette.”

Başım la onayladım ama yanına oturm adım. Ona pek yaklaşmadım. “Üzücü bir soruşturma nın haricinde olay iyice çirkinleşmişti... Herkes Corinne’le ilgili bir şeyler anlatıp birbirini suçlamaya başladı... Herkes sırlarını ortaya döküp, Corinne’le ilgili düşüncelerini ve şüphelerini paylaştı. Tam bir kargaşaydı. O yazın sonunda Cooley Ridge’den ayrıldım ancak hiçbir şey değişmedi. Onu asla bulamadık.”

Everett duraksadı. Bilgisayar ekranını kullanmadığından ekranın kararmasıyla birlikte yüzüne yansıyan ışık da soldu. “Peki, bunu kim yaptı?”

“Efendim?”

“Demek istediğim, gidip bir barda otursam...” diye başladı sözüne ürpererek, “Dün gecenin ardından kendime geldikten sonra, bir barda insanlara içki ısmarlayıp ‘Corinne’e ne oldu?’ diye sorsam ne diyecekler bana? Her olayda şüpheli bir isim vardır. Ortada bir tutuklu ya da bir duruşma olmasa bile her zaman için insanların aklında ortak bir şüpheli vardır. Kim o isim?”

“Jackson...” dedim. “Jackson Porter.”

“Şu sevgili mi?”

Dün gece içkilerini hazırlayan çocuk, demek istiyordum ona. Ama *sevgili*, evet, soruşturma nın ona taktığı isim oydu. “Evet.” dedim.

Everett bir yudum daha aldıktan sonra işine devam etti. “Genellikle öyle olur. Bu diğer kız için de yine onu şüpheli görüyorlar mı?”

“Annaleise!” dedim camdan dışarı bakıp. “Bilmiyorum. Belki.”

“Peki ya sence? O yapmış olabilir mi?”

“Bilmiyorum.” Tanık kürsüsünde sorguya çekilirken verilen ifadeyi kısaltmak için fazlasıyla anlatacak şey vardı. “Ancak şu vardı ki Jackson ve Corinne her zaman kavgaya ederlerdi. Bu yeni bir şey değildi.”

Jackson ve Corinne, zamanlarının yarısını kavgaya edip sonra tekrar barışarak geçiriyorlardı. Corinne kaybolmasaydı, hâlâ aynı döngünün içinde olacaklarından emindim. Corinne, Jackson’ı yapmaması gereken bir şey için zorlardı, Jackson da artık bıkmış onu terk ederdi, sonra da Corinne onu *affeder* ve Jackson da her zamanki gibi geri dönerdi.

Bir keresinde Corinne, Jackson sarhoşluk sınırını üç bardak kadar aştıktan sonra, Bailey’yi onun peşine taktıktan sonra kendisini öptürüp öptüremeyeceğini denemek istemiş olması bile önemli değildi. Ayrıca Corinne, çoğu zaman geleceğim dediği yere gelmezdi. Ya da hiç beklenmedik bir zamanda karşınıza çıkıp birlikte plan yapmış olduğunuza yemin edip, ‘*Nasıl unuttabilirdin? Kafayı mı yedin yoksa?*’ derdi.

Corinne’in sürekli ona olan bağlılığımızı ona kanıtlamamız için çaba gösteriyor olması da önemli değildi.

“Jackson’ı denemeyi severdi.” dedim. “Herkesi denemeyi severdi, ancak Jackson onu yine de çok severdi.”

Everett, tek kaşını havaya kaldırıp, “Bu kız senin en iyi arkadaşın mıydı?” diye sordu.

“Evet, Everett. O hem acımasız hem de harika biriydi ve ben onu ezelden beridir tanıyordum. Beni herkesten iyi o tanırdı. Bunun anlamı çok büyük, anlıyor musun?”

“Öyle diyorsan, öyledir.”

Kayıp Kızlar

Everett, sakın ve suskun bir şekilde tekrar işine döndü, ancak ben adrenalin doluydum.

Everett, bir zamanlar genç kız olmanın ne demek olduğunu bilemezdi... Belki ergen erkeklerde de eşdeğer bazı noktalar vardı ya da böyle bir arkadaşlığın yüzeyinin altında kaynayan bir şeyler vardı. Ancak şöyle bir gerçek vardı ki Corinne gibi sizi seven bir arkadaşınız vardıysa bunun sebebini asla sorgulamazdınız. Sadece bunun değişmemesini umardınız.

Tyler da aramızdaki bağı hiç anlamazdı. Bizi değiştiren de kaçınılmaz surette Tyler'dı. Kış tatili, son sene, Corinne beni önceden hiç gitmek istemediğim bir partiye davet etmişti... Sebebi de ağabeyimin de orada olacak olmasıydı. *Tyler'a sakın söyleme*, demişti Corinne. *Sürpriz olacak*. Sonra bana ceketlerimize bir yer bulmamızı söylemişti. İçeriden baktığımda kendini resmen bagaj kapağı örtülü kamyonetinde oturup kenardan bacaklarını sallandıran Tyler'ın kollarına attığını görmüştüm. Tyler da onu kenara itmişti, çok sert değildi ancak biraz kaba davranmış olacaktı ki Corinne yandaki arabaya çarpmıştı.

İnsanlar etrafına toplanırken Corinne, "Aile içi şiddet, seni budala!" demişti kalçasını ovalayarak. Corinne tam ona doğru yaslanıyordu ki ben o sırada dışarı çıkmış, yanlarına gidiyordum.

Tyler önce etrafta toplanan insanlara, sonra da bana dönerek, "İlgilenmiyorum." demişti. Ardından kalabalığı yarıp eve girmişti. Corinne ise, dinlemeye meraklı herkese bu olanları tekrar tekrar anlatmıştı.

"Gerçekten ne yapacağımı merak etmiş miydin?" demişti Tyler bana. "Ben onun oyunlarının bir parçası olamam. Benimle o oyunları oynama, Nic."

"Ben oynamıyorum." demiştim. "Bunu yapacağından habirim yoktu."

Gözlerini kalabalığa çevirip belli bir noktaya doğrulttu. Corinne'e baktığını fark ettim, o da bize bakıyordu. "Onunla arkadaş olduğuna göre, çoktan oyunlarının bir parçasısın."

Doğruluk mu cesaret mi? Cesaret, Cesaret... Her zaman cesareti seç.

Tik-tak, Nic.

Tam oradan ayrılmaya yakın Corinne'le konuştum. Tyler da beni kapının dışında bekliyordu. "Corinne, sen ne yaptığını sanıyorsun?" diye sordum ona.

"Bunu bilmen gerekiyordu." dedi bana gülümseyerek. "Ve artık biliyorsun." Daniel'in bizi izlediğini görünce, kolunu ovalayıp yanıma sokuldu. "Ama söylesene, hep öyle sert mi ittirir?" diye sordu.

Bu olay, kayboluşundan altı ay önce olmuştu. Sonraları kendimi her şeyden çekmeye başladım. On sekizimdeydim, tam yetişkinlik sınırındaydım ve her an kabuğumdan çıkmaya hazırdım. Kendimi bir kapana kısıtılmış gibi hissediyordum, Cooley Ridge'den kaçmalıyım.

Bir şeyi atlamıştım, Everett'a da öyle söyledim. O da Tyler'la birlikte olduğumda Corinne'in telefonlarını umursamamak ve karşımıza çıktığında Tyler'la planımız olduğunu söyleyip onu başımızdan defederek Tyler'la baş başa takılmaktı.

Onu aramaya kalkmamıştım bile, sonra da ortadan kayboldu.

—

BU HİKÂYELERİN BAZILARI o hayali kutunun içinde yer alıyordu... Şu resmî soruşturmadaki şahitlerin ifadelerinde, insanların şüphelerinde...

Kayıp Kızlar

Tyler'in Corinne'i itmesi kutuya girmişti.

Bailey'nin Jackson'ı öpmesi kutuya girmişti.

Ancak kutuya hiç girmeyen daha nice hikâyeler vardı. Kendimce çok özel bulup paylaşmadığım hikâyeler. Örneğin, yanımda uyku tulumunun içinde kulağıma fısıldadığı şeyler, ya da evinin yüksek penceresine doğru uçan kuşu gördüğünde kaçmadan, sadece gözlerini yuvarlayarak garajdan aldığı bir kürekle onu kanatlarından kaldırıma yapıştırması. Kanatlarının betona çarpasıyla çıkardığı ses beni aylarca nasıl da ürpertmişti, aynı zamanda sözleri de, '*Bir şey değil,*' demişti kuşa sonrasından...

Ya da şu okulun son senesinde birlikte gittiğimiz kamp seyahatinde beni nasıl da dışarıdaki duşa doğru çekiştirmişti... *Namushu takılmana gerek yok,* deyip duvara kıyafetlerimizi asarak gevşek duran kapının altından görünen ayaklarımızla bunu bir gösteriye dönüştürmüştü. *Sırtımı sabunlar mısın,* diye sormuştu, dışarıdan birinin duyup ıslık çalabileceği kadar yüksek bir sesle. Kendi etrafında o kadar yavaş dönüyordu ki sanki bir jiletle yapılmış kadar keskin ve omurgasından kürek kemiğine kadar uzanan derin yarası gözümün önündeydi. Tek kelime bile etmedim, sadece sabunu yaralarına fazla yaklaştırmadan bedeninde dolaştırdım. Hiçbir zaman o izlerin Jackson'ın mı, babasının mı yoksa başka birinin mi eseri olduğunu öğrenememiş-tim, ancak bana gösterdikten sonra kim olduğunu anlamıştım.

Sonra ıslak bedenlerimize yapışan kıyafetlerimizle birlikte dışarı çıktığımızda Jackson'ın bakışlarındaki ateşi hissedebiliyordum... O seyahat boyunca beni ara ara ağaçların arasında gözetlediğini fark etmiştim.

Corinne, burada hayattan çok daha fazla şey ifade ediyordu. Kaybolduğu için bu daha da artmıştı. Ancak o henüz on sekizinde, kabuğuna sığmayan, dünyayı kendi isteğine göre şekillendirebileceğine inanan bir çocuktü. İlk kez dünyanın öyle bir yer olmadığını anladığında bu onu fena halde yıkmış olmalıydı.

EVERETT, PENCERELERİ YUKARI KALDIRIRKEN ahşabın ahşaba sürtmesinin çıkardığı tiz bir direnç sesi ve kâğıtların masada uçuşmasıyla birlikte insanı hipnotize eden bir ses çıktı.

O gün tüm öğleden sonrası için porselenleri parmak uçlarım kararak kül rengini alana kadar gazete kâğıtlarına sarıp arabaya Daniel'in kolilerini yerleştirmekle geçti. Daniel ve Laura'ya gitme vakti geldiğinde ise Everett'in açmış olduğu pencereleri tekrar indirip kilitledim.

"Geri döndüğümüzde içerisi hamam gibi olacak." dedi Everett.

"Geceleri serin olur, burası dağlık alan. Hadi sen önden git de arabanın klimasını çalıştır." dedim.

Arabanın motor sesini duyunca mutfak penceresinden bir kez daha dışarı baktım. Sonra da mutfak masasının sandalyesini sürükleyip arka kapının kolunun altına sıkıştırdım. En azından biri tekrar içeri girmeye çalışırsa bunu anlarım, sandalye ya yerinden oynamış olur ya da pencerenin kilidi açılır.

Anlarım.

LAURA, EVERETT'I KARŞILARKEN gözlerinin altındaki siyah lekeler gözümünden kaçmadı. Daniel da sanki çözemediği

bit tuhafılık varmış gibi ensesini ovalıyordu, ama Laura güneyli bir gelindi. Karnı öyle bir büyüklüğe ulaşmıştı ki ona ancak yandan sarılabiliyorduk. Everett da tam o şekilde sarılıyordu ona ki, Laura'nın yüzünde hemen bu duruma alışık olduğunu belirten bir tebessüm belirdi. Şiş parmaklarını Everett'ın boynuna dolarken, "Senin hakkında çok şey duydum." dedi, sonra da onu yanaklarına değmeden öptü.

"Ben de seninle ilgili çok şey duydum." dedi Everett da biraz geri çekilip ellerini cebine sokarak. "Sonunda tanıştığımıza memnun oldum."

"Aynen." dedi Laura. Muzip bir gülümsemeyle bana dönüp, "Düğün hazırlıklarınızı duymak için sabırsızlanıyorum! Nic, buraya geldiğinden beri çok yoğundu." dedi.

Everett, tek kaşımı kaldırıp ona bakarken gülümsememek için kendini zor tutuyordu. "Doğum ne zaman?" diye sordu.

Laura, ellerini karnını saran çiçek desenli elbisesinin üzerinde dolaştırıp, "Üç hafta..." dedi.

"Cinsiyeti ne?"

Laura, bana dönüp, "Kız." dedi.

"İsim seçtiniz mi?"

Laura, Everett'a bebekten çok fazla bahsetmediğimi anladığını gösteren yüz ifadesiyle bana bir bakış atarak, "Shana..." dedi.

"Güzelmış."

Laura başını yana eğip, "Dan ve Nic'in annelerinin ismi." dedi.

Everett hızlı bir şekilde başıyla onayladıktan sonra, Daniel eliyle salona işaret edip Everett'la beni kurtardı. "Nic, birkaç

e-posta göndermen gerektiğini söyledi.” dedi. Everett’i koltuğa yerleştirdi. Laura da sakinleşip omuzlarını düşürdü ve duvara yaslandı.

“Kötü bir zamanda mı geldik? İyi misin?” diye sordum.

Laura, gözlerini kocaman açıp beni mutfuğa sürükledi. “Tanrım, Nic...” dedi. Laura hep böyleydi. Ona göre gelin-görümce olmamız demek, resmi olarak dert ortağı olmamız demekti, bunun için ekstra güç sarf etmemize gerek yoktu. Lisede ve ondan sonraki zamanlarda beni umursamadığı günleri tabii unutmuştuk, ta ki dört yıl önce Daniel’la çıkmaya başlayana kadar. Sanki bir anda yakınlaşmamıza karar vermiş, o günden beri de kararlı bir şekilde devam etmişti.

“Ne oldu?” diye sordum.

Ocağın üzerindeki bir alarm ötmeye başladı ancak Laura bunu fark etmedi. “Biraz evvel *polisler* geldi.” dedi fısıldayarak. Laura, neredeyse üzerime yapışmıştı, alarm giderek daha ısrarla çalışıyordu. Derken gözlerimin arkasında hafif bir baş ağrısı belirdi. Daniel sonunda yanımıza gelip alarmı kapadı ve kaşlarını çatarak duruşumuza baktı.

Daniel’a dönüp, “Ne istiyorlarmış?” diye sordum

“Ah, beni erken doğuma itirmekten başka mı?” Laura karnın ovalayıp yavaşça derin bir nefes aldı. “Seni görmeye de geldiler mi?”

“Laura ne dediler?”

“Ah, hiçbir şey *söylemediler*. Sadece soru *sordular*, sürekli bir şey *istediler*. Bana öyle davrandılar sanki... Sanki...”

“Laura...” dedi Daniel, Laura’yı uyarıp.

Kayıp Kızlar

Everett, birden kucagında dizüstü bilgisayarıyla kapıda belirdi. “Her şey yolunda mı?”

Laura’nın yanından çekilip, “İşini hallettin mi?” diye sordum.

Gözlerini benden çevirip, “Sadece birkaç e-postayı gönder tuşuna basarak gönderdim.” dedi. Daniel ve Laura’ya döndü.

Laura hafifçe kımıldayarak, “Sen avukatsın.” dedi. “O zaman söylesene, sebepsiz yere birini sorgulamak yasal bir şey mi?”

“Laura...” dedim. Everett’i bu işin içine sürüklemek istemiyordum. Onu bu işlerle birlikte sokmak istemiyordum hayatıma.

“Bir dakika, bir dakika!” dedi Everett. “Hâlâ babandan mı bahsediyoruz burada?”

Laura tezgâha doğru yaslandı. “Polisler biraz evvel evime gelip bana Annaleise hakkında sorular sordu. Sebepsiz yere! Bunu yapma hakları var mı?”

Everett’in yüzü birden gerildi, sonra da sakinleşip, “Ortada bir tutuklu olmadığından sana neyi yapma neyi yapmama hakları olduğundan bahsetmelerine gerek yok. Senin de onlarla konuşma gibi bir zorunluluğun yok. Ama yine de buna teşebbüs edebilirler.” dedi.

Laura, başını hayretle salladı. “E tabii, onlarla konuşmak zorunda kalıyor insan.”

“Hayır, yasal olarak...”

Laura birden kahkahaya boğularak, “Yasal olarak...” dedi kendini tezgâhtan ittirip ellerini beline koyarak. “Eğer konuşmazsan bu sefer olayla bir ilgilin var sanacaklar. Bunu *ben* bile biliyorum.”

“Peki, sen ne dedin?” diye sordum.

“Onlara *söyleyecek* hiçbir sözüm yoktu zaten. Gelen Bricks’di. Bilirsin, Jimmy Bricks. Hatırladın mı? Ama üniformasız başka biri daha vardı. Onu tanı mıyordum. Zaten konuşmanın çoğunu da o yaptı. Annaleise’i tanıyıp tanımadığımı sordu, tabii ki tanıyorduk ama o kadar *iyi* tanı mıyorduk. Bricks, ona bunu söylemeliydi. Sonra da bize onunla en son ne zaman görüştüğümüzü sordu, ama bundan emin değildim. Belki birkaç hafta öncesinden kilisede... Bana bebek hakkında sorular sormuş olabilir orada, bilmiyorum. Kızı pek tanı mıyordum ki. Sonra da Daniel’in onu tanıyıp tanımadığını sordular.”

“Oltayı atıyorlar, kim ne söylerse işte.” dedi Everett.

“Ya sen?” dedim Daniel’a. “Sen ne dedin?”

“Ben burada değildim.” dedi çenesini sıkarak, sonra da polislin tam olarak neyin peşinde olduğunu anladım; Laura’nın neden polislerin oradan bana gelmek istediklerini. Daniel... Kutunun içinden Daniel’in adı çekiliyordu.

“Geldiklerinde ne düşündüm biliyor musunuz, Dan’e bir şey oldu sandım.” dedi Laura ellerini yine karnına götürüp. Sonra da derin bir nefes alıp, “Bunu yapmalarına hakları olmamalı.” dedi yumruklarını sıkarak. “Bu bizim *hayatımız*.”

Daniel, onun sırtını sıvazladı. “Tamam, tamam, geçti bitti.” dedi.

“Hiçbir şey *bitmedi*.” dedi Laura gözleri parıl parıl Daniel’a bakarken. “Henüz yeni başlıyorlar.”

Bu sözden sonra hiçbirimizin onu teselli edecek sözü kalmamıştı. Sonuç olarak, bunu daha önce bir kez daha yaşamıştık.

Annaleise, bizim şahidimiz oldu. Benim verdiğim ifadede Daniel’la kavga edip onun bana vurmuş olduğu gerçeğini ka-

nıtlarla desteklemiş olmasına rağmen, bu yine de Daniel’ı temize çıkaramamıştı. Hatta durumu daha da kötüleştirmişti. Bu hikâye tüm kasabaya yayılınca da insanlar kapalı kapılar ardında Daniel’in bana daha neler yapmış olabileceğini konuşuyorlardı. Boynumdaki morluklar yoksa onun eseri miydi? O evde annesiz ve bizimle yarım yamalak ilgilenen bir babayla neler yapıyorduk?

‘Daniel’in Corinne’le bir ilişkisi var mıydı?’ diye sormuşlardı. Bunu Daniel’a da sormuşlardı. Hepimize sormuşlardı.

Asla, demişti Daniel.

Asla, demişti Bailey.

Asla, demiştim ben de.

AKŞAM YEMEĞİNDE MANGALDA PİLİÇ ve Laura’nın kendi yetiştirdiği sebzeler vardı. Laura, aynı zamanda Everett’in daha önce hiç tatmadığı, tatlı çay yapmıştı. Bir yudum içince gözleri kendini ele verdi, ancak masanın altından bacağına hafifçe sıkınca hemen kendini toparladı.

“Şeker ve likör.” dedim. “Biz bunları çok ciddiye alırız.”

Everett gülümseyince bu olayı da böylece atlarız diye düşünmüştüm ancak kısa bir süre sonra Laura tekrar söze başlayana kadar ikinci sessizlik geldi, tabaklarla temas eden bıçaklar, ağzımın içinde kıtırdayan ekmek parçaları...

“On yıl önceki panayır işçilerine de bakmaları lazım, aralarında hâlâ panayırda çalışan var mı diye söyledim bunu onlara da. Parçaları birleştireceğiz ki şekil ortaya çıksın değil mi?” Uzun sarı saçlarının uçları neredeyse tabağını süpürüyordu; ça-

talımla tabağını işaret ettim. “Ah, teşekkürler.” dedi ve saçlarını omuzlarının arkasına attı.

“Yemek çok lezzetli.” dedim.

“Tereyağını uzatır mısın?” dedi Daniel.

“Yanlış yerlere bakıyorlar.” diye devam etti Laura. Daniel’in bakışlarını yakalamaya çalıştım, ancak tabağındaki tavuğunu kemiğinden ayırmakla meşguldü, yüz ifadesi okunmuyordu. Laura, sandalyesini biraz dışarı ittirip yan tarafına döndü. “Dürüst olmak gerekirse, Tyler’la daha çok görüşmeleri gerekiyor diye düşünüyorum.” dedi. Bıçağım pilicimin üzerindeyken elim birden dondu. Planlı bir şekilde yanıma yaklaşıp, “Üstüne alınma Nic ama Tyler onunla *görüştüyordu* ve duyduğuma göre telefonundaki son ses kaydı onunlaymış...”

Daniel, biraz sert bir şekilde bardağını masaya bıraktı.

“Tyler da kim?” diye sordu Everett.

Laura, Everett’in ciddi olduğunu anlamadan önce bir kahkaha attı.

Daniel, Everett’a cevap vermek için boğazını temizleyip, “Birlikte büyüdüğümüz bir arkadaşımız. Annaleise’le çıkıyordu. Babasıyla birlikte bir inşaat firmaları var, bize de bir süredir bazı tamirat işinde yardımcı oluyorlar.” dedi.

“Biliyorsun işte, Nic’in Tyler’ı.” dedi Laura, sanki bu her şeyi açıklayacakmış gibi.

“Aman Tanrım!” dedim gözlerimi yuvarlayarak. “Eski erkek arkadaşım, Everett. Tyler benim lise aşkımdı.”

Everett, Laura’ya gergin bir şekilde gülümsedi. “Demek, Nic’in Tyler’ı ha?” Sonra da bana gülümseyip, “Ayrıca evle ilgili size yardımda bulunuyor, öyle mi?” diye sordu.

Kayıp Kızlar

Laura, “Ah!” diyerek araya girdi. “Ama bu yıllar önceydi. İyi biridir. Tanısan sen de severdin.”

Daniel, yediği lokma birden boğazına kaçınca dirseğiyle ağzını kapatıp öksürdü. Laura da hemen elini ona uzatıp, “İyi misin?” diye sordu.

Ben de çatalımı elimden tabağımın üzerine düşürdüm, ellerimi de titreyen bacaklarımı durdurmak için bacaklarımın üzerine götürdüm. “Sence Tyler’ın, Annaleise’in kaybolmasıyla bir ilgisi mi var?” diye sordum. “Polislere böyle mi söyledin?”

“Hayır, *bunu* ima etmek istemedim. Ben sadece onlara, bize soru sormaktansa *Tyler’a* soru sormaları gerektiğini söyledim. Çünkü bizden daha çok şey biliyor olmalı... Ah!” dedi Laura birden nefesi kesilip elimi karnının üzerine bastırdı Birden dondum kaldım, tam kibarca elimi çekecektim ki birden bebeğin yavaş, ağır ağır yuvarlanışını hissettim. Derken birden derin nefes aldım, bebeğin hareketlerini tekrar hissetmek için karnına biraz daha yaklaşıp ellerimle yokladım.

“Hissettin mi?” diye sordu.

Daniel’in kaba hatlarını dengeleyen Laura’nın o her zaman ki güzel, ancak biraz yuvarlaklaşmış yüzüne bakınca doğacak bebeğin ne kadar şanslı olacağını düşündüm. Annemin tam tersine, Laura yaşayacaktı. Daniel da artık nasıl davranacağını çok iyi biliyordu, taşıyamayacağı sorumlulukların altına girmeyecekti.

Laura, “Siz de bir gün bizim gibi olacaksınız.” deyince kibarca elimi üzerinden çektim.

Everett, sonunda sohbetimizin bir bölümünü duymamış gibi yapıp yemeğine odaklandı. Daniel da aynı şeyi yapıyordu.

“Bu gerçekten çok lezzetli, Laura.” dedim.

“Gerçekten de öyle.” dedi Everett.

—

EVERETT’İN YARDIMIYLA masayı topladım. “Arkada bana bir içkiyle eşlik eder misin?” diye sordu Daniel, Everett’a.

“Arkaya kadar tabii ki eşlik ederim ama içki konusunda eşlik edemeyeceğim.” dedi Everett, bana gülümseyerek. “Nicolette dün gece beni dışarı çıkardı ve tamamen çarpıldım. Sizler burada eğlenmeyi bilmiyorsunuz.”

“Daniel kahkaha atarak, “Hayır, sanırım bilmiyoruz. Nereye götürdü seni?”

“Murry’s miydi?” dedi Everett. “Yoksa Kelly’s miydi?”

Daniel ben bir yandan lavabodaki bulaşıkları temizlerken, “Kelly’s’dir.” dedi

“Deme ya...”

Olduğum yerde Daniel’a dönüp, “Daniel, Everett’a arka bahçeyi göster lütfen. Gerçekten, Everett, bizim evin manzarasını beğendiysen, buranın manzarasına bayılacaksın.” dedim.

“Otur.” dedim Laura’ya bir yandan bana yardım etmeye çalışırken.

“Sağ ol. Everett’la aranızı bozmak istemedim.”

“Aramızı bozmadın.” dedim. “Sadece ona burada olup bitenlerden fazla bahsetmiyorum. O da hazırlıksız yakalanmış oldu.”

“Peki o zaman, özür dilerim.” dedi. “Ben sadece polislerin ani baskınından biraz sarsıldım. Heyecanlanınca da işte böyle çeneme vuruyor.” dedi.

Kayıp Kızlar

Başım la onayladım, sonra her ikimizi de şaşırtan bir hamlede bulunup Laura arka kapıya doğru ilerlerken ona sarıldım. Ellerim sabunluydu, Laura'nın saçlarının uçlarında biraz yemek kırıntısı vardı. O yuvarlak karnını bana dayamıştı. "Sen ve Daniel, size hiçbir şey olmayacak." dedim. Sonra da kendini geri çekince birden başıyla onaylayıp gözleri doldu. Laura, Daniel ve Everett'in birlikte gün batımını izlediği yere doğru açılan arka kapıya doğru ilerledi, boğazını temizleyip, "Geliyor mu-sun?" diye sordu.

"Bir dakika, önce tualete gitmem gerekiyor."

Çantamı alıp tel örgü kapının kapanma sesini duyana kadar koridorda bekledim. Çocuk odası neredeyse tamamlanmıştı, Daniel'in ofisi ise artık merdiven boşluğunda bir gömme dolap ebadındaki depo alanındaydı. İçi nakit para dolu zarfı çantamdan çıkarıp bir tükenmez kalemle üzerine Daniel'in adını yazdım. Laura'nın buraya pek girdiğini sanmıyordum ancak ben yine de ne olur ne olmaz diye zarfı Daniel'in masasının çekme-cesine koymanın iyi bir fikir olacağını düşündüm.

Daniel'a borcum vardı. Ona çek gönderseydim çeki boz-durmazdı. Nakdi ona elden verseydim, kabul etmezdi. Aslında parayı Laura'ya da verebilirdim, ancak onun da bu borçtan haberi olduğunu sanmıyordum. Ona bunu şimdi söylemek de Daniel'in ondan sakladığı daha başka neler olabileceğini dü-şündürtebilirdi.

Uzun süredir ona bu borcumu ödeyememiştim. Okul kre-dilerime bir de kiralarım eklenince türlü fırsat bulup parayı bir araya getirememiştim. Ancak bu yaz burada kalıyordum ve evimdeki kiracıdan para alıyordum, araba borcumu da sadece

bu aylık geciktirsem sorun olmayacaktı. Bunu Daniel için ayırabilirdim, en azından bebekten önce. Ona olan tüm borcumu ödeyince, bağlarımız kuvvetlenecekti.

Bana buradan ayrılmadan önce borç para vermişti, yanlış zamanda duyduğu bir tür sorumluluk hissinden dolayı. Parayı bana verip garajın işlerini bekletmişti, yarım bıraktırmıştı. *Okulun için* demişti, sonra da bana yol vermişti. İyi bir kız kardeş o parayı almazdı. Ancak o sıralar hâlâ o kırık burunla geziyordu, o olayı unutmak zordu. O zeytin karası gözlerine bakıp da hayır demek çok zordu. O parayı kabul etmemi çok istediğini söylemişti.

Ancak en çok da parayı alıp oradan gitmemi istiyordu.

—

DANIEL'İN ÇEKMECESİNİ AÇIP içindeki ufak not defterlerini kenara çektim. Zarfı kolayca görebilsin diye onların yanında kalan boş yere bıraktım. Ancak koridordan yansıyan ışık, çekmecenin arka köşesindeki bir nesneyi parlatıyordu. Bu, gümüş rengi bir anahtarın göz alıcılı parlaklığıydı. Önce omzumdan arkamı kolladım, sonra da ellerimi çekmeceye daldırdım. Bir ev anahtarına benziyordu. Anahtar, bir halkayla oynutulu, üzerinde sanatsal bir şekilde A harfini temsil eden hat ve sarmal desenler bulunan gümüş bir anahtarlığa takılıydı.

Lütfen, hayır.

İçeriden kahkaha sesleri geliyordu. Derken tel örgü birden gıcırdadı.

Anahtarı kaptığım gibi cebime attım ve parayı masasının üzerine bıraktım.

Kayıp Kızlar

“Everett?” diye seslendim. “Üzgünüm ama kendimi hiç iyi hissetmiyorum.”

Dışarıdakiler yavaş yavaş içeri girerken bir daha ne zaman şehre inebileceğimizi konuşuyorlardı. Daniel, Everett’a bir kartvizit verip herhangi bir ihtiyacı olduğu takdirde Everett’ın onu aramasını söyledi. Everett bir yandan kolumu tutup birlikte alacakaranlıkta arabamıza doğru yürürken, “Güzel bir gündü.” dedi.

“Seni yalancı.” dedim.

Başımı geri çevirip ön camdan bizi izleyen Daniel’a hızlı bir bakış attım.

O, A harfi birçok şeyi temsil edebilir, diye düşündüm.

O anahtar her şeyin anahtarı olabilirdi.

İlla bir anlam yüklemek yersizdi. Ağabeyimle alakası da olmayabilirdi.

—

“SÖYLE BAKALIM, bana şu Tyler denen çocuktan hiç bahsedecek miydin?”

Eğer yolumuz düz bir hat üzerinde bir araba yolculuğu olsaydı sadece beş dakika sürerdi, ancak yolumuz gereksiz dolambaçlı orman ve dağlık yollardan oluştuğu için muhtemelen en az yirmi dakika sürecekti.

“Eski sevgili muhabbetiyle başımın etini yemeyeceksin değil mi?” dedim şaka yapıp yapmadığını kontrol etmek için. “Hmm, demek yiyeceksin.”

“Şirin olmaya çalışmayı keser misin?” dedi.

“Everett, sana anlatacak bir şeyim yok.”

“Ama Laura öyle düşünmüyordu.”

“Burada böyledir bu işler. On yıl öncesinin dedikoduları hâlâ geçerlidir. Çünkü burayı kimse terk etmez.”

“Ama sen terk ettin.”

“Evet, terk ettim.”

Everett kaşlarını çatmıştı, pek ikna olmuşa benzemiyordu.

“Sadece çocuktuk, Everett.”

Uzanıp başını arabanın camına yasladı ve dudak kenarını tuhaf bir şekilde bükerek, “Baloya onunla mı gitmiştin?” diye sordu.

“Yeter!” dedim. O üstüme geldikçe ben de kahkahalar atıyordum. “Hayır, gitmedim.”

“Yoksa bekâretini on altı yaşında onun kamyonetinin arkasında mı kaybettin?”

“Sen var ya, pisliğin tekisin.”

“Doğruyu söylediğim için mi?” dedi yüzünde kocaman gülümsemesiyle.

“Hayır.” dedim. *On yedi yaşındaydım. Onun odasında, sadece bir minder ve yatak bazasından ibaret yatağının üzerindeydik. Tyler, benim sıcağı ne kadar sevdiğimi bildiği için bir de üzerimize yan koltuktaki battaniyeyi çekmişti. Doğum günündü, elbise-min düğmelerinin üzerinde gezinen elleri tir tir titriyordu. Ben de ona yardım edip onu sakinleştirmek için ellerimi ellerinin üzerine götürmüştüm.*

Araba dar gelmeye başlamıştı, içerisi iyice ısınmıştı. Camları indirdim, rüzgâr saçlarımın arasından bir türlü tutamadığım anılarım gibi esip geçiyordu.

“Yıllar önceydi, Everett.”

—

ARABAYI EVİN GİRİŞİNE park edip ön farların evin girişini aydınlatması için biraz bekledim. “Peki, bu Tyler denen çocuk Annaleise’e bir şey yapmış olabilir mi? Bu konuda ne düşünüyorsun?” diye sordu Everett.

Tanrım, hâlâ bunu mu konuşuyorduk? Arabanın kontağını kapadım, gece her yönüyle karanlık ve canlıydı. “Hiç kimse başına bir şey gelip gelmediğini bilmiyor. Erkek kardeşi onu ormanlık alana girerken görmüş. Hiç kimse oradan geri dönüp dönmediğini bilmiyor. Belki de dönmüştür. Belki de kendi isteğiyle buralardan çekip gitmiştir.”

“Peki, Tyler yine de bir şey yapmış olabilir mi?”

Yapmış olabilir miydi? Güzel bir soruydu bu.

Sessiz duruşumdan bir anda faydalanıp, “Burada artık tek başına kalmanı istemiyorum.” dedi.

“Ciddi olamazsın.”

“Eski sevgilin, evinin tam arkasındaki ormanda kaybolan bir kızın telefonundaki son kayıt, ayrıca bir süredir de senin evinde çalışıyor.”

“Tyler, bana asla zarar vermez.” dedim eve girerken.

“İnsanlar on yıllık süreç içinde değişirler, Nicolette.”

“Bunu ben de biliyorum.” dedim her ne kadar gerçekte böyle olmasa da. *Her ne kadar...* İnsanlar Rus matruşka bebekleri gibiydi... Her eski model yeni modelin içine konuluyordu, ancak hâlâ içeride bir yerlerde değişmeden, gözden uzak bir şekilde yaşıyorlardı. Tyler da *Tyler’dı*. Bana zarar verecek en son kişiydi.

Bundan emindim. Ancak aynı zamanda da bir zamanlar kız arkadaşının dönme dolaptan sarkmasını hayranlıkla izleyen ve bir partide Corinne’i herkesin önünde iten ve bunun için hiçbir mazeret sunmamış bir çocuktuk.

Arka kapının önüne sabitlediğim mutfak sandalyesini kontrol ettim. Biraz yerinden mi oynamıştı? Hafifçe kenara doğru... Ben bu şekilde mi bırakmıştım yoksa giderken?

“İyi misin?” diye seslendi Everett.

Ortamda yoğun bir gerilim hissettim, havada, duvarlarda. “Sadece düşünüyordum da...” dedim.

“Hadi yatağa gel.”

“Yorgun değilim.” dedim. Penceredeki yansımamıza bakıyordum. Everett bana doğru geliyordu. Birden eliyle omzuma düşen saçlarımı okşadı, dudakları ensemdeydi. “Hadi yatağa gel benimle.” dedi tekrar.

Ben ise yansıyan görüntümüzün ötesinde bir yerlere odaklanmıştım, ağaçların ötesine. “Yorgun değilim.” dedim tekrar.

Cebimdeki anahtarın ağırlığını hissettim birden, kenarlarının tenime dokunuşunu... Bütün olasılıklar aynı anda hissettiyordu kendini.

Bir Gün Önce

12. GÜN

Bu evde bir şey vardı.

İskeletlerinde, demişti babam dün görüştüğümüzde. Anlamlandırmaya çalıştığı bir şey yoktu ama insanlar benim gibi çaresizlik içindeyse eğer o çetrefilli düşüncelerinden bir anlam çıkarmaya çalışırlardı. O zaman da tek araştıran ben olmazdım.

Everett'ı arayıp babam için ondan yardım istemiştım, o da her şeyi ona bırakmamı söylemişti. Ancak o Philadelphia'daydı bense burada, ayrıca en son dünkü telefon görüşmemizden sonra bir daha ondan ses çıkmamıştı. Everett, bunlara nasıl dur diyeceğimi söylemezse aynı benim tüm gece arama yaptığım gibi polisler de benim evimi arayacaklardı, sonunda babamın ne demek istediğini anlayana kadar. Dolabın içi... Kendi dolabının içini kast etmişti. Benim dolabıma çoktan bakmıştım, Daniel'in dolabı da zaten bomboştu.

Babam buradaki büyük yatak odasındaki karanlık dolabı kast ediyordu. Öyle olmalıydı.

Ancak orada tek bulduğum bir daha hiç giymeyeceği eski iş kıyafetleri, gerçekten fırlatıp atmam gereken eski püskü terlikleri ve ahşap zemine saçılan, toz içinde birkaç madeni paraydı.

Son bir hamleyle askıdaki tüm kıyafetleri askıdan çıkardım, metal askılar sallanırken birbirleriyle çarpışıyorlardı. Sonunda da kız başıma, bir yığın küflenmiş kıyafetin ortasında kendime hakim olmaya çalışarak oturuyordum.

İşte bunak birine kulak verirsen böyle olur, Nic.

İşte böyle olur!

Ayağa kalktım. Derin bir nefes alıp ellerimi kontrol etmeye çalıştım, ancak parmaklarım hâlâ tir tir titriyordu. Başımı öne eğip kollarımı duvara yasladım. Alnımı sıvaya dayayıp gözlerimi yerdeki ahşap parçalarına dikerek tekrar bakınmayı denedim.

Yerler toz içindeydi. Sol ayağımın tam yanında annemin hayatta olduğu günlerden kalma olduğunu düşündüğüm bir toka ve köşeye atılmış iki tane ufak vida duruyordu. *Yoksa aklımı mı kaçırıyorum?* Çıplak ayağımla vidalara dokununca, hemen yuvarlandılar. Ön yüzleri aynı duvarlar gibi bembeyazdı. Başımı yukarı kaldırdım, yukarıda alt iki vidası eksik olan bir havalandırma deliği vardı. Üst sağ köşesi de gevşemişti. Bir anda vidaların nereye ait olduklarını keşfetme arzusuyla derin bir nefes aldım. Titreyen ellerim, gevşek diğer vidayı vidalamaya çalışırken o da yere, diğerlerini yanına düştü. Havalandırma kapağı tuhaf bir açıda asılı kalmıştı, şimdi boşluk tamamen ortadaydı.

Bulduğum açıdan içini göremiyordum, ancak elimi içine uzatınca kâğıtlar, defterler ve spiralli ciltler değdi elime. Elimle dışarı çektim onları, hepsi birden yere düştü, üzerlerine de birkaç yaprak kâğıt düştü. Parmak uçlarımda durup daha içeride ne var

Kayıp Kızlar

ne yoksa dışarı çıkarıyordum. Dolabın zeminine kâğıtlar, toz ve defterler saçılmıştı. Bu boşluk daha ne kadar derine gidiyordu? Babamın sırları bu evin nerelerine kadar sızmıştı? Kâğıtların aynı bir iskelet gibi duvarların arasını sardıklarını hayal ettim.

Kıyafet yığınına duvara doğru ittirip üzerine çıktım, kafamı iyice uzatarak boşluktaki karanlığa baktım. Havalandırma boşluğu ileride doksan derecelik bir açıyla yukarı kıvrılıyordu. Kalan son birkaç parçayı almak için uzandım, parmak uçlarımla tam sarı bir kâğıdın kenarına tutunmuştum ki kapı zili çaldı.

Lanet olsun.

Lanet olsun, lanet olsun.

Zamanım yetmedi. Hızlı davranamadım. Bu kadar çabuk arama emri almış olabilirler miydi? Ne aradıklarını biliyorlar mıydı ki? Ya da nereyi arayacaklarını?

Olduğum yerde nefesimi tutarak dondum kaldım. Arabam dışarıdaydı, yani evde olduğumu biliyorlardı.

Zil tekrar çaldı ve peşine kapı vurma sesinin yarattığı o boğuk gürültü. *Dışarı çıkmış olabilirim, duşta olabilirim; arkadaşlarla dışarıda olabilirim.* Ancak burada olup olmamamın bir önemi var mıydı ki? Eğer arama emirleri varsa içeri girmek için benim burada bulunmama ihtiyaçları yoktu, bundan emindim.

Kendi kendime söylenerek dışarı çıkardığım her şeyi hava boşluğuna geri tıktım, kâğıtları bir tomar haline getirip gidebildikleri kadar uzağa, içeri attım. Sonra da o iki vidayı tekrar yerine takmaya çalıştım. Tam üçüncü vidayı da takacakken zil tekrar çaldı. Vidayı cebime atıp merdivenlerden aşağıya koşturdum. Saçım, üstüm başım berbat görünüyordu, sanki yataktan yeni kalkmışım gibi.

Güzel.

Derin bir nefes aldım, esneyerek kapıyı açtım.

Güneş Everett'in arkasından parlıyordu, bir eliyle cep telefonunu tutuyor, diğer elini de kapıyı tekrar tıklamak üzere havaya kaldırmıştı. Onu görmenin verdiği rahatlıkla kendimi onun kollarına atınca bana gülümsedi. Polisler değildi. Everett'di.

Bacaklarım belinin etrafına dolanmış halde içeri girdik. Onun o tanıdık kokusunu içime çektim, saç jölesi, sabun ve nişasta kokusunu. "Ben de seni özledim." dedi kahkahalarla. "Seni uyku-
dan uyandırmak istemezdim ama sürpriz yapmak istedim."

Üzerinden inip kot pantolonunu, o incecik polo yaka tişörtünü inceleyip girişteki valizine baktım. "Çok şaşırdım gelmene." dedim ellerim hâlâ onun o güçlü sert kollarının üzerindeyken. "Ne işin var burada?"

"Benden yardım istemiştin, işte al sana. Bu işler bizzat ele alınması gereken şeylerden biriydi benim için. Dağılmış görüntüme hızlıca bir göz atıp, "Ayrıca seni görmek için de bir bahane yaratmak istedim." dedi. Gülümsemesi bir anda kaybolup yalandan bir şaşkınlık ifadesine dönüştü. "Valizimi nereye koymuştum? Ah işte orada..." Valizini evin içine kadar sürükledikten sonra tekrar dönüp bana baktı. Bu sefer karşımda duran, o her zamanki sakın, kontrollü Everett'di.

"Peki, şimdi ne yapmamız gerekiyor?" diye sordum, omuzlarım gergin, gözlerimin arkasında belirmeye başlayan baş ağrısıyla.

"Buraya gelirken yolda polis karakoluna uğradım bile. Evrakları teslim edip babanla ilgili tüm sorgulamaların durdurulmasını talep ettim, değerlendirme sonucunu bekliyorum."

Tüm bedenimin çekildiğini, tüm kaslarımın gevşediğini hissettirdi. "Ah Tanrım, seni seviyorum."

Kayıp Kızlar

Salonun ortasında dikilmiş etrafı süzdü, antreye ve salonun etrafına dizilmiş kolileri, köhne masayı ve gıcırdayan tel örgüyü, yıpranmış zemini, badana için duvarlardan salonun ortasına çekilmiş mobilyaları ve en son da beni. Bana derinden bakıyordu. Ellerimin titremesine engel olmak için onları kalçalarıma dayadım.

“Sana o işi bana bırak demiştim.” dedi.

“Teşekkür ederim.” dedim.

Everett’in burayı hiç göremeyeceğini düşünmüştüm, ancak şimdi onunla burada baş başaydık, fakat bundan sonra ne yapacağımı bilmiyordum.

Gözleriyle beni bir kez daha süzdü. “Her şey yoluna girecek, Nicolette.”

Başımınla onayladım.

“İyi misin sen?”

Karşısında nasıl birini gördüğünü çok merak ediyordum. Darmadağınıktım... Dünden beri hiç duş almamıştım ve tüm gece dolapların içlerini indirmiştim. O kadar kahve içmiştim ki ellerimin titremesine engel olmak için bir yerlere tutunmam gerekiyordu. “Çok stresli günler geçiriyorum.” dedim.

“Biliyorum, dün sesinden belli oluyordu.”

“Aman boş ver, senin işin yok mu?” Sahi, günlerden hangi gündü bugün? Perşembe miydi? Hayır cumaydı. Kesinlikle cuma olmalıydı. “Nasıl gelebildin?”

“İşlerimi yanımda getirdim. Bundan nefret ediyorum ama sanırım hafta sonu boyunca çalışmam gerekiyor.”

“Ne kadar kalacaksın burada?” diye sordum, o da bir geceden fazla kalacağını belli eden büyük valiziyle birlikte tel örgü kapıdan uzaklaştı.

“Bugün babanın doktoruyla görüşeceğiz, muhtemelen ihtiyaçları olan evraklar da pazartesi ellerinde olacak, ama ondan sonra buradan gitmeliyim.”

Benim aklım havalandırma boşluğundaki defterlere, bir türlü kilitlenmeyen kapıya ve arada bir kaybolan insanlara takılmıştı. “Gel otelde kalalım. Burası çok havasız, eminim burada kalırsan pişman olacaksın.”

“Saçmalama.” dedi Everett. “Buraya en yakın otel en az kırk kilometre uzaklıkta.” Demek ki kontrol etmişti fakat bir sonraki kasabayla bizim kasaba arasındaki düşük fiyatlı, garanti boş yeri olan moteli saymıyordu bile.

“Hadi, bana evi gezdir.” dedi.

Birden onu gezdirmek istemedim. Bu evi ötekileştirerek neleri temsil ettiğini Everett’ın gözlerinden okumaya çalışınca birden ürperdim. *İşte bu, babamın sandalyesi ve bu, bir zamanlar büyükbannem ve büyükbabama ait olan, annemin yeni baştan yarattığı masası...* Tabii ki durum öyle olmamıştı, annem onu sadece bir tahta yığınının çevirmişti.

“Fazla bir şey yok. Yemek odası, salon, mutfak ve çamaşırhane. Koridorun sonunda bir banyo ve arka tarafta bir giriş var, ancak mobilyaların çoğu yok ve etraf katil sivrisineklerle dolu.”

Everett, dizüstü bilgisayarını koyacak bir yer arıyor gibiydi, özellikle yemek odasının masasına bakınıyordu. “Gel, buraya bırak.” dedim üzerindeki fatura ve kâğıtları kenara iterek. Diğer eşyaları üzerinden aldım, onları biraz önce boşalttığım mutfak çekmecelerinin içine koydum.

Akordeon şeklindeki çantasını ve bilgisayarını, üzeri temizlenmiş masanın üzerine bıraktı, “Burada çalışabilir miyim?” diye sordu.

“Tabii, ama internet yok.” dedim.

Sonra da yüzünü ekşitip kaşlarını çatarak masanın üzerinde unuttuğum bir faturaya göz attı. *Home Depot* mağazasına aitti, tam okunmayan tarih parlak sarı renkle vurgulanmıştı.

Faturayı elinden kapıp önemsiz bir şeymiş gibi onu elimde yuvarladım. “Bir yıldır kimse burada oturmuyor, bu yüzden internet ücreti ödemek çok gereksiz.” dedim. Aslında burada hiçbir zaman internet olmadığını söyleme gereği duymadım bile. Buralarda, kötü hava şartlarında fazlasıyla hat kesintisi oluyordu ve babamı bunlarla meşgul etmek istemiyordum. Artık herkes e-postalarını telefonlarından kontrol edebiliyordu, burada tek bir servis sağlayıcısı vardı, ancak o da Everett’inki değildi maalesef. “İnternet için kütüphaneyi kullanabilirsin. Polis karakoluna çok yakın. Fazla uzakta değil, ben seni arabayla götürürüm.”

“Şu an iyiyim, Nicolette. Belki babanı görmeye giderken bir dosya göndermek için yolda uğrarız.”

“Emin misin? Çünkü...”

“Ben buraya seni görmeye geldim.” dedi. “Bir kütüphaneye kapanmak için değil. Özledim seni.”

Dediği doğrudu, birbirimizi özlemiştik, daha önce hiç bu kadar ayrı kalmamıştık. Hiçbir zaman ayrılmak üzere yola çıkmamıştık ancak, bazen ileri ivme çekimine yakalanıp yakalanmadığımızı gerçekten de merak ediyordum. Hiçbir geri adım ya da öteye bir adım atmıyorduk. Ya bu yolda nefes almak için kısa bir ara verseydik ne olacaktı halimiz?

Tabii ki beni özlemişti. Tabii ki bana yardım etmek istiyordu. Ancak elindeki davanın da onu bunalttığını düşünüyor-

dum. Belki de biraz işinden uzaklaşıp ara vermesi gerekiyordu. Geçen gün telefondaki ses tonundan bunu anlamıştım.

“Polisler ne dedi?”

Everett, elini saçlarına götürüp, “Fazla söyleyecek bir şeyleri yoktu. Beni gördüklerine pek sevinmediler de zaten, ancak bu konu onların şu günlerdeki önceliği değil gibiydi. Babanın verdiği ifadeler mevcut duruma yardımcı olur mu bilmiyorum.” dedi göz ucuyla bana bakıp bir yandan masaya yerleşirken. “Bana şu kayıp kızıdan bahseder misin? Her yere posterler asılmış.”

“Ona tam olarak kız diyemem, ama adı Annaleise Carter. Erkek kardeşi onu en son ormanlık alana giderken görmüş, ertesi sabah da eve hiç gelmemiş. O gün bu gündür hiç kimse ondan haber alamamış.” Gözlerim istem dışı ormanlık alana, onun evine doğru kayıyordu.

“Onu tanıyorsun, değil mi?”

“Everett, böyle bir kasabada herkes birbirini tanır. Hiçbir zaman yakın arkadaş olmadık. Eğer onu merak ediyorsan, benden yaşça küçük ama evi arkamızdaydı.” dedim başımı mutfığa doğru çevirerek. Bunun üzerine Everett pencereye doğru gitti.

“Ben sadece ağaç görüyorum buradan.”

“Tamam, yani dibimizde değildi ancak en yakın komşumuz onlardı.”

“Hmm...” Pencereden bir türlü ayrılmıyordu, bu durum beni germiştir. O orman bir sürü sır barındırıyordu içinde. Geçmiş ara ara canlanıp birbirinin üstüne biniyordu, sanki devamlı hareket halinde olan ve durdurulamayan bir domino taşı sıralaması gibiydi. Bu düşünceleri kafamdan atmak için Everett’in bana doğru dönmesiyle silkindim. “Neyin var?” diye sordu.

Kayıp Kızlar

Kaybolan kızlar, polis, babam ve babamın söyledikleri, birisi gelip benden önce bulmadan almam gereken dolaptaki kâğıtlar...

“Yüzüğü kaybettim.” dedim kısa kısa nefes alıp paniğimi bastırmaya çalışarak. Gözlerimde beliren gözyaşlarımı görünce Everett da şaşırdı. “Çok üzgünüm, eşyaları kolileyip etrafı toplarken parmağımdan çıkarmıştım ve şimdi onu bulamıyorum.” Yine ellerim titremeye başladı. Everett, ellerimi tutup beni kendine doğru çekti. Ben de alnımı göğsüne dayadım.

“Tamam, sorun yok. O zaman evin içinde bir yerde, öyle değil mi?”

“Bilmiyorum, kaybettim onu.” Evde bir yankılanma duydum, belki benim hayaletimdi, belki de benim başka bir zamandan gelen başka bir modelimdi koridorda duyduğum. Ellerimi geri çekip yumruklarımı sıktım. “Kaybettim onu işte.” dedim. On yıl arayla iki kayıp kız. Panayır yine gelmişti. Biz de sanki arada birkaç santim mesafe varmış gibi on yıllık boşluğu omzumuzdan geriye bakarak ve gözlerimizi kapatarak yok saymaya çalışıyorduk.

“Ağlama.” dedi Everett, başparmağını yanağımda gezdirdi, gözyaşlarımı silerek. *Sadece bir metal parçası*, demişti Tyler. *Sadece para*. “Zaten sigortalı.” diye ekledi Everett. “Eminim ortaya çıkacak.”

Göğsüne doğru başımla onayladım. Elleriyle kürek kemiklerime hafifçe bastırıyordu. “İyi olduğuna emin misin?” diye sordu. Yine başımla onayladım. Göğsündeki titreşimlerden içten içe güldüğünü hissedebiliyordum. “Seni asla böyle bir şey için ağlayabilecek bir kız olarak düşünmemiştim.”

Yavaşça nefes alıp geri çekildim. “Ama çok güzel bir yüzüktü.”

Bu sefer başını arkaya atarak her zamanki gibi yüksek sesle, gerçek kahkahalar atmaya başladı. “Hadi ama...” Merdivenlerden yukarı çıkarken bir kolunu boynuma dolamış, diğer eliyle de valizini taşıyordu. “Ev turu bitti mi?”

Ben de ona gülümseyerek, “Otele gitmediğimize pişman olacaksın.” dedim. Birlikte üst katın uzunluğuna doğru açılan koridorunun başında biraz bekledik. Ebeveyn banyolu büyük bir yatak odası ve tuvaletle paylaşımlı iki yatak odası daha.

Büyük yatağı ve gardırobu gösterip, “Burası babamın odası.” dedim. Everett’ı oradan çekip odanın kapısını kapadım. “Burası da bir zamanlar Daniel’in odasıydı.” dedim bir sonraki odanın önünde. “Ama o mobilyalarını aldı buradan.” Sonunda burası çöplük gibi olmuştu ve babam içindekilerle ne yapacağını bilmiyordu, eski dergiler, eğitim malzemeleri, kutularca ders planı, sayfaları kıvrık kıvrık felsefe kitapları ve eğik el yazısıyla yazılmış bir sürü notlar. Haftaya büyük çöp aracı gelip tüm çöpleri toplayacak. Toparlanıyoruz. Boğazımı temizleyip, “Burası da benim odam.” dedim. Sarı yatak çok solgun görünüyordu. Everett geldikten sonra oda gözüme daha ufak gelmeye başladı. Benim stüdyo dairemde bile kalmayı sevmezdi, şimdi ise bu oda hakkında düşündüklerini hayal bile edemiyordum.

“Belki diğer odada yatabiliriz.” dedi. “Oradaki yatak daha büyüktü.”

“Annemlerin yatağında *yatmam* ben. Eğer burası sana küçük geldiyse ben kanepede yatarım.”

Bana bir bakış attı, sonra da yatağa. “Sonra karar verimiz o zaman.”

Kayıp Kızlar

EVERETT, GRAND PINES'A yaklaşmışken telefonunu arabanın camına tutup alaycı bir şekilde, "Şükürler olsun." diye mırıldandı. Çekim alanına giren telefonu e-postalar indirilirken yanıp sönüyordu.

E-postalarına dalmadan önce etrafına hızlıca bakındı. "Sonbaharda buraya tekrar gelmeliyiz, eminim harika bir manzarası oluyordur." dedi, telefonuna *tık tık tık* bir şeyler yazarken.

"Kesinlikle!" dedim, her ne kadar gelmeyeceğimizi bilmesem de. Sonbahar buraya sanki öç almaya gelirdi... Değişen yapraklar, iki gün boyunca, yağmurlu bir fırtınayla her şeyin üzerini bir kar örtüsü gibi kaplardı.

"Burası kışın daha güzeldir." dedim.

"Hmm..."

"Tabii eğer yolları kullanma mecburiyetin yoksa. Aksi takdirde burası geçilmesi zor olan, Donner Geçidi* gibi olur."

"Demek öyle." *Tık tık tık* klavyesine tıkladı ve mesajını göndermesiyle birlikte *ıslık* sesi duyuldu.

"Burada bir canavar var." dedim.

"Mmm. Bir dakika. Ne?"

Sırıtarak, "Sadece seni yokluyordum." dedim.

—

GRAND PINES'IN DANIŞMA masasında oturan kadın ön kapıdan girdiğimizi görünce üstüne başına hemen çeki düzen verdi. Göğsünü dikleştirip oturuşunu düzeltti ve saçlarını savurdu. İnsanların Everett'ı görünce bilinçsiz tepkilerine alışkındım.

* Donner Geçidi: Kaliforniya'da zorlu bir dağ geçidi. (ç.n.)

Everett, Philadelphia'nın eski zenginlerindendi. Bütün ailesi öyleydi, eski görkemli binalar, Arnavut kaldırım taşı ve sarmaşıkları gibi. Ayrıca aynı Özgürlük Çan'ı gibi, kusurları onları daha cazip hale getiriyordu. Kaderin onlara bahsettiği hayattan daha değerli bir hayattı bu. Everett, kelimenin tam manasıyla ilgi odağı olabilmeyi başarıyordu, gerek benimleyken gerekse arkadaşlarıyla. Onun hiç patronluk taslamadan, kibir yapmadan kendinden emin bir şekilde dolaşması gerçekten bir büyü olmalıydı, hem de harika bir büyü. Muhtemelen aile bireyleri henüz emeklemeye başlarken bu yolda yürümeleri gerektiğini öğretiyordu... *Klasiklerini ve biralarını tanıyacaksın...* İnce ayarları yapılmıştı, ancak tabii yoldan sapmaları durumunda başlarında buna onay vermeyecek bir de baba vardı.

Everett ağır adımlarla Grand Pines'dan içeri girerken güvenle onun yanından yürüyordum. Kimsenin şansı yoktu ve ben bunu biliyordum.

Birlikte doğrudan müdürün odasına doğru yürürken danışma masasının arkasındaki kadın, tek kaşını kaldırıp bana, *Hoş,* der gibi dudağını hafifçe kıvırdı.

Ben de başımla onayladım. *Biliyorum.*

Ama sonra gözleriyle beni süzdü, sanki herkesin içinden beni seçmiş gibi, üzerimdeki kıyafetler emanet gibiydi, üzerime oturmuyordu bile, saçlarım derli toplu değildi ve muhtemelen ellerim hâlâ titriyordu.

“Buraya babam, Patrick Farrell'i görmeye geldim.” dedim.

Telefonu eline alıp, “Tamam, tabii ki.” dedi.

Buraya geldiğim ilk gün tanıştığım hemşire beni tekrar görüşme odasına götürdü. Babam bir kart oyunu oynuyordu, gö-

Kayıp Kızlar

rünüşe göre *solitaire* oynuyor gibiydi, ancak anladığım kadarıyla hiçbir kurala uymadan oynuyordu.

“Patrick, bak sana kimi getirdim. Kızını...”

Kafasını kaldırıp kocaman gülümsemesiyle bana baktı. Ben de ona gülümsedim. “Selam, Nic.”

O kadar basit ve güzel bir cümleydi işte.

“Bugün oldukça rağbet görüyorsun.” dedi hemşire yanımdan ayrılırken.

Hemen hemşireyi kolundan yakalayıp, “Başka kim geldi ki? Polisler mi?” diye sordum.

Onu sımsıkı saran parmaklarıma bir bakış atıp, “Kim dediniz?” diye sordu. Elimi hemen indirdim. Ardından, “Hayır, şu öğle yemeğine gelen adam.” dedi eliyle onu kolundan tuttuğum yerlerdeki kırışıklıkları düzelterek.

Gözlerimi kadından babama çevirip, “Daniel mı?” diye sordum.

Başını hayır anlamında salladı. “Hayır, diğer adam. Patrick, şu cuma günleri öğle yemeğine gelen adamın adı neydi?”

Babam parmaklarıyla masanın üzerine hafifçe vurup gülümseyerek bana baktı. “Bunu sana söyleyemem, Nic.”

Hemşireye dönüp bu sanki şirin, hatta komik bir davranışmış gibi ona gülümsedim. “Kim buradaydı, baba?”

“Sana söylememem gerekiyor.” dedi cesurca bir kahkaha atarak.

Hemşire babama göz kırpıp bana döndü. “Yakışıklı bir adam, mavi gözlü, kahverengi saçlı, her zaman üzerinde kot pantolonu ve iş botları oluyor...”

Birden yanağının içini çiğnemekte olan babama döndüm. “Tyler mı?” dedim.

Hemşire babamın omzuna hafifçe dokunup oradan ayrıldı. Babam kartları karıştırıp bir kendine bir bana dağıtmakla meşguldü. Elimle ne yapmam gerektiğini bilmiyordum. Ortaya bir papaz attı ve benden de ortaya bir kâğıt atmamı bekliyordu.

“Kahretsin, Tyler neden buraya geliyor?”

“Tyler neden gelmesin ki? Tyler Ellison’la arkadaşlık haklarım üzerinde özel bir hak mı iddia ediyorsun? Sende sıra...” dedi elimdeki kartları işaret edip.

Ortaya bir tane as attım omuzlarımı gevşeterek. Bu sohbetin bu kadar çabuk Tyler’dan uzaklaşmasını istemiyordum. “Vay, sizin bu kadar ortak yönleriniz olduğunu bilmiyordum.” dedim.

Babam kaşlarını çatarak ortadaki kâğıt destesinden bir kâğıt çekip karo beşli attı. “Dikkatini oyuna ver.”

“Ben zaten dikkat ediyorum. Söyle bakalım, Tyler senden ne istiyor?” Onun da bana odaklanmasını sağlamak için oynamayı durdurdum.

Omuz silkerek gözlerini benden kaçırdı. Ona kart atmam için elimi işaret ederek, “Bir şey istediği yok, sadece arada geliyor işte.” dedi. Rastgele bir kart attım ortaya. “O çok iyi bir çocuk, Nic. Sanırım buradaki yemekleri çok seviyor.” dedi sanki kafası karışmış gibi etrafına bakınarak. “Ya da belki de cuma günleri burada çalışan şu genç hemşireyi beğeniyordur. Bilmiyorum ama buraya benimle öğle yemeği yemeye geliyor.” Omzumdan arkama doğru baktım, biraz evvelki hemşire tam kapının dibindeki masada bir şeylerle uğraşıyordu. Benden kısa boyluydu, sıradan bir önlük vardı üzerinde. Ruju ise dudak çizgilerinden taşıyordu, ama yine de çekici bir kızdı. Saçları koyu renk ve derli topluydu. Genç ve neşeliydi.

Kayıp Kızlar

“Ve senin bana bunu söylememen mi gerekiyordu?” diye sordum.

“Kesinlikle evet.” dedi ortaya kupa ikilisi atarak.

“Peki, buraya gelmek için özel bir sebebi yoksa neden böyle bir şey istemiş olsun ki? Bunu bir düşün baba.” dedim maça ikilisi atarak.

“Sen kendini vermiyorsun.” dedi tüm kartları toparlayarak... Oyundan mı yoksa Tyler’dan mı bahsetmişti, ondan emin değildim.

Bir grup yeni hastalar alınıyordu içeri, bu arada değişik hemşireler de içeri girip çıkıyordu. Fazla zamanımız kalmamıştı. Babam kartların hepsini dizince elimi elinin üzerine koydum. “Baba seninle konuşmam lazım.”

“Ben zaten konuşuyoruz sanıyordum.” dedi.

“Baba, dinle beni. Biz her şeyi hallettik. Artık polisler sana soru sormayacak. Lütfen sen de onların seni sorguya çekmelerine *izin verme*. Öyle bir durumda hemen bize haber ver, hemşireye ya da doktoruna. Böyle bir hakları yok, onlarla konuşmak zorunda değilsin. Anladın mı?”

“Ben... Tabii ki yapmam, yapmam.” dedi.

Ama yaptın.

“Keşke size daha iyi bir baba olabilseydim, Nic.”

“Baba, sakın...”

“Gerçekten böyle düşünüyorum. Şimdi elimden kayıp gittiği için bunu daha iyi görebiliyorum. Ama artık geri dönüş yok, öyle değil mi?”

Başımı hayır anlamında salladım. *Hayır, dönüş yok.*

Başının yanına eliyle hafifçe vurdu. “Bu benim cezam işte, sence de öyle değil mi?” dedi sanki aklını kaybetmesi onun kötü bir baba olmasının cezasıymış gibi.

“Sert bir baba değildin, kötü bir baba değildin sen.” Aslında hiçbir şey değildi. Beni güldürürdü, bana başımı sokacağım bir ev ve mutfakta yemek vermişti, ayrıca bana ne elini kaldırmış ne de sesini yükseltmişti. Çoğu insan için bu özellikler onu iyi biri yapmaya yeterdi bile. İyi bir baba, *iyi bir adam*.

Masanın üzerine eğilip tekrar elimi tuttu. “Sen mutlu musun, Nic?” diye sordu.

“Evet.” dedim. Philadelphia’da isteyebileceğim her şeye sahiptim. Koca bir hayat vardı orada.

“İyi, iyi.”

Elini sıktım. “Bunları hak etmiyorsun.” dedim. “Hiç birini.”

Parmaklarını tekrar masaya vurmaya başladı. Bu sefer daha hızlı bir şekilde, sonra da yanıma yaklaşıp rahatsız edici bir ses tonuyla, “Nic, dinle beni. Ödemem lazım, mutlaka.” diye fısıldadı.

“Ben her şeyle ilgileneceğim.” dedim. “Artık bundan bahsetme. Hiçbir şeyden bahsetme. Tek kelime bile etme, sakın. *Hiç kimseye*. Anladın mı?”

“Anladım.” dedi.

Ancak bu verdiği sözün en fazla bir ya da birkaç saat süreceğini biliyordum. “Odaklanmanı ve bunu hatırlamanı istiyorum.”

Başını bana doğru kaldırıp, “Hatırlayacağım, Nic.” dedi. Gözleri bir çocuğunki gibi benden bir açıklama bekliyor gibiydi.

Babamın elinin üzerinde duran elime baktım, elinin üzerinde belirginleşmeye başlayan yaşlılık lekelerine, sonra da kendi

elimdeki çillere... “Baba, seni karakola götürmeye çalışıyorlar. Bu yüzden onlarla konuşmayı kesmelisin. *Lütfen.*”

Tam ağzını aralayıp bir şey söyleyecekti ki elimle ağzını kapatıp onu durdurdum. Babamın omzunun üzerinden Everett’i gördüm, kafeterya girişinde duruyordu. Gözleri hemen beni yakaladı. Yerimi belli etmek için elimi kaldırdım, babam da benim baktığım yöne çevirdi başını. “Baba, seni biriyle tanıştırmak istiyorum. Bu, Everett.” dedim. *Everett’i unutma. Lütfen.*

Önce Everett’a baktı, sonra da yüzüksüz elime ve gülümsedi. “Tabii, tabii. Tanıştığımıza memnun oldum, Everett.”

Everett, babamla tokalaştı. “Ben de memnun oldum, Patrick. Üzgünüm Noel’de gelemedik.” dedi. Noel tatilimizi Everett’ın ailesiyle geçirmeden önce Noel arifesini babamla geçirmek için uçakla hemen gidip dönecektik, ancak bir kar fırtınası yüzünden planlarımız altüst olmuştu ve bir daha da gelememiştik. Ancak bu ayrıntıyı babamın hafızasından süzüp hatırlaması oldukça güçlü. Babam birden tatsız bir ses çıkarınca Everett, babamın bu duruma öfkelenişini düşündü.

Sonra da Everett bana dönerek, “Sanırım her şeyi görüştünüz, tabii eğer akşam yemeğine kalmak istiyorsan o ayrı.” dedi.

Birden on yedi yaşına geri dönmüştüm. Mutfakta oturup babamın bana, kalıyor muyum ya da gidiyor muyum diye sorduğu günleri hatırladım. *Gidiyorum*, derdim. Her zaman için giderdim ben. Annemin artık daha fazla yaşamayacağına ikna olduğum günden beri bir ayağım hep evin dışındaydı benim.

“Yapacak çok işim var ama sonra görüşürüz baba.” dedim.

Everett, kartvizitini masaya bıraktı. “Müdüre ve öndeki

hemşirelere tembih ettim ama olur da birileri sizinle görüşmeye gelirse... Herhangi biri... Mutlaka beni arayın.”

Babam, yanından kalkarken bana imalı bir bakış atıp tek kaşını kaldırdı. Omzumun üzerinden dönüp ona bakarken hâlâ beni izlediğini fark ettim. Başımı bir kere sağa sola sallayıp bu söylenenleri unutmaması için dua ediyordum.

Everett, ön danışmadaki kızla sohbet ederken tuvalete gitmek için izin istedim. Tuvalet bölmesinin kapısını kapatıp Tyler’ı aradım, damarlarım çekilmeye başlamıştı. “Lanet olsun, aç şunu...” diye mırıldandım ama açmadı.

Bir yerlerden Kelly’s’in telefon numarasını bulup belki oradadır diye orayı aramayı düşündüm, ancak tam lavabonun dışından Everett’in sesi yankılanıyordu: “Patrick Farrell, tam olarak ne diyordu?”

Lavabodan hızlıca çıktım. “Everett?” diye seslendim. O da yavaşça danışma masasından bana doğru geliyordu. “Hazır mısınız?”

—

DEDİKODU, BİR SORUŞTURMANIN en tehlikeli noktasıdır. Bulaşıcı ve kaçınılmazdır. Rehber öğretmen olmadan önce bile bu soruna oldukça alışkındım.

Çok tehlikeliydi, çünkü gerçeklerden ortaya çıkan bir şeydi, topraktaki bir tohumun kendi kendine canlanması gibi. Her şey birbirine kenetliydi. Gerçek ve kurgu bir arada, kimi zaman da birini diğerinden ayırt etmek zordu. Bazen de hangisinin gerçekte var olduğunu hatırlamak zordu.

Corinne kaybolup biz de onu aramak için, insanları sorgulamak için ya da gittiği yerleri takip etmek için yollara düştüğümüzde, geriye kalan tek şey hep konuşulanlar oluyordu.

Kayıp Kızlar

Söylentiler, Corinne, Bailey ve benim hakkımda oluyordu genelde. Gözü kara ve hayat sarhoşu olmamız, hiçbir zaman bir şeyin sonuçları düşünmüyor olmamız, ormandaki mağaraların önündeki meydanda erkekleri de çağırıp bir şişenin etrafında oracıkta sızmamız, mahalle bakkalından çubuk şekerleri yürütmemiz -ki bunu tabii cesaret oyununda yapıyorduk- ve hiçbir mala mülke ya da yetkiliye saygı duymamamız... Birbirimize karşı hiç sınırlarımızın olmaması, ellerimizin, kollarımızın, saçlarımızın ve güneşin bronzlaştırdığı tenlerimizin birbirine karışması... *Biliyor musun sevgili bile değiştiriyorlarmış aralarında.*

Karakoldaki kutunun içindeki ifadelere bir bakın: Jackson'un, Bailey'yi öpmesi; Corinne'in gözümlün önünde Tyler'a asılması, üçümüzün bir ayçiçek tarlasındaki hayaletler gibi hiçbir şeyi umursamadan görüntü bulanıklaşana kadar kendi etrafımızda dönmemiz. Ve ben, dönme dolabın dışında ölümün yanımdan koşarak geçişini izlemiştim. Birbirimize fazlasıyla yakın oturuyorduk... Birbirimize fazlasıyla yakındık, esrarengiz olaylara çok yakındık, fazla umursamaz ve yenilmezdik, hayata karşı çok fazla acemiydik, her şeyin *fazlasıydık* işte. Söylentiler: Belki de biz sebep olmuştuk onlara.

Belki de...

Konuşmaların diğer ucunda ise bizleri dikkatle izleyen, Daniel, Tyler ve Jackson vardı. Onlar bizim etrafımızı sarar, bizi izler, bizi kollarlardı. Onlar öfkelerine yenik düşüp harekete geçerlerdi. Onlar bizleri terk eder, yine memnun olmadıklarında bizi ittirir ve sonra da yine geri dönen onlar olurdu.

Dışarıdan bir göz olarak içeriye bakıldığında gerçekten kimler şaşırdı bu duruma?

O kadar sylenti dndkten sonra, nasl hl orada kalabiliyorlard bir trl anlamyordum.

BRAZDAN BATACAK gne nnn nme dme-sinden, hiçbir uyar olmadan dolanp keskinleecek virajlardan, çift sarl erit çizgisinin zerinde her an karma çıkabilecek geyiklerden ve Everett’ın, telefonunun birazdan kapsama alan-nın dına ıkp e-postalarını okuyamayacağndan dolay arabay yava kullanyordum.

Telefonuna sylenmesini bitirmesini bekledim. “Yine k-tphaneye uğramak ister misin?”

“Hayır.” dedi ban cama yaslayarak. “Yarına kadar bekle-yebilir.”

“A msn?” diye sordum.

“Kurt gibi am.”

“Tamam. İy bir yer biliyorum.” dedim ona hızlı bir bak atarak. “Evimdeki tek yiyecek mikrodalga yiyecekleri şu anda. Yarın markete gideriz.”

“Yediklerine dikkat etmelisin.” dedi. “Biraz kilo kaybetmi benziyorsun.”

zerimdeki pantolona baklrsa kilo vermi grnyordum. Çok meguldm son zamanlarda, ğn atlıyordum, midem kalkana kadar karnm sadece kahve ve sodayla dolduruyordum. Diğr her şeyde sanki metalik ya da bozuk bir tat varm gibi geliyordu.

Arabay Kelly’s Pub’ın arkasındaki araziye park ettim, nk n sıra çoktan arabalarla dolmutu, ayrıca n sıra orann sakin-

lerine aitti. Tyler'ın kamyoneti orada değildi, ama Jackson'ın bisikleti köşedeki bisiklet parkındaydı.

Cuma gecesi kalabalığı gündüz kalabalığından farklıydı, Kelly's Pub, evde olup ne yapacaklarını bilemeyen üniversite öğrencilerinin, iş çıkışı kalabalığının evlerine gitmeden önce birkaç kadeh bir şeyler içebileceği bir yerdi. Ancak kokusu hiç değişmiyordu, alkol, yağ ve terle karışık parfüm kokusu.

Tıklım tıklım olan barın arkasında iki kişi vardı. Birisi uzaklardan seçebildiğim kadarıyla Jackson'dı, diğeri pek çıkaramadığım üzerinde dardar bir bluz giymiş, beline kadar uzun dümdüz saçları olan bir kadındı. İçeri girerken başını bize doğru çevirerek, "Buyurun." dedi ve bana masaları gösterdi, sanki burada işlerin nasıl yürüdüğünü bilmiyormuşum gibi.

Cam kenarındaki iki kişilik masaya geçtim. Oturduğum yerden, bar girişinden apartmanın üst kattaki dairelerine çıkan merdiven çok net görünüyordu. "Sen menüyü incelerken ben de gidip içecek bir şeyler sipariş vereyim." dedim, ayağa kalktım. Everett, etrafta turlayan erkek ve bayan garsonlara işaret etti ancak başımı hayır anlamında salladım. "Böyle daha çabuk oluyor, inan bana."

Barda Jackson'ın bulunduğu tarafa geçtim. Başı aşağıya doğru eğik olduğundan beni fark etmesi için tezgâhın üzerine hafifçe tıkladım.

"Vay, seni hangi rüzgâr attı buralara bu akşam Nic?" diye sordu yüzünde kocaman gülümsemesiyle.

"Votka tonik..." dedim. "Duble."

"Kötü bir gün mü geçirdin?"

"Ve bir su."

Jackson duraksayıp omzumun üzerinden o loş ışıktla dikkatle menüyü inceleyen Everett'a baktı. "Bu herif de kim?"

"Everett, nişanlım." dedim. Jackson'ın kan çanağı içindeki gözleri anında bana döndü. "Tyler'ı gördün mü? Onunla konuşmam gerekiyor."

"Demek nişanlını buraya rahatlıkla getirebileceğini düşünü-
dün? Bu senin adına hiç hoş bir şey değil."

Çekinerek, "Ama bu acil bir durum." dedim.

"Onu hiç görmedim, Nic." dedi içkilerimi bana doğru uzatarak. Everett'ı başıyla işaret ederek, "Ancak, bu herif buradayken onun ilgisini pek çekemezsin." dedi.

İçkimden bir yudum aldıktan sonra, votka toniği işaret ederek, "Bana bir iyilik yapar mısın?" diye sordum. "Bunlardan sürekli getir tamam mı?"

Masaya gidince, Everett siparişleri verirken beni izliyordu. Bayan garson gittiğinde ise dudağının kenarı hafif büküktü, alkol henüz etkisini göstermiş olamazdı. "Benim dışımda başkasıyla öyle konuştuğunu hiç duymamıştım." dedi. "Çok tatlıydın."

Benim aksanım buradakiler kadar güçlü değildi, çünkü babam buralı değildi. Annem buralıydı ama o da ayrılıp dışarıda okumuştı. Sonra da babamla tanışmış, evlenmişti. Orada bir kariyeri olmuştu, bütün hayatı dışarıdaydı. Ancak Daniel'in doğmasıyla birlikte geri dönmüşlerdi. Çocuklarını kendi büyüdüğü yerde, annesinin babasının yaşayıp öldüğü ve gömüldüğü yerde büyütme-
k istediğini söylemişti. Şimdi kendisi de onların yanına gömülüydü.

Buradan ayrıldıktan sonra ben de aksanımı örtmeyi öğrendim, sahteydi ama becerebiliyordum. Kelimelerimi kısa kesme-

yi, sesli harfleri uzatmamayı, I harflerinin üzerine basmayı, A harfini keskinleştirmeyi... Sıradan bir verimlilikte konuşmaktı işte. Ta ki başka bir yerlerden geldiğim anlaşılan kadar.

Özellikle sarhoş olduğum zamanlarda ortaya çıkıyordu aksanım, ama öyle çok sık sarhoş olan biri değildim. Şu anda içmiyordum, ama yine de aksanım biraz kayıyordu. “Sen beni sarhoş edip bundan faydalanmaya mı çalışıyorsun, Nicolette?” diye sordu Everett, yüzünde zoraki bir gülümsemeyle.

Akşam yemeğim için harcadığım sürenin çoğunu açıkta duran kapıyı kollamakla geçirdim. Saçma bir şekilde Tyler’ın gelmemesine sinirlenmişim, ayrıca babamla olan sohbetine, cevaplandırmak istediğim sorularıma. Bu arada Tyler’ın telefonda benim aradığımı görüp umursamadan telefona cevap vermek istemediğini de hayal edebiliyordum.

Yemeğimizi tam bitirmiştik, Everett da tam üçüncü votka toniğini içiyordu ki Tyler geldi. Önce kapıda durup kalabalığı inceledi, sonra da beni fark edip Everett’ı süzdükten sonra ortadan kayboldu.

“Hemen geliyorum.” dedim. “Lavabo.”

Everett’ın sırtı kapıya dönüktü, bu yüzden kalabalığın içinden geçip lavaboların olduğu barın diğer tarafına geçmeyip girişten sağa doğru saptığımı görmedi.

“Hey!” diye seslendim Tyler’ın arkasından ama Tyler durmadan merdivenleri çıkıyordu. “Seninle konuşmalıyım!”

Sonra basamaklardan birinde durdu ama arkasını dönmedi. “Bu o mu?”

Ses tonumu incelterek onun arkasındaki basamaklardan devam ettim. “Sen babamı mı ziyaret ediyorsun? Onu neden ziya-

ret ediyorsun?” Birden arkasını dönmesiyle birlikte birbirimize çok yaklaşıncı korkuluklara yaslandım.

“Ne? Oraya yakın bir yerde bir projem var. Bu yüzden haftada bir kez ona yemeğe gidiyorum. Tanıdık birilerini görmek ona iyi gelebilir. Zaten oralarda oluyorum.”

“Tanıdık birilerini görmek mi? Sen bana kendimi suçlu hissettirmeye mi çalışıyorsun?”

“Hayır, sana bir şey hissettirmeye çalışmıyorum.” Birbirimize çok yakın durduğumuzun o da farkındaydı, derin bir nefes alıp biraz geri çekildi. “Annen ölünce baban zihinsel kontrolünü kaybetti. Biliyorum, ben de oradaydım. Anlıyorum. Ona bir şey borçlu değilsin. Kimse seni suçlamıyor.”

“Bundan dolayı değil... Benim bir işim, bir hayatım var. Babam kendini anılara gömmek için içkiye verdi diye ben hayatımı *durduramam*.”

Başıyla onayladı. “Tamam, Nic. Bana bir şey ispatlamana gerek yok. Ben de arada onu ziyaret ediyorum. Bu da benim seçimim.”

“Bana söylememesi gerektiğini söyledi.” dedim çünkü bunun bir anlamı olmalıydı. Tyler’ın benden sakladığı bir şey olduğunu düşünüyordum ve şimdi bundan emindim. “Peki, onunla nelerden konuşuyorsunuz? Sana neler anlattı?” diye sordum.

Başını arkaya doğru eğip gözlerini tavana dikti. “Hiç. Biz sadece... Oradan buradan konuşuyoruz. Bundan dolayı da sana söylememesi gerekiyor Nic. Sebebi *bu*.”

Parmağımla göğsünü ittirip, “Bana yalan söyleme.” dedim.

Dişlerini gıcırdattı. “Ben sana yalan söylemem, bunu biliyorsun.”

Bundan hep emin olmuşumdur. Bir zamanlar ondan başka kimseye güvenmezdim. Ancak şu bir gerçektir ki, babamı ziyaret ettiğini bana söylememiştii ve bunu bilmemi de istemiyordu. “Bana sadece sebebini söyle, Tyler.”

“Hey, sakin ol, söyleyecek bir şey yok!” dedi bana daha da yaklaşarak. “O senin ailen. Sen de bir zamanlar benim ailemdin. Sen ayrıldın, ama baban ayrılmadı. Ben öyle insanlarla işim bittiği zaman ilişkiyi kesip atamıyorum. İşte bu kadar basit, Nic.”

Ellerimi belime koydum. *İnsanlarla işim bittiği zaman*. “Ben on yıldır *senin* değilim. Babam artık senin sorunun değil. Bu da bu kadar basit değil mi?”

Bir an için benimle tartışmaya girecek sandım. Benim ne kadar yanıldığımı söyleyip onu hiç anlamadığımı söyleyeceğini sandım. Ama onun yerine hiç beklemediğim bir şekilde gülmeğe başladı. Gözleri kapalı güldüğü için sanki yüzünü ekşitiyormuş gibiydi. “Tamam, sorun yok.” Bir basamak daha yukarı çıkıp cebindeki anahtarlığını çıkardı. “Demek on yıl ha? Bana sanki daha az yıl olmuş gibi geliyordu.” Anahtarlığı... Benim anahtarlığımı... Anahtardan ayırıp bana fırlattı, ancak ben tutmaya kalkışmayınca basamaklarda bir bir zıplarken sesi ortalıkta yankılandı. “Bak, halletmem gereken işler var. Bana bir iyilik yap ve benden uzak dur.”

Derken o duyguyu hissettim... Karnıma bir yumruk gibi indi... Belki hâlâ tutunacak bir şeyler kaldığını zannettiğimin ancak onu da kaybetmek üzere olduğumun hissiydi bu. Yine...

Elimi kaldırıp onu durdurmaya çalıştım ama gözleri kapalıydı.

“Şu herifi buradan çıkar. Aşağıya inip lanet olası bir içki içmek istiyorum ve onunla göz göze gelmek istemiyorum.” dedi.

“Tyler...”

“Yapma, Nic.” dedi barı işaret ederek. “Yapamam...” dedi kolunu düşürüp. “Bak, bu olayı her ikimiz için kolaylaştıralım. Sen benden seni rahat bırakmamı istedin. Şimdi de ben senden aynı şeyi istiyorum. İkimizin de istediği bu değil mi zaten? Bak gördün mü? Bu kadar basit işte.”

Ve öylece orada kalakalmıştım. On sekiz yaşında sevgilisinden ayrılan bir kız ve karanlık bir merdiven boşluğunda bir metal parçasının betonun üzerinde son buluşu. Biz bu anı hiç yaşamamıştık, belki ondan uzaklaşmam benim hatamdı, belki de durumu bana öyle değilmiş gibi gösterdiği için kendi hatalıydı, ancak biz ilişkimize resmi olarak hiç son vermemiştik. Şu anda bunu düşünmek çok saçmaydı, o paramparça anların toplamının hayatımın en uzun ve en anlamlı ilişkisini meydana getirdiğini düşünmek, belki de hiç ayrılmadığımız için bu geçtiğimiz on yıl boyunca birlikteliğimizin devam ettiğini düşünmek... Ben öylece gitmiştim ondan. *Ben insanlarla işim bittiği zaman ilişkiyi kesip atamıyorum.*

Bunu düşünmek bile o zamanlar tahammül edilmesi zor bir duyguymuştu benim için. Bir hoşça kal bile demeden gecenin bir yarısı neden öylece kendimi ondan sıyırmıştım? Ancak aradan geçen on yıl hiçbir şeyi değiştirmemişti, içimdeki o mide bulan-tısını ve onun yüz ifadesini hiç değiştirmemişti.

Bu durumun beni nasıl etkilediğini görmemesi için arkamı döndüm. Anahtarımı bulmak için bocaladıktan sonra bara geri indim ve elimi tezgâhın üzerine vurdum.

Jackson, yan gözle bana baktı, “İyi geçti mi?” diye sordu.

“Budalalığı kes!” dedim. “Lütfen.”

Tezgâhın üzerine son bir votka bardağı bıraktı. “Bu da ben-den olsun. Arık gitme zamanı.” Tam bardağı aldığı sırada beni kolumdan tuttu. “Ciddiyim...” dedi. “Git buradan.”

Bu kez yerime geçmeden önce bardağın yarısını kafama diktim.

“HADİ GEL.” Everett’ı arabaya kolundan çekerek götürmek zorunda kalmıştım. Devrilme sınırını çoktan geçmişti. Arabanın anahtarlarını bulmak için çantamı kurcaladım, Everett da ellerini benim her iki yanına, arabanın tavanına dayadı.

“Selam!” dedi başımı kaldırıp ona bakınca. Beni öptü, dişleri dişlerime çarpıyordu, elini sağ bacağımda gezdirdi.

“O düşüncelerini şimdilik kendine sakla.” dedim onu ittirerek. Tyler’ın daireesi park alanına bakıyordu, ben de Jackson’ın ima ettiği gibi *o kadar alçak* biri değildim.

“Sanırım, ben sarhoşum...” dedi.

Yolcu koltuğuna oturması için ona yardım ederek, “Bu çok yerinde bir tespit olur.” dedim.

Birden duraksayıp elini omzuma dayadı, sonra da gözlerini yukarı binaya doğru çevirdi. “Biri bizi gözetliyor.” dedi.

“Arabaya bin, Everett.”

“Gün boyunca hissediyordum zaten.” dedi önce hafifçe salınıp sonra yerine geçerek. “Sanki biri biz gözetliyor gibiydi. Sen de hissettin mi?”

“Sen sadece orman yaşantısına alışık değilsin.” dedim, ancak benim de kanım donmuştu, çünkü o duyguyu ben de hissetmiştim. Evin karanlık pencerelerinin ardında ormanın içindeki o gözleri ben de hissetmiştim. Onları her yerde hissediyordum.

EVİN ÖN GİRİŞİNDE ASILI OLAN fener yine hareket halinde ortalığı gölgelendirip hayaletlendiriyordu.

Eve doğru yürürken, “Burası karanlıkta çok tuhaf.” dedi Everett.

İçeri girmesi için ona yardım ederken, “Sarhoşken öyle tabii...” dedim.

Everett, anında koltuğa yığıldı, başını arkaya sarkıtıp gözlerini tavana dikti. “Sabaha çok yanımla yanacak.” dedi.

“Ben şömineyi yakayım.” dedim.

“İçerisi hamam gibi olur.”

“Geceleri buz gibi olur buralar.” dedim. “Sen dinlenmene bak.”

Everett, orada gözleri kapalı, kolları her iki yana açılmış bez bebek gibi yatarken ben evin her köşesini kontrole çıktım. Her pencereyi, şu kapı kolunun altına sandalye sıkıştırdığım arka kapıyı, yatak odamın sürgüsüz penceresini tek tek kontrol ettim. Hiçbir şey yerinden oynamışa benzemiyordu. Son olarak da büyük yatak odasının dolabının kapısına gidip içini telefonumun ışığıyla aydınlattım. Babamın dolabının içindeki havalandırma boşluğu aynen bıraktığım gibi duruyordu, ama daha ne kadar öyle kalacaktı?

“Nicolette?” Everett, alt kattan sesleniyordu.

Vakit yoktu.

“Geliyorum.” diye seslendim.

Everett’ı yatağa yatırdım. Beni de yanına doğru çekiştiriyordu ama ondan kaçmayı başardım. “Birazdan geliyorum.” dedim.

Kayıp Kızlar

Havalandırma boşluğunun vidalarını söktüm. İçindeki dergileri ve kâğıtları alt kata indirip çıtırdayan şöminenin başına geçtim. Her bir kâğıdı gözden geçirmeye başladım. Dergiler daha çok birer hesap defteri gibi görünüyordu. Bir an için yapbozun parçalarının yerine oturmaya başladığını hissettim. Diğer kâğıtlar ise annemin mücevheratına ait tanımlar ve satış faturaları ya da rehinci dükkânından alınan ürünlerin listeleriydi. Derginin sayfalarını yırtıp bir top haline getirip ateşin içine fırlattım, sonra da kenarlarının kıvrılıp siyah renge dönüşmesini izledim.

Sonra çekmecedeki kâğıtları çıkardım. Şu yemek masanın üstünde anlamlandırmaya çalıştığım kâğıtları, bankadan para çekim makbuzları, özellikle saklanmış faturalar, hepsini ateşe attım. Hepsi birer küle dönüşüyordu, artık hiçbir şeydiler, duman olup gidiyorlardı. Şimdi dikkatle okuyacak yavaşça anlamaya çalışacak lüksüm yoktu. Sonbahar yaprakları gibi o da hızla öç almaya geliyordu. Önce uyarı anlamında renk değiştiriyorlardı, sonra da kuvvetli bir rüzgârla hepsi yerle bir oluyordu.

Bir Gün Önce

11. GÜN

Meydanda etrafa saçılmış gençler nihayet uykuya dalmışlardı, boş bira tenekelerine ve uyku tulumlarının üzerine basarak sessizce kamp alanlarından geçip mağaralara giden o daracık yola doğru yürüyordum. Gün ağarmak üzereydi, gökyüzünün pembe ve puslu görüntüsü ağaçların arasından sızıyordu, ancak mağara girişlerindeki karanlık sanki buradayım diye el işareti yapıyordu. Orada saat kavramı yoktu. Işığın içeri girebilmesi için etrafında çok fazla aç vardı. Fazla mesafe vardı. Orada etrafa dokunarak ve içgüdülerinizle hareket etmeniz gerekiyordu. Ellerim Tyler'ın belinde, onun adımlarını takip ederken içeriden Corinne'in kahkahası yankılanıyordu...

On yıl önce bu mağaralar bize aitti.

Evimden arabayla gidilirse rahat on altı kilometre vardı mağaralara, ancak ormanın içinden gidilirse en fazla iki ya da iki buçuk kilometre mesafedeydi. Corinne, Bailey ve ben, araba sürecektik yaşı gelmeden önce oraya yürüyerek giderdik. Sade-

ce mağaraya gitmekle kalmazdık. Ondan sonrası da vardı. O da birbirimizi cesaretlendirmelerimizdi. Başta hepimiz aynı bu gençler gibi mağaranın önündeki meydana buluşurduk.

Bir zamanlar bu alanın bakımı ve idaresi özel birileri tarafından yapılıyordu, ama şimdi terk edilmişti. Nerdeyse bakım-sızlıktan mahvolacaktı, ancak umumi tuvaletler ve su tesisatları hâlâ çalışıyordu, açık alanda ateş yakmak ve parti yapmak için mükemmel bir yerdi. Burası gençlere aitti, sonra da sanki bir büyü yapılmış gibi zaman ilerledikçe de unutuluyordu.

Biz de paslı mağara ağızlarından gizlice içeri girer, içeride yol boyunca uzanan iplere tutunur ve cesaret edebildiğimiz kadar derine giderdik. El fenerlerimizi kapatır, ödümüz koparak birbirimizin omzuna dokunup, *‘Doğruluk mu cesaret mi?’* derdik...

Karanlıkta sadece birbirimizin elleri, kahkahaları ve fısıltıları vardı. Birbirimize asılarak ilerler ya da mağaranın rutubetli duvarlarına yapışır, herkesten daha çok dayanmaya çalışırdık. Birisi mağaraya girip el fenerini yakana kadar hayalet görmüş gibi yapar ya da hayalet numarası yapardık.

MAĞARAYA YAPILAN resmi turlar bir kaza sonrası uzun zaman önce tamamen kapatılmıştı. Gezi esnasında bir çift arkada kalmış ve karanlıkta kaybolmuştu, ertesi sabah ise sadece birisi canlı bulunmuştu. Kadın, kaygan kayalıklardan aşağıya yuvarlanmış ve başını çarpmıştı, eşi de onu karanlıkta bulamamıştı. Dört ayak üzerinde mağaranın altını üstüne getirmiş, her tarafını dolaşmış, adını haykırmış ancak bir türlü bulamamıştı. Kilitli mağara kapısından yardım çağrısı yapmış, ancak haykırırları uçsuz bucaksız orman tarafından yutulmuştu. Burası

Kayıp Kızlar

biraz kafa karıştırıcıydı... Aynı mağaranın içinde olup da birbirini bulamamanın nasıl bir şey olduğunu kimse anlamazdı, ancak daha önce oraya gittiyseniz bunu bilirdiniz. Bu olası bir durumdu.

Kadını kendi kan gölünün içinde buldular, adamı da yaklaşık yirmi metre ötesinde.

Birlikte herkesin gittiği yoldan çıkıp dar bir tüneli keşfe çıkmışlardı, ışıklar tamamen yok olana kadar grubun diğer üyelerinin gittiğini fark etmemişlerdi. Mağara girişine dönmek için takip edecekleri yolu ve halatı etrafa dokunarak bulmaya çalışmışlardı. İşte adam tam o noktada kadını kaybetmişti.

Tabii bu adamın hikâyesiydi. Bir de söylentiler vardı, hiç bitmeyen dedikodular, adamın kadını öldürdüğüne dair ve bunu bilerek yaptığına dairdi. Ya da bunun bir kaza olduğunun, tutkulu bir anda sert bir itişten dolayı. Ya da Daniel'in dediğine göre, içerideki canavar ona bunu yaptırmıştı. Canavar ormanda yaşıyordu ve orası onun eviydi ve insanlarla ancak kulağa kendi sesinin yankısıymış gibi gelen bir fısıltıyla konuşurdu.

Her neden olduysa artık, mağaraya giriş çıkışlar kapatıldı. Jeneratör bozuldu, içerideki yolları aydınlatan lambalar bir daha açılmamak üzere kapatıldı. Tabii bununla birlikte kasabanın kazancı da bitti. Mekân daha çok turistlerin ilgisini çekiyordu. Etraftaki mağaralar, dağlar ve tam ortadan geçen nehir görülmeye değerdi. Bir araba mesafesindeki Johnson Çiftliği ve ayçiçeği tarlası da... İnsanlar arabalarını şarampolün kenarına park ediyor, bir labirentin içinden yürüyormuş gibi boyunlarında kameralarıyla dolaşıyorlardı. Dağları görmeye gelenler hâlâ vardı, manzarasını ve buranın tuhaf buldukları yaşam biçimini

merak ediliyorlardı. Ancak otuz kilometre ötedeki kasabanın çizgi filmlerden fırlamış gibi görünen bir treni ve tren yolu ve günlük turları vardı. Ayrıca onların da Johnson Çiftliği'ne yakın nehri ve dağları vardı, bu yüzden buraya gelmeyen ziyaretçileri de o kasaba kapıyordu.

Mağaranın ağzına metal parmaklıklı kapıları örttüler. Zincirler bağlayıp bir asma kilit vurdular. Üzerine de '*Dikkat. İçeri giriş yasak. Uzak durun!*' uyarısı astılar.

Tıpkı kedinanesi bitkisi ya da gökyüzündeki lanet olası bir yarasa işareti gibi... *Gençler! Gelin!*

Biz de giderdik.

Kapılar ve asma kilit biraz gösteriş amaçlı takılmıştı. Herkes kapının anahtarına sahip birilerini tanıyordu. Biz mezun olana kadar muhtemelen anahtarın sekiz adet kopyası aramızda dolaşıyordu. Son sınıftaki öğrencilerden birinci sınıfta okuyan öğrencilere bir geçiş ayını havasında teslim ediliyordu. Ancak mezun olduktan sonra cesaretlendirme oyunlarımız, bahis oyunlarımız ve mağaranın karanlık odalarındaki mahremiyet keyiflerimiz artık bitmişti. Artık mahremiyet arayanlarımız ve gizli görüşmeler yapmak isteyenlerimiz ise mağaranın soğuk duvarlarından ve rutubetli zemininden vazgeçip bir sonraki kasabayla tam ortamızdaki motele gidiyorlardı.

Corinne kaybolduğunda polisler her yerde arama yapamamıştı. Arazi fazla büyüktü ve yardım kaynakları azdı, ta ki eyaletten beklenen yardım gelene kadar. Özellikle de hiçbir cinayet izine rastlanmayan on sekiz yaşında bir kız için, onun kendi isteğiyle kaçmış olabileceği ihtimalini kabul etmiyorlardı. Ancak mağaralar, panayırda kasabamız arasındaki ilçe fonundan beri-

Kayıp Kızlar

dir yarım asfaltla kaplı bir ulaşım yolu olan anayola çok yakındı ve bir ceset saklamak için uygun bir yerdi.

Polisler, Corinne'in kayboluşunu takiben iki gün sonra arama ekibi olarak bizi iki gruba böldüklerinde Jackson, mağaralara da bakmamızı önermişti. *Mağaralara bakan oldu mu hiç?* Ancak kimse bakamazdı. Ellerimizde el fenerlerimiz ve yasal olmayan bir anahtarla çaresizce öylece orada toplanmışken hiçbirimiz içeri giremezdik.

Polisler oraya girdiğinde biz de girmiştik. Bailey, Jackson'un yanında yüzünü, makyajıyla Jackson'ın lekelediği tişörtüne yaslamış duruyordu, Tyler parmaklarını parmaklarıma sımsıkı geçirmişti, Daniel asık suratlı ve endişeli bir şekilde kollarını göğsünde kavuşturmuştu. Polis zincirleri kesmek için yanında kocaman bir alet getirmişti, ancak buna ihtiyaçları olmadı. Asma kilit zaten açıktı, zincirler gevşekti, kapı hafif aralık duruyordu... Karanlık bizi çağırıyordu.

Jimmy Bricks, elinde büyük bir spot lambasıyla içeriye daldı. Diğer polis memuru Fraize ise, tüm toplulukla beraber bizi geride tutmaya çalıştı. Uzun bir süre orada bekledik, bekleyiş beni boğuyordu, yazın bunaltıcı sıcakıyla da havada bir çürüme kokusu hakimdi.

Yaklaşık bir saatin üzerinde mağaranın içinde kalmışlardı, ama buldukları tek şey bir adet yüzüktü.

Yüzük çok güzeldi, eşi benzeri bulunmayan cinstendi, birbirinin içine geçen gümüş şeritler arasına bir çizgi halinde dizilmiş ufacık mavi taşlar. Ertesi gün kapalı bir plastik poşetin içine konulmuş bir halde önümde duran bir masaya bırakmışlardı.

"Daha yakından bak." demişti polis memuru Fraizer.

Taşların bir kısmı kurumuş kan lekeleriyle kaplanmış ve karmıştı. Gözlerimi kapatıp başımı hayır anlamında salladım. “Onun değil.” dedim.

Sonraki haftalarda yüzüğün kime ait olduğunu bulmaya çalışmışlardı... Bunu kendi kitap kulübüne anlatan okul sekreterimizle evli, polis memuru Fraize’den duymuştuk. Rehinci dükkânından alınan bir faturadan ya da bir kimlik numarasından yüzüğü önce Corinne’le bağdaştırmaya çalıştılar, sonra Jackson’la, ancak yüzük aynı Corinne’in kayboluşu gibi ortaya çıkmıştı.

Hiçlikten gelip hiçliğe gitmek...

Bailey, yüzüğün Corinne’e ait olmadığını söyledi. Jackson da Corinne’e ait olmadığını söyledi, fakat polis Corinne’le ilgili bilmediğimiz bir şeyler olduğu düşüncesini savunuyordu. Onu bu mağaralara getirip duvarlarının içine sızdıran... Kemiklerini pürüzsüz kayalara, dişlerini sivri taşlara çeviren, kıyafetleri de karanlıkta paramparça eden, geriye de bir tek üzerinde kan lekeleri olan bir yüzük bırakan bir sebep olmalıydı.

Yoksa Jackson neden polislerin mağaralara da bakmasını istemişti ki? Bu tavır, suçlu birinin işlediği suçun altında boğulma tehdidiyle karşı karşıya kaldığında yaptığı bir hareketti. Anlatmak istemek, yani aklanmak insanın doğasında vardı.

Sonra da mağaraları tekrar kapattılar, yeni zincirler, yeni bir kapı ve yeni bir kilit. Bu sefer anahtar yoktu. Bildiğim kadarıyla da son on yıldır hiç açılmamışlardı.

—

DÜN GECE MEYDANDA uyuyan gençlerin belki bu sebeple orada bulunduklarını düşünmüştüm. Yani bir zamanlar

bizim Corinne'i aramaya çıktığımız gibi onların da Annaleise'i aramak için toplandıklarını düşünmüştüm. Belki de korkup söyleyemedikleri bir şey vardı. Ancak durum öyle değildi.

Corinne'in kayboluşunda toprağı bile kazımiştık. Polisin aramadığı, arayamadığı yerlerde biz onu aramaya devam etmiştik. Onun ortadan kayboluşuna o kadar derinlemesine dalmıştık ki kimimiz o derinlikten bir türlü dışarı çıkamamıştı.

"Canavar içeride yaşıyor..." derdi Corinne hep. Sonra da elimden tutup nefes nefese kahkahalar eşliğinde beni mağaranın içine sürüklerdi. "Hadi gel bul bizi bakalım!" diye seslenirdi, biz de Tyler'ın ya da Jackson'ın ayak seslerini duyar, yerdeki ışık izlerini görür görmez onların yolundan kaçardık.

Şimdi ise, o kapılardan birinin önünde durmuş paslı parmaklıklara tutunuyor, çetin rüzgârın bir hışımla karanlığa gömülüp alçak sesli bir uğultu olarak geri yankılanışını dinliyordum. Asma kilit kapalıydı, kalın yosun tabakasıyla kaplı zincirler kolayca yosun bulaşan elimden kayıyordu.

Zinciri asma kilide kadar elimle takip edip parmaklıklara asıldım, ancak kayalardan ayrılmıyorlardı. Asma kilit ve zincirler bana direnirken hemen hemen hiç ses çıkarmıyorlardı. Parmaklarımla kapıya tutunup içeriye bakmak için iyice yaklaştım, yüzümü parmaklıkların arasına dayayıp içeride, köşede ışığın kaybolduğı noktaya odaklandım. "Kimse yok mu?" diye fısıldadım kelimelerin duvardan duvara zıplayışını dinleyerek. Boğazımı temizleyip bir kez daha fısıldadım. "Annaleise?"

Duyduğum tek şey kendi sesimin yankısıydı.

Kapıları değişik açılardan zorlamayı denedim. Metal parmaklıkları asılı olduğı kayalara paralel çekmeyi denedim, olur

da belki yerinden oynar ya da kayar diye. Sonra da parmaklıklara tutunup kapıyı sarstım, derken yakınların arasında bir kızın mırıldanmasını duydum. “Duydun mu?”

Kız beni fark etmeden hemen ağaçların arasında kayboldum.

KISA SÜRELİ BİR PANİK YAŞADIM... Hiçbir yol olmadan evimin yolunu bulamayacağım sandım. Tek başıma mağaradan eve gideli o kadar uzun zaman olmuştu ki. Ama sonra Tyler’la buluştuğumuz meydana açılan, ezilip kaybolmuş o patika yolu ve sesi takip ederek eve ulaştığım nehri hemen anımsadım.

Sıcak hava dalgası hâlâ kırılmamıştı, evimin arka bahçesine vardığımda çoktan ter ve kir içindeydim.

Evin girişinde Daniel’in arabasını görünce ormanın bittiği yerde öylece dondum kaldım. Mutfağın dışına açılan arka kapıya doğru yürürken Daniel’in tam olarak nerede olduğunu çıkarmaya çalışıyordum. Ahşap zemine vuran ayak seslerini duydum. Telefonla görüşüyordu. “Bana sadece orada olup olmadığını söyle.”

Sonra biraz duraksama ve yine ayak sesleri...

“Bana hikâye anlatma. Bana onun iyi olup olmadığını söyle. Biz sadece kavga ettik ve... Bilmiyorum... İyi değildi.”

Adımları giderek hızlanıyordu.

“Hayır, ben yeni geldim. Arabası ve tüm eşyaları burada ama kendisi yok.”

“Daniel?” dedim dışarı çıktığım arka kapıdan içeri girerek.

Telefon kulağında köşeyi döndü. “Neyse boş ver.” dedi telefonu cebine geri koyarak. “Hey, Nic.” dedi bitkin ve sakın bir

Kayıp Kızlar

şekilde. Elleri kalçalarında yalandan sakinleşmiş gibi yapıyordu. “Sen neredeydin?”

“Yürüyüşe çıkmıştım.”

Dünden beri üzerimden çıkarmadığım kıyafetlerime bakıp kaşlarını çattı. “Ormanda mı?”

“Hayır.” dedim. “Yol boyunca.” Sonra da boğazımı temizleyip, “Baksana, bilgin var mı? Mağaralara bakan olmuş mu hiç?” diye sordum.

Gözlerinin arasındaki çizgi birden derinleşti, dudak kenarları büküldü. “Sen neden bahsediyorsun?”

“Mağaralar dedim, polis hiç mağaraların içine baktı mı?”

Daniel, bana çabucak bir bakış attı. Ben de elimdeki kiri ve tozun izlerini örtmek için onları yumruk haline getirdim.

“Bence bırakalım işlerini yapsınlar.” dedi. “Burnumuzu sokmak fayda etmez.”

“Ama yine de birileri gidip mağaralara bakmalı.”

“Nic...” dedi elini bana doğru sallayarak. “Ben seninle konuşmaya geldim.” Boynunu yuvarladı. Bir an benden özür dilemek için hazırlık yaptığını düşündüm ve ben de ondan özür dilemeye hazırlanıyorum. “Babamla ilgili, sana hem iyi hem de kötü haberlerim var.”

Hmm, demek özür dileyemeyecek.

“Birincisi,” dedi Daniel. “bir mahkeme tarihimiz var.” Babamın genel zihinsel yetersizliğini doğrulayan iki beyanatımız ve Daniel’in birincil vasi olarak atanması, vefatı durumunda da benim atanmam için Everett’in hazırlamama yardımcı olduğu bir dilekçe vardı. “Ama daha iki ay sonrasına.”

“İki ay mı?” dedim.

“Evet. Bunun üzerine babam hâlâ evi satmak için evrakları imzalamayı reddederse evin satışı vasilik duruşmasından sonraya kalır.”

“Ben onunla konuşurum.”

Daniel boğazını temizleyerek, “Belki evine gitmelisin.” dedi.

Gözlerimiz birbirini yakaladı. Kalmam ya da gitmem gerektiğini hep o söylemişti bana, bu sefer bunun sebebini merak etmiştim. Neden gitmemi istiyordu?

“Benden yardım istediğini sanıyordum. Öyle demiştin bana. Beni sen buraya çağırdın.”

Yüzünü bana kapatıp, “Sanırım ben halledebilirim.” dedi. Yüz ifadesi okunmuyordu, tipik Daniel’di işte.

“Ben babamla konuşurum.” dedim. “Evrakları imzalatırım, evi de satarız.”

Başıyla onayladı. Sonra da ormanlık alana bakarak, “Bir dahaki sefer dışarı çıktığında cep telefonunu yanına al, aklım kalmasın.” dedi.

—

GRAND PINES’IN YARI boş otopark alanının ilk sırasında bir polis ekip arabası duruyordu. Ben de arabamı içgüdüsel olarak arkasına yakın bir yere park ettim. Gereksizdi ama öyle oldu işte.

Tam arabadan inip arabanın yanında elimdeki evrakları düzenlerken polis memuru da binadan ayrılıyordu. Yürüyüşünde bana tanıdık gelen bir şeyler vardı, başı aşağıda elleri cebinde yürüyordu. O buğday tenine kusursuzca giden düzgün tıraşlı,

Kayıp Kızlar

keskin siyah saçlarında bir şey vardı... *Tarçın*, derdi Jackson, Bailey'ye. Sanki etnik kökeninin bir kokusu ya da bir tadı varmış gibi.

"Mark?" dedim arabamı birden iterek. "Mark Stewart?" Annaleise'in tam kaybolmadan önce mesaj gönderdiği polis me-muru: *Sana Corinne Prescott davasını ilgilendiren birkaç sorum var. Bunları görüşebileceğimiz bir zaman ayarlayabilir miyiz?*

Mark Stewart. *Hem de burada.*

Arabasına doğru giderken yolun ortasında engelliler için ayrılan mavi çizgili alanda dondu kaldı. Ona doğru koştum, parmak arası terliklerim asfalta çarpıyordu, kolumun altında tuttuğum yığından, yere kâğıtlar düşmek üzereydi. Kâğıtları dirseğimle belimin arasına sıkıştırıp heyecanla kendimi işaret ederek, "Nic Farrell. Hatırladın mı?" dedim.

Gözleri şaşkınlıkla yuvalarından fırlayacak gibi oldu, derken birden sakinleşip başıyla onaylayarak gülümsedi. "Selam, Nic. Vay be, ne kadar uzun zaman..." dedi, birden susup söyleyeceklerini havada bıraktı.

"Evet." dedim. "Tanrım, ne kadar uzamışsın." Yüz ifadesini okumaya çalıştım, ama dümdüzdü. Yüzünde hem tanıdık hem de okunması güç bir ifade vardı. Bailey her zaman için çekici bir kız olmuştu, kaç kere görürseniz görün her seferinde gözle-rini ondan alamayacağınız tarzda bir kızdı o. Anneleri Japon'du, babaları anneleriyle dört yıllık donanma hizmeti sırasında tanışmıştı. Bailey'yin ara sıra taklit ettiği kayık bir aksanı vardı annesinin.

Erkek kardeşinde de aynı koyu renk saç, kahverengi gözler, tarçın rengi buğday bir ten vardı ancak onda bu durum ters

tepki yapıyordu. Bir gruba girdiğinde hemen içine kapanır, odağımızdan kaybolurdu. Onun Annaleise'le yakınlaşıp yakınlaşmadıklarını hep merak etmiştim. Acaba bunca yıl sır olarak sakladığı bir şey var mıydı? Belki de Annaleise bu yüzden onu ilk gördüğünde Corinne Prescott davasıyla ilgili bir şeyler sormuştu.

Ben Cooley Ridge'den ayrıldığımda Mark on dört yaşındaydı. Onun kişiliğine dair hatırladığım tek şey, evindeki o son derece salakça olgunlaşmamış erkek çocuğu hareketleriydi. Dışarıda ise somurtkan ve sessiz bir çocuktu. Evinin dışında ona bir yerlerde rastladığımda ise beni görür görmez, sanki onun diğer hallerini de bildiğimden utanır, kıpkırmızı olurdu.

“Burada ne işin var?” diye sordum.

Birden yanakları al al oldu, onda hâlâ aynı etkiyi yaratıyor olmam beni mutlu etmişti. Bildiği gizli bir şeyler varsa benimle paylaşarak telafi edebilirdi bu durumu. “Bir hemşireden bahşış aldım.” dedi arkama doğru bakarak. “Muhtemel bir suç olayı için. Takip etmemiz isteniyor da.”

Başımın altına onaylayıp elimi sabitlemeye, nefesimi kontrol altına almaya çalıştım. *Herkes olabilirdi. Toplam kaç hasta var ki burada? Şu broşürde ne yazıyordu? Altı yüz yirmi miydi? Belki de iki yüz altmıştı. Her neyse, yüzde bir ihtimalden bile daha az.*

“Peki, sen nasılsın? Hâlâ kasabada mı oturuyorsun?”

“Yok, orada sadece çalışıyorum. Bailey'den birkaç kilometre uzakta oturuyorum. Orası güzel yer, bilirsin.”

Sanki Bailey'den haber alıyormuşum gibi konuşuyordu. Onun nerede oturduğunu ve ne yaptığını bilmiyordum. Mark'a bunu sorup o tatsız gerçeğe dikkatini çekmek istemiyordum:

Kayıp Kızlar

Bailey'yle konuşmuyorduk. Corinne'in kayboluşundan beri tek kelime bile etmemiştik birbirimize.

O polis karakolundaki kutu, onun insanları etkileyici bir gücü vardı. İnsanların birbirleri hakkında dedikodular çıkarmalarını sağlıyordu. Altında da imzanız olan kalıcı bir ihanet kaydı oluşturunuyordu.

"Peki, o zaman... Seni görmek çok güzeldi, Mark." dedim.

Tam binanın kapısına gelmiştim ki arkamdan seslendi. "Hey, Nic." dedi daha önce hiç duymadığım o polis ses tonuyla. "Daha kasabada mısın?"

Omuz silktim. Ellerimin titremesini önlemek için kâğıtlara sımsıkı sarılarak, "Sadece yarım kalmış işleri tamamlayana kadar." dedim.

Bana neden burada olduğumu ya da kimi ziyaret ettiğimi sormadı.

Zaten biliyordu.

Binanın kapıları arkamdan kapanır kapanmaz koşarak babamın yanına gittim.

BABAMIN ÖZELLİKLE ZİHNİ DARMADAĞINIKTİ ya da şaşkındı ya da her ikisi de.

Yatağının kenarına oturmuş ileri geri sallanarak gözlerini duvara dikmişti. Açık duran kapıyı tıkladım ama bana tepki vermedi. "Baba?" diye seslendim. Dönüp bana bir bakış attıktan sonra tekrar duvara dönüp ileri geri sallanmaya devam etti. Sanırım artık babamı kaybediyorduk.

Henüz görünen bir tehlike yoktu, henüz idarecinin Daniel'ı arayıp bir toplantı talep etmesini ya da endişelerinden bahset-

mesini gerektirecek bir durum yoktu. Sanırım herkes halinden oldukça memnundu.

Ancak bu durum benim için daha korkutucuydu, akıl sağlığı için mücadele edip bunu anlamaya çalışmıyordu ya da bu yabancı duyguya karşı bir öfke beslemiyordu. Kendisini öylece akışa bırakmıştı.

Yatağının karşı duvarında bizim, benim, Daniel'in, hemşirelerin ve doktorların, kısacası korkmaması gereken, hatırlaması gereken kişilerin fotoğrafları asılıydı. Şu anda tam gözlerini onlara dikmişti. Duvarda asılı olan fotoğrafımın yanına gittim. Resimde saçlarım daha kısaydı ve gülümsüyordum, babam da elini omzuma atmış yanımda duruyordu. Bu resmi geçen sene babamı buraya getirdiğimiz gün tam da bu odada çekmiştik, çünkü babamla yakın zamanda birlikte çekilmiş fotoğrafımız yoktu. *Kızım, Nic'le*, yazıyordu resmin altında Daniel'in el yazısıyla.

Babam ileri geri sallanmaya devam ediyordu. Ağzında da bir şeyler geveliyordu. Kendi kendine bir anlam bütünlüğü oluşturmayan kelimeleri üst üste tekrar ediyordu... "Baba?" dedim tekrar, ancak yine manasız bir ifadeyle yüzüme baktı.

Sonra da durdu, duraksadı ve bana odaklanıp, "Shana?" dedi.

Gözlerimi kapatınca tekrar sallanmaya devam etti.

Duvarda annemin hiç fotoğrafı yoktu. Bu Daniel'la benim en çok kafa patlattığımız konulardan, en zor verdiğimiz kararlardan biriydi, ya annemin fotoğrafını buraya asıp onun hâlâ yaşadığına dair babamı umutlandıracaktık, ya da annem hiç yokmuş gibi davranacaktık. Hangisi bir diğerinden daha kötü olabilirdi ki? Daniel'la babamı buraya getirmeden bir gece önce bunun tartışmasını yapmıştık. Kararı veren ben olmuştum,

Çünkü sahip olduğunu sandığın bir Şeyi kaybetmenin ne demek olduğunu en iyi ben biliyordum. En kötüsü de buydu.

Babamın odasına giden koridora girdim, ortam oldukça aydınlıktı, tepedeki floresan lambanın vızıltısı diğer odalardan gelen kısık uğultuları bastırıyordu. “Merhaba.” dedim koridorda gördüğüm hastane yetkilisi gibi görünen ilk kişiye. zerinde ne hastane önlüğü ne de kimlik kartı vardı. Saçları açık ve kuşa benzer bir yüzü vardı. Onu bir önceki ziyaretimden hatırladım. Yüzünde zoraki bir gülümsemeyle yanımdan geçerken koluna yapıştı. “Babama ne yaptınız?” dedim.

Belki de kolunu tutma Őekliimdendi ya da belki bakıŐlarım-dandı, ancak kadın yavaŐa gözlerini kırpıp bana, “Ben doktoru çağırayım.” dedi.

“Hayır, ben Karen Addelson’la görüşmek istiyorum.” dedim düz bir ses tonuyla. Everett’in üzerimde bıraktığı izlenimle onu adı ve soyadıyla çağırmıştı.

“Kendisi bir toplantıda.”

Everett burada olsaydı, o kadını ne yapıp eder toplantıdan çıkarırdı, hem de bunu kendi iradesiyle yaptığını dŐndrrd. Yanımdaki kadını lafları ağzında geveletirdi: *Birazdan gelir, ah Şimdi buradaki sorun Şu ki, hmm, belki başımı kapıdan içeri sokup biraz zamanı var mı diye sorabilirim.* Ve bunu sanki kadının kendi fikriymiŐ gibi yaptırırdı.

“Onunla konuşmalıyım.”

“İŞi biter bitmez size haber vereceğim.”

“Şimdi...” dedim. “Onunla *Şimdi* konuşmalıyım. Babamı görmeye gelen biri mi oldu? Bu yüzden mi yatağının üzerinde sessizce ileri geri sallanıyor?” Sonrada ellerimle tırnak işareti

yapıp, “Özel hasta bakımı derken bunu mu kast ediyorsunuz?” dedim.

Kadının yanakları birden kızardı. “Tamam, siz bekleme salonunda oturun. Geldiğinizi kendisine iletceğim.”

Koridor boyunca kadının kararlı adımlarını takip ettim. “Polisler neden buradaydı?” diye sordum.

Kadın bir an için tökezler gibi oldu ama yürümeye devam etti. “Bilmiyorum. Polisler bir saat önce geldiler...”

“Polisler mi *polis* mi?” diye sordum. “Adı Mark Stewart mıydı yoksa?”

Ofis kapısına vardığımızda kadın duraksadı ve şaşkın bir ifadeyle bana döndü. “Tek bir polisti.” Sonra da boğazını temizleyerek, “Asyalıydı sanırım.” dedi. Kadının tekrar yanakları kızardı, sanki birini tarif etmek için rencide edici kelimeler kullanmış gibi mahcup olmuştu.

Sadece bir çocuktuk işte. Sadece aptal, suratsız bir çocuk Mark.

“Ve sen onun babamla konuşmasına izin verdin öyle mi? Eğer babam kötüleşirse bundan hepinizi tek tek sorumlu tutacağım.” dedim babamın başına gelen tüm kötü olayları gösterircesine kollarımla işaret yaparak.

Bana oturmam için koltuğu işaret edip kendisi de ofisinin dışındaki masasına geçti. “Ben yerimdeydim. Neler olduğunu hiç bilmiyorum.” Sonra da telefonu eline alıp bir numara tuşladı. “Patrick Farrell’in kızı bekleme salonunda sizi bekliyor.” dedi.

Karen Addelson, ofisinden çıkıp yanındaki çifte eşlik edip görüşmelerini bölmek zorunda kaldığı için özür diliyordu. Son-

ra da elini uzatıp, “Nicolette, lütfen içeri gel.” dedi sanki beni bekliyormuş gibi.

Ofisinde sakı içinde çeşitli bitkiler, sehpanın üzerinde minyatür bir tırmık ve kumun üzerinde hafif eğri çizgiler olan bir Zen bahçesi bulunuyordu. “Babama ne yaptınız? Otoparkta polis memuru Stewart’a rastladım, babam da odasında resmen taş kesilmiş gibi oturuyor. Kahretsin, neler oldu?”

“Lütfen oturun.” dedi.

Bana kanepeye oturmam için işaret etmesini umursamayıp masasının önünde, dümdüz sırtlığı olan sandalyeye oturdum. İnsanın bir Zen bahçesinin önündeki kocaman bir kanepenin üzerinde kaybolup bilgiçlik taslaması oldukça zordu.

Kadın, zaman kazanmak için yavaşça masasının diğer ucuna yürüdü, oturunca da ellerini masasının üzerindeki not defterinin üzerinde kavuşturdu, parmak eklemlerindeki masmavi damarlar o kadar belirgindi ki onu tahminimden on yaş daha yaşlı gösteriyordu. Sanki altmışındaymış gibi babamın yaşı. Tanrım, babam burada olmamalıydı.

“Bayan Farrell...” diye söze girdi. “Ben polisin bir hastayı sorgulamasını engelleyemem, ancak keşke asıl konu o olmasaydı. Sadece birkaç soru soruldu, o kadar. Görünüşe bakılırsa babanız bir cinayetin muhtemel tanığı olabilir.”

Buna güldüm işte. “Tabii, eminim babamın tanık kürsüsünde de mükemmel bir tanık olacağını umuyorlardır.”

“Bayan Farrell.” dedi tekrar. “Babanız yasal olarak bu duruma uygun görülme de elimiz kolumuz bağlı. Bizim, polisin bir hastayı sorguya çekmesini engelleme gibi bir yasal hakkımız yok. O sorumluluk size ait.”

“Babamın son halini gördünüz mü? Darmadağın olmuş, söylediği her şey anlamsız.”

“Bakın. Bir hemşireyle konuşurken ona Nic diye seslenmiş ve ona sürekli kayıp bir kızıdan bahsedip kızın başına neler geldiğini bildiğini söylemiş. Hemşirenin de bunu polise bildirmesi gerekti, anlıyor musunuz?”

Yüzümdeki şaşkınlığı gizlemekte zorlanıyordum, birden midem bulanmaya başladı. Midemdekiler genzime doğru yükseliyordu. “Hayır, asıl *siz* anlamıyor musunuz? Başkasını ben sandıysa eğer, o zaman zaten ne dediğini bilmediği apaçık ortada. Onun mantığındaki hatayı göremiyor musunuz? Söylediği hiçbir şeyin anlamı yok.”

“Aksine babanız çok akıllı bir adam. Söylediği şeylerin içinde bir yerlerde gerçekler yatıyor. Belki siz de ona sormalısınız. Ona kaybolan kız hakkında sorular sorun, bakalım size ne diyecek.”

“Siz orada mıydınız?” dedim.

Kendini toparlayıp konuşmaya başlaması biraz zaman aldı, bu verdiği kısa arayı Everett’in taktiklerinden biliyordum: Sakin ol, durumu sakinleştir. Duygusallığı abartma, galip gel. “Hayır, bu görüşmenin özel olmasını talep etti. Sonuçta onlar polis. Elim kolum bağlı.”

Kendimi masadan geriye çektim. Sinirlendiğimde gözyaşlarıma hakim olamıyordum. Sanki iki duygu birbirine karışıyordu, bu da beni daha da sinirlendiriyordu. Çünkü Everett gibi kendine güvenli ve talepkâr görünmek isterken daha zayıf görünüyordum. Cesaretimi toplayıp yapabildiğim tek şey odayı terk etmek oluyordu.

Kayıp Kızlar

BABAM ANCAK BİR SAAT SONRA beni tanıyabilmişti. Odasından hiç ayrılmadan sabırla beklemiştim. Sonra sanki birden bir şey oldu. Önce duvardaki resme, sonra misafir sandalyesine dönüp bana baktı. “Nic...” dedi parmaklarını şifonyerin üstüne hafifçe vurarak. “Nic, arkadaşın... Arkadaşının erkek kardeşi, onun polis olduğunu biliyor muydun? Ben bilmiyordum...”

“Sorun yok baba. Ben halledeceğim her şeyi. Sana ne sordu, anlat bana? Peki sen ona ne cevap verdin?” Ayağa kalkıp odanın kapısını kapadım, yan gözle bana bakıyordu.

“O kızla ilgili. Şu kaybolan kız.”

Birden ürperdim. “O sorulara cevap vermek zorunda değilsin. On yıl önceki olay o. Mark bile hatırlamıyordur...”

“Hayır, Corinne değil. Demek istediğim, evet o. Ama aynı zamanda şu diğer kızdan bahsediyorum. Diğer kız. Şu...”

“Annaleise Carter mı? Sen bir şeylere tanıklık etmiş olamazsın değil mi baba? Sen bir süredir buradasın...” dedim boğazımı temizleyerek. “O kaybolduğunda sen buradaydın.”

“Ne kadar süredir, Nic? Ben ne kadar süredir buradayım? Bu çok önemli.”

Birden duraksayıp, “Yaklaşık bir yıldır.” dedim.

Babam derin bir nefes alıp, “Geç kaldım.” dedi.

“Baba, sana ne sordular?” dedim dikkatini dağıtmamaya çalışarak.

“Bana onu yakından tanıyıp tanımadığımı sordular. Ve ağabeyini. Sürekli ağabeyini. Onu yapmamalıydı.” Yüzüme dikkatle bakıyordu, sanki Daniel’in on yıl önce yüzümde bıraktığı iz

yeni olmuş gibi dikkatle inceliyordu. Yüzümdeki o acıyı hatırasıyla beraber tekrar hissetmeye başlayıp kan tadı alacak mı-şım gibi dilimi iç yanağımda gezdirdim. Daniel, kolunun bir hamlesinden dolayı sürekli şüphe duyulan biri haline gelmişti. “İşte bir de kızların, Corinne’in ve Annalesie’in birbirleriyle bağlantısı olup olmadığını sordular. Evet. Öğrenmek istediği bunlardı. O evde çok şey var, Nic.”

“O evde hiçbir şey yok baba, inan bana.”

“Çok şey var.” dedi. “Ben anılarımı saklıyorum. Zihnimi çalıştırmak için bir kayıt tutuyorum...”

Birden hemşire içeri girdi. “Bayan Addelson, babanızın doktor tarafından değerlendirilmesini istiyor. Haydi Patrick.” dedi babama benimle göz göze gelmeden.

Ayağa kalkıp yanımdan geçerken aşağıya doğru eğildi. Ağır eli hâlâ omzumdaydı. “Şu iskeletler...” dedi fısıldayarak. “Bul onu, ilk sen bul onu.”

—

ARABAYLA EVE GİDERKEN yolda kimi aradıysam telefonunu açmadı. Daniel, işte ya da şantiyede bir yerdeydi. Tyler da muhtemelen işiyle meşguldü. Everett da açmadı ama peşine hemen bir toplantıda olduğunu ve beni sonra arayacağını söyleyen bir mesaj gönderdi.

Arabayı evin girişine sokunca Laura’yla karşılaştım. Dirseklerini geriye yaslamış, ön girişin ahşap basamaklarında huzursuzca sağa sola kımıldayarak oturuyordu.

Ters giden bir şeyler olmalıydı. Bizim aramızda öyle çat kapı gelinen bir aile ilişkisi yoktu. Baby shower partisinden beridir de görüşmemiştik. Ayrıca telefonda söylemeyip yüz yüze söyle-

mesi gereken ne olabilirdi acaba? Basamaklara doğru ilerlerken nefesimi tuttum, kalbim duracak gibiydi. Derken saksıları ve kapı girişine saçılmış konteynerler dolusu toprağı gördüm.

“Selam!” dedi o da durumdan pek emin olmadan. “Dan, bahçe işleri için bunları kullanabileceğinizi söyledi. Ben de tam yerleşme modundayım, ancak yerleşecek bir şeyim kalmadı. Aslında kendim yapardım ama şu sıralar bahçeyle uğraşırken yuvarlanıp gidiyorum. Çok utanç verici oluyor.”

“Teşekkürler. Bunu yapmana gerek yoktu ama yine de teşekkürler.”

“Ayrıca...” dedi. “Cumartesi için arkadaşlarım adına senden özür diliyorum.”

Çabucak başımı sağa sola salladım. “Özür dilemene gerek yok. Sorun değil.”

“Aslında sorun.” dedi. “Bazen düşünmeden hareket ediyorlar. Aslında iyi insanlardır ama bu tabii yaptıkları hatayı örtmez.”

“Tamam.” dedim sadece onu durdurmak için ve yanındaki basamağa oturdum. “Serinlemen için seni içeri çağırarak isterdim ama içerisi eminim daha beterdir. İçecek bir şeyler ister misin?”

“Hayır, böyle iyiyim.” dedi. “Meşgul müsün? Yoksa bunları taşımak için sana yardımcı olmamı ister misin, vaktin var mı?”

Sesi umut doluydu, onu geri gönderemezdim. Bu halde değil. Şu anda değil. Hiç kimseye ulaşamadığım bir anda ve yanımda getirdiğim tek şey babamın sözleri olunca. *Şu iskeletler*, demişti. Aklımda babamın peşinden o tavşan deliğine girmek geçiyordu. “Evet.” dedim. “Vaktim var.”

Laura’nın kendine has bir kokusu vardı. Onu yakalayıp üzerine yapışan ve içinde kök salan bir bahçe kokusuydu bu. Sanki

kendisi bizzat gelişip çiçek açıyormuş gibi. Teni şeffaflaşmıştı ya da teninin altından kan aktıkça damarları koyulaşmıştı. İçinden geçen o incecik haritayı görebiliyordum. *Hayat*, diye düşündüm.

“Bunlar tam tonundalar.” dedi bir saksıyı göstererek. “Bu yüzden yan bahçeye harika uyacaklarını düşündüm.” Önce duraksadı, sonra kaşlarını çatarak, “Hayvanın teki mahvetmiş onu.” dedi.

Basamaklardan yanına giderek ona kalkması için elimi uzattım. Elbisesinin kumaşını eliyle düzelterip başını eve çevirdi.

“Bu evin temelleri sağlam.” dedi. “Sadece biraz toparlanması lazım. Dan, geldiğine çok sevindi.”

“Ama bunu tuhaf bir şekilde belli ediyor.”

Eliyle bir işaret yaparak yorumu geçiştirdi. “Çok işle meşgul, iş, baban, ev ve bebek... Çok stresli.” dedi sırtarak. “Daniel’den eve ek bina yapmamızı isteyecektim ama her şey bittikten sonra söylemeye karar verdim.” dedi elini başının etrafında çevirerek. Her şey derken bizim evi mi yoksa gerçekten *her şeyi* mi kast ettiğini merak etmiştim.

“İyi düşünmüşsün.” dedim. Daha büyük boydaki saksıları elime alıp evin yan tarafına doğru yürümeye başladım. Laura daha ufakları eline alıp arkamdan beni takip etti.

“Biliyorum, kusursuz biri değil.” dedi. “İki kardeş farklılıklarınız var. Ama o babana bakıyor, bize bakıyor. O iyi bir baba olacak, bunu sen de görebiliyorsun değil mi?”

“Elbette...” dedim otomatik olarak. Beklenen cevap da buydu zaten, en doğru olan.

Laura, sanki düşüncelerimi okuyabiliyormuş gibi kaşlarını çatı. “O zamanlar, o da bir çocuktuk, Nic, aynı senin gibi.”

Kayıp Kızlar

Sanki bu konuyu konuşmuş gibilerdi. Sanki Daniel, Laura'yı da aile geçmişimizin içine çekmişti. Olayı yaymak değil de daha başka bir şeydi bu, geleceğimiz kadar geçmişimizin bir parçasıydı da. Laura, evin yan cephesine dayanmış bana bakıyordu.

İç çekerek başımla onayladım. "Peki, Laura..." dedim ellerimi pantolonumun kenarına silerek. "Nereden başlayalım?"

DUŞ ALIRKEN ÜZERİMDEKİ toprak parçaları su deliğinden akıp gidiyordu. Birden telefonum çaldı. Duş perdesini aralayıp telefonu ıslatmamak için hoparlörü açtım. "Alo?" dedim karşımda Daniel ya da Everett'i duymayı bekleyerek.

Ama o ses... O ses, bir hafızanın keskinliği kadar netti. Sıkı ve hızlı. Yumuşak ve belirsiz. "Ben Bailey." dedi.

"Selam!" dedim tam bir salak gibi. Suyu kapattım. Saçlarım sırsıslıklam ve çıplak bir halde kalakaldım. Tüylerim diken diken olmaya başlamıştı.

"Yarın babanı polis karakoluna sorguya çekmeye getirecekler." dedi derin bir nefes alarak. "Bunu sana neden söylediğimi bilmiyorum."

Bu kasabada hiçbir şey gizli kalmazdı. Ne yatakta, ne yemek masasında, ne barda, ne aile, arkadaşlar ve komşular arasında. İkimizin arasında bile.

Panik içindeydim, düşünceler akıp gidiyordu aklımdan, kafamda yapılacaklar listesi oluşturmuştum, bulanık ve okunması güçtü. Everett... Everett'i ara. "Bu iyiliğini hiç unutmayacağım. Sana nasıl teşekkür edeceğimi bilmiyorum."

Kelimelerim banyoda yankılanıyordu, nefesimin altında Bailey'yi duymak için kendimi zorlamam gerekiyordu.

Kısa bir sessizlikten sonra, “Benden uzak dur!” dedi.

Bunlar benim borcumsa eğer, ben ödüyordum, belki bu da onun borcuydu.

—

ÜZERİME BİR HAVLU SARIP, linolyum zemine üzerimden sular damlarken Everett’i aradım. “Ben de tam seni arayacaktım. Özür dilerim.” dedi.

“Sana bir şey danışacağım.” dedim.

“Tamam.” dedi. “Vasilikle mi ilgili? Beyannameleri aldınız değil mi?”

“Babamı sorguya çekmeye çalışıyorlar, bir cinayetle ilgili. Everett, onun akli yerinde değil ki.” Sesim titriyordu. “Babamın ne dediğini ya da ne diyeceğini bilmiyorum ama bunu durdurmalıyım. Bana nasıl durduracağımı söyle.”

“Sakin ol, neler oluyor?”

Ona hikâyeyi parçalar halinde anlattım. On yıl önce bir kızın kaybolduğunu ve başka birinin daha kaybolup o davanın yakından incelenmesi için tekrar gündeme geldiğini... Sesim o kadar tiz, söylediklerim o kadar kesik çıkıyordu ki ağzımdan. Sesim gözyaşlarıma bağlanmıştı sanki.

“Ben ilgileneceğim.” dedi.

“Peki, ben ne yapayım? Kiminle görüşeyim?”

“Sana ben ilgileneceğim dedim. Bakım evini ara, benim numaramı ver. Eğer babanla görüşmek isteyen biri, *herhangi biri* olursa mutlaka beni aramalarını söyle. Aramadıkları takdirde onları mahkemeye vereceğimizi söyle. Dava açmayız ama sen yine de öyle söyle.”

Everett'in dediğini yaptım. Karen Addelson'ı arayıp telesekreterine aynanın önünde üç kez çalıştığım sert, düz bir ses tonuyla okuduğum sesli mesajımı bıraktım. Sonra da Daniel'i arayıp Bailey'nin bana telefon açtığını ve Everett'in söylediklerini anlattım.

Tyler'ı tekrar aramayı denedim. Ona uzun bir sesli mesaj bırakacaktım ama sonra bunun iyi bir fikir olmadığını düşündüm. Bırakılan her mesaj, ileride her birimizi zorla konuşturduklarında delil olarak kullanılabilirdi. Zaten suça sebebiyet vermekten dolayı Tyler'la görüşüyorlardı. Bu daha önce de olmuştu. Corinne'in davasındaki kutuya giren başka şeyler de vardı hatırladığım: Corinne'den Jackson'a gönderilen sesli bir mesaj: '*Özür dilerim...*' diyordu boğuk bir sesle, hiç kendi sesi gibi değildi. Eyaletten gelen dedektif ne dediğini belki anlarım diye bunu bana dinletmişti. '*Lütfen Jackson, lütfen. Geri dön. Ben panayırda olacağım. Beni orada bul. Senin için her şeyi yaparım. Bana bunu yapma. Yapma. Lütfen.*'

Jackson, o mesajdan sonra hiç buluşmadıklarına yemin etmişti. Ama buluşmuş olsalardı eldeki son kayıt Corinne'le Jackson'ın buluşmaları olurdu. Bu yeterliydi. Yalvarırcasına atılmış bir sesli mesaj ve sonrasında ondan kimse haber alamıyor. Böyle bir yerde suçlunun kim olduğunun bulunması için yeterliydi.

TYLER'IN TELESEKRETERİ devreye girince telefonu kapatıp hemen araştırmaya koyuldum. Evdeki iskeletleri arıyordum. Onları bulmalıydım. Onları önce ben bulmalıydım.

Bir Gün Önce

10. GÜN

GÖZÜMDEN BİR ŞEYLER KAÇMIŞ olabileceği endişesiyle evde bir türlü uyuyamıyordum. Evime giren kişi muhtemelen şimdi dışarıda bir yerlerdeydi. Saat gece yarısını geçtikten kısa bir süre sonra havanın serinlemesiyle ve biraz daha sakin kafayla evin arka kapısına çıkıp basamaklara oturdum. Ancak evin dışındaki lambaları kapalı tuttum. Yoksa bir yandan babamın sözleri kulağımda yankılanırken fazla ortada olduğumu düşünüyordum: *Ormanın gözleri var.*

Gecenin karanlığına daldım. Karanlığın karşısında duran gölgeler, bilinç içinde ve dışında sürükleniyordu. Gölgeler, ayın önündeki bulutların geçişi gibi yer değiştiriyordu. O karanlık şekiller sanki bir canavar gibi kenar görüş açımdan içeri sızıyordu.

POLİSLER HENÜZ BİR İZE ya da sağlam bir delile rastlamamışlardı. Bulmuş olsalar bile söylemiyorlardı. Ancak bu pek

tanıdık polislerin yapacağı türden bir şey değildi, en azından benim bildiklerimin.

Polis memuru Fraize on yıl önce Corinne'in kaybolduğu dönemde polis olmuştu. Eşine, Jackson'dan, Bailey'den, Tyler'dan ve benden bahsetmişti. Eşi okul sekreterimizdi. Onun bu davada yardımcı olması için bildiği bir şeyler olduğunu düşünmüştü belki de. Belki bilgi alma peşinde olabilirdi, ancak kendisini gerçekten ele veriyordu: *Bailey ve Jackson mı? Corinne ve Tyler mı? Daniel Farrell'i hatırlıyor musun? Bana onlardan bahsetsene. Bana her şeyi anlat.*

Daniel, üniversite birinci sınıftayken, Jimmy Bricks son sınıftaydı. Bricks ailesinin üniversite okuyan ilk üyesi özelliğine ek olarak okulda bira hunisiyle en çok bira içen kişi olma rekorunu da elinde tutuyordu. Ben mezun olduğumda rekor hâlâ kırılmamıştı. Yaşlarımız birbirine yakındı. Ortak arkadaşlarımız çoktu. Üniversiteden eve döndükten sonra onunla partilerde karşılaştık. Corinne'le ilgili dedikodular ortaya atıp onları sanki kendi uydurduğu şeyler değil de polis soruşturmasından ortaya çıkan gerçeklermiş gibi anlatırdı.

Sonunda Eyalet Araştırma Bürosu'ndan Hannah Pardot'u gönderdiler de dava çekiş gücü kazandı. Dedektif Hannah Pardot hiç gülmeyen biri idi. O delici gözleri ve zaman zaman dişlerini boyayan o kan kırmızısı ruju ile nazik olmaya çalıştığında bile yüzü asıktı. Onu görmek beni çok heyecanlandırıyordu, çünkü bir zamanlar o da on sekiz yaşında bir genç kızdı. Corinne'le ilgili ona anlatacaklarımızdan çok daha şey biliyor gibi görünüyordu.

Hannah, kıvrıcık kestane rengi saçları ve ifadesiz bakan gri gözleriyle o zamanlar, otuzlarında bir kadındı. Belki artık evle-

nip çoluk çocuğa karışmıştı. Belki erkenden emekli olmuştu, belki de davalar birbirlerinin içinde kaynayıp gitmişti. Bizim ona dayanamadığımız gibi o da bize dayanamamıştı.

Hannah, çok titiz ve ser verip sır vermeyen bir kadındı. Sadece o soğuk, katı gerçeklere odaklanıyordu. Eğer başından beri burada olmuş olsaydı, o zaman Corinne'e olanları mutlaka ortaya çıkarırdı.

Belki de eğer şu anda burada olsaydı, Annaleise'e neler olduğunu da ortaya çıkarabilirlerdi.

Gerçekler... Gerçekleri net bir şekilde görmek çok zordu. Gerçekler kapımızın önündeki manzara gibiydi. Karanlıktaki gölgeler ve korkudan kendi hayal dünyanızda gördüğünüz şekiller gibiydi.

DIŞARIDA BİR ŞEY VARDI... Yaprakları ezen ayak sesleri, sesi ve kendisi giderek yaklaşan bir şeydi bu. Sanki biri *koşuyordu*. Beynime kan pompalanmasıyla birlikte ayaklarıma kadar adrenalinle doldum. Ayak sesleri sol tarafımdan hızlanarak bana yaklaşıyordu. Nefesimi tuttum, görebilecek gücüm yoktu. Ancak her kimdiyse o sıralı ağaçların arasındaydı. Evimin yanından geçti, adımlarıyla yaprakların ezilme sesi duyuluyordu, ta ki uzun bir sessizlikten sonra Carterların evinin oraya geçmek için yıllar önce kuruyan derenin üzerinden atlayana kadar.

Eve girip telefonuma bakınarak birilerinin buraya ne kadar sürede gelebileceğini düşündüm. Ne yapacağıma karar vermek için kendi kendime tartıştığım sırada ayak sesleri yavaş yavaş kayboldu.

Gitt!

Çimlerin üzerinde hızla ilerliyordum, ancak çıplak ayaklarım ormanlık alana girince yavaşladı ve çekimser adımlar atmaya başladım. Derken birden keskin bir dalın ayak bileğimi kesmesi üzerine kendimi tutamadan acıyla cıykladım, en yakın ağaç gövdesine tutundum ve ayak seslerine kulak vermeye çalıştım. Ancak ortalık sessizdi. Yoksa beni duymuş muydu? Gitti mi acaba?

Ağaca tutunarak nefesimi tuttum ve yirmiyeye kadar saydım.

Adımlarımı çok dikkatli atıyordum, birkaç dakikada bir duraksayıp seslere kulak veriyordum. Sonunda Carterlarla aramızdaki tepeye ulaştım. Ağaçların arasından mekânın daha iyi bir görüntüsünü alabilmek için çömelerek dört ayak üstünde tepenin zirvesine tırmandım.

İşte orada, bir ışık vardı. Stüdyo daireye dönüştürülmüş evin içindeki gölgeliklerin arasındaki boşlukların önünde dolaşan bir gölge. Tepeden aşağıya yanlamasına inerek eve yaklaştım. İçerideki ışık loştu. Bir lambanın saçtığı ışık kadar kuvvetli değildi, sadece gölgeliklerin arasından sızan titrek bir ışıktı. Belki bir el feneri, bir televizyon ekranı, belki de bir bilgisayarın ışığıydı.

Gizlice biraz daha yaklaştım, ancak gölgeliklerin kenara çekilmesiyle gölge belirsizleşti. Ay ışığının pencereye vurduğu aç gözleri kamaştırıp bir parıltı oluşturunuyordu, bu yüzden ben de aynı etkiyi yaratmamak için gözlerimi kapadım. En yakın ağacın arkasına saklanıp sırtımı gövdesine yapıştırdım ve nefesimi kontrol altına almaya çalıştım.

Bir kapı mandalı sesiyle birlikte kilit açılma sesi duyuldu. Yaprakların üzerinde daireler şeklinde hareketler duydum. Baş-

Kayıp Kızlar

ta yavaştı, sonra giderek yaklaştı. Derken daha da hızlanıp benden uzaklaştı, çok uzaklara gitti.

Birkaç dakika orada öylece bekledim, belki daha da uzun... Sonra da titreyen bacaklarımla, yolu hissedemeyecek kadar hissizleşen ayaklarımla evime vardım. Gecenin bir yarısında Anna-leise'in evine biri girmişti. Ormanlık alanı iyi bilen biri olmalıydı hem de. Anahtarı olan biri... Karanlıkta buralarda koşturup yolunu bulabilecek kadar burayı ezbere bilen birisi.

—

DUŞUN SUYU BUZ GİBİYDİ. Suyun soğukluğundan mı yoksa üzerimde kalan adrenalinden mi titriyordum, bilmiyorum. Ama su iyi gelmişti. Yeni günün sıcaklığı çoktan bastırmıştı ve ben hâlâ klimaları tamir ettirecek birilerini bulamamıştım. Tyler, arızanın soğutucu fanda olabileceğini söylemişti ama Daniel, bir kişinin görüşünü daha istemişti. *Gerçek bir görüş*, demişti.

Üzerimi giyinip kendime kahve yapmaya kalktım. Kahve demlenirken mutfak sandalyesine çöküp başımı kollarımın arasında dinlendirdim. Bir an için zihnimi boşalttım, tasasız bir boşluğa dalıp gitmeye çalıştım. Ancak Tyler işe gitmeden önce onu yakalamam gerekiyordu. Ona soru sorarken gözlerinin içine bakmalıydım. Öğrenmek zorundaydım.

Sadece bir dakika daha. Sadece kısa bir süre daha ve sonra gidecektim.

—

KENDİMİ TOPARLAYIP MASADAN kalkana kadar kahvem soğumuştur. *Lanet olsun*. Kahvaltı yapmak yerine buz gibi

kahvemi tek dikişte içtim ve arabaya atlayıp doğrudan Kelly's Pub'a gittim.

Tyler'in kamyoneti çoktan gözden kaybolmuştu ancak kirli camların arasından barın loş ışıklarını görebiliyordum. Jackson'ın bisikleti de her zamanki gibi arkadaki bisiklet parkundaydı. Bir çarşamba sabahı olmasına rağmen barda çoktan birkaç kişi birikmişti. Bir bardak viski, bir şişe bira ve aralarındaki tezgâhta karışık çerez tabağı.

Ön kapıyı açmamla birlikte kapı çanı çaldı. Jackson barın arkasından dönüp gözlerini bana dikti. "Sana nasıl yardımcı olabilirim?"

Ona doğru yaklaşıncaya bana yapmacık bir sırıtışla karşılık verdi. "Tanrım, günün her saati burada mı çalışıyorsun sen?" diye sordum.

"Bu benim işim." dedi. O kaba elleriyle tezgâhın üzerine bastırırken kasları tişörtünden görünüyordu. Kollarındaki dövme-ler birden canlanır gibi öne çıkacak şekilde tezgâha abandı. Tırnaklarını dibine kadar yemişti ve parmak uçlarında likör lekesi mi yoksa nikotin lekesi mi vardı, onu çözememiştim. "Bu arada, birkaç saat farkla kaçırdın onu." Bunu yüzüme bakmadan söyledi.

Jackson'la birbirimize karşı hep dikkatli davranırdık. Sözlerinde tehditkâr bir hava olsa bile, altında başka manalar yatardı. Onunla ilgili çok şey biliyordum, o da benimle ilgili. Soruşturma esnasında birbirimizle ve Corinne'le ilgili pek çok şey öğrenmiştik. Corinne kaybolduktan sonra, en yakın arkadaşım hakkında ne kadar da az şey bildiğimi fark etmiştim. Hannah Pardot'un sorduğu sorulara cevap veremeyince anlamıştım. *Anne ve baba-*

Kayıp Kızlar

sıyla ilgili düşünceleri nelerdi? Jackson'la ilgili neler söylerdi? Onunla buluşma planları yaptığını bilmiyor muydun? Bu mesajında ona neler soruyordun? Sadece varsayım niteliğindeki soruları cevaplayabiliyordum. Bildiklerimi... Sence yeni tanıştığı biriyle gitmiş olabilir mi? Sence kaçmış olabilir mi? Elinden erkek arkadaşını alıp bunu senin iyiliğin için yaptığını söyleyebilir mi?

Ancak, 'Akıl sağlığı nasıldı?' gibi somut, elle tutulur, gerçek cevaplar gerektiren sorular, onların tarif edilmesi zordu. Ben sadece varsayımlara dayanan Corinne'i tanıyordum, kuramsal olasılıkları: *yapar mı, eder mi, yapmış olabilir mi?*

Sonunda Hannah Pardot bize açılınca onu daha iyi tanıyabilmiştim. Corinne Prescott, hayatta olduğundan daha çok ölü olduğu sanılıyordu.

Jackson kendine sakladığı sırlarıyla işin içinden sıyrılmayı başardı: *Onu hiç görmedim, beni hiç bulamadı, mesajın ne hakkında olduğunu bilmiyorum.*

Ancak sadece ve sadece onu şikâyet etmediğim içindi.

O zamanlar insanlar Jackson'a inanmak istiyorlardı. *Jackson Porter, Corinne'e âşıktı. Asla ona bir şey yapmış olamaz.*

Ergenlik dönemimizde onda bir şeyler vardı. İnsanlar görüntüsüne aldanarak ona inanmak isterlerdi. Tam olarak dürüst bir görünümü yoktu ancak taşıdığı özellikler insana güven verir cinstendi.

İnsanlar, onun bir erkeğe göre fazlasıyla uzun ve karşısındakini dinlemese de dinliyormuş gibi gösteren kirpiklerle çerçevesiz kocaman kahverengi gözlerine dikkatle bakardı. Saçları da gözleriyle aynı renkte kusursuz bir uyum sağladığı için ona bir şekilde güven duymak isterdiniz. Ancak daha başka şeyler de

vardı. Asıl olay insanları kandırma konusunda onu kabiliyetsiz gösteren simetriğindeydi. Corinne'in kayboluşunun ardından başlayan sorgulama işlemlerinde, Jackson'ın bir şekilde bu işin içinden, her zaman olduğu gibi sıyrılabilceği düşüncesine kapılmıştım.

Yalan söylediğini biliyordum.

Ne onunla aynı odada bulunmak istiyordum ne de onun hakkında konuşmak. Hannah Pardot da bu hassaslığımı yakalamıştı. Sözlerimden değil de Jackson'la arama koymak istediğim mesafeyi fark etmişti. Jackson'm söylediği hiçbir şeye yorum yapmak istemememden. Ne teyit etmek ne de inkâr etmek istiyordum. Tek söylediğim, *bilmiyorum*, oluyordu. Zaten Corinne de bana bir tek bunu söyleyecek hal bırakmıştı.

Ancak nihayetinde bütün bunların hiçbir önemi yoktu. Bailey, Corinne'in banyosundaki gebelik testini duyunca ilk fırsatta konuşmaya başladı. O kutuyu her birimizin ihanetleri ve kendi korkularıyla doldurdu. Hannah Pardot'a tam da duymak istediği şeyi söyledi. *Nic mi? O burası için kendini fazla iyi sanıyor. Ancak biz olmasak o bir hiç. Tek kelimeyle bir hiç. Ve, Hayır, Corinne'in hamile olduğunu bilmiyorduk ama muhtemelen Jackson'dan hamile kalmıştır. O sesli mesaj da onunla alakalıdır, Jackson da bebeği istemedi haliyle.* Bailey, Hannah'nın onun için ortaya koyduğu parçaları, onun istediği cevapları tek tek vererek takip etti. Corinne'in ona göre çok fevri ve umursamaz biri olduğunu... Bir seferinde Randall ahırını ateşe vermesini, partide Tyler'a asıldığı için benim ona hâlâ kızgın olduğumu ve Daniel'in bana hep kaba davrandığını... *Kaba* kelimesine özellikle vurgu yapıyordu. *Bu sefer Jackson onu affetmeyecek*, demişti Bailey. *Bana öyle söyledi.*

Kayıp Kızlar

Jackson'dı. O olmalıydı. Ne Corinne'i ne de bebeği, ikisini de istememişti.

Bailey bir hikâye uydurmuştu, Corinne'in de en yakın arkadaşı olduğu için, insanların da ekleme yapmasıyla hikâyenin inandırıcılığı artmıştı: *Banyoda kustuğunu duydum, o göbeği açıkta bırakan tişörtleri artık giymiyordu, muhtemelen karnını saklıyordu, utanıyordu. Jackson onu terk etti. Zavallı kız. Zavallı, zavallı kız. Buna kendisi sebep oldu ama biliyor musun?*

Bunu öğrenince bana ne olduğunu anlayamamıştım. Neden Bailey'yi iterek, bağırıp çağırıp onu Jackson'ı mahvetmekle suçlamıştım ki? Onu neden bu kadar umursadığımı bir türlü anlayamamıştım. Çünkü gerçekten Jackson'u mahvetmişti. İnsanlar ortada bir kanıt bulunamasa da sonuç olarak o hikâyeye inandılar. İşte Jackson bu yüzden tek başına bu barda çalışıyordu. Bu yüzden uzun süreli bir kız arkadaşı olamamıştı. Şimdi ise o inanılmaz uzunluktaki kirpikli gözler, onun sinsice etrafı dinleyip gizliden gizliye entrikalar çevirdiğini söylüyordu. Görüntüsü yanıltıcıydı, uyumlu olması aslında maskesiydi. Ve kendisi de onun arkasına saklanmış bir canavardı.

Bu bar onun için en güvenli yerdi.

"Jackson, neden buradan ayrılmıyorsun?"

Bana cevap vermedi. Aramızdaki bar tezgâhını silerken dövmeleri kırışıyordu. Ancak sanırım cevabı biliyordum. Burada insanları bekliyordu, insanların geri gelmelerini. Bir şeylerin anlam kazanması için.

"Peki ya sen neden sürekli geri geliyorsun buralara?" diye sordu.

"Ben babama yardım etmeye geliyorum."

“Demek sadece onun için geliyorsun.” dedi sırtarak. Yine gözlerini benden kaçırdı.

Bir bar taburesine oturdum. “Kahvaltıdan sonra içki içmek ne zamandan beri toplumsal olarak kabul görüyor?” diye sordum.

Jackson dudaklarını sıkıp bana kısa bir bakış attıktan sonra, “Öğleni çoktan geçtik.” dedi.

Barın arkasında asılı olan saate baktım, her adımdan sonra saniye ibresinin durmasını gözlemledim. Mutfak masasında bir iki saat geçirmiş olmalıydım. Gece alamadığım uykumu gündüz saatleriyle takas ediyordum.

“Ne istiyorsun, Nic?”

Aynı babamın yaptığı gibi parmaklarımla tezgâhın üzerine hafifçe vurdum, sonra da birden durup ellerimi dümdüz tezgâha dayadım. Fazla kafeinden titremelerini istemiyordum. “Tyler’ın nerede çalıştığını biliyor musun?”

“Her zamanki çalıştığı yerde.”

“Ne demek istediğimi anladın, değil mi?”

Tyler’ın bir ofisi yoktu. Babasıyla birlikte dışarılarda çalışıyorlardı, Tyler belli bir yaşa gelene kadar, hatta bence oldukça geçkin bir yaşa gelene kadar ailesiyle yaşamaktan gayet memnundu. Böylece para biriktirebildiğini söylemişti.

Yanına gelip, “Ama o zaman da yanında bir kız getirmek istersen o parayı motele vermek zorunda kalacaksın.” diye takılmıştım ona.

O da bana sırtarak, “Öyle bir durumda kızların evlerine gidiyorum.” dedi. Ve bunu ispatlamak için beni kendi evime götürmüştü.

Kayıp Kızlar

Ancak şimdi burada, bir barın üst katında oturuyordu. Ve ben bugün evin dışında mı yoksa bir şantiyede mi çalıştığını merak ediyordum.

Jackson, elindeki bez parçasını fırlattı. Onunla bar çıkışına kadar eşlik etmem için onu duyamayacağım kadar uzaklaşıp bana el kol işareti yaptı. Ön kapıyla merdiven boşluğunun arasındaki giriş bölümündeydik. Bana iyice yaklaşıp, “Ondan hemen uzak dur, güven bana.” dedi.

“Sen neden bahsediyorsun?”

Bardaki adamlar konuştuklarımızı duymak için bize doğru eğilmişlerdi. Birden şu an oluşabilecek dedikoduları düşündüm... *Jackson ve Nic, o dava hakkında fısıldaşıyorlar. Jackson ve Nic, ne kadar da yakınlaşmışlar.*

“Konu Annaleise Carter...” dedi. “Tyler’ı çok zorluyorlar onunla ilgili. Şimdi bir de senin burada olman da onun için iyi olmadı.”

“Sen nereden biliyorsun?”

“Boş ver onu sen. Sadece daha fazla dedikodu oluşturma yeter, Nic.”

“Ne dedikodusu?”

Bana manalı bir bakış atınca lafımı orada kestim. “Ben zaten nişanlıyım. Onunla sadece konuşmam gerekiyor.”

“Ondan uzak durmalısın. Annaleise...” dedi birden düşünmek için susarak. Annaleise benim için hâlâ on üç yaşında bir kızdı. Onun nasıl bir genç kız olduğunu görememiştim ve o günlerini kaçırmıştım.

“Annaleise ne?”

“Onun takıntıları vardı.” dedi sonra boğazını temizleyerek, “Corinne’le ilgili. Buralarda çok takılıyordu. O kadar arkadaş canlısıydı ki sürekli sorular sorup duruyordu.”

“Corinne’e olanlarla ilgili mi?”

“Tam öyle denmez. Takıntısı tam olarak olanlarla ilgili değildi. Sadece onunla...” Jackson, dudaklarını kulağıma yapıştırıp omzumun üzerinden bara doğru baktı. “Yemin ederim, bana bir zamanlar Corinne’in dediklerinin aynısını söylüyordu aynı ses tonuyla. Tüyler ürperticiydi, Nic. Ciddiyim, lanet olası tüyler ürpertici. Gerçekten insanda hasta izlenimi bırakıyordu.” Çene kemiği ve vücudundaki tüm kaslar gerildi. “Ben hiç... Beni çok korkutuyordu, her şeyden çok. Ancak polisler yine de benimle konuşuyorlardı. Hatta bu sabah bile buradalardı. Bahse girerim şu anda da Tyler’ın yanındadırlar, çünkü onun da nerede çalıştığını merak ediyorlardı. Ama yakın zamanda senin ağabeyinle de konuşurlar.”

“Daniel’la mı? Yok artık, onunla neden konuşmak istesinler ki?”

Jackson dudaklarını ısırıp tereddütsüz arkasına baktı.

“Sen ciddi olamazsın. Daniel asla böyle bir şey yapmaz.”

Jackson omuzlarını silkti. “Duyduğuma göre Annaleise onu sık sık arıyormuş. O da aynı senin Tyler’a bakındığın gibi buraya gelip Daniel’a bakınıyordu. Duyduğuma göre karısı birkaç ay öncesine kadar kız kardeşinde kalmış, tabii bundan dolayı mı bilmiyorum. Bilirsin, dedikodular işte.

Dedikodular... Hep bir başlangıç noktaları vardır. Daniel bana Laura’nın evi terk ettiğinden bahsetmemişti. Ama düşününce de Daniel böyle bir şey yapmış olabilir miydi?

“Bana sadece nerede çalıştığını söyle, Jackson.”

Kayıp Kızlar

“Gerçekten bilmiyorum.” dedi gözlerini benden kaçırarak.

Yalan. Yine yalan.

Beni öylece barın girişinde bıraktı. Birden yol boyunca bir yerlerde, bir arada tutmak için savaştığım şeylerin, ailemin elimden kayıp gittiğini hissettim ve içimi kaplayan paniğin etrafımı sarmasıyla gururlu görünüşümü tamamen kaybetmiştim. Jackson’ı içeri kadar takip ettim, sonra da belirsiz sessizliğin içinde sesimi yükselterek, “Tyler Ellison’ı nerede bulacağımı bilen var mı?” diye seslendim.

Elinde viski bardağı tutan adam birden elini ağzına götürerek öksürdü. Yanına gittim, tam dibinde duruyordum. “Sen biliyor musun?” diye sordum, ona o kadar yakın mesafedeydim ki ağzındaki likör kokusu gözlerimi yakmıştı.

Bardağını aramızda bir siper gibi tutuyordu, bardağı dudaklarına götürürken bana gülümsedi. “Yok ya, ben sadece bir kızın bara dalıp onu aramak isteyecek kadar ne yapmış olabileceğini merak ettim.” dedi kendi kendine kahkahalar atarak.

Elinde bira bardağı tutan adam onu umursamadı. Kaşlarını çatarak bardağını hafifçe bana doğru eğdi. “Patrick Farrell’in kızısın, değil mi?”

Diğer adam sessizce izliyordu. Başımla onayladım.

“Ellison İnşaat Firmasının tren yolunda devam eden bir projesi var. Kahrolası ilçe tarafından finanse edilen yeni bir istasyon inşaatı.” dedi. Bardağından bir yudum alıp sonra tezgâha koydu. “Lanet olası turistler için.”

Diğer adam, para, finanse edilme, caddeler ve okullarla ilgili ağzında bir şeyler geveliyordu. “Sanırım onu orada bulabilirsin. Baban nasıl bu arada?”

“İyi değil.” dedim. “Hatta daha beter. Giderek de kötüleşiyor.”

“Evi mi satıyorsunuz? Kulağıma geliyor da...”

“Bilmiyorum.” dedim. Her şey istikrarsızlaşmaya başlamıştı yine. Babam evrakları imzalamamıştı. Ancak ev, şu anda aklımdaki en son şeydi.

Tam oradan ayrılmak üzereydim ki Jackson birden kolumu tuttu. “Akıllı ol.” dedi.

Ve bir yankı gibi Tyler’ın nehir kenarında Jackson’a fısıldadığı şeyleri duydum. “Akıllı ol...” demişti. Derken benim bir dal parçasına basmamla birlikte ikisi birden bana dönüp sanki başka bir şey hakkında konuşuyormuş gibi yapmışlardı.

Jackson polise Corinne’i panayırdan sonra görmediğini söyledi, Nic. Böyle demişti bana Tyler sonrasında. Hatta o gece onu bir daha hiç görmediğini iddia ediyordu.

Ama bu bir yalandı.

Ben Jackson ve Corinne’i görmüştüm. Hem de panayırdan sonra. Ama bunu bir söyleseydim, işlerin nasıl yürümesi gerektiğini bilmeniz gerekirdi. İnsanlar elbirliğiyle kutudaki gerçekleri düzenleyip birkaç gerçeklik payı olan şeylerden, ne hikâyeler çıkarabilirlerdi.

İnsanlar suçlanacak birilerinin arayışı içindelerdi. Birilerini kötüleyip bir hücreye atmak istiyorlardı, ancak böyle kendilerini güvende hissedeceklerdi. Birilerinin rolünü üstlenip canavar ilan edilmesi gerekiyordu.

Bunu kimseye söyleyemezdim. O zaman o kutuyu sonsuza dek kapattırırdım ve Jackson’ı da ele vermiş olurum.

Jackson, Corinne’in kendine üst üste yanlış yapmasına izin verecek bir sümsük değildi. Soruşturmanın bizleri inandırmaya

Kayıp Kızlar

çalıştığı gibi, kendini ihanete uğramış gibi hissedenden öfkeli bir genç değildi. Bunun ne bir bebekle ne de bir kavgayla alakası vardı. Corinne, Jackson'ın üzerine saldırarak, onu parçalayıp üzerinden atacak kadar geri adım attığında, Jackson buna bayılırdı.

Bunu biliyordum çünkü hepimiz bundan hoşlanırdık.

Ardından olacak şeyleri bildiği için bayılırdı. Telefonda Corinne, Jackson'ın geri dönmesi için yalvarırdı. İşte hepimizin duyacağı şekilde oynattıkları o sesli mesaj: '*Lütfen. Lütfen geri dön.*' Corinne'in Jackson'ı sevme tarzını, tabii o da onu sevseydi kimse sizi bu kadar şiddetli ve bu kadar derinden sevemezdi. Ve kendine ait saklı kalmasını istediğin şeyler... Corinne en çok bunları severdi.

Annem öldüğünde beni göğsüne yaslayıp, "Nic..." demişti. "Seni çok seviyorum. Seni hiçbir şeye değişmem. Bunu biliyorsun değil mi?" Bir yandan kendisi de ağlıyordu.

Hiçbir söz söylemeden yapışıp kalmıştım Corinne'e. Corinne hep öyle şeyler söylerdi, sanki insanlar ticaret yapılacak mallarmış ya da bir satranç tahtasının üzerinde yerleri oynatabileceğimiz, kontrollerini elimizde tutabileceğimiz taşlarmış gibi.

"Bir şeylerin alev almasını izlemek ister misin?" diye sordu.

O gece Randallsların terk edilmiş ahırlarına gittik. Yanında bir bidon benzin getirip ahırın çevresine dökmüştü.

Bana kibrit çaktırıp birlikte etrafın alev almasını izlemiştik. Ateşe o kadar yakın duruyorduk ki alevlere kapılan her bir ot parçasının tutuşup yanmasını yakından hissedebiliyorduk.

Tyler'a beni almasını söyleyip tüm geceyi birlikte geçirdiğimizi söylememi istemişti benden. "Hadi git!" demişti 911'i

aramadan. Ahırın yerle bir olmasının sorumluluğunu tamamen kendisi üstlenmişti. “Onlara İzci Kızların yaptığı gibi herhangi bir acil durum için ateş yakma çalışmaları yaptığını söyledim. Sonra da iş kontrol edilemez bir hal almıştı.” dedi kocaman gülümseyerek. Bana ufacık bir kıyak geçmişti. Altı aylık bir kamu hizmeti* ve babasının öfkesi, bu da annemin vefatını kolay atlatmam için bana yaptığı ufak bir jestti.

O zamanlar, Corinne Prescott’u nasıl da *sevmezdim*? Onu bu özelliklerinden dolayı sevdiğime inanmak istemiştım, yoksa etrafına korkmadan zarar veren o kötü kıza duyduğum yakınlıktan dolayı değildi. Ölen bir kuş, terk edilmiş bir ahır. Bunları hep beni sevdiğinden yaptığına inanmak istiyordum.

Şimdi zaman üzerine bir süzgeç gibi geçtikten sonra daha iyi anlıyordum. Şimdi çerçeveyi biraz eğip bakış açımı değiştirince belki de sorumluluğu sadece benim için almamıştı diye düşünüyordum. Belki de bir grup IOU zincirindeki bir bağlantıydı, duygusal bir şantaj, bir gün çağırılacak ve paraya çevrilecekti.

Bence Corinne, hayatta bir şekilde kâr ve zararlarının eşit olduğuna inanıyordu. Her şeyin bir adaleti olduğuna... Dünyada geçirdiğimiz bütün yılların aslında bir oyun olduğunu, bir hesaplaşma riski, bir cevap verme sınavı, bir müttefikler ve düşmanlar çetesi ve sonunda da bir skorunuz oluyordu. Şimdi anlıyordum, yaptığımız ve söylediğimiz her şey ve yapmadığımız her şey onun kafasında ve bizim de kafamızın arkalarındaki bir defterde saklıydı.

* Kamu hizmeti: Özellikle Amerika’da işledikleri bir suç karşılık gençlere verilen ıslah edici bir ceza türü. (ç.n.)

TYLER’I BULMAK ÜZERE YOLA ÇIKMIŞKEN Daniel’ı aradım. Daha ilk çalışta telefonu açtı. “Alo?” dedi. Arkadan klavye sesleri geliyordu.

“Sakın bana Annaleise Carter’la kırıştırdım deme.”

Birden sesi kesildi. “Hayret bir şey, Nic.”

“Kahretsin, Daniel. Sen benimle dalga mı geçiyorsun? Aklından ne geçmişti? Kahretsin ne yaptın sen? Ya Laura...”

“Bana sadakat dersi vermeye kalkmadığını biliyorum, Nic ama hayır.” dedi. “Hayır!” dedi tekrar üstünü vurgulayarak. Ama ona inanmamıştım. Sorguya çekilen her insan böyle tepki verirdi. Tüm delillere karşı böyle bir cevaba tutunurdu insan. Öyle cevap verip birilerinin sana destek çıkmasını beklerdin.

Bir keresinde onun için böyle bir şey yapmıştım.

On yıl önce Hannah Pardot, Daniel’a salonda sorarken duymuştum, “Corinne’le bir tür ilişki içine girmiş miydiniz?” Kulağımı banyo zeminindeki ızgaraya dayayıp onun, “Asla, asla!” diye yemin etmesini duymuştum.

Konuşma sırası bana geldiğinde ise onun sözlerini tekrarlamıştım. “*Asla, asla...*” demiştim.

“Nic, beni dinliyor musun?” dedi Daniel, telefonun ucundaki sesi giderek gerilerek.

“Jackson dedi ki...”

“Kahretsin. Jack ne dediğinin farkında değil. Yapılacak çok işim var. Başka bir şeye ihtiyacın var mı, yoksa sadece beni sorguya çekmek için mi aramıştın?”

“Tamam, tamam.” dedim ve midem bulanarak telefonu kapadım. Bir kez daha ağın ortasında kayıp bir kız ilanı gördüm.

Jackson'ın sözleri bir uyarıya dönüşüyordu. Annaleise, Corinne Prescott'la bağlantılı olan herkesin hayatının içine bir şekilde sanki bir şeylerin peşindeymiş gibi sızıyordu.

Trafik lambalarında bir kayıp posterini yandan görüş açımı girdi. Gözleri kocamandı, sanki aradığı bir şeyler vardı. Birden tüylerim diken diken oldu. Ellerim titremeye başladı.

Ben de bir şeylerin peşindeydim.

Onun aradığı şeyi bulup bulamadığını merak ediyordum.

—

TYLER, TREN İSTASYONUNDA değildi. İstasyonun yaklaşık yüz metre ötesinde rayları uzatma çalışmasının olduğu yerdeydi. O geniş raylar ve beton zemin çoktan hazırdu. Caddenin karşısında, tek tip giyinmiş adamlarla çevrelenmişti. Üzerindeki hâlâ on yıl önceki kıyafetleri, yıpranmış bir kot pantolon, iş botları ve tişörtüyle onu fark etmemek mümkün değildi. Ekibin diğer çalışanlarının kafalarında sarı baret olmasına karşın Tyler, EEC harfleri yazılı bir beysbol şapkası takıyordu.

Sıksa görünümlü bir adam, Tyler'ın omzunun üzerinden bana bakıp çenesiyle beni işaret etti. Tyler'a, "Sanırım ziyaretçin var." dedi.

Tyler yavaşça bana doğru döndü. Tepeden tırnağa beni süzerken yüzü ifadesiz kaldı, hiç Tyler tarzı bir davranış değildi bu. Normalde beni her gördüğünde gülümserdi. Altı ay değil, bir yıl bile değil, sadece bir gün bile uzak kalsak beni, 'Hey, Nic!' diye karşılardı.

Ama şimdi yüz ifadesini hiç değiştirmeden, "Selam!" dedi. Başparmağını oynatmasaydı onun için bir yabancından farksız

olduğum düşünülürdü. Gözlerini çabucak o sıkısa adamın bize baktığı yöne çevirdi. “Sana nasıl yardımcı olabilirim?”

“Seninle konuşmam gerekiyor. Acilen.” Zihinsel olarak kendimi azarladım. *Acilen*, aynı Everett’in bir iş toplantısında dile getirdiği gibi.

“Tabii...” dedi, ilerideki ufak bir karavanı işaret ederek. Babasının önünde konuşacağımız fikri beni endişelendiriyordu ancak içine girdiğimde ofisin bir tek ona ait olduğunu gördüm. Tek bir masa, masanın üzerine yayılmış kâğıtlar ve kamyonetinin anahtarları. Etrafında da birkaç düz sırtlı sandalyeler. Mantar panoya asılı planlar, ruhsatlar. Okul zamanı ve takip eden yıllarda babasıyla çalışırken bunun hep geçici bir iş olacağını düşünmüştüm. Sonra benim gibi o da daha fazlasını okumak istiyordu. Ancak lise bittikten sonra üniversiteye devam etmemiştir, aslında o zaman anlamalıydım. Sadece beni beklemek için babasının işinde çalıştığını düşünmemeliydim.

Nitekim on yıl geçmişti ve Tyler artık şirketin başındaydı. On yıl ve benden iki kademe daha az dereceli birisi ancak benden iki kat daha başarılıydı.

Birlikte içeri girdik. Tyler ardımızdan kapıyı kapadı ve sırtını kapıya yasladı. “Özür dilerim, seni beklemiyordum.” dedi pencereden dışarı bakıp. “Şu an gerçekten de konuşmak için iyi bir zaman değil.”

“Üzgünüm, ama bir şey oldu.” Yüzünü net bir şekilde görmeye çalışıyordum ancak, şapkanın ön ucu aşağıya dönük olduğundan gözlerini göremiyordum, sadece çizgi halindeki, dudaklarını görebiliyordum.

“Ne oldu?” diye sordu sırtı hâlâ kapıya yaslı bir şekilde. Aramızdaki mecburi, garip mesafe hissedilir derecedeydi.

“Dün gece, gece yarısından sonra birisi Annaleise’in evine girdi.” Çenesinin sağ yanındaki bir kas oynadı. Başındaki o şap-kayı yırtıp atmak istiyordum. Gözlerine bakmalıydım.

“Peki sen bunu nereden biliyorsun?”

“Çünkü gördüm.”

“Nic, şu lanet olası ormanlık alandan uzak durmalısın. Bırak artık şu işleri.”

“Tyler...”

“Ne?” dedi.

“Sana bir şey sormam lazım.” dedim biraz duraksayıp, bana o soruyu sordurmamasını diliyordum.

Şapkasının ön ucunu düzelterek pencereden dışarı bakmak için döndü. “Tam olarak ne sormak istiyorsun bana?”

Bu soruyu ona kaç şekilde sorabilirdim ki? Ona yaklaştım, ancak yüzü hâlâ önümde bir gölge gibiydi. “Sen miydin?”

Dönüp bana baktı, sanki hazırlıksız yakalanmışa benzer bir hali vardı. “*Sen* miydin derken? Kahretsin, sen neden bahsediyorsun?”

İçeride sadece ikimiz olmamıza rağmen sesimi biraz alçalttım. “Dün gece Annaleise’in evindeki sen miydin? Gece yarısından sonra?” diye sordum.

Tyler bana doğru dönüp, *sen ne diyorsun*, Nic, bakışıyla ta ki ben gözlerimi ondan kaçırana kadar baktı.

“Sende o evin anahtarı var mı?” diye sordum.

“Lanet olsun, sen şu anda benimle dalga mı geçiyorsun?”

“Bana hiç söylememiştin.” dedim. “Bana Annaleise’le ciddi mi yoksa onu sadece becermek için mi birlikte olduğunu hiç söylememiştin.”

Kayıp Kızlar

Şapkasını çıkarıp ellerini saçlarında gezdirip sonra elini indirdi. “Sadece onu becermek içindi, Nic. Mutlu musun şimdi?”

“Hayır, mutlu değilim.” Sesim titriyordu. Kendimi toparlamak için yavaşça nefes aldım. “Evinde biri vardı.”

“Muhtemelen polislerdir. Çünkü biraz evvel de buradalardı.”

Siktir! Siktir, Jackson haklıydı.

“Peki, ne istiyorlardı? Ne anlattın onlara?”

Tyler, yüzünü tekrar pencereye döndü. “Annaleise’i bulmak istiyorlar. Ve benim dayanaklarıma delik açıp bir yalanımı yakalamak istiyorlar.”

Düşünmek için biraz duraksadım. “Senin dayanağın ne, Tyler?”

Yüzünü birden ekşitti. “İşte asıl problem de bu. Kahretsin ki hiçbir dayanağım yok. Tek dayanağım olay esnasında orada olmam, ama birkaç saat öncesinden oradaydım tabii ki. Bu yüzden tek dayanağım Annalesie kaybolduğunda olay mekânında olmamam ve ortada işin çığırından çıkmasına sebep olan bir kavganın olmaması.”

“Onlar böyle mi düşünüyor ki?”

Omuz silkerek, “Duymak istedikleri hikâye o gibi. Onu aradığımı ve kavga ettiğimizi düşünüyorlar. Tam olarak çözmüş sayılmazlar; Annaleise’le ormanlık alanda buluşmak üzere anlaşmıştık ve o gün beni seninle birlikte olmakla suçlamıştı. Sonra ben bir şey yaptım...” Sonra elini önüne doğru uzatarak parmaklarıyla sanki onun boğazını kavrıyormuş gibi yaptı.

“Bunu kanıtlamak onlara kalmış.”

“Öyle mi? Gerçekten öyle mi? Peki ya herkes çoktan buna inanıyorsa ve sen de günün tam ortasında iş yerime geliyorsan?”

“Özür dilerim.” dedim yüzüm kızarıp fısıldayarak. “Geldiğim için özür dilerim, ama bunu öğrenmem gerekiyordu.

Başıyla onayladı. “Hayır, asıl ben özür dilerim. Çok kızgınım. Onlara kızgınım. Sana değil. Annaleise’in evinde gördüğün muhtemelen polisti, Nic.”

“Hayır, polis değildi. Etrafta bir araç yoktu. Yayan gelen biriydi.” Belli ki fark edilmek istemeyen biriydi. Anahtarı olan ve ormanlık yolu ezbere bilen birisiydi.

“O zaman ailesidir.”

“Ormanlık alandan girmiş Tyler, biri ormanlık alanı geçip gelmiş.”

Sonra tekrar bana bir bakış atıp kapıya doğru yürüdü ve şapkasını kafasına tam oturtmak için eliyle önünü düzeltti. Bir kez daha başıyla onaylayıp, “Ben değildim.” dedi. “Polisler gelip senin kapını da çalmadan önce git buradan.”

Tyler’a günışığına açılan karavan kapısının dışına kadar eşlik ettim. Şantiye apaydınlıktı, sanki fazla ışık verilmiş bir fotoğraf gibiydi.

GÜNÜN ÖĞÜNLERİ BİRBİRİNE GİRMEYE başlıyordu, tıpkı saatler gibi, günler gibi yapılarını kaybediyorlardı. Uyku uyumam giderek zorlaşıyordu, gün boyu süren uykusuzluğumu aşırı derecede kafeinle telafi etmek zorunda kalıyordum. Yemek yemek aklıma geldiğinde saat akşamın dokuzunu çoktan geçmiş oluyordu. Çok fazla olasılık vardı, o varsayımsal kutuda birbirleriyle iç içe geçmiş isimler ve olaylar zincirleri aklımın içinde dolanıp durup içindeki düğümü çözmeye ça-

lışıyorlardı. Ve daha fazlası vardı... O kutunun içine henüz gi-rememiş hikâyeler vardı bir de. Birbirimize şimdiye kadar hiç sormadığımız şeyler yavaş yavaş gün yüzüne çıkıyordu.

Esrarengiz bir olayı çözmek için, *buradaki* esrarengiz bir olayı çözmek için, dışarıdan gelen herhangi birisi olamazdınız.

Burada konuştuklarından daha çok şey bilen insanlar vardı, sessiz kalmayı seçen insanlar. Jackson'ın Corinne'le görüşmesi gibi ya da benim onları birlikte görmem gibi. Bizim gibi birçok insan olmalıydı. Bu sessizliğin sebebini anlamalıydım. Corinne demek Annaleise demekti. Aynı şekilde de Annaleise demek Corinne demekti.

Filtreyi birinden diğerine uygula ve her şeyin birden odağa kaymasını bekle.

PENCERENİN DIŞINDA, ORMANLIK alandan ışık görünüyordu. Evinin yakınlarında yine birisi vardı. Telefonumu boş verip sadece mikrodalganın yanındaki çekmecede olduğunu hatırladığım el fenerini kaptım.

Onları kaçırmak üzereydim ve kesinlikle kaçırmamalıydım. Kim olduklarını öğrenmeliydim.

Eyaletten şu atanan, kasabadaki motelde kalan polis memuru muydu? Yoksa başkası mıydı? Yoksa Annaleise miydi?

Kim olduğunu bulmalıydım. Cevaplarımı bulmalıydım.

Eskiden çocukluğumda yaptığım gibi gizlice arka bahçeye girdim, ağaçların dizili olduğu yere varana kadar sessizce gölgelerin altından yürüdüm. Uzaktan arada bir yanıp sönen el fenerini gördüm ve hızla koşarak ona yaklaştım. Kendi fenerimi

kapadım. Ay ışığı yolumu aydınlatmaya yetiyordu ya da evin yolu belki de hafızama kazınmıştı.

Ancak gördüğüm ışık Annaleise'in evine doğru ilerlemiyordu artık, benim evime doğru da ilerlemiyordu. Uzaklaşıyordu, geri çekiliyordu. Emin adımlarla ve kasten ormanın içine doğru ilerliyordu. Beki bir saklanma noktasına, belki de diğer uçta bekleyen bir arabaya gidiyordu.

Yaklaşık yarım saattir birlikte dolanıyorduk; göğsüme bir panik duygusu saplanmıştı. Bu iyiye işaret değildi. Tek başıyordum, silahsızdım ve korunmasızdım... Yanında ne bir telefon, ne bir harita ne de GPS cihazı vardı. Seçeneklerimin arasında ya el fenerini takip etmek vardı ya da nerede olursam olayım durmak.

Yine de...

Nereye doğru ilerlediğimizi az çok hislerime dayanarak tahmin edebiliyordum. Gittiğimiz yöne göre değil ancak zamana göre. Bir keresinde gecenin bir vakti bu taraflara yolculuk etmiştim. Fakat meydana varınca bu hissiyatımdan emin olabildim. Anayoldan uzak, açık bir meydan. Mağaralara açılan etrafı çevrili, küçük ve dar bir patika yol. Oranın içinde bekleyip el fenerini takip ettim. Derken birden patika yolda bir ışık daha belirdi. Takip ettiğim kişiyi aydınlatana kadar o ışığı ayırmadan takip ettim.

Bir an için karşımda sıksa kolları, sarışın mavi gözlü, solgun benizli ve kirli kıyafetiyle birini görmeyi beklemiştim. Belki bu sadece umuttan başka bir şey değildi, ama öyleydi işte, karşımda Annaleise'i görmeyi beklemiştim.

Ancak gördüğüm kişi ergen bir erkek çocuğuydu. *Annaleise'in kardeşi*. Yanındaki kişi de gözlerini ışıktan kaçırmak için

Kayıp Kızlar

koluyla yüzünü örten, uzun boylu, koyu renk saçlı bir kızdı. “Tanrım, beni kör edeceksin, seni pislik.”

“David nerede?”

“İçkileri getiriyor, Carly de arabada. Sadece biz bize olduğumuzda buraya gelmekten hoşlanmıyor. Buranın güvenli olmadığını söylüyor.” dedi kız birden duraksayarak. “Ablandan bir haber var mı?”

“Yok ya...” dedi el fenerini biraz alçaltarak.

“Üzgünüm, Bryce.” dedi kız.

Bryce’dı adı, tabii ya. Ablasının kaybolmasından dolayı pek sarsılmışı benzemiyordu. Birbirlerine çok da benzemiyorlardı. En azından Daniel’la benim benzerliğimiz kadar değildi. Bryce bodurdu, köşeli çene yapısıyla geniş omuzlarını babasından almıştı.

“Hâlâ her an ortaya çıkabilir.” dedi Bryce.

Annaleise kaybolalı dokuz gün olmuştu ama yine de bunu söyleyebiliyordu. Onu tanımasam bu söylediği şeyi çok şüphe uyandırıcı bulurdum, ancak zamane çocuklarının bir kısmı her şeyi ayaklarına bekliyordu. Kaybolan kişi de elbet geri dönebilirdi. Olayın esrarı da onlar için böylece çözülecekti. On yıl önce bu ormanlık alanı talan etmiştik, polisleri arama yaptıkları yerlere kadar eşlik etmiştik, ek olarak da polislerin arama yapmadığı yerlerde aramalar yapmıştık. Tabii, bu çocuklar böyle bir şey yaşamamıştı. Görünüşe bakılırsa, bu çocuklar olayı boş verip taziyelerini sunup keyifle biralarının gelmelerini bekleyebilirlerdi.

Belki de Annaleise’in kendilerinin olmamasından kaynaklanıyordu. O biraz yaşça büyüktü onlardan, çoktan evden ayrıl-

mış, üniversiteye gidip geri gelmişti. Annaleise ne onlara aitti ne de bize. Onu arayacak kimsenin olmadığı bir boşlukta kaybolmuştu.

Yakından bir araba motor sesi duyunca fenerlerin ve farların aydınlatdığı alandan uzaklaştım. “İşte orada!” dedi kız. “Hadi gel, bu orman beni ürkütüyor. Kardeşim burada bir canavar olduğunu söylemişti.”

Bryce, başıyla onaylayıp kıza eşlik etti.

Eğer bu efsaneye kendinizi kaptırırsaydınız ve ona sadece hikâyeden daha fazla anlam yükleyseydiniz, o zaman Corinne’in hiçbir iz bırakmadan ortadan kaybolduğunu hayal etmekle abartmış olmazdınız. Böyle şeyler sürekli oluyordu, tüm ülkede, özellikle ormanlık alanlarda, gecenin bir köründe. Ve eğer Corinne kaybolduysa, Annaleise de kaybolmuş olabilirdi.

Bir canavarı bile hayal etmek abartı sayılmazdı. İzliyor, bekliyor ve insana bir şeyler yaptırıyordu. Gençler ateş yaktığında dumanın onu içine çekmesi, onları harika birer et yığını gibi birbirlerinin üzerlerine yığılmalarını izlemesi, beklerken bir yandan tırnaklarının arasına giren o soğuk kiri hissetmesi, bütün o kuramlara, hikâyelere ve saçmalıklara kulak vermesi, tekrar mağaraya sürüklenip gençlerin ona sunacak başka sırları var mı ya da olursa diye onların uykuya dalmalarını beklemesi...

Çok da zor değildi. Tam da oturdukları yerden onlara aynı şeyi yapan bir şey vardı ve bundan haberleri yoktu.

İşte tam o anda canavar bendim.

Bir Gün Önce

9. GÜN

Sırtımı yatak odasının duvarına yaslamış kulağımı da dışarıdaki sohbeti dinleyen bir çocuk gibi açık olan cama doğru çevirmiştim. Daniel, polisleri bizi bir başka soruşturmanın içine sokmadan göndermeye çalışıyordu.

Sen karışma sakın, demişti bana. Haklıydı da.

Ben çoktan Polis memuru Fraizer'a ifademi vermiştim, ama muhtemelen işe yaramamıştı. *Ormanlık alanda bir şey gördün mü? O gece bir şey duydun mu? Herhangi bir şey?*

Hayır bayım, hayır bayım, hayır bayım...

Annaleise'le hiçbir ilişkim yoktu. On yıl önce polis karakolundaki varsayımsal kutunun içindekilerden başka kâğıt üzerinde bizi birbirimize bağlayan hiçbir şey yoktu, onlar da teyit edilmiş dayanaklardan ibaretti. Buna rağmen yine de dışarıda benimle görüşmek isteyen yeni bir polis vardı.

Ses tonu pürüzlüydü ancak kararsızdı. Tedbirliydi. "Mümkünse Nicolette'e sadece Tyler Ellison'la olan ilişkisiyle alakalı sorular sorsam..."

İşte oradaydı. *Tyler*. Tyler bana bağlıydı, ben de Daniel'a. Birden, ağzımızdan istenmeyen bir şey çıkana kadar düğüm-lenen bir karmaşıklık yumağı gibi girdaba çekiliyor, kışkırtılıp gözetleniyorduk. Bir şey bir başka şeyi parçalıyordu. Hannah Pardot, o konuda bir uzmandı. Bu adam pek öyle değildi. Daniel'a karşı güç gösterisinde bulunuyordu, ancak Daniel onun hakkından geliyordu. Her ne olursa olsun, bu adam beni görmek için içeri girmeyecekti.

Daniel'ın, "Sanırım içeride uyuyor." dediğini duydum. "Bakın, tam işe gidiyordum, bu yüzden daha fazla burada bekleyemem. Belki bugün öğleden sonra tekrar deneriz."

"Çok önemli. Ortada kaybolan bir kadın var ve bulunmadığı her gün onun için bir risk. Tüm olası etkenleri takip etmek bizim ahlaki görevimiz."

Sözler sanki doğrudan Tanık Sorgulanması 101'den fırlamış gibiydi. Daha neydi ki? Eğitimi biteli şurada bir ay mı olmuştu? Burada bize ahlaki görevden bahsediyordu. Harika! Sanki her önüne gelenin, her üç derecelik mesafedeki birinin hayatının her bir yüzünü kesip açmak *ahlaki bir görevmiş* gibi. Ölüyü bulmak için yaşayanı mahvetmek.

Annaleise'in kayıp olduğunu bildireli sekiz gün olmuştu. Şimdi bana Tyler'la ilgili sorular sormaları onunla ilgili hiçbir şeyi değiştirmeyecekti. Çünkü asıl *Annaleise'i* aramıyorlardı. Asıl, *Tyler'i* arıyorlardı. Daniel'ın iyi niyetine rağmen, uyarılarına rağmen, polislerin yanına çıkmazsam, onlardan sakladığım bir şey var sanacaklardı.

Üzerime temiz bir şeyler geçirip merdivenlerden aşağıya çıplak ayak indim. Gördüğüm kadarıyla sohbet evin dışında

gerçekleşiyordu. Tel örgü kapıyı çektim, gözlerimi hemen güneşten korudum. “Daniel?” diye seslendim.

Plakasız polis aracı evin girişin tam ortasında bir yerde park edilmişti. Bu polis, *buralardaydım, geçiyordum uğradım, korkacak bir şey yok*, havası yaratmak istemişti. Araba gece mavisi rengindeydi ve gölgeli camları vardı, bir de yıkanması gerekiyordu.

“Her şey yolunda mı?” diye sordum.

Adam üniformalı değildi ve tahminimden daha cüsseli ve sesine bakılırsa tahminimden daha gençti. Ya benim yaşımdaydı ya da daha geçti. Annaleise’in yaşındaydı, bu da onu Corinne’in soruşturması için fazla genç yapıyordu. Konuşma tarzına bakılırsa buralardan değil gibiydi. En azından bu kasabadan olamazdı. Bir saatlik doğulunun bile burayla arasında bir fark oluyordu. Buranın dağları ve dolambaçlı tek yolu burayı her şeyden farklı kılıyordu, ayırıyordu.

“Nicolette...” dedi not defterini kontrol ederek. “Farrell, değil mi?” Kesinlikle buralı olamazdı. Beni tanıyacak kadar büyük olmasa bile, evlerimizin isimleri kendi isimlerimizdi, bu bir sır değildi. Carterlar’ın evi biz Farrell’ların evinin arkasındaydı ve McElrayler’in her iki yakada üzerlerine henüz hiçbir inşaat yapılmamış toprakları vardı. Piperlar’ın son üyesi olan Marty Piper üçüncü ve sonuncu kalp krizinde hayatını kaybettikten sonra Lawsonlar ev ve yolun diğer yakasındaki arazi için bir teklif verdiler. Ancak ev ve arazi boştu, hukuk dilinde ve mahkeme evraklarında tabiri caizse karmakarışıklı.

Tam ormanlık alanın ötesinde, Marty’nin evine doğru dalmışken polis birden, “Hanımefendi!” dedi.

“Buyurun?” dedim.

Daniel boynunu yuvarlayıp yanıma, kapı girişine geldi.

“Nicolette Farrell, sizsiniz değil mi?”

“Benim.”

“Ben dedektif Charles, size Tyler Ellison’la olan ilişkiniz hakkında birkaç soru sormak istiyorum.” Benden bir davet bekliyor gibiydi. Beni güneyli bir ev hanımlarıyla karıştırıyordu. Sürgülü kapıyı açıp onu içeri alacağımı ve bir çay ikram edeceğimi düşünmüştü sanıyorum. Yabancılar ancak soruşturma yön değiştirirse eve girebiliyorlardı. Dedektif Charles, yeni Hannah Pardot olacaktı, bundan emindim.

Dedektif, eve doğru birkaç çekimser adım attıktan sonra ben de evin giriş basamaklarından inip onunla bahçesinin yarısında buluştum. Ayaklarım dün geceki yağmurun ıslaklığından toprağın içine gömülüyordu.

“Motel nasıl?” diye sordum emin olmak için. “Yoksa sizi daha güzel bir yere mi yerleştirdiler?”

Birden ağzı kaydı. “Özür dilerim, daha önce karşılaştık mı?” diye sordu.

“Buradan değilsiniz, değil mi?” diye karşılık verdim hemen.

Bloknotuna göz atarken, “Hayır bayan, değilim.” dedi. Yazıları görmeyeyim diye bloknotunu üstüme doğru tutuyordu. Sonra da boğazını temizleyip kalemını kâğıdının üzerine götürdü. “Bu çok kısa sürecek. Buradaki bazı sorulara cevap arıyorum, buranın da iyi bir başlangıç yeri olacağını duydum.” Konuştuğu süre boyunca yüzüme hiç bakmadı. Ta ki, “Lütfen Tyler Ellison’la olan ilişkinizi tarif eder misiniz?” diyene kadar.

“Bu çok kısa bir cevap olacak dedektif, hiçbir ilişkimiz yok. Buraya gelip vaktinizi boşa harcadığınız için üzgünüm.”

Kayıp Kızlar

Önce bana dik dik baktı, sonra da kâğıdının üzerine döndü. “Peki ya geçmişte?”

“O benim lise arkadaşımdı.” dedim. “Şu an yirmi sekiz yaşımdayım.”

Bloknotunun sayfalarını ileri geri çevirdi. Aradığı şeyi bulana kadar ıkındı sıkıldı. “O gün bugündür de birlikte misiniz?” diye sordu. “Anladığım kadarıyla o zamandan beri onunla birlikte görünüyormuşsunuz.”

Gülümseyerek, “Ben Philadelphia’da oturuyorum. Ancak burayı ziyaret ettiğim zamanlarda tabii ki...”

“Artık görüşmüyor musunuz?” diye sordu.

“Ben nişanlıyım.” dedim, tam o sırada yüzüksüz parmağıma dikti gözlerini.

Sayfaları tekrar çevirdi. “Şöyle ki, son zamanlarda kendisi sizin evinizin civarlarında görülmüş. Hatta çok yakın bir zamanda.”

Artık rahatsız olmaya başlamıştım ve bunu gizlemek için bir çaba göstermiyordum. “Bize yardımcı oluyordu...”

Daniel araya girip lafımı böldü. “Ondan ben yardım istedim. İnşaat işleriyle uğraşıyor. Biz de eve tadilat yaptırıyoruz. Burası bir süreliğine Nic’in evi olacak. O da *bana* jest yapıp eve yardımcı oluyor.”

Dedektif Charles, Daniel’a dönerek, “Siz onunla arkadaş mısınız?” diye sordu.

Kısacık bir duraksamadan sonra Daniel’ın ne diyeceğini hissettim. “Evet.” dedi Daniel. *Akıllı ol. Vereceğin cevaplar mümkün olduğunca sınırlı cevaplar olsun. Çemberi kapat, gereksiz açıklıklar oluşturma, çünkü onlara hemen el koyarlar, onları doldururlar.*

“Şimdi, olay şöyle ki...”

Dedektif Charles sayfalara göz atıyordu yine, birden bomboş bir sayfa gözüme çarptı. Çakal, bana oyun oynuyordu. İkimize de oyun oynuyordu. Sayfaların hiçbir anlamı yoktu. Sadece kenarlara karalanmış birkaç kelime vardı. Bizi ve geçmişi bilmeyen biriymiş numarası yapıyordu. Gerçekte, bunların hepsini kafasında dosyalamıştı. Dersini çoktan çalışıp gelmişti ve amaca ulaşmak için tüm yolları deniyordu. Tanrım, ne kadar süredir *buradaydı* bu adam?

Daniel’in koluna hafifçe tutundum. Dedektif Charles başını kaldırıp bana baktı, “Olay şu, Annaleise’in cep telefonunu bulamıyoruz ve görünen o ki telefon kapalı. Ancak telefon kayıtlarına bakabildik ve kayıp bildirimi yapılmadan bir gece önce cevapladığı son çağrı Tyler Ellison’ın telefonuymuş. Gece bir sularında.”

“Anladığım kadarıyla görüşüyorlarmış.” dedim.

Dedektif kalemıyla kâğıdının üzerine hafifçe vurarak, “Hayır, bakın o başka bir durum. Tyler, ayrıldıklarını söyledi. Ve bu olayın neden olmuş olabileceğini incelediğimde bunun büyük bir tesadüf olduğunu düşündüm. Bir kızla ayrıldıktan sonra kız aniden ortadan kayboluyor. Kasabadaki söylentilere göre bu olayın sizinle ilgisi var, neden böyle diyorlar sizce?”

Çene kemiğimin ve ellerimin gerildiğini hissettim, “Çünkü tarih boyunca bu böyle oldu. Bu kasabada geçmişte olan geçmişte kalır dedektif. Buralı olsaydınız bunu bilirdiniz zaten.”

“Üzerinize alınmanıza gerek yok, ben sadece olayı anlamaya çalışıyorum.

“O zaman Tyler’a sorun.”

“Sordum zaten.” dedi. “Her ne kadar onu bulmak oldukça zor olduysa da.”

Kayıp Kızlar

Bir zamanlar yapmam gereken tek şey onu hayalimde canlandırmaktı. Ufacık bir düşünce, işte orada belirirdi etiyile bu-duyla, sanki onu çağırışım gibi. Ancak şu anki duruma katılmamak elde değildi. Tyler giderek bir hayalet gibi davranıyordu, sanki uzun bir süreliğine gözlerimi kırpsam sonsuza kadar kayıp gidecekti.

Dedektif Charles, blok notuna hafifçe vurdu. “Saat gece bir civarı Annaleise’i arayıp, durun bir bakayım... Ondan ayrılmaya karar vermiş. Tyler’ın şu sözü, ‘Benden ona vermek istediğimden çok daha fazla şey istiyordu...’ Sizce bu ne demek oluyor?”

“Tam olarak anlatmak istediği şeyi söylemiş. Özgürlüğünün kısıtlanmasına hiç gelemes.”

Dedektif rahatsız edici bir şekilde gülümsedi. Köpekbalığı son kartını oynamaya hazırlanıyordu. “Bu duyduklarımın tam tersi ama halinden oldukça memnun gibi görünüyordu.”

Vücudumun ağırlığını bir bacağımdan diğerine verdim. “Bakın, geçen haftaya kadar Tyler’la bir yıldır görüşmemiştim. İlişkilerinin iç yüzünü bilemeyeceğim.” Eminim dedektif ses tonumdaki değişikliği hemen yakalamıştı. Daniel’in beni sakinleştirmek için omzuma koyduğu eliyle sesimi kontrol etmeye çalıştım. *Sakin ol.*

“Bayan Farrell, ben Tyler’ın başını belaya sokmaya çalışmıyorum. Ben sadece Annaleise’in o geceki akıl durumunu tespit etmeye çalışıyorum.”

Yalan.

“Peki, siz Tyler Ellison’la en son ne zaman birlikte oldunuz?” diye sordu gözlerini defterinden ayırmadan.

“Tahmin ettiğim şeyi soruyorsanız eğer, bu biraz özel bir soru oluyor.”

“Bu kayıp birinin soruşturması, tabii ki özel olacak. O kızı düşünsenize, Bayan Farrell.”

O kızı düşünsenize. “Geçen sene...” dedim.

“Geçen hafta birlikte olmadınız yani, buraya geldiğinizde?”

“Hayır.” dedim.

“İddiaya göre sizin buraya geldiğiniz gece Tyler, Annalei-se'den ayrılmış, ertesi sabah da kaybolduğu bildirilmiş. Dolayısı ile ortaya nasıl bir tablo çıktığını siz düşünün.”

Ne tip hikâyeler uydurduklarını görebiliyordum ve benden nasıl bir cevap vermemi istediklerini. Ancak bunları daha önce de yaşamıştım ben. Hepimiz yaşamıştık. Bu herifin bundan hiç haberi yoktu. “Polislerin, ellerinde hiçbir ipucu olmadığına ve çaresiz kaldıklarında anlamsız şeylerden bile anlam çıkarmaya çalıştıklarını anlayabiliyorum. Birbiriyle alakasız noktaları birleştirip onlardan bir resim oluşturur ve olayı anlamaya çalışırlar. Bunlar gerçekmiş ya da değilmiş hiç önemli değildir.”

Daniel, birden telefonu çalınca izin istemeden hemen telefona cevap verdi. “Alo?” dedi. “Ne?” dedi ve karşı tarafı dinlemeye devam etti. Ben de dedektifin beynimi yakıcı bakışlarından kendimi kurtarmak için gözlerimi Daniel’a çevirdim. “Hemen geliyorum.” dedi. Sonra da dedektife dönüp, “Babamız iyi değilmiş, gitmemiz gerekiyor. Davada size boş şans diliyorum.” Bana dönüp, “Bizi bekliyorlar. Hemen şimdi.” dedi.

“Ah, Tanrım!” dedim evin içine koşarak. Kapıları kilitleyip çantamı ve ayakkabılarımı kaptım. Dışarı çıktığımda Daniel çoktan arabayı çalıştırmış beni bekliyor, saha düzenleyicisi olarak birlikte çalıştığı sigorta şirketiyle telefonda görüşüp şantiyeye gelemeyeceğini söylüyordu.

Kayıp Kızlar

Daniel, hasar tespit işlerinden geçimini sağlıyor, şirketlerin onu gönderdiği bölgelere gidip çalışıyordu. Onun için her şey bir kontrol listesi idi, felaketin, talihsizliğin ve trajedinin mutlaka bir formülü vardı. Her şeyin bir değeri ve bedeli vardı. Sanırım, gerçeklerin içine dalmaya, birilerini suçlamaya ve tehlikelilikleri tespit etmeye çok alışkındı ya da o konuda çok iyi olduğunu artık anlamıştı. Corinne davasını yaşadından sonra kaos ortamında mantık aramak, gerçeği bulmak belki de onu rahatlatan şeylerdi.

“Hayır, bugün hiç gelemeyeceğim. Yarın çift mesai yaparım. Evet, hasta izni de diyebilirsiniz.”

Yolda çıkarken Laura’yı da aradı. Dedektif arabasına oturmuş, kendi kendine notlar alıyor biz oradan ayrılırken bize bakmıyor numarası yapıyordu.

BABAMI BAĞLAMIŞLARDI. Babam da sırt üstü yatmış gözlerini tavana dikmişti. Odada bir ya da daha fazla görevde çalışan birçok kişi vardı. Daniel’la birlikte içeri dalınca doktor gösteriş yaparak parmaklarını babamın hamur gibi olmuş kalın fildişi bağcıklarla bağlı bileklerinin üzerine koydu.

Babamın diğer bileğine sarılı bağcıklarla meşgul olan doktorun yanından geçtim. “Lanet olsun, ona ne yapıyorsunuz?” dedim.

“Bayan Farrell.” Omzumda bir el hissettim, ancak ses daha uzaktan geliyordu sanki. “Bayan *Farrell*.” Bir kadın sesiydi, şimdi daha etkileyici geliyordu kulağa. Sonra o omzumdaki el kalkıp hareket etmemi engelleyerek beni bileğimden tuttu. “Bu onun ve bizim iyiliğimiz için.”

Bileğimdeki ele baktım. Uzun parmaklar, çatlak parmak eklemeleri ve yumrulu bir bilek ve sıska kollar, bu Daniel'di.

İşte o anda odadaki herkesin bir görüntüsünü aldım. Hemşirelerden birisi hırpalanmışa benziyordu, saçının topuzu dağılmıştı. Odada babamı dikkatle izleyen, ne doktor ne de hemşire olan iki adam vardı. Bana adımla hitap eden, iş kıyafetli kadın ise kapı girişinde duruyordu.

“Şu an sakinleşti.” dedi kadın. “Ancak uyanınca kendini nasıl hissedecek onu bilemiyoruz.”

Ortamın havası bunalıcı, serin ve samimiyetsizdi, evcimen bir hava yoktu. İlaçlar, temizleyiciler, ağartıcılar... Bunların hiçbirisi babamın hafızasına iyi gelecek şeyler değildi. Onun ahşap zemini ve evimizin arkasındaki ormanlık alanın havasını soluması gerekiyordu. Yıkık dökük arabasının egzozuna ve Kelly's Pub'ın yağ kokusuna ihtiyacı vardı. “Size hemen şimdi söyleyebilirim ki uyanıp kendini bağlı bulduğunda, kendini kesinlikle iyi hissetmeyecek.” dedim.

Kadın dudaklarını sıkıp tokalaşmak için bana hiçbir seçim bırakmadan elini uzattı. “Ben Karen Addeleson, buranın müdürüyüm. Sanırım sizinle tanışma onuruna henüz erişememiştik, Bayan Farrell. İkiniz de buyurun, birlikte ofisime gidelim.” Elimi bırakmadan diğer eliyle de dirseğime tutundu. “Babanız iyi olacak, yanında ona refakat edecek birisi olacak.” Dirseğimin üzerindeki elini belime doğru götürerek Daniel'ı ve beni odadan dışarı çıkardı.

Karen Addelson'ın onu akıllı gösteren bir giyim tarzı vardı, tam Philadelphia'daki kendi giyim tarzım gibi. Kalem etek, siyah şık babetler ve profesyonel görüldüğü kadar kadınsı da

görünen bir bluz. Tekerlekli sandalye ve servis arabalarına yol vermek için tek sıra halinde koridorda yürürken kadın elini indirdi. Onu takip ettiğimizden emin olmak için hafifçe gülümseyip omzundan arkaya doğru baktı. Bluzu şeffaftı, içinde de bir iç gömlek giyiyordu. Bu giyim tarzı, makyajsız yüzü ve sımsıkı toplanmış topuzuyla o kadar zıt düşüyordu ki onu anlamakta güçlük çekiyordum.

Bizi dışarıda bulunan bir ofise götürdü. Ofiste bir cumba, her iki tarafında saksıda çiçekler vardı, ayrıca bizim yönümüze doğru ilgisizce gülümseyen masasında oturan bir de sekreter vardı. “Telefonlarımı beklet.” dedi Karen hızla ofisine girerken. Odasında üç adet minderli sandalye ve bir tarafta kanepeler, diğer tarafta da masası vardı. Bizi koltuğa oturtmak için eliyle işaret etti. Daniel hemen koltuğa gömüldü ama ben ayakta kaldım. Everett olsa o koltuğa asla oturmazdı... *Gücünü kaybedersin, Nicolette*, diye kulağıma fısıldadığını duyar gibiydim. Everett hep öyleydi. Sanki beni kendine eşdeğer biri hale getirebilecekmiş gibi bu tip durumlarda nasıl davranmam gerektiğini bana sürekli öğretiyordu. Muhtemelen babası da ona aynı şeyi yapmıştı, ilerleyeceği yolu ona gösterirken minyatür Everett da başıyla onaylıyor, öğreniyor, kopyalıyor ve babasının istediği kişiye bürünüyor.

Karen, tam koltuğun karşısındaki sandalyede oturdu, ben de koltuğun yanında Daniel’in yakınında ayakta duruyordum.

“Çok endişeliyim.” dedi Karen. “Babanız bu sabah bir nöbet geçirdi.”

“Bu da ne demek oluyor?” dedi Daniel. “Nöbet mi geçirdi?”

“Büyük bir tedirginlik yaşadı.”

“Bunun sebebi, burada hafızasını canlandıracak bir şeylerin olmaması.” dedim. “Ben de bana yabancı gelen bir yerde uyan-sam tedirgin olurum.”

“Bu doğru olabilir Bayan Farrell, tabii ki öyle hissetmeye hakkı var, bunu inkâr edemem. Ancak bu duygu patlaması or-tama uyum sağlayamamayı da geçti. “Üzgünüm ama buna pa-ranoya teşhisi koymalıyım. Bu da buranın babanız için uygun bir merkez olup olmadığını sorguluyor bana. Belki de babanız onun ihtiyaçlarını karşılayabilecek ona uygun başka bir yere yerleştirilmeli.”

“Paranoya mı?” dedi Daniel.

“Evet. Birisine bağırarak, kızının peşinde birilerinin oldu-ğunu söylüyordu ve burada kalmayı reddediyordu. Durumu idare edilemez bir hal almıştı. Bir anda vahşileşmeye başladı. İsrarla buradan çıkıp, sizi bulup size *yardım* etmek istediğini söyledi.” Kadın gözlerini bana dikti. Ben de gözlerimi ondan kaçırıp babamın kızı için, benim için bağırışlarını gözümde canlandırdım. Omurgam karıncalandı, paranoya mıydı değil miydi?

“Doktorun onu sakinleştirebilmesi için iki kişi onu ancak sa-bitleyebildiler. Ancak söylediği tek şey, ‘Kızım güvende değil,’ idi.”

Daniel’ın bana bakışlarını hissettim. İçimdeki ürperti omur-gamdan yukarı yükseliyor, odanın içini kaplıyor, midemi ve ci-ğerlerimi kazıyordu.

“Bu olay geçmişte kalan bir olay olsaydı, onu anlardım.” diye devam etti. “O zaman bu yaşadığı nöbetin o durumla ala-kalı bir durum olduğunu düşünürdük. Peki, öyle miydi? Bir zamanlar tehlikede miydiniz, Bayan Farrell?”

Kayıp Kızlar

Başımı olumsuz anlamında salladım. “Babama neler olduğunu bilmiyorum.” Sanki babamın o halini bizzat görmüşüm gibi sözleri beynimde yankılanıyordu üst üste.

Toplantımızın önemini belirterek, “Evet, dediğim gibi paranoid sanrıları babanızın doğru yerde olup olmamasını sorguluyor bana.” dedi.

“Benim hatam.” dedi Daniel.

“Pardon?” dedi Karen. İkimiz de Daniel’a bakakaldık, yanakları sanki fazla güneş altında çalışmış gibi alev alev yanıyordu.

“Komşumuz kayboldu. Annaleise Carter, belki haberlerde duymuşsunuzdur. Ona da bunu anlattım. Ancak bunun bir hata olduğunu çok geç anladım. Öylece ağzımdan dökülmüştü kelimeler. Kız kardeşimin şu an oturduğu evimizin arkasındaki ormanlık alanda kayboldu. Babamın bunu haberlerden değil de benden duymasını istemiştim. Bunu ona hiç söylememeliydim. Çok üzgünüm. Ancak bu bir paranoya değil, daha çok bir kafa karışıklığı. Bu bir hata.”

Karen, boynunu yana eğip kardeşimin sözlerini kendince değerlendiriyordu. Sonunda başıyla onayladı. “O zaman bu anlaşılabilir. Sinir bozucu bir durum. Fakat yine de onu gözetim altında tutacağız. Bu bir alışkanlık haline gelirse...”

“Üzgünüm...” dedi Daniel. “Ben onunla konuşurum.”

“Bırak ben konuşayım.” dedim. “Bahsedilen kişi benim sonuçta.” Ayakta durup duruşumla kendime güvenimi sergilediğim için mutluydum.

Karen ayağa kalktı. “Bence bu iyi bir fikir.”

“Ancak babamı çözmüş olacaksınız.” dedim.

DANIEL BABAMIN ODASINA üç kişilik öğle yemeği getirmek üzere kafeteryaya gitti. Ben de köşedeki sandalyede bacak bacak üstüne atmış otomatlardan aldığım bir şişe soda içiyordum ki o sırada nihayet babam uyandı. Oda kapısının kenarında Karen'in ricası üzerine bir hastane hademesi bekliyordu.

"Selam, baba..." dedim çekinerek.

Etrafıyla ilgilenmeden bileklerini ovaladı, bileklerinde bağcıklardan kırmızı izler oluşmuştu. İlk olarak kendine ait olmayan odayı ve tanımadığı hademeyi görmeden beni görsün diye hemen yatağa doğru eğildim.

"Sen iyisin." dedim. "Ben de iyiyim."

Birden güç alıp doğruldu ve bana göz kırptı. "Nic?" dedi bana odaklanmaya çalıp gözlerini kısıp etrafı süzerek.

"Baba, Grand Pines'dasın ve çok iyisin, ben de buradayım ve gayet iyiyim."

Elini bana doğru uzatıp yanaklarıma dayadı. "Nic, Tanrı'ma şükürler olsun. Nic, güvende değilsin."

"Hişşt, baba!" dedim kapıda duran adama bakarak. "Ben iyiyim." Tam o sırada Daniel üç adet üst üste dizilmiş paket yemeklerimizle içeri girdi. "Bak Daniel da burada, gördün mü? İkimiz de iyiyiz."

Babam bir çocuğun kâbus gördükten sonraki hali gibi yatağına oturdu, hem rahatlamış hem korkmuş görünüyordu. Önce Daniel'a baktı, sonra bana, sonra da kapıdaki adama baktı. "Nic'e sen göz kulak olacaksın, tamam mı?" dedi Daniel'a.

Daniel paketleri açtı, içine bakıp herkese dağıttı. "Evet, baba..." dedi. Boğazım düğümlenmişti. "Sen de kendini bu kadar yiyip bitirme, tamam mı?"

Kayıp Kızlar

Babam bileklerini tekrar ovaladı, sanki orada olması gereken ancak unuttuğu bir şeyler varmış gibi.

“Baba, bu önemli.” dedi Daniel.

Babama doğru eğilip dizlerinin üzerine peçete serdim. “Baba, her şey yolunda.”

Daniel’a baktı. “Bana söz ver.” dedi. “Ona göz kulak olacağına söz ver bana.”

Daniel’ın ağzı doluydu ve hiçbir şey iştahını bölemezdi. Gözlerini babamdan ayırmadan, “Göz kulak olacağımı biliyorsun baba.” dedi bir yandan yemeye devam ederek.

Derken birden içeri doktorla birlikte Karen Addelson girdi. “Burada her şey yolunda mı? Patrick? Kendini daha iyi hissediyor musun?”

“Ne? Ah, evet. Evet.” Sanki rol yapıyormuş gibi sandviçini eline aldı. “Bu benim kızım. Tanıştınız mı? Nic, patroniçeyle tanış. Patroniçe, kızım ile tanışın.”

“Tanıştığımıza memnun oldum.” dedim Karen’la aynı anda. “Şimdi, Patrick...” diye devam etti Karen, “Biraz daha uyuyarak rahatlayalım mı? Öğle yemeğini yedikten sonra doktor sana bir şey verecek. Bunu yarın konuşuruz, tamam mı?”

Babamı cesaretlendirmek için Daniel’la birlikte başımızla onayladık. Babam da önce ikimize bakarak kadın odadan ayrılana kadar başıyla onayladı. Sonra da birden bileğimi kapıp, “Söz ver bana, Nic.” dedi.

“Söz...” dedim. Ne sorduğunu ya da neye söz verdiğimi bilmiyordum. Ancak hepimiz için böyle daha iyi olacağını hissediyordum.

KAREN BİZİMLE danışma masasının orada buluştu. “Yarın onu bir değerlendireceğiz. Onunla ilgili almamız gereken en iyi kararları alacağız. Sizinle önümüzdeki haftaya tekrar bir toplantı ayarlayalım.” Sonra da bana kartını uzatıp, “Haberleşiriz.” dedi.

Daniel ve ben tek kelime etmedik. Zar zor adım atarak, danışmadaki kadınla vedalaşıp bize kapıyı tutan adama teşekkür ederek arabamıza döndük. Hamam gibi olmuş arabamızda, klima içeriği soğutana kadar camları açık bir şekilde yola çıktık.

“Bu saçmalıklar da neyin nesiydi şimdi?” diye sordum.

İki eliyle direksiyona sarılıp, “Lanet olsun, bir anlamış olsam...” dedi. Akşamüstü güneşi asfaltta serap etkisi oluşturunuyordu.

“Ona gerçekten de Annaleise’den bahsettin mi? Ya da Karen’a ilk olarak öyle söylemek mi geldi aklına?”

“Evet.” dedi. “Gerçekten bahsettim.”

“Bu hiç akıllıca olmamış.”

“Evet, gerçekten olmadı.” Derin bir iç çekti, o hiçbir zaman okunamayan yüz ifadesi şimdi daha da anlaşılabilir olmuştu.

“Bunu yapmakla hata ettin.” dedim.

Vücudundaki kan akışı bir noktadan bir diğer noktaya akıyormuş gibi boynu birden pembeleşmeye başladı, parmak eklemleri bembeyaz kesilmişti. “Bunun ben de farkındayım, Nic. Tamamen farkındayım. Yarın gelip ona tekrar bakacağım.”

“Tamam.” dedim. “Kaçta?”

Önce bana baktı, sonra yola döndü. “Sen kafana takma. Evin işlerini halletmeye bak biraz. Ben ona gerekli evrakları götürürüm.”

“Ev hazır değil ki henüz.”

Dişlerini sıktı. “İşte bu yüzden evde kalmalısın.”

Daniel için bir anda fazla duygu patlaması olmuştu. Biz hep bu şekilde iletişim kurardık. Birbirimize söylemediğimiz sözlerle. Annemizin ölümünden sonra böyle bir huy edinmiştik. O da asıl anlatmak istediğimiz şeyden başka herhangi bir şeyle ilgili kelimeler arasındaki boşluklarda savaşıyordu.

Arabanın yolcu koltuğu tarafındaki kapısını açıp yanlışlıkla Tyler’ın kamyonetinin kapısını çizdirdiğim, Tyler’la gerçek anlamda ilk karşılaştığımız o gün Daniel da yanımdaydı. Daniel sürücü koltuğundan aşağıya inip kapıyı sert bir şekilde kapatarak, “Hiç dikkat etmiyorsun!” diye bağırıyordu bana.

“Sen de çok yakın park etmişsin!” diye ben de ona bağırıyordum. Tyler da bir yandan bize bakıyordu.

Dile getirmemiz gereken şeylerin listesiyle ilgili hiç konuşmazdık. Babamızın giderek bizden uzaklaştığı, Daniel’in okulu yarıda bırakması gerçeği, annemin ölümünden sonra bize ne olacağı... Yok, biz ancak başka araçlara ne kadar yakın park ettiğimiz konusunda, çizik bir metal parçası hakkında ya da benim geç kalmam, onun erken gelmesi hakkında tartışırdık.

Biz de böyle anlaşıyorduk. İşte Daniel’la benim hikâyem de buydu.

“Zaten bütün gün işten izin aldım, sana biraz yardım edeyim ki biraz ilerle.”

Altında yatan mana, benim henüz kendi başıma bir şey yapmamış olmam.

İLK ÖNCE BEN FARK ETTİM. Eşyalar bıraktığım gibi değillerdi. Daniel, hızla yanımdan geçerken ben hareketsiz bir şekilde girişte duruyordum. “İçeri girmiş.” dedim.

Daniel birden dönerek, “Ne? Kim?” dedi.

Kapıyı sertçe kapatıp sırtımı kapıya yasladım, çok hızlı nefes alıp veriyordum. “O polis. Lanet olsun eve girmiş.” Üstü kaostan, benim yaşadığım kaostan, darmadağın olan yemek masasının üzerini gösterdim. Eşyalarımı kolilere yerleştirmiştım; ürün ürün değil de hayatımın dönemlerine göre sıralamıştım: Çocukluk yıllarımdan kalan eşyalarım, daha önce hiç görmediğim yeni eşyalar ve on sekiz yaşından Corinne’in kaybolduğu zamana kadar olan dönemden kalan eşyalarım. Hangi döneme ait olduklarından emin olmadıklarımı ise masanın üzerine yığmıştım.

Ancak masadaki eşyalarım onları grupladığım şekliyle değillerdi. Eşyalarım karıştırılmış ve yerlerinden oynatılmışlardı. Mutfak çekmecesinin içinde bulduğum ev renovasyon kitabının sayfaları karıştırılmış, işaret koyup kapadığım sayfa şimdi açık bir şekilde masaya bırakılmıştı. Tarihleri silinmiş faturalar, hepsi yanlış kâğıt yığınlarının üzerine bırakılmıştı.

“Nasıl anlayabildin ki? Burası zaten darmadağın.”

“Gelmiş, Daniel. Eşyalar yerlerinden oynatılmış. Yemin ederim.”

Gözlerimizi birbirimize dikip öylece bakakaldık. Sonunda Daniel, “Evi kontrol et.” dedi.

Başımla onaylayıp odama kadar olan merdivenleri ikili ikili çıktım. Eğer polis, Tyler’la ilgili ipuçlarının peşindeydiyse, buraya bakmış olması gerekmez miydi? Ancak odam bıraktığım gibiydi. Polis geldiğinde alelacele onunla konuşmak için aşağıya inerken açık bıraktığım üst çekmecem bile açıktı. Babamın

odasında zaten fazla eşya yoktu, dolabında da fazla eşya yoktu. Dışarıda duran terlikler, boş metal askılıklar ve birkaç iş kıyafeti.

Ancak Daniel'in odası... Şu babamın eski eşyalarını koyduğum o oda... Karıştırılmıştı. Koliler yerlerinden oynatılmış sonra da üst üste yığılmıştı, kâğıtlar hiçbir saklanma gereksinimi duyulmadan etrafa saçılmıştı.

Daniel'in ayak seslerini merdiven ve koridor boyunca duydum, derken birden nefesi omzumdaydı. "Ne var?" dedi.

"Bak, birisi buraya girmiş." dedi.

Daniel içerideki eşya yığınına bir göz attı. Onun eski odasıydı burası. Babamızın eşyalarıydı. "O zaman Tyler'ı arayan birileri değil bunlar." dedi.

"Aynen." dedim.

Daniel, nazikçe kapı koluna tutundu. Panayırdan beri duvarları yumruklamamıştı ya da arabasını tekmelememişti. Belki de onu yaparken kimse görmesin diye, örnek almasınlar diye. Ancak şu anda kabuğunu kırmamak için kendini zor tutuyordu. Yavaşça arkasını dönüp merdivenlerden aşağıya indi.

Ben de ona eşlik ettim, Daniel pencereleri kontrol edip sağlam mı değil mi diye kilitleri ittiriyordu.

"Sen pencereleri kilitlemiş miydin?" diye sordu bana dönerek. "Çünkü hiçbir zorlama izi yok, Nic."

"Evet, kilitlemiştim." dedim yavaşça. "Ama arka kapının kiliti kırıldı."

Gözleri bir anda yuvalarından fırlayacak gibi oldu. Kapıyı görmek için mutfağın içinden hızla geçerken kendi kendine alçak sesle bir şeyler mırıldanıyordu. Kapı kolunu birden çekti ve tam tahmin ettiğim gibi birden açılıverdi.

Ellerimi kalçalarımaya götürüp, “Demiştım sana.” dedim.

Hâlâ kapı kolunu tutuyordu, belki farklı bir sonuç çıkar diye döndürüyor da döndürüyordu. “Daha önce de kırıkty yani, öyle mi? Sen buraya gelmeden önce?”

“Evet.”

“Emin misin?”

“Emin miyim? Evet, tabii ki eminim, Daniel. Tanrım!”

Daniel’in yüzü öfkesinden o kadar kıpkırmızı kesilmişti ki sonunda yüzünde öfke patlamasından beyaz beyaz lekeler oluşmuştu. “Lanet olsun, neden bir şey söylemedin? Neden tamir ettirmedin? Lanet olsun, hatta burada ne işin var ki senin?”

“Bu neyi değiştirecekti ki? Hadi ama Daniel, daha sağlam bir kilit içeri girmeye kararlı birini durdurabilecek miydi?” *Mantıklı ol. Sakin ol.* Bunlar Everett’in kelimeleriydi, ancak benim ailemde işe yaramazdı. Biz de işler öyle değildi.

“Hayır, Nic ama en azından bir kanıt olurdu. Kırık bir cam, camın üzerinde parmak izleri...”

“Ah, saçmalama. Kimse, içinde yaşamadığımız ve içinden bir şey çalınmayan eve zorla girildiği için bir kuvvet harcamaz. Suçu çocuklara atarlar. Kimse umursamaz.”

“Ah, *birisi* umursar.” dedi.

Yutkunup derin bir nefes aldım. Uygun bir açıklama yapmak için odaklanmaya çalıştım. “Belki de Tyler’dı.” dedim. “Onda hâlâ yıllar öncesinden kalan bir anahtar var.”

Daniel, boğazından derin bir ses çıkardı, ancak bunu benim için mi yoksa Tyler için mi yaptı bilemiyordum.

“Belki klimayı tamir edecekti. Belki de...”

Daniel ellerini havaya kaldırıp bana bir adım daha yaklaştı. “Ne? Sonra da bir sürü çöp kâğıdından rahatsız oldu ve günün kalanını benim eski odamda babamın eşyalarını kurcalayarak mı geçirdi?”

“Pislik.” diye mırıldandım. Klimayı kontrol etmek için girişteki düğmesini açtım, çünkü Tanrım, bunun gerçek olmasını ne kadar da istiyordum. Diğer tüm olasılıklar midemi bulandırıyor. Sanki birisi o polis karakolundaki kutuyu öyle bir dürtüklemişti ki içinden sızan isimler bir hortumun içinde dairler çizerek, bir kısır döngü içinde çaresizce ilerliyorlardı.

Tyler güvenli olabileceğini düşündüğümüz tek isimdi. *Lütfen Tyler olmuş olsun.*

Klimanın ayarını düşürüp duvarları dinledim. Hiçbir ses yoktu. Yakalayabileceğim tek bir ses yoktu, ne bir vızıltı, ne de tıngırdayan havalandırma boşlukları.

Daniel’in parmak eklemleri bembeyazdı. Hemen yanımda duruyordu, ses tonu ürkütücü bir şekilde alçaktı. “Tyler çalışan biri. Dışarıda olduğumuzda içeriye gizlice ya da anahtarla girmesine gerek yok. Eminim içeri kolayca girebilir. Bahse girerim haber vermesine bile gerek yok.”

Alanımı ferahlatmak için onu hafifçe göğsünden ittirdim. Sadece bir kaç santim kadar. Demek bir daha Tyler hakkında kavga edecektik. En azından başlıklarını ikimizin de bildiği bir tartışma olacaktı bu.

“Önce arar o.” dedi Daniel. “Seni aradı mı hiç?” Ona cevap vermeyince, “Aradı mı seni?” dedi.

“Hayır, biz şu sıralar pek konuşmuyoruz.”

Daniel bir kahkaha patlattı. “Lanet olası i-na-nıl-maz bir şey bu. Bunu gerçekten başardın, Nic. Gerçekten etkilenebilecek

son kişiye de kızdırmayı başardın ya. Sonunda fazla ileri gittin. Tebrikler.”

“Sen pisliğin tekisin.”

“Ve sen de bazen kahrolası bir ahmak oluyorsun, insanı çileden çıkarıyorsun.”

O bana bakıyordu ben ona, başım yana eğikti, yanakları parlak kırmızıydı, boynu leke dökmüştü, yumruklarını sıkıyordu, damarlarımda karanlık ve tatsız bir şeyler dolaşıyordu. “Bana şimdi mi vuracaksın?” diye sordum.

Öfkeyle derin derin nefes alıp veriyordu, üzerinde durduğumuz o narın zemin titriyordu.

Sadece bir soru, aramızda ne kadar mesafeler oluşturunca, ancak bir o kadar da bizi *tam da buraya* çekiyordu. Parmak eklemlerinin yanaklarımla buluştuğu o an her şeyin bitişinin başlangıcıydı.

Daniel, geniş manevralar atarak etrafımda dolanıyordu. Ön kapıyı aralık bıraktı.

—

DUVARA YASLANDIM, YERE ÇÖKÜP telefonumu göğsüme dayadım.

Bu ev benimle dalga geçiyordu. Kendimi unutturuyordu bana. Everett'i aradım, ancak telesekreter devreye girdi. Ofisini arayıp zamanla yakın arkadaşlarımdan biri olan sekreteri, Olivia'yla görüşürken sesimi kararlı ve sabit tutmaya çalıştım. Everett'dan dolayı arkadaştık, ama sonuçta arkadaşımды.

“Şahitleri hazırlıyor.” dedi Olivia. “Seninle sohbet etmeyi çok isterdim ama burası bu hafta kontrolden çıkmış durum-

da. Sesleri duyabiliyor musun?” Gerçekten de duyabiliyordum, arka fondan çalan telefon sesleri ve insan sesleri. “Tanrı aşkına, bir gün kızlar gecesi yapalım, o kadar ihtiyacım var ki. Ne zaman geri dönüyorsun? Siktir. Gitmem gerekiyor. Ona aradığını söyleyeceğim.” dedi.

Telefonuna baktım, kendimi biraz olsun toparlamak için kimi arayabileceğimi düşündüm. Gerçek şuydu ki, yakın arkadaşlıklar kurmada çok iyi değildim. Günlük arkadaşlıklar kurmada ya da iş çıkışı arkadaşlar bulup grup yemeklerine lazanya götürmekte üstüme yoktu. Everett’in arkadaşlarıyla çok rahat arkadaşlık kurabiliyordum. Ancak telefon numarası alışverişlerinde ve sadece sohbet etmek için aramalarda başarısızdım.

İnsanları hep ardımda bırakıyordum. Tebrik kartpostalı göndermeleri ancak aynı apartmandayken oluyordu sonra oradan taşınıyordum ve gittiğim yerin adresini bildirmiyordum. Gelen e-postalara cevap vermiyordum, telefonlara dönüş yapmıyordum. Bu bir huydu, böylesi daha kolaydı. Ben bir grupta, gidişinin şerefine veda partisi düzenlenen ancak bir daha haber alınmayan arkadaşım. Daha kariyer basamaklarımda başındaydım, geri ödemem gereken borçlarım ve inşa etmekte olduğum bir hayatım vardı.

Peki bu kadar yerimden oynamadan sonra kimim vardı? Bir yıldır Everett benimleydi. Sonra, üniversiteden oda arkadaşım Arden, ancak o da artık bir doktordu ve çok yoğun çalışıyordu. Verdiği her kararı ölüm kalım mücadelesiyle verdiği için benim söylediklerim ona sıradan geliyordu. Tez danışmanım, Marcus vardı. İstedikim zaman onu arayabilir, sorunlarımı ona normal bir şekilde açıklayabilirdim. Tabii, yüzeysel bir seviyede. Asla şu şekilde değil: *En yakın arkadaşım ben sekiz yaşındayken kayboldu*

ve aynı şeyler tekrar oluyor, babamı kaybediyorum, evime birileri girmiş. Girenler belki polislerdi belki de onlar değildi.

Bahsettiğim arkadaşlarım, yanlarına bir haberle gidilecek türden arkadaşlardı. *Bir çocukla tanıştım. Nişanlandım. Yeni bir işe girdim.* Yani en mutlu ve en kötü anlarda bir şeyler paylaşabileceğim insanlardı. Ya derin şeyler, yüreğimizin en karanlık boşluklarında yaşayan şeyler için aranabilecek arkadaşlar? O insanlar benim için Cooley Ridge'den ayrıldığımdan beri artık yoktu.

—

EVERETT, TELEFONUMA GECE, Daniel'in hoşnutsuzluğunun üzerine hissettiğim suçluluk duygusuyla evi temizlediğim sırada geri döndü. Arka fondaki gürültüyü duyabiliyordum, o uzaklaştıkça sesler de şiddetini kaybediyordu. "Hey, pardon. Ben saati daha erken sanıyordum. Uyumuyordun değil mi?"

"Yok canım." dedim. "Neler oluyor orada?"

"Sıkıcı resmi işlemler işte. Sıkıcı ama dur durak bilmeyen." Sonra da bir iç çekti. "Seni özledim. Başvuru işlemleri nasıl gidiyor?"

"Evrakları teslim ettik, şimdi sadece bir mahkeme tarihi bekliyoruz. Evdeki işleri tamamlamaya çalışıyoruz. Senin davan nasıl gidiyor?"

"Ah, bilirsin işte. Burada olmadığına şükret. Şu saatte hâlâ ofisteyim. Sen olsan öfkeden deliye dönerdin."

Saate baktım, saat neredeyse akşamın onuydu. "Ben de sana yemek getirirdim." dedim.

"Tanrım, çok özledim seni." Sonra araya bir ses karıştı, bir kadın sesi. Mara Cross. "Bir dakika..." dedi eliyle telefonu kapa-

tarak. “Hmm, evet Pad Thai. Teşekkürler.” dedikten sonra tekrar bana dönüp, “Pardon, yemek sipariş ediyoruz da...” dedi.

“Mara orada mı?” diye sordum.

“Herkes burada.” dedi hemen. Everett’a göre eski sevgilisiyle oldukça sağlıklı bir ilişkileri olmuştu. Ancak beni ne zaman görse yüzünde zoraki bir gülümseme belirirdi, ayrıca Everett’ın yanından geçerken tepeden tırnağa kaskatı kesilirdi. Esasında hiç de arkadaş değillerdi, her ne kadar Everett buna inanmak istemişse de Olivia, Mara’ya hiç dayanamıyordu, özellikle de bize karşı aşağılayıcı konuşmalarına. Muhtemelen biz de böylece Olivia’yla arkadaş oluvermiştik.

Everett’a uzun zaman önce Mara’yla neden ayrıldıklarını sormuştum, çünkü Mara hep gülümseyen, çekici, akıllı ve her zaman *elinin altında* olan biriydi. “Uyuşamadık.” demişti. Buna başta hiçbir anlam verememiştim, çünkü oldukça uyumlu görünüyorlardı. Hatta birbirlerini tamamlıyorlardı. Güçlü fikirleri olan, Everett’dan bile geç saatlere kadar çalışan biriydi, birçok konuda aynı dili konuşabiliyorlardı. Haksız muamelelerden önergelere ve temyiz mahkemelerine kadar. Anladığım ancak benim için gerçekte hiçbir anlam ifade etmeyen kelimelerdi.

Ben onların başka bir şekilde uyuşmadıklarını hayal etmek istiyordum: Yatakta. Onu her gördüğümde, onu her Everett’a, sanki onu çok iyi tanıyormuşçasına bakarken yakaladığımda şu *uyuşamama* kelimesine takılıp gözümde beceriksizce ve tatmin edici olmayan bir şeyler canlandırıyordum. Adı bu görüntüyle resmen eşleşmişti, bu yüzden de davaları kazandığında oldukça şaşkına dönüyordum. *Bu mu? Bu çok beceriksiz. Savunmaları o kadar yetersiz ki.*

Tabii, benim onun sahip olduğu şeylere sahip olmadığımı düşünmekten daha kolay oluyordu bu. Güçlü, fikir sahibi ve bir odanın içinde itaatkâr olabiliyordu. Zaten böyle olsaydım Everett'la uyuşmazdık ya da mantık öyle diyordu. Bende ne buluyordu? Hamur gibi istediği şekli verip, dünyaya istediği gibi sunup yerleştirebileceği biri gibi mi görüyordu beni? O rengârenk mobilyalarımda ve Trevor'un dairesindeki uzun sohbette ne bulmuştu acaba? Bomboş bir sayfa mı? *Yokluktan gelmeli insan*, demiştim ona. Belki de bunu çok ciddiye almıştı. Çoktan bir halt olduğumu bilmiyordu.

Everett hakkında aynı onun benim hakkımda bildikleri gibi ben de bazı şeyler biliyordum. Tabii bunlar kendi paylaşımlarından edindiğim bilgilerdi. Ya da kimi zaman ailesinin, *Haha, ne günlerdi*, tarzındaki paylaşımlarından. Onun iskeletleri neredeydi?

Arkadaşları çoktu, çoğunluğu da erkekti, değişik derecelerde olgunlaşmamış kişilerdi bunlar; iğrenç bir durumdu ama zararsızdı. Rahatsız edici değildi ama tanımlanamıyordu. Everett'ın *fıçı oyununu* oynadığıyla ve bir keresinde bir japonbalığı yuttuğuyla ilgili hikâyeler anlatırlardı. Bu çok tiksindiriciydi ancak yakın bir arkadaşı kaybetmek ve aile boyu şüpheli olarak görülmek kadar iğrenç olamazdı. Corinne kaybolmasaydı eğer, hepimiz kasabada tekrar bir araya geldiğimizde birer kadeh bir şeyler içmek için buluşur, erkek arkadaşlarımıza ya da eşlerimize bu tür hikâyeler anlatırdık. *Ve sonra Bailey, Josh Howell'in spor ayakkabılarının üzerine kustu.*

Gerçek bir geçmişle o tip hikâyeler arasında bir farklılık, bir uçurum vardı.

Everett'ın da derinlerde bir yerlerde böyle şeyleri var mıydı?

Onu tanımlayan, onun içini açıp çırılçıplak meydana bırakan hikâyeler neredeydi?

Bu evlenmek üzere olduğum adam kimdi?

“Bana kendinle ilgili bir şeyler söylesene...” dedim. “Hiç kimsenin bilmediği bir şey.”

Geriye doğru yaslanırken sandalyesinin gıcırdadığını duydum, onu ayakkabılarını çıkarıp ayaklarını o sert masanın üstüne dayamış, kollarını da başının üstüne alırken hayal ettim, gömleğinin düğmeleri gerilip altından o bembeyaz atletinin görüldüğünü.

“Bu bir oyun mu?” dedi. Sesinden esnediğini anlıyordum.

“Olabilir.” dedim. “Ya da oyun olmak zorunda da değil.”

“Tamam. Hadi bakalım. Tamam, gülme ama... Bir keresinde ortaokuldayken internetten porno satın almak için babamın kredi kartını kullanmıştım. Hesap özetlerinde satın alınanların listesinin olabileceği hiç aklıma gelmemişti o zaman.”

“Bu iğrenç!” dedim kahkaha atarak. “Ama bu sayılmaz, çünkü baban bunu biliyor.”

“Uff, hiç hatırlatma bana. Bunu düşündüğümde hâlâ babamın gözlerinin içine bakamıyorum.”

“Çok tatlısın ama benim demek istediğim bu değil. Benim istediğim başka bir şey, hiç kimsenin bilmediği bir şey.”

Sandalyesi birkaç kez daha gıcırdadı, bir an için hiç cevap vermeyecek sandım. Sonra birden konuşmaya başlayıp, “Bir keresinde birinin ölümüne şahit olmuştum.” dedi. Odanın havası hemen değişti. Sesi birden düştü, dudaklarını telefona iyice dayadığını hissettim. “Lisedeydim. Otobanda bir kaza olmuştu

ve o gece dışarıda olmamam gerekiyordu. Olay yerini çoktan yardım etmek üzere bir kalabalık sarmıştı. Ambulans da yoldaydı. Gözümü oradan alamamıştım.”

İşte, nihayet Everett geldi, diye düşündüm. *Bunu hissedebiliyor muydu?* “Sonra?” dedim.

Derin bir nefes alma sesinden sonra ayak sesleri, kapının kapanması ve tekrar o sandalye gıcirtısı. Araya girip onu bölmeye cesaret edemedim. “Bu işi yapacak cesaretim var mı bilmiyorum.” dedi. “Gerçeklerle ve yasalarla uğraşmayı seviyorum ve herkesin en iyi şekilde temsil edilmesi ve adilce yargılanması gerektiğini düşünüyorum. İşimi iyi yapıyorum, yanlış anlama. Ancak bazı anlar oluyor ki savunduğun kişinin gerçekten suçlu olduğunu anlıyorsun ve bir daha geri adım atamayacağını biliyorsun. İşte o zaman adalet şu çift taraflı keskin bir kılıca dönüşüyor. Babamın dediği gibi, sanki adaleti ‘boyun eğmez dürtülerimle’ destekliyorum. Ancak gerçek adalet hangisi, Nicolette? Hangisi?”

“Şu Parlito davası mı?”

“Herhangi biri olabilir.” dedi iç çekerek. “Bunu bilmediğim zaman inan daha iyi bir avukat oluyorum.”

“Başka bir iş de yapabilirsin.” dedim.

“O kadar kolay değil o işler.” dedi.

“Hayır, kolay.” dedim. “Ne iş yaptığın umurumda değil. Bunu biliyorsun, değil mi? Avukat olup olmadığın beni hiç mi hiç ilgilendirmiyor.”

Biraz duraksadı. “Tabii, öyle diyorsan öyledir ama herkesin öyle işini bırakacak lüksü yok. Otuz yaşındayım ve bir *ortaklığım* var. Bu, benim hayatım.”

Kayıp Kızlar

“Benim söylemeye çalıştığım hayatın olmak zorunda değil.”
Saç modelini değiştir, herkesi ardında bırak. Yeni bir yere taşın ve asla ardına bakma. Bunu yapabilirsin, yapabiliriz.

Kendiyle dalga geçiyormuşçasına sohbetle arasına mesafe koyarak kahkaha atmaya başladı. “Baksana, Nicolette, sen hep rehber öğretmen mi olmak istiyordun?”

“Asla. Ben aslında bir country şarkıcısı olmak isterdim hep.”

“Bir dakika...” dedi. “Sen şarkı söyleyebiliyor musun? Bunu çoktan bilmeliydim.”

“En ufak bir ses bile çıkartmam.”

Kahkahası bir kadife gibi hafifti.

Gerçek şuydu ki bir rehberlik açısından berbat bir rehber öğretmendim. İnsanlara hep yanlış şeyler söyler, onlara doğru tavsiyelerde bulunamazdım. Ancak dinlemede çok iyiydim, bu yüzden de fazla konuşmamayı öğrenmiştim. Öğrencileri doğru kaynaklara, kaynakları da öğrencilere yönlendirebiliyordum. Benden sakladıkları ne varsa görüp bana göstermelerini sağlıyordum. Toplu halde ergen cesaretlerini ofisime döküyorlardı. Kâğıt üzerinde mükemmel bir rehber öğretmendim.

Belki de öğrenciler bendeki kafa denklliğini hissetmişlerdi, aynı benim Hannah Pardor’da hissettiğim gibi... Bir zamanlar bizim yaşımızda olduğundan bizden daha çok şey bildiğinin hissiyatı.

Belki de çok daha karanlık şeyler gördüğümü bildiklerinden onları daha iyi anlayacağımı biliyorlardı.

Ya da belki de benim harika bir sırdaş olduğumu hissetmişlerdi.

Öyleydim de.

EVERETT'İN YEMEĞİ GELİNCE telefonu kapadım. Şu kocaman dünyada ne kadar da ulaşılmaz bir yerdeydi, diye düşündüm. Tyler'la tam zıt bir durum vardı. Onunla barda bir şeyler içtikten sonra ya da kötü bir buluşmadan sonra ya da özellikle nispeten daha iyi buluşmalardan sonra gelen dürtülerimle onu aramamak için telefonumdan numarasını silerdim.

Ancak Everett'la telefonu kapatır kapatmaz hissettiğim tek şey, aramızdaki mesafenin yetersiz kaldığı ve bütün umutlarımın içinden böyle güzel bir şeyin başıma gelmesinin hayaliydi.

Kesik kesik uyudum. Sonunda pes ettim. Aklımda dönüp dolaşan o kadar çok düşünce, o kadar çok isim vardı ki... Kim, hangi sebeple bu eve girerek, babamın eşyalarını kurcalayıp Daniel'in eski odasını karıştırabilir diye düşündüm. Liste on yıllık bir zaman dilimine dağılıyordu. O zamanki ve şimdiki olayları çözebildiğimden emin değildim. Belki de babam, zaman gerçek değil, derken haklıydı. İlerlemek için icat ettiğimiz bir şeydi sadece. Bazı şeyleri anlamlandırmak için takılan bir etiketti sadece.

CORINNE ÖN KAPIDAKİ asılı fenerlerin sallanıp dans ettiğini gösterirken, "Eğer canavar olsaydım..." demişti. "Bir insanmışım gibi davranırdım."

Bailey kahkahayla buna tepki vermiş, Daniel da gülümsemişti. Sonra da Corinne, Daniel'in yanına gidip onu çenesinden tutmuştu. Yüzünü yan tarafa çevirmiş, kısık gözlerle

Daniel'ın gözlerinin içine bakarak, "Yok, tam bir insan olurdum." demişti.

Sonra da Bailey'ye dönüp parmaklarını uzun siyah saçlarında gezdirmişti. Daniel yakınında olduğunda hep bir gösteriş halinde olurdu. İkisinin de burunları birbirine değdi, ancak Bailey hiç geri çekilmedi. Corinne'in, işleri kendi istediği gibi yapmasına izin vermeyi öğrenmiştik. *Arabada ona takıl ve hayatını yaşa. Ortada bir tek Corinne'in bildiği bir plan var, bize de o planın parçası olmak düşer.*

"Hmm..." dedi. "Yok, yok, burada değil ama daha önce buraya gelmiş. Hatta arada bir geliyor. Sana ne yaptırıyor Bailey, söylesene? Diğer insanların erkek arkadaşlarını mı öptürtüyor sana?" O sendin Corinne, diye düşündüm ama söylemedim. Bailey de müdahale etmedi. "Ve bundan hoşlanmanı mı sağlıyor?" Elini Bailey'yin tişörtünün içinden beline götürerek vücudunu ona yapıştırdı. Daniel'ın birden bakışları kararıp büyülenmiş gibi belirsizleşti. "Sana geceleri onu rüyada görmeni mi sağlıyor? Senin olmayan erkekleri?"

Sonra da geriye bir adım atıp tüm büyüyü bozdu. Bailey iki kere göz kırpınca Daniel da eve girdi.

Corinne sanki değişen hiçbir şey olmamış gibi gülümsedi. Beni çenemden tuttu ve gözlerini gözlerime dikti. Tepemizde sallanan fenerlerin ışığından gözbebeklerindeki yansımamı görebiliyordum. Gözünü kırptı. Yanağını yanağıma dayayıp yüzünü Bailey'den uzaklaştırdı ve kulağıma, "Al işte..." diye fısıldadı.

8. GÜN

Artık garajı boşalttığımıza göre Daniel'ın yıllar önce burayı neden bir eve dönüştürmek istediğini anlamıştım. Her iki yönde de birer pencere, içine ışık sızan, kule çatının altında orta alandaki kirişler ve bir banyo için harika bir yer olabilecek, şimdilerde depo olarak kullanılan bir köşe. Tam girişte bekleyip yarım kalmış duvarları inceledim. Hafızamda, on yıl önce haziran ayının başlarında sabahları Daniel'la babamın ve Tyler'la babasının burada birlikte çalıştıkları günlerde kayboldum.

Bir motorun durdurulma sesiyle garajdan dışarı çıktım.

Bahçenin ötesinden, "Nic?" diye bir ses geldi. Başta sesin kime ait olduğunu anlamadım. Sesi kontrollü bir şekilde bir yerlere yerleştirmeye çalışırken hafızamı zorluyordu.

Dönmemle birlikte güneşi arkasına almış yüzü gölge halinde, motosikletten inen bir adamla karşılaştım. Elimle gözlerimi güneşten koruyarak ona doğru yürüdüm. Sonunda gölge görüntüsü kaybolup yüzü göründü. Tişörtünün kol ağzının

bittiği yerde koyu renkli yazılar başlıyordu, kıvrımlı bir el yazısı, ta başparmağına kadar.

Yüzünü hâlâ net olarak görebilecek mesafeyi kapatamadan, “Jackson?” dedim.

Başıyla onayladı. “Evet, selam. Kusura bakma böyle habersiz geldim. Tyler’a bakınıyordum.”

“Burada değil.”

Yolun kenarında durup elini dağınık saçlarına götürdüğünde kolundaki yazıların kırıışmasını izledim. Dövmeleri silip, saçlarını kesip kıyafetlerini değiştirse klasik bir Amerikalı görünümüne sahip olurdu. Güçlü çene kemiği, belirgin elmacık kemikleri, geniş omuzları ve formda bir fiziği vardı. Corinne’e ait olmasının bir sebebi vardı. Bir modelinin içinde bir başka model vardı. Sigarasını yakarken sol eli titriyordu. Sigara dumanının arasından soruyordu sorusunu. “Emin misin?”

Gözlerimi devirdim. “Ortada kamyonetini görebiliyor musun?” Omzumdan arkama doğru baktım, ellerimi ağzıma götürüp seslendim. “Hey, Tyler, orada mısın?” Sonra tekrar Jackson’a döndüm, sigara dumanı daha yoğundu şimdi. “Eminim.” dedim.

“Bu bir şaka değil.” dedi. “Her yerde onu arıyorum. Tek arayan kişi de ben değilim. Cuma gününden beri onu görmedim.” Bugün günlerden pazartesiydi. Annaleise’in kaybolmasının üzerinden yedi gün geçmişti.

“Neden şaka yaptığımı düşünüyorsun ki?”

Jackson bisikletine doğru yaslanırken siyah çizmelerinin tabanları toprağın içine gömülüyordu. “Ben bir barda çalışıyorum, Nic. İnsanların sürekli dedikodu yaptığı bir barda. Üst katında Tyler’ın oturduğu bir barda.”

Kayıp Kızlar

“Onu hiç görmedim, Jackson. Yemin ederim, cumadan beri hiç görmedim.”

Jackson önce duraksadı, ayaklarını toprakla asfaltın birleştiği noktaya kaydırды. “Dairesinin içinden telefonunun sesi duyuluyor ve polisi aramak istemiyorum. Bu iyi bir fikir değil bence. Ama yine de merak ettim. Belki onun dairesinin anahtarı vardır sende diye. Sadece onu kontrol etmek için.”

Mideme birden ağırlar girdi... Tyler’ı üç gündür ne görmüş-tüm ne de haber almıştım. Birkaç gündür ortada olmaması-nı çeşitli nedenlere bağlamıştım ancak şu ana kadar hiçbirinin onun güvenliğini sarsacak şeyler olduğunu düşünmemiştim.

“Anahtarım yok.” dedim. Eskiden vardı ama sonra oradan taşındı. Arabamın anahtarlarını almak için eve doğru yürüdüm. “Dur hemen çantamı alayım.”

Jackson, başıyla onayladı. “Tamam.” dedi.

—

BİR PAZARTESİ SABAHİ saat dokuzdu ve bar kapalıydı, buna çok sevinmişim. Jackson çoktan etrafta dedikodular döndüğünü ima etmişti. “Kamyoneti ortada yok.” dedim barın arkasındaki çakıl taşlı park yerinde durup. Başımı kaldırıp dairesinin penceresine baktım, panjurlar kapalıydı.

“Biliyorum, zaten bütün hafta sonu boyunca yoktu. Ama telefonu...”

“Evet, haklısın.” dedim.

“Ev sahibini arayabilirim ama Tyler’ı resmi kayıtlara geçirmek istemiyorum. Şu aralar polislerin sürekli gidip geldiği bir dönemde değil en azından. Bir yanımda polislerden kaçtığını düşünüyorum, yani ben de aynı şeyi yapardım. Ama...”

“Telefon.” dedim. İçeriden telefonu çalıyordu ama Tyler’dan bir ses yoktu.

“Evet, telefon.”

Jackson barın ana kapısını açar açmaz barın o karanlık, kenara çekilmiş kilitli görüntüsü ve daracık merdiven boşluğu ile toz içindeki cam kapısı, klostrofobik bir ortam yaratıyordu insanda. Sonra da kapıyı arkamızdan kilitledi ve merdivenlere doğru ilerledi. “Önce sen.” dedi.

Adımlarımız etrafta yankılanıyordu, ortamda akşamdan sinmiş bir sigara kokusu vardı. Merdivenden çıkarken tırabzanlarda eli elime sürttü bir kere. Yukarı çıkmamızla birlikte yer döşemeleri gıcırdadı. Jackson arkamda duruyordu, telefonunu kurcalıyordu.

“Bırak ben arayayım.” dedim. Cep telefonumu çıkarıp kulağımı kapıya dayayıp Tyler’ın numarasını çevirdim.

“Duyuyor musun?” dedi Jackson kapıya dayanarak.

“Evet, duyuyorum.” Daha net duyabilmek için gözlerimi kapadım.

Musluktan yavaş ancak düzenli damlayan su sesleri, klimanın çalışma sesi duyuluyordu, ancak ortada ne bir ayak sesi, ne de yatak çarşaflarının hışırtısı, ne de bir yardım çağrısı vardı. “Onu duyamıyorum.” dedim.

“Ben de bunu diyorum işte.”

Birinin size kayıp haberini telefondan vermesi ya da ağaçlara asılı kayıp ilanlarını görmemiz ya haberlerde resmini görmemizle bizzat kişinin yokluğunu *hisseditip* kendinizin görerek bu durumu teyit etmeniz arasında bariz bir farklılık vardı. İnsanda derin bir terör hissine dönüşen rahatsız edici bir iğne batma-

sı gibiydi bu. Bir sürü korkunç olasılığın içini doldurduğu bir boşluk gibiydi bu.

Bir zamanlar aynı Corinne için, belki unuttuğum bir köşe ya da gözümünden kaçan bir delik vardır diye mağaralara geri dönüp üst üste baktığım yerlerdeki gibi şimdi burada Tyler'ın kapısını çalıyordum. Panik içinde sesim titreyerek, "Tyler, benim..." diye seslendim. "Tyler!" Jackson elimi kapıdan çekerken parmaklarım yumruğumun içinde birbirine kenetlenmiş gibiydi.

"Hadi gel!" dedi alt kattaki bara doğru inerek. Bomboş bardan geçtik, depo gibi bir yere girip içeriden bir el merdiveni aldık. Merdiveni zahmetsizce elinde taşıyıp dışarı çıkardı ve tam Tyler'ın penceresinin altına dayadı. "Sen benim şahidimsin ben de senin. İçeriye zorla girmedik. Sadece Tyler'a bakıyorduk, tamam mı?" Birbirimize başımızla onay verip anlaşmayı yaptık.

Jackson arkamızdaki caddeyi kontrol etti, şu anda bomboştu. Ellerimi basamaklara dayamamla Jackson beni omzumdan tuttu. "Ben çıkayım. Ben en azından tamirciye benziyorum. Sense merdivendeki güzel bir kız. İnsanlar beni sorgulamaz."

O odaya ben de girmek istediğimden bu durumdan nefret etmiştim ama haklıydı. Tyler'ın orada olmadığını ben de kendi gözlerimle görüp emin olmak istemişim. Çalan bir telefonun yanında yatan cansız bir beden görüntüsünü kafamdan silmeliydim. İyi olduğunu bilmeliydim. Telefonuna bakıp neden dairesini terk ettiğini öğrenip, dolabının içine bakarak nereye gittiğini öğrenmeliydim.

Jackson klima cihazına hafif bir manevra yaptırıp onunla birlikte güçlükle içeri girdi. Yukarıya bakıyordum, pencereden

yansıyan güneş ışınları gözlerimi kamaştırıyordu. Bu belirsizlikle çok hızlı nefes alıp veriyordum.

Jackson pencereden dışarı baktı. “Bomboş.” dedi. Klima ünitesini yerine takmak için oldukça uğraştıktan sonra aşağıya indi ve tek kelime etmeden merdivenle birlikte içeri girdi.

“Ne gördün? Nereye gitmiş? Anlayabildin mi?” diye sordum peşinden yürüyerek. Bana cevap vermesi için ona depoya kadar eşlik ettim.

“Yok, muhtemelen bu saçmalıklar devam ederken burada bulunmak istemedi. Tek anladığım bu. Belki kampa gitmiştir.”

Gereksiz Jackson Porter. Asıl ben girecektim içeri. O zaman uyku tulumundan matarasına kadar kontrol ederdim. Dış fırçasına bakardım, telefonunu kurcalardım. Bilgisayarını açıp bilgisayar geçmişini incelerdim.

Belki de Jackson bunların hepsini yapmıştı, belki bana söylemek istemiyordu.

Tezgâha dayalı bar tabureleriyle bomboş barın ortasında Jackson’la baş başaydık. Göğsümdeki panik duygusu yavaş yavaş çözülüyordu.

“Al.” dedi taburelerden birini bana uzatıp. “Sana kahvaltı hazırlayayım. Biraz sohbet edelim.”

Tabureye oturdum, enerjimin son damlasındaki adrenalini hissedebiliyordum. Asıl olay şimdi başlıyordu. “Kahve.” dedim. “Sert olsun.”

Jackson kapıda asılı olan, KAPALI levhasını öylece bırakıp içeriğinin lambalarını da kapalı tuttu, gördüğümüz tek şey pencereden içeri giren ışıktı. Gözlerimi karanlığa göre ayarlamaya çalıştım. “Barda kahvaltı da mı veriyorsunuz?”

Kayıp Kızlar

“Hayır.” dedi. “Sadece kendime kahvaltı hazırlıyorum. Bugün öğlen açıyoruz. Ancak ışıkları yakarsak insanlar içeri girmek isteyecekler.” dedi.

“Berbat bir ekonomi için oldukça iyi bir...”

“Berbattan da öte, Nic.” dedi tavanın üzerinde bir yumurta kırıp. “İş anlamında mükemmel bir fırsat burası.”

“Harika, Jackson. Peki sen de bundan faydalanıyormuş gibi hissetmiyor musun kendini?”

“Ben hiçbir şey hissetmiyorum, ancak fazla kafa patlatırsam kimi yargılayacağım ki? Bir yandan da eyaletteki en sabit iş sahibim.”

“Sevindim senin adına.” diye mırıldandım.

Önüme tek taraflı pişirilen bir omlet tabağı koydu. Çatalımı batırıp sarısını patlattım. “Neyin var?” diye sordu. “Yumurta sevmez misin?”

Bir parça ağızma attım ama tadı bir tuhaftı, metalik bir tat bırakmıştı ağızımda. Sadece biraz kötüydü. “Hannah Partdot’u hatırlıyor musun?” diye sordum.

“Kimi?”

“Hatırlarsın. Şu Eyalet Dairesinden Corinne’in kayboluşunu inceleyen kadın.” Nasıl hatırlamazdı?

“Ah, evet. Dedektif Pardot. Adını bilmiyordum. Demek sana ismiyle hitap etmene izin verdi. Tanrım, seni çok sevmiş olmalı.”

Hayır, öyle bir şey dememişti. Şimdi Jackson böyle deyince düşündüm, adından bana hiç bahsetmemişti, ayrıca ben de ona hiç ismiyle hitap etmemiştim. *Evet, dedektif. Hayır, dedektif. Teşekkür ederim, dedektif. Üzgünüm, dedektif.* Ancak yine de hafızamda Hannah Pardot olarak duruyordu.

Hannah, seninle konuşmak istiyor, Nic, demişti babam tam kapımın dibinde. Onunla konuşmak zorunda değilsin ama bence konuşmalısın.

Bricks'e çoktan anlatacağımı anlattım.

O zaman Hannah'ya da aynı şeyleri anlat.

Babam buydu işte. Yardımların için teşekkürler, Hannah. Babam kendini iyi eğitmişti. Doğru zamanlarda şiirlerden dizeler okur, felsefi alıntılar yapardı. O sadece hayatını devam ettirmeye çalışan dul bir adamdı. Oğlu kızına vurmuştu, bununla ilgili Hannah'yla konuşmalarını banyodaki yer ızgarasından dinlemiştim... *Dinle Hannah... Sana Hannah diye hitap edebilir miyim? Bu bir aile meselesi, o kadar. Corinne'in sorunu da bir aile meselesi olabilir. O kız sanki bir şeylerden kaçmak ister gibi hep buradaydı.*

Babamın, profesörlerin zaman zaman olduğu gibi bir yakışıklılığı vardı, takım elbiseleriyle uyumsuz papyonları, loafer erkek ayakkabıları ve şekil vermeye üşendiği saçları. Yüzünde hep hafif bir tebessümü olur, gün boyunca yaptığı görüşmelerden kalan izlerle gözlerinin içi parlardı.

"Ona biri ismiyle hitap ederken duymuştum." dedim Jackson'a. "Ayrıca, beni pek sevmemişti."

"Eee, ne diyecektin onunla ilgili?"

"Onu göndereceklermiş buraya. Ya da onun gibi birini. Eğer hepimiz burada olursak, bil bakalım kimin peşine düşecekler?"

Jackson duraksadı ve kahvaltısının geri kalanını ağzına attı ve peşine yarım bardak portakal suyunu içti. Sonra da elinin tersiyle ağzını sildi. "Aslında hepimiz uzun bir yolculuğa çıkmalıyız."

Gülümsedim. "İşte bu hiç şüphe uyandırmaz."

Tabağımı alıp her iki tabağı da lavaboya bıraktı ve bana bak-

madan tabakları yıkamaya başladı. “Sana bir şey söylemek istiyorum. Bana bir yorum yapmak zorunda değilsin sonrasında.”

“Peki.”

Jackson, musluktan akan suyun gümüş evyeye çarpmasına odaklanmıştı. “Ben Corinne’in canını asla yakmadım. Onu seviyordum ben.”

“Biliyorum.” dedim.

Derken dönüp bana baktı. Bakışları içimi parçalamıştı. Hemen bir şeyle ilgileniyormuş gibi görünmek için bardağımı elimden aldım.

“Şu var ki, Nic. Bebek benden değildi.”

Bardağımı tam ağızma götürüyordum ki öylece dondum kaldım.

“Tyler bunu söylemiş miydi sana?” dedi vurgulu bir şekilde.

“Hayır.” dedim güçlkle konuşmaya çalışarak.

“Ona anlattığımda bana inandı mı bilmiyorum. Ama haklıydı... Bunu söyleyememiştim, bir şeyleri tetikleyebilirdi. Kıskaçlığı, öyle değil mi?”

Başımınla onayladım. Tyler’la Jackson’ın nehir kenarındaki konuşmalarını gözümde canlandırdım, *Akıllı ol*, demişti Tyler.

“Ama bilmiyordum, Nic. Haberim bile yoktu, bana hiç söylemedi. Neden söylememişti ki?” Ellerini tam önümde bar tezgâhının üzerine götürüp, “Biz hiç seks yapmadık.” dedi.

Yanaklarım birden ateş kesti, bardağım elimden kayacak gibi oldu. “Tamam.”

Başını sağa sola salladı, sonra tekrar bana dönüp o uzun kirpiklerinin altından baktı. “Bana inanıyorsun, değil mi? Sana bunu söylemiş miydi? Sana kim olduğunu söylemiş miydi?”

“Bana hiçbir şey söylemedi.” dedim. “Jackson, polisin istediği de bu. Birbirimizden şüphe duyup birbirimizi sorgulamamızı istiyorlar tekrar. Her şeyi tekrar ortaya döküp davayı ortada bırakmak istiyorlar. Onu kaderine bırakmak istiyorlar.”

Jackson musluğu kapadı, ellerinden su damlıyordu. “Ama yapamam. O gece bana ne dedi biliyor musun?”

Jackson, panayırdan sonra onu görmüştü, bunu biliyordum, ancak Jackson bunu ilk kez itiraf ediyordu. Sebebini bir türlü anlayamamıştım. “Onu panayıra geri götürmem için bana yalvarmıştı, ama ben ona hayır dedim. Ona artık ilişkimizi bitirmek istediğimi ve başka biriyle birlikte olduğumu söyledim. Ne kadar da aptal ve dik kafalıymışım... Corinne etrafımdayken zaten o işin yürümeyeceği belliydi. En azından uluorta yaşayamayacaktık. Çünkü onun için de ben, Corinne’den sonra geliyordum.”

“Bailey miydi?”

Bar tezgâhını ittirerek likör dolabına yaslandı. “Corinne biliyordu, bunu anlamıştım. Beni geri istediğini söyledi ama ben hayır dedim. Sonra da işte biliyorsun, kendisine zarar verdi. Şu sırtındaki kesikler...”

Başımla onayladım. O zaman bunu bilmiyordum. Ama şimdi öğrenmiş oldum.

“Tanrım, ona tamam demeliydim. Sürekli bunu düşünüyorum. Ne büyük aptallık. Ona, evet deseydim o şimdi burada olurdu.”

“Bunu bana neden anlatıyorsun şimdi?”

“Çünkü sana güveniyorum.” Olduğu yerde kaldı, ancak yüzündeki gülümseme her zamankinden daha samimiydi. “Çünkü geçen hafta bir gece, Tyler bir kızla buluştuktan son-

ra buraya gelip bara oturdu. Sonra Daniel içeri girip ona içki ısmarladı. Tyler'dan yanlış anlamaya mahal vermeden seni rahat bırakmasını istedi. Ardından Tyler'ın cep telefonu çalınca yüzündeki o şeytani sırıtışıyla Daniel'a, "Bu konuyu gerçekten *onunla* konuşmalısın." dedi. Dan'ın gözünün önünde telefona cevap verip, "Hey, Nic!" dedi. Senin sesini duyduktan sonra yüzü düştü. Sana sakın olmanı söyleyip içkisini olduğu gibi bıraktı, bir hışımla oradan siktir olup gitti ve Daniel da birkaç dakika sonra onun peşinden çıktı. İki de sana gelmek üzere park yerinden hızla çıktı sonra da Annaleise ortadan kayboldu. İşte bunları kimseye anlatamazdım ben.

Bar tezgâhının altında ellerim titriyordu. Tüm bedenim gerindi. "Tahmin ettiğim şey olamaz, değil mi?"

"Olamaz, sanmıyorum." dedi. Ama burada dolaşan dedikoduları bilirsin. Öyle bir hikâye duyarsın ya da Corinne'in başkasından hamileyken beni panayıra götürmek için yalvardığını duyarsın. Sonra bir şey söylersin ve her şey biter."

Bir süre öylece sessiz kalıp diğer günlük konulardan konuşacakmış gibi yaptık, sanki beni hem tehdit eden hem de bana sırrını veren kendisi değilmiş gibi. Sonra birden gülmeye başladım. "Nefret ediyorum buradan."

"Özlemişsin bence." dedi.

"Eski bir hükümlünün hapisane arkadaşlarını özlediği kadar özledim." dedim. Yumruktan sonraki buz gibi. Çifter çifter geliyorlardı.

"Hiç geri dönmeyi düşünmez misin?"

"Asla!" dedim. Jackson bana şaşkın şaşkın bakarken, "Ben evleniyorum, Philadelphiya'da bir çocukla." diye ekledim.

“Tyler’ın bundan haberi var mı?”

“Evet.”

“Ama gece yarısı aradığın kişi de oydu. Neyse, haklısın bu beni ilgilendirmez.”

Kolundaki Poe’ya ait bir dörtlük yakaladım, sonra da bileğine kazınmış Kerouac’dan bir söz. Sanki babamın eski kitaplarını çıkarmış, onun sözlerini ödünç almış ve onların altına saklanmış gibiydi. “Artık gitmeliyim. Kahvaltı için teşekkür ederim.” dedim.

“Seni görmek güzeldi, Nic.”

Kapıda durup Jackson’a döndüm. O da bana bakıyordu. “Annaleise öldü Jackson.” dedim.

“Biliyorum.” dedi.

GERİ DÖNÜŞ YOLUNDA, Tyler’ın ailesinin evinin önünden geçtim, ancak kamyoneti orada da yoktu. Eskiden o kadar zaman geçirmemize rağmen ailesini yakından tanıma fırsatım olmamıştı. Tyler, kız arkadaşlarını eve akşam yemeğine davet eden çocuklardan olmamıştı hiç. Ancak kötü havalarda evde kalıyorduk. Her daim kamyonetinde olurduk, bir de tabii ormanlık alanda. İlk bakışta burada yapılacak hiçbir şey yokmuş gibi geliyordu insana, ancak dürüst olmak gerekirse dünyalar sizin oluyordu, bir de ormanlık alanlar. Birlikte çadır kurduğumuz o meydan, arkadaşlarla birlikte olduğumuz o mağaralar ve nehir. Nehir kenarında sırt üstü uzanıp gevşekçe ele ele tutuşup uzanırdık.

Şimdilerde fiziksel bir özellikten ziyade mecazi bir anlamı olan evlerimizin arasından geçen nehir. Eğer o nehir olmasaydı

bizim evden Tyler'ın evine çok rahat gidebilirdim. Teknik olarak nehrin daraldığı kısımdan birilerinin sürüklediği ağaçların üzerinden geçerek nehrin üzerinden atlamak mümkündü ancak çok sapaydı ve karanlıkta atlamak büyük beceri gerektiriyordu. Adımlardan birini yanlış attığınızda biterdiniz. Su tahmin ettiğinizden daha soğuktu, kayalar tahmininizden daha keskin, gece görüldüğünden daha farklıydı.

Bu yüzden oralardan geçip gitmektense Tyler'ın kamyonetini alıp eczaneye gidip oradan gitmek daha mantıklıydı. Hem de daha kısa sürüyordu.

Eve giderken o eczanenin önünden geçtim, sonra da ilkokulumuzun, polis karakolunun, kilisenin ve mezarlığın önünden geçtim. Trafik ışıklarına geldiğimde biraz çakırkeyif olduğumu hissettim. Yeşil ışık yanana kadar nefesimi tuttum.

EVE VARDIĞIMDA hemen eve girmedim, garaja da girmedim. Jackson'la birlikte aceleyle evden çıkarken yanlışlıkla kapıyı aralık bırakmıştım. Evin arkasında bulunan bayırdan yukarıya tırmanıp Annaleise'in başına gelebilecek olasılıkları gözümde canlandırarak tepeden aşağıya baktım. Carterlar'ın evi hemen bulunduğum noktanın yanındaydı, kurumuş nehir yatağının hemen ötesindeydi. Uzaktan yenilenen garajdan beyaz kıymık parçaları görünüyordu, uzaktaki nehir artık görünmüyordu. Kışın yapraklar döküldüğünde nereden baktığınıza bağlı olarak nehri yakalayabilirdiniz. Şimdi ise duyulan tek şey o boğuk, sakın uğultusuydu. Birkaç günlük yağmurun ardından sesi daha çok duyuluyordu.

Bazı zamanlarda Daniel'ı bu tepede bulurdum, her ne kadar buranın tamamen bana ait olduğunu düşünmüş olsam da. Sık

sık uğradığım, bana ait olduğunu düşündüğüm yerler muhtemelen burada yaşamış olan ve yaşayan her çocuğa aitti. Anna-leise bile burada oturup dünyayı şöyle bir izlemiş olmalıydı. O da bize ait olduğunu düşündüğüm meydana kalenin üzerine en az bir kere takılıp düşmüş olmalıydı. O da aynı benim gibi ormanlık alanın içinden geçen yolları ve saklanacak yerleri biliyor olmalıydı.

Ben her zaman en iyi bildiğim yolu takip ettim. Meydana tek seferde çıkan yolu. Yolum üzerindeki ezilmiş orman bitkilerinin ve ortaya çıkan çamurun zamanla benim ve Daniel'ın gidip gelmelerimizden oluştuğunu düşünmüştüm ama sanırım bu yıllardır süren ve sürececek olan bir yıpranmanın sonucuydu.

Yol üzerinde gövdesinde boşluk olan bir ağaç vardı. Elimi içine sokup içinden birkaç meşe palamudu ve yıllar öncesinden içine bıraktığımız birkaç taş çıkardım. Köşede en düz yüzeyde Tyler'la birlikte çadır kurduğumuz alan vardı. İki gövdenin arasındaki birleşim yerinde, Daniel'la birlikte gerektiğinde yabancıardan kendimizi korumak için uzun dallar toplayıp bıraktığımız bir yer vardı.

Corinne, Bailey ve ben, bir keresinde üçümüz hâlâ oyun çağındayken bizim erkeklerden önce meydana el koyup onların orayı tekrar ele geçirmeleri için çabalamalarını beklemiştik. Corinne başına büyük bir dal geçirip, çocukların salonda izledikleri *Yüzüklerin Efendisi*'ndeki büyücü rolüne bürünmüştü. Sonunda öyle büyük bir etkinlik olmuştu ki ben, Corinne ve Bailey'yle birlikte meydana kollamış, Daniel da diğerleriyle birlikte bize yakalanmadan gizlice içeri girmeye çalışmışlardı. Corinne de gürleyen sesiyle, '*Buradan geçiş yok!*' diyerek kahkahalara boğulmuştu. Hava kararana kadar dışarıda oynamıştık, Corinne

de erkeklerin kendisine Meydanın Kraliçesi olarak sadakatlerini ilan etmelerini sağlayıp dal parçasını eline almış, önünde belli bir tempoda kalçalarını sallamıştı. Sonunda da Daniel, Corinne’i omzuna alıp döndürmüştü... Corinne zaten çok sıska ve dümdüz biriydi, saçları da neredeyse yerleri süpürüyordu. “Lanetleneceksin, Daniel Farrell!” diye bağırıyordu çünkü o ta o zamandan, Corinne Prescott’dı.

Burada işler değişmeden önce hepsinin beni çevrelediğini hissederdim. Sanki geçmiş hâlâ canlı gibiydi, sanki mevcut anın hemen yanında yer alıyordu. İlk olarak burayı Daniel terk etmişti. Aramızdaki en sorumluluk sahibi, en olgun, oydu. Çocuksu şeylere gelemezdi. Hal böyle olunca Corinne ve Bailey de tek başlarına burada bulunmak istememişlerdi. “Burası ancak birileri için uğruna mücadele verdiğinde eğlenceli oluyordu.” demişti Corinne. “Yoksa ne anlamı var ki?”

Burada birlikte zaman geçirdiğim insanlarla olan anılarımı hatırlamaya çalıştım. Daniel, Tyler, Corinne ve Bailey ile. Sonra da bizleri gözetleyen bir yabancıнын varlığını hayal etmeye çalıştım.

Birbirimizi seslerle korkuttuğumuz o günleri, bir hayvan ya da bir rüzgâr sesiyle. *Bir canavar*, deyince Daniel, hepimiz ona gözlerimizi devirmiştik. *Yok bir şey*, demişti Tyler beni çadıra doğru çekerek. *Yakaladım seni*. Peki ya gerçekten bir şey olmuş olsaydı? Ya o canavar sadece bizi gözetleyen küçük bir çocuktuydu? Ya o canavar, çalılıkların arasına çömelip saklanan Annaleise’diyse? Bir anda yaşımı ufaltıp kendimi çekingen *Annaleise*’in yerine koyup onun gözlerinden bizim hayatımızın oyununu izledim. Ne görmüştü acaba? Merak ediyordum. Neler düşünmüştü? Onun gözlerinin filtresinden ben kimdim?

Ayağa kalkıp meydanın ortasında dolanırken bizi hayal etmeye çalıştım.

Kendimi başkalarıyla ve benimle bu alanı paylaşmış olan kişilerle olan anılarıma o kadar kaptırmıştım ki başta gerçek anlamda yanımda beliren birilerini fark edememiştim. *Bu* ana ait birini.

Dalların çatırtısını ve yerdeki otların hışırtısını duydum. Anında tüylerim ürperdi.

Bütün çıplaklığım ile meydanın ortasında izlendiğimi hissediyordum. Yakınımdan nefes sesleri geliyordu.

“Tyler?” dedim.

Tyler’ın aklıma ilk gelen kişi olmasından nefret ediyordum. Gece yarısı numarasını ilk çevirdiğim kişi olup sonradan vazgeçtiğim, sokak kapısının gıcirtısını duyduğumda seslendiğim ilk isim olmasından.

“Annaleise?” diye seslendim neredeyse bir fısıltı sessizliğinde.

Cep telefonumu çıkardım, eğer gerçekten etrafta biri varsa telefonumun yanımda olduğunu görsün diye.

Görüş alanımın dışından ormanın derinliklerinden gelen sesler, ayak sesleri.

Evin yakınlarındaki ağaçlara doğru geri çekildim. Yan taraftan bir ses duyunca o tarafa döndüm. Her iki elimle telefona sarıldım. Telefonum çekiyordu. Harika bir şekilde çekiyordu, ormanın ortasında kapsama alanı olan tek servis sağlayıcısıydım. Aksi takdirde korkunç olurdu. Cepten cebe bir kesinti yaşamamam gerekiyordu, veri servis birimi olsa gelip gidiyordu, şimdi ise ormanda tek başımaydım ve telefonum *çekiyordu*.

Bir keresinde Everett, kendi telefonu diğer odada şarj olurken bir oyunun skoruna bakmak için benim telefonumu almıştı. Sonra da sinirlenip, “Neden bu servisi kullanıyorsun? Berbat bu!” demişti.

“Hiç de berbat değil.” demiştim ona, ama aslında öyleydi.

Şimdi düşününce, ona cevaben, *Çünkü, ne olur ne olmaz. İşte bunun için. Burası için*, demek isterdim. Buraya gelirken yanımda getirdiğim bütün o küçük şeyleri düşündüm. Beni evime kadar getiren o şeffaf incecik ipi.

Telefonu kulağıma götürüp benim için koşulsuz bir şekilde buraya gelecek kişiyi aradım. Telefon iki, üç kez çaldıktan sonra Daniel’in sesini duyduğumda artık şok geçirmeme ramak kalmıştı. “Ormanlıktayım.” dedim. “Meydanda...”

“Tamam.” dedi. “İyi misin?”

Rüzgârla birlikte sürüklenen o hafif koku, sigara kokusu. Aniden bastırıldığı gibi aniden de yok oldu.

“Bilmiyorum.” dedim. Elimi gövdesinde delik olan ağacın gövdesine dayadım, ağaç kabuğu sert ve oldukça tanıdıktı, sanki bana hareket izni vermiyordu.

Daniel’in sesindeki paniği hissedebiliyordum, bulunduğu yerden ayağa fırlamış olmalıydı. “Sorun ne?” dedi.

Gözlerim ormanlık alanı tarayıp beni rahatsız eden kaynağı aradı. Sesimi kısarak, “Bilmiyorum. Sanki etrafta birileri var.” dedim.

Alçak sesle söylendiğini duydum. “Hemen geliyorum. Telefonu kapama. Birileriyle konuştuğunu görsün. Yüksek sesle konuş, Nic ve eve doğru yürümeye başla.”

Evde olsaydı buraya gelmesi yirmi dakikayı bulurdu, dışarıda bir şantiyede olsaydı daha fazla sürerdi.

Telefonda ne konuşacağımı bilemediğimden aklıma gelen ilk saçma şeyden konuşmaya başladım: “Ben kocaya kaçmayı düşünüyorum.” Tamamen gerçek dışıydı. “Öyle büyük düğün dernek hiç çekemem. Bir sürü tanımadığım insan... Everett’in ailesinin tanımadığı yoktu. Muhtemelen Everett’in tarafından iki yüz kişi benim tarafımdan da anca beş kişi olurdu. Peki ya babam? Ya o gün babam benim kim olduğumu unutursa? Ya beni koluna takıp yürümezse? Belki de uzaklarda bir yerde, sadece aile içinde evlenmeliyiz. İklimi sıcak bir yerlerde.”

“Neredesin?” diye sordu.

“Evet, şu patika yoldayım. Çok hoş bir meşe ağacı var, hatırladın mı?” Elime yoldan keskin bir taş alıp etrafımda döndüm. Sol tarafımdan bir ses duydum. Yaprakların hışırtısıydı. Şimdi biraz daha anlamlı hareket etmeye başladım.

“Dinliyorum.” dedi Daniel.

“Everett’in ailesi illa düğün diye tutturursa o zaman sanırım Olivia’yı çağırırdım... O, Everret’in şirketinde çalışıyor ve tabii ki Laura’yı, eğer isterse tabii. Ve muhtemelen üniversiteden Arden’i.” Düğünüme çağırabileceğim başka birileri gelmiyordu aklıma. “Ne kadar az o kadar iyi, anlıyor musun? Daha anlamlı.”

“Devam et.” dedi Daniel. “Fulton Caddesindeyim.”

Hareket etmeye ve konuşmaya devam ediyordum. Birilerinin hâlâ burada olup beni takip ettiğinden emin değildim.

Daniel’la artık önemli, görüşülmesi şart olan konular dışında özel şeylerimizi birbirimizle hiç paylaşmıyorduk. Eğer beni arıyorsa bunun mutlaka bir sebebi vardı. Eğer ben onu arıyor-

sam, ya ona yeni bir adres bilgisi vermek istediğimden ya da ona Noel planlarımdan bahsedip ona nişanlandığım haberini vermek içindi.

“Bir seferinde eski bir öğrencimin ailesinin yanında staj yaparken düğünlerine gitmiştim. Çok tuhaftı. Babası ikinci evliliğini yapıyordu, oğlu da beni düğüne çağırmıştı. Şimdi düşününce ne kadar da uygunsuz bir durummuş diyorum. On sekiz yaşında bir gencin düğünde kendisine eşlik etmesi için yirmi üç yaşındaki öğretmenini çağırması... Ama o zaman böyle düşünmemiştim. Bir yaz günüydü ve öğrencim tam da o yaz mezun olmuştu, beni de öyle eş olarak değil de davetli listesindeki isim gibi davet etmişti. Bana bir şey söylemeye çalıştığını düşünmüştüm. Her neyse, düğün iğrençti. İnsanlar zengin ötesiydi, Daniel. Zengin demek bile yetersiz kalırdı. Öyle bir düğündü ki bir üniversite eğitim ücretini ya da küçük bir ülkenin gıda ihtiyacını karşılayabilir cinstendi. Beni neden oraya davet ettiğini ya da bana ne göstermek istediğini bilmiyordum. Şimdi çocuk nerede bilmiyorum.”

“Cranson yolundayım şimdi. Birilerini görebiliyor musun?”

Etrafımda tekrar döndüm ancak hangi yönden takip edildiğimi tam olarak kestiremiyordum. “Hayır. Belki de onu bulup sebebini sormalıyım. Bir öğrencim daha vardı. Israrla bana oynadığı futbol maçını izlemem gerektiğini söylemişti. Zaten gidecektim. Her sömestr birkaç maç üzerine çalışmamız gerekiyordu. Ancak onun için önemli olan onu izlemem değildi. O da bana bir şey göstermeye çalışıyordu. Oyundan sonra babası onu sıkı bir azarlamıştı. Üzerindeki baskıyı göstermek istemişti. Bunu dile getirememiş olsa gerekti, değil mi? Bazen bir şeyi göstermek daha kolaydır.”

“Neredesin?”

Omzumun üzerinden arkama baktım, belki adrenalinden belki de paniktendi ama görüntüm biraz bulanıklaşmıştı. “Ah, neredeyse evdeyim. Ama o ilk bahsettiğim çocuğu aramalıyım. Adı Shane gibi bir şeydi. Tanrım, soyadını bile hatırlamıyorum. Babasının düğününe gittim, çocuğun soyadını nasıl hatırlamam? Hepsi birbirine karıştı. O kadar çok öğrencim oldu ki. Hey, evimizi görebiliyorum.”

“Nic, hemen eve gir ve kapıları kilitle.”

Aynen dediği gibi yaptım. Taşı elimden bırakıp diğer elimdeki telefonum kollarımın hareketiyle rüzgârı delince koşmaya başladım. Ormanlık alanın evime kadar olan bölümünü koşarak tamamlayıp eve girdim ve kapıyı arkamdan kapatıp aynı Daniel’in dediği gibi kilitledim.

“İçerideyim...” dedim nefes nefese. Mutfak penceresine gidip ormanlık alana baktım. Hiçbir şey göremiyordum. Hiçbir hayat belirtisi yoktu.

“İyi misin?”

“İçerideyim.” dedim tekrar elimi kalbime götürüp. *Sakin ol.*

“Evden ayrılma.” dedi. “Geldim.”

Mavi arazi aracını garaja çekti. Arabanın sürücü tarafından indi, ancak eve doğru değil de doğrudan ormanlık alana doğru yürümeye başladı.

Hemen ön kapıya çıktım. “Daniel! Ne yapıyorsun sen?”

“İçeride kal, Nic.” dedi ve koşarak oradan ayrıldı.

Daniel, daha biraz evvel panik içinde koşarak geldiğim ormanın içine giderken ben evde kalamazdım. Ormanlık alanın

Kayıp Kızlar

başlangıcına, ağaçların başladığı noktaya gidip bekledim, ölçülü ve kontrollü nefes alamaya çalışıyordum. Daniel'ın parça parça gözden kayboluşunu görüyordum, bir parçası ağaçların arasından kayıyor, kolu dalın arasından, ayak sesleri ise rüzgârın sesiyle kayboluyordu. Geri dönmesini bekleyerek gözlerimi onu en son gördüğüm noktadan ayırmamaya çalışıyordum.

Nefes alma hızım ve kalp atışım artarak onu bekliyordum. Derken birden elimdeki telefonun çalmasıyla yerimde zıpladım. Arayan Everett'ti. Telefonu sessize almamla birlikte bana doğru yaklaşan ayak seslerini duydum. "Daniel?" dedim kısık sesle, daha iyi bir görüntü alabilmek için boynumu uzattım. Sonra daha yüksek sesle, "Daniel?" dedim.

Başta dağınık sarı saçları göründü, sonra da omzu. Derken, yüzünün yarısı ve o uzun, sırık gibi bacakları. Dışarı çıkıp, başını sağa sola sallayıp pantolonunun arka cebine bir şey yerleştirdi.

"Kimseyi göremedim." dedi.

"O bir *silah mı?*"

Bana cevap vermedi. Ona yetişmemi bekleyerek eve doğru koşturdu. "Birini duyduğuna emin misin?" diye sordu.

"Kahretsin, neden silah var yanında?"

"Çünkü dağın başında oturuyoruz ve polislerin buraya ulaşması vakit alıyor. Burada herkesin silahı var."

"Hayır, herkesin yok. Pantolonunun cebine sıkıştırılmış silahla gezinmek güvenli değil."

Bana kapıyı tuttu, içeri girmemi bekleyip derin bir nefes aldı. "Nic, sen emin misin? Bana tam olarak ne duyduğunu söyler misin?"

Gözlerine bakamıyordum. “Şu her zaman kale yaptığımız meydandaydım ve ayak sesleri duydum sanki.” Hafızamın sesini duymaya gayret ettim, yaprakların hışırtısını duyup sesin yükselmesi için kendimi zorluyordum. “Sonra sanki bir sigara kokusu aldım. Ama emin değilim.”

Belki biri beni gözetliyordu, belki de yanıliyordum. Aynen Daniel’in dediği gibi, orada bir canavar vardı. Yeteri kadar uyku alamadığınızda, daha henüz tehdit edildiğinizde ve sevdiğiniz insanlar etrafınızdan bir bir kaybolduğunda böyle şeylerin hayalini görmek çok da abartılacak bir şey değildi. Burada canavarlara inanmak zor bir şey değildi.

“Beni aramadan önce çözebilseydin iyi olurdu, ödüm patladı aradığında.”

Şaşkınlıkla ona baktım. “Korkmuştum.”

Bana patlamamak için o her zaman yaptığı derin nefes alma tekniğini uyguladı. Omuzlarım kaskatı kesildi, aynı Daniel gerildiğinde ona da olduğu gibi. “Gözlerin kan çanağı içinde. Hiç uyudun mu?” diye sordu. Bana pek güvenmediği yüzünden anlaşılıyordu. Ormanlık alanda geçirdiğim zamanla şimdi arasında geçen süre arttıkça ben de kendime güvenemiyordum.

“Eh, birazcık... Aslında hiç uyuyamıyorum.” dedim. “Burada hiç uyku tutmuyor...”

“Sana gel bizde kal demiştim, Nic. Hadi gel bizde kal.”

Birden kahkaha atmaya başladım. “Çünkü bu her şeyi çözecek, öyle değil mi? Sen o silahı ne zaman edindin Daniel?”

Gözlerini kısarak masadaki fatura yığınının kurcalayıp tekrar yerine bıraktı. “Laura bana *babyshowerda** olanları anlattı. Ken-^{*}

* Babyshower: Doğum öncesi verilen bebek partisi. (ç.n.)

dini çok kötü hissediyor. Bırak seninle ilgilensin biraz. Beni deli ediyor.”

“Peki ya bunu nasıl açıklayacaksın. Birden sizde kalmak istememi?”

Dudağının tek kenarını saniyelik havaya kaldırıp, “Klima sorunu...” dedi.

“Yapamam Daniel. Ayrıca, hiç alınma ama Laura gerçekten her şeye burnunu sokan biri.”

Başını hayretle salladı ama benimle tartışmaya girmede. “Bak, yarın şantiyede olmam lazım ama seni kontrol etmek için sabahdan uğrarım. Bana ulaşamazsan Laura’yı arayabileceğini biliyorsun. O da idare eder.”

“Tabii...”

“Ona yeteri kadar şans tanımıyorsun, Nic.”

Dönüp giderken arkasından silahın ucunu gördüm. “Bu ailemizin ortak özelliği...” diye seslendim arkasından, ancak giderken başını hayretle sallıyordu. “Daniel?” dedim. Duyunca birden durdu ve geri döndü. “Geldiğin için teşekkür ederim.”

Tekrar geri dönüp uzaklaşırken karşılık olarak elini havaya kaldırıp teşekkür anlamında salladı. Arabasına varınca kollarını üstüne koyup bana, “Beyannameleri aldın mı?” diye sordu.

“Birincisini hallettim.” dedim. “Diğerini de almaya çalışıyorum.”

Başıyla onayladı. “Silah babamındı.” dedi. “Artık onun taşımasını güvenli bulmuyordum. Kendine ya da başkasına zarar vermemesi için onu aldım elinden.”

EVET, BİZİM ÇOK İÇEN BİR BABAMIZ VARDI. Evet, bazı günler hiç eve gelmezdi. Evet, eve alışveriş yapmayı unutturdu. Evet, bizi kendi halimize bırakırdı. Şanslıydık. Hayata genel anlamda bir bakarsak on yıl sonra bunu görebiliyordum: Biz şanslıydık.

Corinne bu kadar şanslı değilmiş. Bunu asla bilmiyorduk. Ta ki Hannah Pardot, Corinne'in babasını konuşturup onun tüm sırlarını anlattırana kadar. Hannah Pardot, insanın nerede ve nasıl üzerine gideceğini çok iyi biliyordu. Muhtemelen babamın ona anlattığı bir şeyden dolayı böyleydi. *Bu bir aile meselesi*, demişti babam kısık sesiyle, sözcüklere anlam katarak.

Corinne'in kendisinden yaşça küçük iki kardeşi vardı. Paul Jr. doğduğunda Corinne on bir yaşındaydı... Corinne ona PJ diye hitap ederdi. İki yıl sonra da Layla doğmuştu. Corinne kaybolduğunda yedi ve beş yaşlarında küçük birer çocuklardı. *Sessiz ve metanetliler, çocuklar için alışılmadık bir durum*, demişti Hannah Pardot, Brickslere, Bricksler de diğer herkese. Hannah, çocukları salondaki beyaz L koltuğa oturtup anneleri onlara limonata uzatırken sorular sormuştu. Onlar da babalarının gözlerinin içine bakıp ondan direktif almayı bekliyorlardı. Hannah, onlara Corinne'in üzgün ya da kızgın olup olmadığını ya da onun bir şeyler söyleyip söylemediğini sorduğunda ikisi de birden dönüp babalarına bakmışlardı. *Herhangi bir şey bile*, demişti Hannah. Corinne'in *ruhsal durumuyla* ilgili herhangi bir şey. Sorgulayan bakışlarla babalarına bakmışlardı, sanki cevap da ondaymış gibi.

—

CORINNE'İN ANNESİ ONU iki kez hastaneye götürmüştü. Hannah Pardot, hastane raporlarını sesli olarak Co-

rinne'in babasına okuyordu: Bir keresinde dirsek çıkığı için, *pencereden dışarı tırmanırken*, demişti Corinne bize gözlerini devirerek, diğeri de alnındaki saç hizasında yer alan yarılmadan dolayı... *Nehre atlarken, şu lanet olası kaygan kayalar.*

"Evet..." demişti babası Hannah Pardot'a. "Benim yüzümden." Gözyaşlarına boğulmuştu. Babasının her şeyi itiraf edeceğinden emin olan Hannah Pardot, Bircks ve Fraize'i de oraya çağırmıştı.

Corinne'in babası, benim babam gibi barlarda sürtüp sarhoş olacak türden bir adam değildi. O ancak evinin salonunda viskisini yudumlayıp kendinden başka öfkelenebilecek bir sürü kişi bulabilen bir adamdı.

"Ben ona vurmadım." diye iddia ediyordu. "Ben ona asla vurmadım."

"Evet." demişti annesi. "Ona hiç vurmamıştır. Sadece onu cezalandırmıştır. Karşılık verdiği takdirde onu itmiştir. Sadece bir kere onu merdivenlerden aşağıya itirmişti, ama sadece bir kere. O da dirseğiyle."

Babasının el gücü çok sıkı ve sertti. Duvarlara, kafalarına yakın tabak çanak fırlatırdı. Bir keresinde ıskalamıştı. O kadar tehditkâr ve tehlikeliydi ki bir yerden sonra artık Corinne bağışıklık kazanmıştı bu duruma. Bir kuşun pencereye çarpıp durmak bilmeden yerde kanatlarını çırpma sesine de bağışıklık kazanmıştı.

Kendi evinden çıkıp bana gelerek planlarımız olduğundan bahsederdi. Kelimelerinin altındaki anlamları şimdi daha iyi anlıyordum. *Ne, yoksa aklını mı kaçırdın? Plan yapmıştık. Sende kalacaktım ya?*

Sonunda, ona uymayı bırakmıştım. Ben de onu elimin tersiyle itmiştim.

Evinde kan izi araması yapılmıştı. Kanıt aramışlardı. Babasının örtbas ettiği bir başka *kazanın* olası işaretleri için.

Corinne'in hastanede sahte ifadeleriyle babasının bu işten sıyrıldığını düşünemiyordum bile. *Düştüm. Pencereden gizlice kaçmaya çalışırken düştüm.* Corinne'in o halini hayal bile edemiyordum. O korkan, gözlerini yerden ayırmayan Corinne'i. Fark ettim ki hepimizin inandığı gibi, gücü sınırsız değildi. Sınırları vardı ve o evden ayrılınca geri adım atmamaya kararlıydı. Bu sonradan öğrenilen bir huydu: İttirmek, yönlendirmek. Yürünecek çizgiyi biliyordu. Bunu babasından öğrenmişti... *İttir ama çok sert değil, çatlat ama kırma.* Karanlık herkesin içinde yaşıyordu. Corinne, bunu herkesten çok daha iyi biliyordu. Herkesin iki yüzü vardı ve Corinne onu bulana kadar her birimizin içine derinlemesine bakardı.

HER SENE BİR CORINNE görüyordum. Onu sıramın diğer tarafında bulabilirdim. O güçlü iradeli, acımasız, o tapılan kız. Kurşun kalemle çizilmiş ve ancak onu saran insanları etrafından yok edince görebildiğiniz o hüzünlü kız.

O insanları yok etmeyin.

Lütfen yapmayın.

Acımasızdır ama o sizi çok seviyor, demek istiyordum onlara. Bekleyin görün, daha yakından bakın.

Uzun kollu giysileri görüyordum ve altında ne olduğunu da çok iyi biliyordum.

Kayıp Kızlar

Birinin ağzının payını verirken hiç umursamadığı, el sürmediği tepsisindeki öğlen yemeği.

Üst üste ittirdiği oğlanların geri döneceğini umması, çünkü çocuklar ona fazla yaklaşamazlardı. Buna izin vermezdi.

Fazla okul baskısıyla mücadele edeni, boşanan velileri ya da ilgi görmek için yanıp tutuşan öğrencimi boş verip Corinne'i sebepsiz yere ofisime çağırarak istiyordum. Dosyalarımdaya görünmeyen bu kıızı istiyordum. Ona telefon edip sadece şunu bilmesini istiyordum, büyüdükçe ve insanlar onu terk ettikçe ki eninde sonunda edeceklerti, ben her zaman burada olacaktım.

Bu sefer de buradaydım.

TAM UYKUYA DALMIŞTİM Kİ, Tyler telefonumun kulak tırmalayıcı sesiyle beni uykumdan uyandırdı. Ekranda adını görünce birden güvende ve yakınımdaya olduğunu belli eden bir görüntü canlandı zihnimde. "Alo Tyler?" Yataktan fırlayıp hafif yağmurun altında, evin önünde kamyonetinde olabileceği ihtimaline karşı koridor boyunca yürüdüm.

"Hey, Nic!"

"İyi misin? Evinde misin?" Gecenin karanlığında dışarı bakınca Tyler'dan hiçbir eser görememiştim.

"Evet, Jackson senin oldukça endişeli olduğunu söyledi."

"Endişeli olan oydu. Yani, tabii ki ben de. Neredeydin?"

"Birkaç işim vardı."

"Telefonunu neden içeride bıraktın?"

Sanki bunu bilmeliymişim gibi kısa bir sessizlikten sonra, "Unuttum." dedi.

Tyler'ın bana yalan söylemesinden nefret ediyordum. Sözde birbirimize asla yalan söylemeyecektik. Aklımızdan her geçeni birbirimize söylemiyor olabilirdik, ancak asla yalan söylemezdik. Ona bunun sözünü verdirmiştim. "Tyler..." dedim. "Konuş benimle. Lütfen. Sana bir şey oldu sandım. Sandım ki..."

Ardından çöken sessizliğin içinde huzursuzca hareket ediyordum.

"Mississippi'ye gittim." dedi aceleci ve geçiştirici bir ses tonuyla. Telefonsuz, konuşmadan sebebini anlamam gerekiyordu.

"Annaleise'in babasının yanına mı?"

"Gidip kendi gözlerimle görmek istedim. Annaleise'den eser yoktu." dedi. "Hiçbir şeyden eser yoktu."

Telefonda hattın diğer ucundan nefes alıp verişini dinliyordum.

Sonunda sessizliği böldü. "Haklıydın." dedi. "Biraz zamana ihtiyacımız var."

Konuştukça aramızdaki mesafenin giderek açıldığını hissediyordum. "Tyler..."

"Bir şeye ihtiyacın var mı Nic?" diye sordu usta bir nezaket edasıyla.

Gerçekten neye ihtiyacım vardı? "Senin iyi olduğunu bileyim, yeter."

"Ben iyiyim." dedi. "Görüşürüz, Nic."

—

BURALARIN YAĞMURUNDA İNSANA HEM samimi gelen hem de insanı huzursuz eden bir şey vardı. Şehir içinde yağmur sanki üzerimize saldırıyormuşçasına pencerelere ve caddelere

vurur, olukları taşıyordu. Trafik sıkışıklığına sebep olur, apartman zeminlerini kayganlaştırırdı. Ancak burada yağmur aynı zamanda doğa manzarasının sadece bir diğer parçasıydı. Sanki yıllardır burada yaşıyormuş da biz de onun ziyaretçileriydik.

Kendimi mahcup ve geçici hissettiriyordu bana. Bana tam da bu evin içinde yağmuru dinleyen annemi gözümün önüne getiriyordu. Fen dersindeki dairesel şema gibi aynı su molekülleri geri dönüşüp tekrar oynuyorlardı. Bundan önce de büyük babamların bu toprakları satın almaları, bu evi inşa etmeleri ve nihayetinde yıllar önce yine aynı pencerenin önünde durup aynı şeyin sesini dinlemeleri. *Bazı dinler zamanın döngüsel olduğuna inanır*, derdi babam. *Birbirini tekrar eden çağlar vardır. Ancak başkaları için zaman Tanrı'dır. İçinde var olup boylu boyunca uzanabileceğimiz bize verilmiş bir armağan.*

Babamın sesi ve kelimelere anlam katmaya çalışması beni hep rahatlatmıştı.

Çünkü burada yağmur yağarken büyükbabanızın bir zamanlar inşa ettiği dağın başındaki bir evde olmakla ilgili tuhaf olan şey, insanın aslında ne kadar da küçük ve değersiz olduğunu kolayca hissettirmesiydi.

Bir yerden bir hiçliğe kolaylıkla gidilebileceğiydi.

Bir an için ayçiçekleri tarlasında kahkahalar atan bir kızken bir diğer an insanların sürekli karşısına çıkan vitrindeki bir poster olabiliyordu yüzünüz.

Ne kadar da korkunç, boş ve sahteydi, ne kadar da aklayıcıydı.

Tyler'ı bir keresinde yağmur yağarken dışarı çıkarmıştım. Ona sormuştum. "Hissediyor musun?"

Ellerimi ellerine kenetlemiş bana fısıldayarak, “Evet.” deyişini beklemiştim. Bana her şeyden bahsedebilirdi. Yüzünün soğukluğundan ayakkabılarına sızan yağmur suyuna, gökyüzünün ona aşktan yalnızlıktan ve benden bir şeyler fısıldamasına. Ama onun da benim gibi hissettiğine inanmak istiyordum. Beni her zaman için anlayan kişi olduğuna.

Tekrar uykuya dalmaya çalıştım. Yatakta uzandım, gözlerimi kapatıp çatıya damlayan yağmur damlalarının zihnimi boşaltıp beni hafif bir kayıtsızlık haliyle uykuya daldırmasını umarak sesine odaklanmaya çalıştım.

Ancak Cooley Ridge her yağmur damlasında benimle konuşuyor, beni dürterek uykumdan uyandırıyor.

Gözlerini açık tut. Bak.

Eğer istersen zaman etrafında dolanıp sana bir şeyler gösterebilirdi. Belki de bu böyle oluyordu. Belki de Cooley Ridge bana bunu göstermeye çalışıyordu. Zaman bir şeyleri açıklamaya çalışıyordu.

Tik-tak!

Bir Önceki Gün

7. GÜN

Ev, Laura'nın seçtiği yeni boya katıyla daha parlak, daha canlı görünüyordu. Laura, ona uçuk badem rengi diyordu. Ancak mobilyalar duvardan çekilmiş ve doğal olmayan açılarda yerleştirilmiş plastik koruyucularla kaplanmıştı. Bu da evin alt katına eğlence evi görünümünü kazandırmıştı. Gece boyunca badana kokusuna başı sıkışmış olmalıydım. Ancak plastik koruyucuları çöpe atmak için dışarı çıkıp tekrar içeri girdiğimde koku birden beni çarpmıştı. Hiçbir açık pencerenin havalandıramayacağı kadar keskin kokulu duvarlar, yapış yapış ve boğucuydu. İçerideki havayı filtreden geçirmemiz için havanın işlenmesi gerekiyordu. Şu lanet olası klimalara çok ihtiyacımız vardı.

Daniel'in vantilatörlerini alt kat boyunca yerleştirdim, onları çalışır pozisyona getirip pencereleri açık bıraktım. Sonra da oradan ayrıldım. Bu evde elektrik yüzünden felaket boyutunda bir yangın çıkmazsa iyiydi.

GRAND PINES'DA PAZAR BRUCNH'I vardı. Buna bir aile günü diyorlardı. Kiliseye git, sonra da yanından uzaklaştırdığın aileni ziyaret et. Bir tür pişmanlık günüydü.

Kahvaltı açık büfeydi, ben de babamı takip ediyordum. Tep-silerimiz arka arkaya metal barlarda kayarken bir sınıf tahtası üzerinde kayan tırnakların çıkardığı sesi çıkarıyordu.

“Salamı dene.” dedi ve yardımsever bir şekilde tabağıma bir dilim bıraktı. “Yumurtaları boş ver.” dedi yamuk ağızla. “Bisküvilerden iki tane al.” Ben bir tane aldım. Hiç iştahım yoktu ve tatları da kötüyse onları ziyan etmek istemiyordum.

Omzuma astığım çantamda ön danışmadan aldığım doktor imzalı bir evrak vardı. Babamın zihinsel yetersizliğini ve vasi-lik ihtiyacını onaylayan bir beyannameydi bu. Mahkeme için dosyalama yapmadan önce bir taneye daha ihtiyacımız vardı. Doktor, bana bu haftanın sonlarına doğru babamı ziyaret edebilecek birilerinin gönderileceğinin sözünü vermişti.

Tabağıma bir dilim salam koyarak, onun tavsiyelerine uy-dum. Sanki sadece onu görüp onunla birlikte yemek yemek için buradaymışım gibi yapmak babamı kandırıyormuşum gibi hissettiriyordu. Tabii ki, bunlar için bulunmuyordum burada, ancak böyle hissetmemin asıl sebebi de bu değildi. Daniel ve Laura'nın hiç babamla kahvaltı yapma alışkanlıkları var mıydı acaba? Muhtemelen vardı. Babam, sanki burada bulunmamın dünyanın en normal davranışıymış gibi gülümsemişti bana. Bir an için şu beyannameleri edinmekle yanlış mı yapıyoruz diye düşündüm. Belki de babam iyileşiyordu. Keşke bütün bunlar geriye sarılabilseydi... Zamanla kendi kendini çözebilen geçici,

talihsiz bir şey olsaydı. *Tanrım, baba. Bizi hatırlayamadığın o günü hatırlıyor musun? Ödümü patlatmıştın.*

Babamla geçen hafta görüştüğümüz masaya oturduk. Belli ki sürekli oturduğu bir noktaydı burası. “Laura’yı görmelisin, baba.” dedim ona. “Dün *babyshowerına* gittim. Her an patlayacak gibi duruyor.”

Babam kahkaha attı. “Cinsiyeti ne olacak bebeğin?”

Aslında bunu biliyordu. Bilmeliydi de. “Kız.” Babam hafifçe başıyla onayladı. “Shana...” dedim. Gözlerini gözlerime kilitledikten sonra hemen başını yana çevirdi. Ne kadar da yanlış bir şey söylemişim. Şimdi babamı annemin eline teslim edecektim ve her ikisinin de kayboluşlarına şahit olacaktım.

“Biliyor musun, annen beni ilk kez evine götürdüğünde, ona âşık olmuştum.”

Ya da belki bu sefer beni de götürecekti yanında.

“Cooley Ridge’e mi?” diye sordum.

“Nic, o suratı yapmak zorunda değildin.” dedi sırtarak. “Ama hayır. Cooley Ridge’e değil, annene âşık olmuştum. Onu bir bütün olarak orada görebiliyordum. Sanki bir yapbozun çıkarılmış parçası gibiydi. Ancak onu ne zaman yerine koysam işte o zaman anlıyordum. O kadar güzeldi ki...”

Annemle olan en net anılarım onun solmaya başladığı zamanlara aitti. Hastalandığı zamanlar... Annem tekerlekli sandalyesinde oturur, sürekli üşüdüğü için de bacaklarını sarılı-mavili bir battaniyeyle örterdi. Daniel da kamışlı bardağını anneme uzatırdı. İkisi de giderek solgunlaşıyor, giderek zayıflayıp sivri-liyordu. Annem fotoğraflarda çok güzeldi. Yakalandığı kanser hastalığından önce pırıl pırıl, yumuşacık, yüzünde sıcacık bir gülümsemesi olan bir kadındı.

“Gerçekten annene benziyorsun. Sen ve Daniel ikiniz de ondan bir şeyler kapmışsınız.” dedi babam.

“Daniel daha çok sana benziyor.” dedim. Salamı denedim, ancak midemi bulandıracığından babam görmeden küçük parçalara böldüm.

Bana doğru dönerek, “Şimdi, tabii ki insanlar öyle diyor. Ama siz çok küçükken, her şeyinizle Shana’ydınız.” dedi. “Hiç çocuk doğurmadığını düşünsenize bir. O zaman şimdi tamamen kaybolmuş olacaktı.”

“Tamam.” dedim. Babamın bana bakışlarını beğenmiyordum, sanki hâlâ annemin bir parçası hayattaymış gibi bakıyordu, bir bütünden ayrılan bir yapboz parçasıymışım gibi annemden bir parça sol gözümde, bir parça alt dudağımda, omurgamın üzerinde. Aynı Corinne’in bir zamanlar canavarın bizim içimizde olduğu numarası yaparken bize dikkatlice baktığı gibi bakıyordu bana.

“Biliyor musun, biz neredeyse hiç çocuk sahibi olmayacaktık. Shana’nın annesi ve babası o kazada öldüklerinde kendini dünyada tek başına hissetmişti ve çocuk isterse asla tek bir çocuk istemediğini söylerdi. Onun için ya hiç ya da birden fazla çocuk olmalıydı. Bunun tartışmasını asla yapmazdı.” dedi yemeğini çiğneyip gözlerini devirerek. “Çok inatçıydı. Uzun bir süre hiç çocuk istemeyeceğini düşünmüştüm. Gerçekten. Biliyor musun, Daniel, bize sürpriz olmuştu.”

“Hayır, bilmiyordum.” Annem bizleri doğurduğunda hem annemin hem de babamın yaşları vardı, bunu bilerek yaptıklarını düşünmüştüm hep. Önce kariyer, sonra çocuk.

“Sonra tekrar taşındık. İşte o zaman da sana hamile kalmak için elinden ne geliyorsa yapmaya hazırdı. Tanrım, beni deli

ediyordu. Bunu neden bu kadar abarttığını bir türlü anlayamıyordum ancak kendi başına gelenin çocuğunun başına gelmemesi konusunda kararlıydı, ailesiz bir başına kalmak. Ne olursa olsun her zaman birbirinize sahip çıkmanız konusunda çok katıydı. Şimdi artık bizimle değil ve bu konuda ne kadar haklı olduğunu şimdi daha iyi anlıyorum tabii ki. Daniel'ın hep sana ihtiyacı oldu.”

“Eminim Daniel böyle düşünmüyordur.” dedim kahkaha atarak. “Ben tam bir baş belasıyım.”

“Hayır, hayır, Nic. Sen onun ihtiyacı olan her şeysin. O da bunu biliyor. Tanıyorsun onu zaten.”

Artık hiçbir şey gizli değildi, doktorların babamın yetersizliğini ilan etmek için gönderdikleri beyannameler, kaybolan kızlar, sırlarla dolu bir ev, tesadüfi hamilelikler ve Daniel. Her yerde bizi izleyen gözler vardı. Sadece ormanlık alanda değildi. Burada da vardı. Parmaklarımı hafifçe masaya vurup etrafı süzdüm. Babamla konulara ancak biraz değinebiliyordum, babamı çok heyecanlandırmadan onları uzaktan sarıp üst katmanlarını sıırıyordum. Zeminde kalması gereken konuları yüzeye çıkarmıyordum. Ama babamın da bazı şeyleri bilmesini, anlamasını istiyordum.

Ağızma bir tane bisküvi alıp, “Tyler evin birçok işini hallediyor bizim için.” dedim.

“Çok iyi. O iyi bir adam.”

Onu biraz kızdırmaya çalışıp, “Biz çocukken onu hiç sevmezdin.” dedim.

“Hayır, bu doğru değil. Çok çalışkandı ve seni çok severdi. Neden sevmeyeyim ki?”

“Ben genç kız babaları, kızlarının sevgililerinden nefret eder sanırdım. Bu bir kural.”

“Ben bunun kitabını hiç okumadım. Tabii ki...” dedi geri sandalyesine oturup. “Sana nasıl davranacağımı, seninle nasıl ilgileneceğimi hiç bilemedim Nic. Sen kendi kendini geliştirdin, harika biri oldun.”

Yarım yamalak kakhaha atıp, “Ben harika biri değilim.” dedim, bisküvimi parçalara böldüm.

“Öylesin, öylesin. Kendine bir bak. Kendine dön bir bak.”

Bu sohbeti yavaşça başka yöne kaydırmalıyım. Dikkatlice. “Tyler, garajı da yaptırdığımız takdirde evin değerinin daha çok artacağını söyledi.” dedim. “Hatırlıyor musun baba? Bir ara Daniel’la birlikte bunu yapacaktınız?”

Gülümseyerek gözlerimin içine baktı. “Bana sormuştu.” dedi tamamen yanlış, çok yanlış bir şeyi düşünerek. “Ya da bana söylemişti işte. Tyler’ı bilirsin. Bana seninle evlenmek istediğini söyledi.”

Yapmış oldukları bu sohbeti gözümün önüne getirirken yüzümü birden ateş bastı, parmak uçlarım karıncalandı. Bunu bilmiyordum, duyunca şaşırdım. “Demek öyle ha? Peki, sen ne dedin?”

“Sizin daha çocuk olduğunuzu söyledim, tabii ki. Önce bir gözlerini açıp dünyayı tanıması gerektiğini söyledim. Sonra da ona zamandan bahsettim...” dedi ve başını yana doğru eğdi. O sırada aklının da bir yerlere kaydığını anlamıştım.

“Zamanla ilgili ne söyledin?” diye sordum onu konuşturmayaya çalışarak.

Bana tekrar odaklandı. “İzin verdiğin takdirde zamanın sana göstereceği çok şey olduğunu söyledim.”

Hafifçe başını yana eğip, “Annem hep öyle söylerdi.” dedim. Annem hastalığında ben ağlarken beni görebildiğini, bizim,

Kayıp Kızlar

Daniel’la ikimizin ileride ne kadar güzel insanlar olacağımızı görebildiğini söylerdi.

“İşte öyle demiştim ona. Annen Daniel’a hamileyken çok endişeliydi, tabii sana hamileyken de biz bu hikâyeleri uydurduk...” Babam anılarına doğru kaymaya başlıyordu. Onu şu ana çekemeseydim eğer, onu kaybedebilirdim.

“Peki, Tyler ne dedi bu duruma?” diye sordum. Belki de gerçekten bunu bilmek istiyordum. Gizlice o sohbeti izlemek, Tyler koltukta oturuyor, babam da karşısındaki sandalyede.

“Hmm...” dedi birden, başını kaldırıp omuz silkti. “Hiçbir şey demedi. Benden izin istemiyordu. Ben de ona, ‘Sana hayır derse çıldırma ama’ dedim.”

Gülümsedim.

“Bunu bilmen gerektiğini düşündüm. İşte şu Prescottların kızının kaybolduğu gündü... Yani, ondan daha önemli şeyler vardı o sıra, sonra da sen buradan ayrıldın. Ama işte bunları bilmeni istedim. O iyi biri, iyi bir çocuk. Ama sanırım senin yeni numaranı ona vermediğim için bana hâlâ kızgın.”

“Sen iyi bir babasın.” dedim. “Gerçekten öylesin.”

“Boktan bir babayım ben, bunu biliyorum. Ancak o zamanlar en doğru olanı yapmaya çalışmıştım. İşe yaradı mı bilmiyorum tabii.”

“Baba, bana bak. Tamam artık.” dedim. Gözlerinin içine baktım, biraz evvelki sohbetimizi hatırlamasını istiyordum. “O zamanlar ne olduysa oldu. Tamam artık. Artık evi satışa çıkarma vakti geldi.”

Bisküvisini böldü ve tereyağı bıçağını kalbime doğru tuttu. “Kahvaltını yap, hayatım. Kaybolmaya başlamışsın.”

ANNALEISE'İN ORTADAN KAYBOLMASIYLA ilgili cevapların, onun on yıl önce gördüğü şeyle ilgili olduğunu biliyordum, ama daha polis bunu anlayamamıştı. Cevapların bir anda geleceğini biliyordum. İnsanlar Corinne'e ne olduğunu öğrenmeden Annalesie'e olanları çözemeyeceklerdi, aynı şekilde ben de.

Geçmişe gitmeliydim.

Soruşturma hâlâ, *onu bulalım*, aşamasındayken ve daha kötü boyutlara dönüşmeden bunu yapmalıyım.

Hannah Pardot, her zaman çalışmaya hazır görünen o meta-netli yüz ifadesi ve o parlak kırmızı rujuyla on yıl önce kasaba dışından biri olarak hayatımıza girmişti. O zaman da soruşturma, *kızı bul* aşamasından, *davayı çöz* aşamasına geçmişti. Bunlar farklı iki şeydi. İki farklı varsayım.

Annaleise'in kayboluşunun üzerinden henüz bir hafta geçmişti ve ben şimdiden değişimin başladığını hissediyordum.

Her şeyin Annaleise'in bakış açısından nasıl görüldüğünü anlamam gerekiyordu. Her şeyin, on yıl önceki gecenin başından başlayarak... Panayırda gördüğü şeyden başlayarak...

PANAYIRIN ÖYLE resmi bir giriş kapısı yoktu. Bir zamanlar ahır olarak kullanılan binaların arasından huni gibi bir park yerine açılan boş bir arazi vardı. Bu ahırlar, panayır kurulduğunda binek aletler ve oyunlar için bilet satış kulübeleri olarak kullanılıyordu. Kulübelerin sağına doğru ilk yardım malzemeleriyle dolu bir depolama sundurması, onun ötesinde ise sadece ağaçlık alan vardı.

Kayıp Kızlar

Eski ahırların arasından geçtikten sonra alan, yılda bir kez, iki hafta boyunca olmak üzere kulübelere dönüşüyor, dönme dolap da gururla ve tüm ihtişamıyla parlıyordu. Sonbaharda ise toprağa iple bağlı sıcak hava balonları yükselirdi göğe. Gökyüzüne dokunmak için sürekli geldiğimiz bir yer olmuştu orası.

Bu gece ortam çok gürültülüydü. Coşan ya da sızlanan çocuklar, kahkahayla bağırıp çağıran ebeveynler, binek aletlerden gelen müzik sesleri, oyun kulübelerinden gelen oyun sesleri... Birbirlerine, bir piknik masasından, seyyar lavaboların önünden ya da dönme dolabın tepesinden karşılıklı seslenen gençler. Otoparkın oradan dönme dolabın dairesel hareketini görünce nefesim tıkanı. Şimdi artık büyüyünce gözüme küçücük gelen çoğu şeyin aksine, dönme dolap gözüme kocaman görünüyordu. Daha bir erişilmezdi. Dönme dolabın kabininden dışarıya sarkan bir kızı gözümün önüne getirmeye çalıştım. Panik içinde olurdum. Midem bulanırdı. Öfkelenirdim.

Kabinin tam dışında etekli bir kız, en yakın arkadaşı kulağına bir şeyler fısıldarken erkek arkadaşı da aşağıdan onu izliyordu. Belki de bu olayın olmasına biz sebep olmuştuk.

Uzun süredir burada, tam da şu anda hissettiğim kadar yakın hissetmemiştim kendimi Corinne'e. Onun o soğuk ellerini dirseklerimde, nefesini kulağımda, çikletinin nane kokusunu da fısıltısında hissedebiliyordum. Keşke gözlerimi kapatıp eskilere giderek onu bileklerinden tutabilseydim. Kollarımı sebep-siz yere etrafına dolasaydım. Buna hiç cesaret edemezdim, zaten hiç de etmemiştim.

Birden, birisi hızla koşarak bana çarptı. Küçük bir çocuktu, belki üç yaşındaydı. Benimle çarpışarak yönünü değiştirecek ve

bir telaşla içeri koştururken yine birine çarpacaktı. Ebeveynleri hızlıca bir, *öziir dileriz* bakışı attıktan sonra çocuğun peşinde koşturmaya devam ettiler. Güneş alçaktaydı, neredeyse batıyordu. Ben orada durup beklerken meydanın ışıkları yanmaya başlamıştı. Yerler pırıl pırıl ve korunmasızdı. Gözlerim kamaşıyordu buna tepki olarak.

Bilet kulübelerinin aralarından geçtim. Buradaki çimler hep aşınmıştı, ağırlıklı olarak yeşil çim yamalarıyla dolu çamurlu bir alandı. İşte tam da giriş kapısının yanında, tam da bu çamurlu alanın üzerine düşmüştüm. İşte burası tam Daniel'in bana vurduğu, dönme dolabı tam açıyla gören yerdi. Etrafımda döndüm, Annaleise'i bu binaya yaslanmış bir şekilde bir yandan çilekli dondurmasını yiyip bir yandan bizi izlerken hayal ettim.

Tyler'a doğru koşuyorum.

Tyler beni bekliyor.

Daniel birden beni kolumdan tutup yüzüme vuruyor.

Tyler, saldırıp Daniel'in yüzünün ortasına bir yumruk atıyor ve sonra da yanıma çömeliyor. Dönen kolumu kendine doğru çekiyor. "İyi misin? Nic, iyi misin?"

"Bilmiyorum. Bilmiyor..." Çamurların içinde telaşla sürünecek ayağa kalkıp Tyler'a yaslanıyorum. Her şey yeniden sıralanıyor, tokadın acısı, anın canımı yakması. "İyiyim." dedim. Elleri her yerdeydi. Saçlarımı yana atıyor, yüzümü okşuyor, boynumdan aşağıya, kollarıma oradan da belime indiriyordu. Omzumun üzerinden çenesini sıkarak bakıyordu, Corinne bize doğru koşuyordu. Bailey de uzakta kalabalığın arasından bize el sallıyordu.

Annaleise, o sırada hâlâ orada mıydı, bilmiyorum. Onu bir daha görmemiştim. Belki de tam giriş kapısının dışındaydı.

Kayıp Kızlar

Belki de binalardan birinin arkasına kaçmış, şimdi fark ettiğim ahşap pencerenin ardından maral gözleriyle bizi izlemişti. Evet, bizim şahidimiz olarak onay vermişti, ancak bir sonraki adımda olanlar içinde şahitlik yapmış mıydı, çok merak ediyordum.

Tyler beni yerden kaldırıp üzerimi inceledi, sürekli iyi olup olmadığını soruyordu. “Burada bekle.” demişti. Daniel’ın yanına gidip bir elini aşağıya indirip yanına sokuldu, kulağına bir şeyler fısıldamıştı. Daniel da hemen dönüp gözlerimin içine öyle delici bakmıştı ki, gözlerimi kaçırmak zorunda kalmıştım. “Nic...” demişti yalvaran gözlerle karşımda, ancak o zamana kadar Corinne çoktan yanlarına gelmişti.

“Bailey, git buz getir.” diye seslenmişti Corinne yanımıza yaklaştığında. Varlığıyla idareyi hemen ele aldığını hissettiriyordu.

Oradan ayrıldım. Tyler’ı da yanıma alarak oradan çıkıp içinde katlanır iskemlede oturan, ağzının kenarına tütün sıkıştırmış bir adam bulunan ilk yardım barakasını bulduk.

“İyi misiniz, çocuklar?” diye sordu oturduğu yerden.

“Buzunuz var mı?” diye sordu Tyler.

Adam ayağının dibindeki mavi buzluğun kapağını açıp plastik bir bardakla avuçladığı buzları kilitli bir poşet içine koydu.

Tyler, ellerini her yerimde gezdirerek, tekrar tekrar iyi olup olmadığını sordu.

“Tyler...” dedim. “Elin...” Parmak eklemelerinden iki tanesi çizilmişti, sanki Daniel’ın keskin yüz hatlarından birinin üzerine yanlış açıdan vurmuş gibiydi ve parmaklarının rengi solmuştu. Görevliden hemen yara bandı istedim.

Tyler’ın eline bakıp, “Kırılmış olabilir.” dedi adam.

“Hiçbir şeyim yok.” dedi Tyler, beni oradan çekerek. “Hadi gel.”

Ancak adam haklıydı, parmakları şişmiş ve kıpkırmızıydı, Tyler da parmaklarını boşa yan tarafından aşağıya doğru sallıyordu.

“Tyler...”

“Bir poşet buz da ben alayım.” diye mırıldandı.

“En azından git elini yıka.” dedim.

Başıyla onayladı. “Tamam. Sen sakın bir yere kıvıldama, tamam mı?”

“Seni burada bekliyorum.” dedim. Ancak Tyler yanımdan ayrılır ayrılmaz, gözümde canlandırıdığım tek kare, Daniel’in kanlı burnuyla çamura oturup adımı seslenerek bana bakmasıydı. Onunla konuşmalıydım. Konuşmalıydık. Bu konuyla ilgili. *Hemen şimdi*. O zamanlar bile bu anın ne kadar önemli olduğunu hissedebiliyordum, tüm geleceğimizin bu sohbetin gidişatına bağlı olduğunu.

Daniel’i bulmak için çamur içindeki meydana gittim, ancak kimseyi bulamadım. Hepsinin birlikte dışarı çıkarıldığını ya da birilerinin bulunduğu yere güvenlik çağırmış olabileceğini düşündüm. Ahırların arasından yürüyüp, otoparkın içinden geçtim, ancak Daniel hiçbir yerde yoktu.

Tyler’ın yanına panayıra geri dönmek üzere içeri girmiştik ki, uzak bir mesafeden Corinne’in sözlerini duydum. Sağ tarafındaki ahırlardan geçtim. Corinne’in sesi, kahkahası beni ona doğru çekiyordu.

Önce Corinne’i gördüm. Binanın arkasında tam panayırın çıkışındaydı. Daniel’in yüzüne ıslak mendil tutuyordu. Başını omzuna dayamıştı. Diğer eli de gömleğinin içinden pantolonunun lastiğine doğru inip tüm vücudunda dolanıyordu. Dudaklarını

nazıkçe çenesinin üzerine götürüp ona bir şeyler fısıldadığını gördüm. Corinne'in duruşundan, Daniel'in duvara karşı o rahat duruşundan bunun bir ilk olmadığını anlamıştım. Daniel'in beni fark ettiğinden emindim, çünkü ellerini hızla ve beceriksiz bir şekilde hareket ettirip ben oradan kaybolmadan Corinne'i üzerinden itiriyordu. O da itirilmenin vermiş olduğu hoşnutsuzlukla Daniel'a ters bir şeyler söylüyordu. Ancak artık çok geçti.

Daniel, yalan söylemişti ve bunu bildiğimi de biliyordu. O da benim ona yalan söylediğimi biliyordu. *Asla*, demiştim. *Asla*.

Annaleise'in bunu görüp görmediğini merak etmiştim, acaba oradaki ağaçların içinde bir yerlerde miydi? Yoksa otoparktaki arabaların arasına bir yerlerde çömelmiş oturuyor muydu? Tek başına eve gitmek için daha çok küçüktü. Yanında bir yetişkin olmalıydı. Yakınlarda olmalıydı.

On üç yaşındaki Annaleise'e bütün bunlar nasıl görünüyordu acaba? Uzaktan, o saklandığı noktadan ne gibi şeyler olduğunu düşünüyordu acaba? Peki ya buraya bir yetişkin olarak tekrar gelmiş olsaydı, hafızasında kaymalar olup farklı bir anlayışa sahip olur muydu? Corinne'le Daniel arasında olanları bir tek ben biliyorum sanıyordum ama durum belki de sandığım gibi değildi.

Ben aslında o günden sonra ikisinin arasında ya da Bailey'le aralarında neler olduğunu tam olarak öğrenememiştim. İçeri geri koşup Tyler dışarı çıkmadan önce hemen kulübenin yanına gittim. Kamyonetine bindik, eli rahatsız olduğundan kamyoneti bana kullandırtmıştı. Okuldan bir grup çocuğun yanından geçtik. Hepsisi Tyler'a takılıyordu. "Vay, demek kamyonetini kız arkadaşına kullandırtıyorsun? Sonra da bir kız, "İşte bu gerçek aşk!" dedi.

Daniel ve Corinne'in nasıl ayrıldıklarını ya da Corinne'in ne zaman ve nasıl Jackson'la buluştuğunu ya da Daniel'in Bailey'yi neden evine bıraktığını bilmiyordum. Bunu sormaya cesaretim yoktu. Hiçbirimizin de yoktu.

UZUN BİR SÜRE giriş kapısından insanları izleyip bu anların bir kamera lensinden nasıl görünebileceğini hayal ettim. Bu an ölümsüzleştirilmiş olsaydı ne görürdüm? Ne düşünürdüm? Kalabalığın içine kaybolmasına ramak kala bir annenin çocuğunun koluna yapışması, dönen arabaların kuyruğuna girmiş diğerleri başka yöne bakarken öpüşen gençleri, kalabalığın içinde donup kalmış, bana bakarken bir yandan küçük bir kızın elini tutan uzun siyah saçlı kadın...

Kare, hafızamda anlam kazanmaya başlayınca yüzünün de belirginleşmesiyle birden harekete geçerek ona doğru yürümeye başladım. "Bailey?" diye seslendim. *Bailey*. Yüzünü çeviriyordu, kendi etrafında dönmesiyle birlikte siyah saçları da bir yay şeklinde savruldu.

Kiliseden daha çok belki de böyle zamanlarda ya da bu gibi durumlarda Tanrı'nın varlığına inanıyordum. Kaostan gelen düzeni anlamlandırma gibi bir şeydi bu. Gerçekten ihtiyacımız olan insanlarla çarpışmamız, karşımıza bizi sevecek insanların çıkması ve bütün bunların altında geçerli sebeplerin yatması. Benim de orada bulunduğum o gece, Bailey, panayırın ortasında idi. Onu, üniversite mezuniyetimden beri görmemiştim. Hepimizin paramparça olduğu o gece yanımızda olan Bailey'yi.

Birden şu anda burada olmam gerektiği duyguyla ürperdim. Sanki evren önüme parçaları sunuyordu, sanki zaman bana bir şeyler göstermek istiyordu.

Kayıp Kızlar

Onun da beni gördüğünden emindim, o da benim gibi kalakalmıştı. Ancak kalabalığın içine karışmak üzereydi. Bir sonraki binek aletlere koşturan çocukların arasından ittirerek ona yaklaştım.

“Bailey!” diye seslendim tekrar.

Ona tam yaklaşmışken duraksadı, omzunun üzerinden bana baktı. Beni gördüğüne çok şaşırmış gibi yaptı. “Nic? Vay be! Görüşmeyeli çok uzun zaman oldu.”

Tek kelime etmeden birbirimize bakakaldık, küçük kızın elini hâlâ tutuyordu. “Bir kızın mı var?” diye sordum kıza gülümseyerek. Küçük kız, Bailey’in bacağına sarılıp yüzünün yarısını saklayıp ortaya çıkan ela gözlerle bana bakıyordu.

“Baba nerede?” diye sordu annesine bakıp.

“Bilmiyorum.” dedi Bailey kalabalığa göz atarak. “Burada olmalı.”

“Evlendiğini bilmiyordum.” dedim.

“Hmm, sen kaçırdın. Biz ayrıldık. Hatta boşanmak üzereyiz.” dedi tekrar kalabalığa dönüp. Muhtemelen eski kocasını arıyordu gözleri. “Ya sen?” dedi, gözlerini kalabalıktan ayırmadan. “Evli ve çocuklu musun?”

“Hayır ve hayır.” dedim ama beni dinlediğini hiç sanmıyordum.

Elini havaya kaldırıp, “İşte...” diye mırıldandı bir yandan. “Peter!”

Peter, gayet efendi görünümlü, temiz tıraşlı, kare çene kemikli bir çocuktü. Ortalamanın üzerinde bir boyu vardı. İlk görüşte ondan hoşlanmadım. Belki yürüyüş tarzındandı, bakılacak yakışıklılıkta olduğunun o da farkındaydı. Belki de kızları ona doğru koşarken Bailey’ye sırtışındandı, sanki bir şeyin skorunu tutuyormuş da Bailey de kaybediyormuş gibiydi.

Bailey, Peter'a küçük bir seyahat çantası fırlatıp, "Geç kaldın." dedi. "Saat onda yüzme dersi var."

"Biliyorum." dedi, sonra da bana bakıp gülümsedi. "Selam. Ben, Peter." Yüzümdeki gülümseme solana kadar tek kaşımı kaldırdım. "Peki o zaman. Hadi bakalım güneşim. Anneyi eğlencesiyle baş başa bırakalım."

Bailey çömelerek kızını sımsıkı kaptı. "Yarın görüşürüz, aşkım." dedi. Yavaşça onların panayır alanına girişlerini izledi. "Seni görmek çok güzeldi, Nic. Şimdi gitmem lazım."

"Sana bir şey sormam gerekiyor. Corinne'le ilgili."

Bailey'nin gözleri birden kocaman oldu, sonra da giriş kapısına yöneldi.

Tam dönen arabaların yanında onu yakalayarak, "Bailey..." dedim, arabalar tehlikeli bir şekilde bize doğru gelip sonra aniden geri çekiliyordu.

"Hayır, Nic. O konuda konuşmak istemiyorum. Sanırım hepimizi yordu artık o konu."

Gözlerimi sımsıkı kapadım. "Bailey, sadece şu lanet olası sorumu cevapla, sonra hemen gideceğim." Corinne'in onunla konuşacağı şekilde konuşuyordum, kelimeler ağzımdan düşünmeden çıkıyordu.

Her zamanki gibi konuşmamı bekliyordu. Ona çok baskı yapmak istemiyordum ama bunu öğrenmeliydim. "Annaleise Carter, onu hatırlıyor musun?"

Kollarını göğsünde birleştirip, "Duyduğuma göre kayıpmış." dedi.

"Hiç seninle Corinne hakkında konuşmuş muydu, o geceyle ilgili?"

Önce başını hayır anlamında salladı, sonra birden durdu. Gözlerinin içi parladı.

“Ne oldu?” dedim.

“Çok tuhaftı.” dedi. “Yani, o zamanlar onu pek tanı mıyordum. Ve artık orada oturmuyorum. Ama birkaç ay önce ona Glenshire’daki pazarda rastladım.” Bailey, cümlelerini her zaman böyle soru cümlesi gibi sonlandır ırdı, sanki bilmediğimiz bir şey için bizi bağışlamaya çalışıyor gibi. Başım la onaylayıp sözüne devam etmesini bekledim. “Daha doğrusu, o bana rastladı sanırım. Onu ilk görüşte tanıyamadım. Ama o bana sanki yıllardır arkadaşmış ız gibi, ‘Bailey? Bailey Stewart?’ demişti. Hâlbuki o an benimle ilk kez konuşmuştu sanırım.”

“Ne istiyormuş?” diye sordum. “Corinne’i mi sordu sana?”

“Yok yok, alakası yok.” dedi yüzünü buruşturarak. “Beni öğle yemeğine çıkardı ve Lena için bakıcıya ihtiyacım olup olmadığını sordu. Sanki... Sanki benimle arkadaşlık kurmak istiyor gibiydi.”

“Peki kabul ettin mi? Yani, öğle yemeği davetini ve onun Lena’ya bakıcılık yapmasını?”

“Hayır. Artık öyle arkadaşlıklar için, büyüdüğüm kasabadan birileriyle arkadaşlık kurmak için fazla büyüdüm.” Gözlerimin içine bakıp, “Artık büyüdüm, Nic. Eski Bailey değilim artık.” dedi.

“Hatırlar mıs ın?”

Elini havaya kaldırıp, “Bana sadece tek soru demiştin. Ondan sonra gideceğim.” dedim.

Derken birden kendine güveninin kaybolmasıyla birlikte sesi de kayboldu, omzumun üzerinden gördüğü bir şeyin etkisiyle dudaklarını araladı.

Elinde sigarasıyla yalnız başına yürüyen bir adamın sırtını gördüm. Saçları darmadağın bir şekilde yüzünü örtüyordu. Kambur yürüyüşü oldukça tanıdık geliyordu. “Bu Jackson mı?” dedim.

“Hmm?” dedi birden sohbetimize geri dönerek. “Ah, bilmiyorum. Onu yıllardır görmedim.”

“En son Kelly’s de çalıştığını duymuştum.” dedim.

Bailey, omuzlarını silkerek, “Artık oraya gitmiyorum.” dedi.

“O yapmadı, Bailey.” dedim.

Bailey, bir adım geri atıp bir sosis standına yaslandı. “Biliyorum.” dedi. Böyle demesi beni oldukça şaşırttı. Çünkü zamanında *Bailey’nin* kelimeleri tüm gözleri Jackson’a çevirmişti; onun Hannah Pardot’a verdiği cevaplar, onun suçlamaları...

“O zaman neden insanları Jackson’ın suçlu olduğuna inandırdın?”

“Bana Corinne’in hamile olduğunu söylediler! Jackson o konuyla ilgili bana yalan söyledi. Sonra da polisler geldi ve bize sürekli sorular sordular. Ben sadece bir çocuktum!” diye bağırды.

“Hayır. Sen on sekiz yaşındaydın. Hepimiz on sekiz yaşındaydık. Söylediğin her şey birer delil oldu. *Her şey*. Sen Jackson’ı mahvettin.”

“Herkesin bir gerekçesi vardır. O değildiyse, kim olabilirdi sence?”

Bailey o zamanlar düşündüğümden daha akıllı bir kızdı. Ancak, hatırladığım kadarıyla insanlara kazık atmakta üstüne yoktu. “Gerçekten mi? Peki ya *senin* gerekçen neydi, Bailey? Tanrım, ne kadar korkunçsun.” Ancak sanırım biliyordum. Şu arkamızda duran adam, Jackson Porter. *Canavar sana ne yaptı*—

tıyor? Geceleri onları rüyanda mı görmeni sağlıyor? Senin olmayan erkekleri?

“Canavar *ben* değilim. Canavar *Corinne*’di. Bunu hâlâ göremiyor musun? Onsuz daha mutluyuz.” dedi Bailey.

“Öyle söyleme.”

Gerçek şuydu ki, Bailey’nin şanslı olduğunu düşünüyordum. Bailey Stewart için Corinne’li bir hayat iki farklı yöne sapabilirdi. Bailey muhteşem ve doğal çekiciliği olan bir kızdı. Ancak Cooley Ridge, Corinne’den sorulurdu. İlgi odağı hep Corinne’di. Bailey ona ancak boyun eğip Corinne’in onu sağa sola itirmesine razı olurdu, aksi takdirde Corinne onu mahvedebilirdi. Bailey şanslıydı ki narin bir karakteri vardı. Corinne onu rahatça büküp katlayabiliyordu. Kapı önü paspası olmaktan daha kötü şeyler de vardı.

Fakat Bailey’yin, onu kolayca kandırabileceğiniz, içinden kaçıp çıkmak isteyen karanlık bir yönü de vardı. Corinne’in ona olan sevgisi, Bailey’nin en büyük şansıydı.

Doğruluk mu cesaret mi Bailey? demişti Corinne, soda kamışını ağzının içinde sağdan sola kaydırarak.

Cesaret, diye düşünmüştüm. Cesareti seç.

Doğruluk, demişti Bailey.

Corinne’in yüzü gülümsemekten gerilmişti. *Jackson mı Tyler mi? Sebepleriyle...*

Bu sorunun doğru bir cevabı yoktu. Hiçbir zaman da olmamıştı.

Fikrimi değiştirdim, dedi Bailey. *Cesaret.*

Yo, yo, yooo, Bailey, canım. Ya doğruluk dersin ya da burayı terk edersin. Şimdi, söyle bana. Erkek arkadaşlarımızdan hangisi senin olsun isterdin?

Dirseklerimin üzerinde geriye doğru yaslanıp Bailey'nin huzursuzca kıpırdanmalarını izledim. Corinne benimle göz göze gelip gülümsedi.

Her zaman cesareti seç, Bails, dedim.

Tyler, dedi Bailey, elmacık kemikleri kıpkırmızı olmuş bir şekilde.

Kahkaha attım. *Seni yalancı.*

Bailey birden gözlerini bana dikti. *Her yere serbest giriş izniniz oluyor, Nic. İnsanlar onunla birlikte olduğun için seni olduğundan daha iyi sanıyorlar. İşte sebebim, bu. Tyler.*

Corinne kahkaha attı. *Güzel oynadın, Bailey.* Sonra da Bailey'yi kendine doğru çekip kollarını yanlarından etrafına sarıp ona sımsıkı sarıldı. *Tanrım, seni ölümüne seviyorum. Her ikinizi de. Çok kötüsünüz.*

Bailey'nin artık düşüncesizce davranmasından nefret ediyordum. Sanki Corinne'e canavar demekle işin içinden çıkabiliyormuş gibi. "Sen kendine istediğin şeyi söyleyebilirsin, Bailey. Her zaman için harika bir yalancıydın sen."

"Sakın bana neden bahsettiğimi anlamadığınızı söyleme. Onu duydum ben." dedi Bailey. "Dönme dolapta en üstteyken onun ne dediğini kendi kulaklarımla duydum ben."

Hatırlamıyormuş gibi yapıp başımı hayır anlamında salladım.

"Kim öyle bir şey söyler ki?" diye sordu. "O hastaydı, Nic. Ve bulaşıcıydı."

"Neden bahsettiğini anlamıyorum." dedim.

Bu sefer sanki ben şaka yapıyormuşum gibi kahkaha attı. "Artık gitmeliyim."

“Bekle...” dedim. “Seni daha sonra arayabilir miyim? Bir yerlerde buluşabilir miyiz? Bütün bunlar olmadan?” Demek istediğim bizi acımasızlaştıran bu panayı, yani konuşurken arkamızda beliren dönme dolabın olmamasıydı.

“Hayır.” dedi. “Boş ver.”

Bailey’nin bildiği bir şeyler daha vardı, bundan emindim. Keşke onu sıkıştırıp tüm sırlarını ortaya koymasına için onu ikna edip kendini temize çıkarmasına için Everett burada olsaydı diye düşündüm. En yakın kulübeden bir peçete kâğıdı kapıp çantamdan bulduğum bir tükenmez kalemle üzerine numaramı karaladım. “Eğer fikrini değiştirirsen, ben bir süre daha babama yardımcı olmak üzere kasabadayım.”

Peçeteyi alıp arka cebine sokuşturdu. Tanrım, ne kadar güzeldi. Her hareketi ayrı bir koreografiydi. “Hoşça kal Nic.”

“Kızın çok güzel.” dedim.

Yanımdan ayrılırken saçlarını omzundan arkaya attı ve bana keskin bir bakış atıp, “Umarım o da bizim gibi değildir.” dedi.

Yanı başımızdaki binek aletlerin seslerini duyuyordum, değişen vites seslerini, dönen arabaların nasıl da metalin metale sürmesiyle aniden durup sonra tam zıt yöne dönmeye başladığını ve içinden gelen keyif seslerini. Bailey ve Corinne’le birlikte dönme dolabın tepesindeki halimizi düşünmemek için her ayrıntılı sese odaklanmaya çalıştım.

Yıllar geçtikçe o kulağıma fısıldanan kelime giderek daha yüksek sesle söylenip zaman zaman Corinne’i düşündüğümde aklıma gelen tek ses olmasına rağmen, burada Bailey’ye ne konuştuğunu anlamıyormuşum gibi yapmakla kendimi zavallı durumuna düşürmüş olmalıydım.

Buz gibi elleri dirseklerimde. Nefesi kulağымda. Arka plan-
da Bailey'nin o gergin ve heyecan dolu kahkahası. Corinne'in
naneli sakızının kokusu. Parmaklarını tenimi üzerinde gezdir-
mesi. *Atla*, demişti.

Bana atlamamı söylemişti.

Bir Gün Önce

6. GÜN

Laura'nın, kilisenin zemin katında düzenleyeceği *babyshower*-na gitmeme sadece saatler kalmıştı. Ancak o salonu ne zaman düşünsem bizi gruplara ayıran polis memuru Fraize aklıma geliyordu, ayrıca Annaleise ve Corinne'in duvarlarda asılı resimleri hiç aklımdan çıkmıyordu şu günlerde.

Daniel evin önünde, "Peki, öğlen mi orada olacaksın?" dedi. Elinde basınçlı bir yıkayıcıyla el merdiveninin iki basamak üstünde dış cepheye yaslanmış bir şekilde duruyordu.

"Sana gideceğim dedim."

"Listeyi ver bana." dedi elini bana uzatarak.

"Sen ciddi misin? Şu anda evin işlerini mi yapacaksın? Satışa hazır mı edeceksin?"

Elini, ikinci kez bana doğrulttu. "Hadi ama zaten babyshowera gitmeme izin yok."

Uzattığım kâğıda bir göz attı. "Basınçlı yıkayıcı, aldım. Tamam. Derz dolguyu daha sonra yaparım. Boya badanayı da eğer Tyler gelirse birlikte yaparız.

“Tyler mı geliyor?”

“Bilmiyorum. Gelecekti, ama beni bir daha aramadı.” dedi gözlerini bana dikip. “Şimdi bana bir iyilik yapıp duvara yaslı tüm mobilyaları duvardan çeker misin? Diğer büyük parçaları ben hallederim. Sandıktan plastik koruyucuları getir hadi.”

Evi spreylemeye devam etti. Bu işe gerçekten artık baş koymuştuk, evi satmaya. Onu hazırlamaya. Hayatlarımıza devam etmeye ve ileriye bakmaya.

“Nic...” dedi. “Sandık. Şimdi.”

Arabasına doğru yürürken ayaklarım sanki yerden kesilmişti, sersemlemiş gibiydim. Birkaç gecedir yaşadığım uykusuzluk bana zor günler yaşatmıştı, kafama da bir şeyler yapıyordu. Sanki içinde bakılacak o kadar alan olmasına rağmen ben hiçbir şeye tutunamıyordum. Sandıktan plastik koruyucuları çıkarıp onları yüzüme doğru dalgalanacak şekilde göğsümün üzerinde tuttum, kokusu midemi bulandırıyor. Bir an için altında havasız kaldığımı düşündüm, cinayet sahnelerinde kurbanın üzerine örtülme anı gibi. Annem, Daniel’la birlikte mutfaktaki ressam sehпасına resim yaparken yerleri korumak amaçlı plastik koruyucular serirdi. Günün sonunda her yer boya damlalarıyla dolup bir renk cümbüşü oluşurdu, harika bir rastlantısal desen çıkardı.

Nefes alamıyordum. Plastik koruyucuları giriş kapısının en alt basamağının üzerine bıraktım. Daniel bunu fark edip bana dönüp, “Nic, gerçekten...” dedi, sanki hayatında büyük bir hayal kırıklığıymışım gibi.

“Kendimi iyi hissetmiyorum.”

Makineyi kapatıp merdivenden aşağıya indi. “Eğer bana yardım etmeyeceksen, kiliseye git de oradakilere yardım et.”

Kayıp Kızlar

Başımla onayladım. “Sanırım buraya geç dönerim. Oradan sonra planlarım var.”

“Sonrasında planların mı var?”

“Evet.” dedim. “Planlarım var.” Buradan başka her yerde olmayı isteyeceğim planlar.

“Bu akşam bizim evde kalabilirsin. Badana kokusu var. Bu kokuyu ben de solumak istemem.”

“Olabilir.” dedim.

Daniel başıyla onayladı. “Güzel, sonra görüşürüz o zaman.”

—

BELKİ KİLİSENİN POLİS KARAKOLUNA olan yakınlığındandı, ya da arkasındaki büyükbabamın ve büyükbabamın yanına gömülü olan annemin yattığı mezarlığın varlığındandı, ama burada içimi huzursuz eden bir şey vardı. Ahşap sıraların o toprağımsı kokusu ve bodrum kata inen merdivenlere ulaşmak için o daracık koridordan geçmek zorunda olmamız. Çocukken her pazar günümü burada geçirirdim, ama annem öldükten sonra Daniel gibi ben de buraya gelmeyi bıraktım. Babam da pek gelmezdi buralara. Cumartesi gecesi âlemlerinden sonra ertesi sabah ya fazla içmekten uyurdu ya öylesine uyurdu işte. Tyler da ancak bana eşlik etmesini istediğimi söylediğimde gelirdi. Artık bu sivri uçlu çatının altında bana göre bir şey yoktu.

Kilise buradaki hayatımın sadece bir başka bölümüydü. Corinne, Bailey ya da yanımızda her kim varsa pazar sabahları birlikte gidilen, sonrasında da CVS’den atıştırmalık bir şeyler alınan bir gündü bizim için. Yazları araba kaportalarının üzerlerine oturur, hava bozduğunda ise dükkânın içine sığınırdık.

Luke Aberdeen de genellikle kasanın arkasında durup bize yakından göz kulak olurdu, haklı olarak.

Bu kiliseye en son üç yıl önce Daniel ve Laura'nın nikâh törenlerinde gelmiştim. O zamanlar da içimde bir huzursuzluk vardı. Laura'nın benim için tamamen tahmini ölçülerime göre seçtiği karpuz pembesi bir elbiseyle kilise mihrabının yanında duruyordum. Ona ölçülerimi hiç göndermemiştim. Elbise biraz uzundu, olması gereken diz boyundan biraz daha uzundu, üstü biraz dardı ve kol altlarında esneme yapıyordu. Üzerime hiç yakışmamıştı. Kötü görünüyordum.

Sonrasında kalabalığın dağılmasını bekleyip kilisenin bodrum katına inmiştim. Tyler beni dinlenme odasında kendi başıma dart oynarken bulmuştu. Tek gözüm kapalı hedef alırken köşeden gelen ayak seslerini ve en yakındaki sandalyeye ceketini fırlattığını duymuştum. "Güzel elbise." demişti.

"Kapa çeneni."

"Buradan çıkmak ister misin?" Bana gizli bir geçit gösterdi. Arka tarafta kapalı bir odanın içinden geçen birkaç basamak, fırtına kepengi ve kepengi kapalı tutan zincirle tutulmuş bir kilit. Ancak Tyler bir sel felaketinden sonra burada çalıştığı için şifreyi biliyordu. Her şeyden bir çıkış yolu bulurdu o.

Daniel nikâh törenini kaçırdığım için beni affetmemişti.

—

"NIC!" DİYE CİYAKLADI Laura, beni görür görmez süslemelerle meşgul kız kardeşinin ve annesinin yanından ayrılıp salına salına yanıma geldi.

Gülümsedim. "Daniel, yardıma ihtiyacınız olabileceğini söyledi."

Kayıp Kızlar

“Tanrım, evet.” dedi. Sonra da iyice yanıma sokulup, “Annem gerçek bir *deli*. Katie, onu oyalamaya çalışıyor, ama artık tahammül sınırlarını aştı. Büyük anne olacağı için heyecanlı mı yoksa korkuyor mu hiç anlamıyorum.”

Hızlıca başımla onayladım. Kısacık anlar vardı, aynen bunun gibi, kaderin bir anda saldırganca davrandığı anlar. Gizlice geliyordu, tüm oyunları ve gelip kendini tam olarak göstermeden yaklaştığını asla anlayamazdınız. Sıradan, basit işlerde kendini gösteriyordu: Annem benim babyshowerımda asla pembe şerit süsler asmazdı duvara. Ben asla kimsenin kulağına sinsice gelip, *Annem tam bir deli*, diye fısıldamazdım. Çünkü o asla bir büyükanne olmayacaktı.

Laura, sanki bir pürüzü düzeltmeye çalışıyormuş gibi göbeğinin üst bölümünü okşayıp derin bir nefes aldı. “Gel sana *punch* ikram edeyim.”

“Almayayım, teşekkürler. Bana hemen iş ver.”

“Tamam. Katie?” diye seslendi omzunun üzerinden. “Nic’e nasıl bir görev verebiliriz?”

Katie, beni ayrıntılarla boğmuştu. Levha asılması, oyunların kurulması, keklerin düzenli bir şekilde katlanır masanın üzerine dizilmesi... Katie’nin gözleri polislerin kullandıkları köşede duran panoya takıldı. Annaleise’in resmi hâlâ duvarda asılıydı, yanında da ormanlık alanı bölmelere ayıran beyaz kareli bir grafik kâğıdı, her bir kutucukta da takımları temsil eden harfler vardı. Bricks ve polis memuru Fraize, hepimizi burada toparlayıp bizleri gruplara ayırmıştı. Ben Carterların evinden nehre kadar olan mesafeyi araştıran C Takımı’ndaydım, Daniel A Takımı’ndaydı, yani Piper (terk edilmiş ev dahil ki bize orada hiçbir şey olma-

dığını söylemişti), McElray ve bizim evi kapsıyordu. Tyler E Takımı'ndaydı, yani Carterların evlerinin uzaklarında bir yerlerdi. Mahalle aralarından ve ilkokulun arkasındaki bölgeden sorumlulardı. Gözümüzden kaçtığı düşünülmesindi.

Duvara asılı ne varsa indirdim, yüzüstü çevirip masanın altına koymayı kendime vazife edindim

“Teşekkürler...” dedi Katie. “Ben de bir türlü kendimde onları indirecek cesareti bulamadım ama bir babyshowerda onları kim görmek ister ki?” dedi başını hayretle sallayarak. Saçları kız kardeşininki gibi uzun ve ince telliydi, ancak Katie saçlarının üst kısmını kabarık gösteren bir toka takmıştı. Katie, çoktan iki kez boşanmıştı, ama elindeki yüzük de dikkatimi çekmişti.

“Tebrik ederim.” dedim.

“Üçlemekte hayır var.” dedi cansız bir ses tonuyla. “Ya sen? Duyduğuma göre ateşli bir kuzeyliyle nişanlıymışsın?”

Keskin bakışlarıyla yüzüksüz parmağıma baktı. “Evet, yüzüğü temizlemeye gönderdim de.”

“Olur da düğünle ilgili soruların olursa kime soracağını biliyorsun.” dedi kendine gülerek.

“Sağ ol, Katie.”

Bir saat sonrasında davetlilerin gelmesiyle birlikte mekân bir şeker pamuğu tapınağına dönüşmüştü. “Ah!” dedi Katie. “Hediye masası.” Köşedeki masanın üzerine birkaç tane hediye paketi fırlatıp üzerlerine mavili yeşilli paketi olan nane şekerleri serpiştirdi.

“Ben hediyemi dinlenme odasında unuttum.” dedim. Dinlenme odasına gitmek için mutfaktan geçiliyordu, tam banyoların bitişiğindeydi. Hediyemi alırken tuvaletin sifon seslerini

duyabiliyordum. Paketin içindekini son bir kez daha hissetmek için kolumu içine sokup gözlerimi kapadım.

Danielların bebeği için en güzel hediye bulmak üzere Babies “R” Us mağazasına gitmiştim. Ancak mağazanın büyüklüğünden şaşkına dönmüştüm. Reyon içinde reyonlar vardı. Koca bir endüstri kendini küçücük insanların büyümesine ve onlar için üretim yapmaya adanmıştı. Hangi reyondan başlayacağımı bilemiyordum. Daniel ve Laura’nın neye ihtiyaçları olduğunu da bilmiyordum. Girişteki kulübede kayıtları var mı diye yokladım, ancak daha önceden girilmiş bir kayıtları yoktu. Ben de minicik bir takım almayı düşündüm. Minicik pembe pötikareli bir elbise, minicik pembe bir şapka ve minicik pembe çoraplar. Sonrasında işyerindeki öğretmenlerden birine en sevdiği hediye ne olduğunu sorduğumda bana, “Göğüs pompası.” demişti. “Ah, bir de sakın kıyafet alma.”

O gece eşyalarımı depolamak için kutulara yerleştirirken evden yanımda getirdiğim içinde annemin eşyalarının bulunduğu plastik kutuyu açtım. Hep karıştırdığım, hiç kullanmadığım ancak yanımda getirdiğim şeyler. Onları o gri plastik bir kutuda muhafaza ediyor, onlara zarar vereceğimden ya da birilerinin o rezil daireme girip onları çalacağından korkuyordum.

Derken birden hediye kartını unuttuğumu fark ettim. Kahretsin!

Laura lavabodan çıkıp her iki omzuna düşen saçlarıyla başını yana eğdi. “Benim için mi?” diye sordu.

“Hediye kartını unutmuşum.”

“Ah, sorun değil.” Paketi elimden almak istedi ama ona veremezdim. Paketin o hediye dolu masada diğer hediyelerin ara-

sında kaybolmasını istemiyordum. Katie, koluma dokunarak, “Şimdi açabilir miyim?” diye sordu.

Başım la onaylayınca bana gülümsedi. Ben kutuyu tutarken o da sargı kâğıdını açıyordu. Önce pembe takımı çıkardı içinden. Görür görmez ağzı kulaklarına vardı. Sonra elini daha derinlere soktu, eliyle metalin soğuşunu hissedince birden yüzü değişti, belki de oymaların üzerine dokunuyordu. Üzerinde annemin adının işli olduğu gümüş takı kutusunu çıkardı. Babam onu anneme evlendikleri gün hediye etmişti. Shana Farrell, yazıyordu üzerinde ince bir el yazısıyla. Süslü ama okunaklıydı... Resmi görünümlü ama gösterişliydi.

Laura, tek kelime etmedi. Kutunun üzerindeki isme ışık vurunca yanaklarından bir damla yaş süzüldü. “Ah, Nic...” dedi elini önce ağzına sonra da karnına götürüp.

“Ah, bunu yapma. Ah, Tanrım. Sakın bebeği şimdi doğurayım deme. Yeterli aletlere sahip değilim.”

Başını sallayarak gülümsedi. “Bunu alamam. Bu senin.”

“Benim hiçbir zaman bir Shana Farrell'im olmayacak.” dedim. “Lütfen. Şu anda hayatta olsaydı eminim bunu sana o verirdi. Biliyorum.” Bu gerçektir. Annemin tam da burada Laura'ya elini uzatıp onun saçlarını okşadığını gözümde canlandırabiliyordum.

Başını tekrar hayretle salladı. Kutu elindeydi. “Teşekkür ederim.” dedi.

“Laura?” diye seslendi Katie birden başını içeri sokup. “Misafirler geldi, hayatım. İyi misin?”

Laura yanaklarını silip elimi sımsıkı tuttu. “Buna çok iyi bakalacağız, Nic” dedi. “Geliyor musun?”

“Bir dakikaya oradayım, sen git.” dedim.

Birkaç dakikalık lavaboya girdim, lavabolar her zaman, ağlamak için en sevdiğim yerlerden biri olmuştu.

BABYSHOWER TAM BİR PARTİ modunda devam ediyordu. Laura'nın arkadaşları ellerinde punchları, kekleri ve minyatür sandviçleriyle ortada toplanmışlardı. Annesi ve kız kardeşi de boşalan tepsilere tekrar yiyecek bir şeyler doldurup grupların arasında sakince dolanıyorlardı. İnsanlar hediyeye masasının üzerine asmak üzere kâğıtlara doğum tarihi bahisleri yazıyordu. Girişteki kapıya yaslanıp kendimi gösteriye hazırlıyordum. *Gülümse. Arkadaş canlısı ol. Laura'nın hatırına.*

Laura'nın arkadaşlarından birinin, "İki olayın birbiriyle alakası olduğunu sanmıyorum." dediğini duydum masanın altındaki kâğıtları çıkararak. Bunu söyleyen Laura'nın liseden sınıf arkadaşıydı. Kızı tanıyordum, en azından kim olduğunu biliyordum. Saç tonu hiç değişmemişti, derin bir kızıl. Monica Duncan. En azından kızlık soyadı buydu. "Annaleise, Corinne Prescott gibi değildi."

İnsanlar araştırma gruplarının yazılı çizili olduğu tablonun başına toplandılar. Hâlbuki ben onu insanların o her şeye dokunan ellerinden ve meraklı sözlerinden uzak tutmak için masanın altına saklamıştım. Buradan nefret ediyordum.

Laura onların karşısında durup sırtını bize dönmüştü. Omzunun üzerinden bakıp, "Tamam, sus artık, Monica." dedi.

Herkes Laura'nın dönmesini bekliyordu. Monica sesini kırsarak, "Ne?" dedi. "Bu bir gerçek. Hatırlamıyor musun? O kız daha on dört yaşına bile gelmeden bizim partilerimize gelirdi hem de hepsi birden gelirdi. Hatırladın mı?" Laura tekrar omzunun üzerinden baktı, yüzü kıpkırmızıydı, tüm odayı süzdü. Ben mutfağa geri döndüm. "Erkek arkadaşlarımıza asılır, sanki

kasabanın sahibi onlarmış gibi hareket ederlerdi. Yani ne olacağını düşünüyorlardı ki? On dördünde bunları yapan kızlar, on sekizinde kim bilir neler yapmışlardır. Durun bir dakika, bunun için kafa yormamıza bile gerek yok. Zaten yeteri kadar dedikodu dönmüştü ortalıkta.”

Laura’nın babyshowerında böyle konuştuklarına inanamıyordum. Daniel’in eşi Laura, bu davanın gayriresmi şüphelilerinden biriydi. Laura, Corinne’in en yakın arkadaşının görümcesiydi.

“Annaleise, çok tatlı bir kızdı, hiçbir sorun yaratmazdı. Haddini bilirdi. Ama şu Prescottların kızı farklıydı. O patlamaya hazır bir bomba gibiydi. Aramızda olanlara şaşıran var mı?”

“Bilmiyorum.” dedi birisi. “Annaleise’in Tyler Ellison’la görüştüğü iddia ediliyordu.” Derken gergin bir kahkaha sesi duyuldu. “Demek ki sanıldığı kadar tatlı bir kız değilmiş.” Hep birlikte kahkaha atmaya başladılar.

“Martin, polislerin bu sabah Tyler’in evine gittiklerini söyledi. Soruşturma içinmiş. Ancak evde değilmiş.” diye ekledi gruptaki üçüncü bir kadın.

Tanrım, dedikodular, komplo teorileri. *İşler böyle başlar. İnsanlar masumiyete ve suçluluğa böyle karar verirler.* Artık ortaya çıkma vaktim gelmişti, oradakilerin o güzel güneyli edeplerinden dolayı varlığımla onları durdurmalıydım.

“Bunu benim babyshowerımda konuşmasak olur mu lütfen?” dedi Laura.

“Ah, seni üzmem istemem, hayatım!” dedi Monica, elini Laura’nın beline dolayıp. “Demek istediğim, endişelenmemiz gereken bir durumun olmadığı. Bu aynı şey değil. Arada bir bağlantı yok. Bu olanların birbiriyle ilişkili olduğunu düşün-

meye de gerek yok.” diye fısıldadı. Sanırım, Anneleise’in polis memuru Mark Stewart’a Corinne’in davasıyla ilgili soru sorduğu mesajdan haberleri yoktu. Ancak çok uzun sürmez öğrenirlerdi. Köşeyi döndüm, punchın olduğu masaya doğru yürüdüm. “Corinne hak ettiğini buldu. O olay herkesi yerli yerine oturttu, öyle değil mi?” diye ekledi Monica.

Laura, bembeyaz bir suratla bana bakıyordu. “Monica...” dedi.

“Ne?” dedi Monica.

Laura, Monica’yı ittirerek kendisinden uzaklaştırıp yanıma geldi, ancak yine geri adımlarla odadan çıktım.

“Ah, pardon!” dediğini duydum Monica’nın.

Geri adım atmasaydım, bu babyshowerdan bir olay yaratmadan ya da Laura’yı ve arkadaşlarını utandırmadan gidemeyecektim.

Laura, bana mutfağa kadar eşlik ederken hâlâ bembeyaz görünüyordu.

“Üzgünüm.” dedim çantamı bulmaya çalışarak. “Gitmem lazım.”

“Nic, gitme lütfen.”

Siyah çantamın bağcığını bulunca hemen omzuma astım. “Tebrikler, Laura...” dedim.

Haklılardı. Burası benim yerim değildi. Ben yerimi çok iyi biliyordum ve orası burası değildi... Orası Cooley Ridge’de de değildi.

Laura bana yetişemiyordu. Depodaki o gizli odanın içine girip basamaklardan geri döndüm. Üç yıl önceki kilit şifresini hatırladım; *On-on-on, insanlar gerçekten fazlasıyla güven dolu*, demişti Tyler. Açık olan kepenkli kiler kapısını ittirip dışarı kaçtım.

CORINNE KABAHA TLİ DEĞİ LDİ, ancak masum da değildi. Monica dâhil, herkesin ima etmek istediğı buydu. Corinne tutkuya ve öfkeye, şehvete ve hiddete teşvik ediyordu. Kişi kendine hakim olamıyordu. Ancak açıkça görölüyordu ki başını belaya sokuyordu. Kendi kendinizi ikna etmek için şunları söylüyordunuz: *Ben asla olmam.*

O yerini bilmiyordu.

O fazlasıyla tutkuya teşvik ediyordu.

Tutkunun ateşiy le genellikle cinayet işleyenler erkekler oluyordu. Parmaklarını kendi istekleri doğrultusunda o incecik boyunlarımıza doluyorlardı. O deneyimli kollarını bir yay gibi maksatlarının ötesinde, ileriye doğru kırılğan elmacık kemiklerimizin üzerine savuruyorlardı. Tutku. Ateş. İçgüdü.

Kadınlar daha temkinliydi. Sessizce hakaret listelerine eklemeler yapar, suçların listesini tutar, bir dava oluşturur ve içine kapanırdı.

Tutku, erkeğe aitti. İstatistiklere göre planlanmamış her saldırı onların başının altından çıkıyordu. Bu yüzden soruşturmalar onlardan başlamıştı: Jackson, Tyler, Daniel ve Corinne'in babasından.

Ancak istatistiklere uyan polisin onlardan başlaması yanlıştı. Aslında Corinne'den başlamalıydı, önce onu tanımaları gerekirdi. Polisler, belki o zaman insanın kendisine rağmen birisine âşık olmaktan daha tutkulu bir şey olmadığını belki görürlerdi. Kim olduğunuz önemli değildi. Eğer Corinne'i seviyordusanız, bu her şeyle bir tutkuydu.

Dedektiflerin peşinde oldukları şeyler de gerçeklerdi. İsimler, olaylar ve bir kızın kontrolden çıkıp bir ilçe panayırının çıkışında hayatını kaybetmesine sebep olacak gazez ve hakaretler.

Hannah Pardot, Corinne'i ortaya çıkarıyordu. Gerçek Corinne'i. Ancak bunun, yani bu Corinne'in benim tanıdığım ve kafamda yaşayan Corinne'den daha gerçek olup olmadığının bir önemi var mıydı, ben de bilmiyordum. Bir ayçiçeği tarlasının ortasında kendi etrafında dönen bulanık ve akıldan çıkmayan bir görüntüydü. Onu asla anlayamamıştım ama o tanıdığım en gerçek insandı.

Atla, dedi bana. Sonra da sadece benim duyabileceğim şekilde yanıma sokulup, "*Yerinde olsaydım, yapardım.*" diye fısıldadı.

Ama yapmadım.

Gerçekler. Gerçekler akışkandı ve bakış açısına göre değişkenlik gösteriyordu. Gerçekler kolayca saptırılabilirdi. Gerçekler her zaman da doğru değildi.

Ben hayır dedikten sonra.

Daniel onu ittirdikten sonra.

Jackson onu terk ettikten sonra.

Ne yapmış olabilirdi, diye sormaları gerekiyordu.

Hepimiz onu aynı gün kendi ellerimizle ittirdiğimizde ne yapmış olabilirdi? Gidecek başka yeri de yoksa ne *yapmış* olabilirdi?

Bana, *atla*, derken bir çılgılığa dönüşen fısıltısıyla onun o buz gibi parmaklarını dirseklerimde hissedebiliyordum.

İnsan, dünyanın en üzgün kişisi olduğuna inanmak istemezdi. Her zaman kendinden daha beter durumda olan birilerinin varlığını hissederek yanındayken, dipsiz bucaksız karanlığın içinde can çekişen birilerinin olduğuna.

Atla, demişti bana sanki beni bekleyen bir geleceğim yokmuş gibi.

Ancak yanılıyordu. Çok yanılıyordu.

Çünkü ben dönme dolabın kabininin kenarında durup nefesim rüzgâra karışırken ve Tyler beni aşağıda beklerken her şey gözümün önünde şaşırtıcı derecede netleşmişti.

BİRİLERİNE O GECEYİ anlatmak istiyordum. Corinne’i ve bana söylediklerini.

Benimle ilgili.

Ama nasıl anlatacağımı bilmiyordum. Bu gerçekten mümkün değildi. Birbirinden bağımsız olaylar değillerdi ki hepsi çifter çifter geliyordu. Bir olay, bir başka olayla bağlantılı çıkıyordu ve bir hikâye ikincisini anlatmadan anlatılamıyordu. Zihninizi sonsuza dek sarmışlardı.

Panayırdan iki gün önce, Corinne elinde gebelik testiyle banyoda bekliyordu. “Doksan saniye.” dedi, test çubuğunu bana göstermeden. Yatak odasının komodininin üzerindeki saatin sesi duyuluyordu. “Tik-tak, Nic.”

“Bunu komik bulmana sevindim.” dedim.

“Büyük an geldi.” Sonucu önce o gördü, birden elinden çubuğu hızla çekmek istedim.

Bana gülümseyerek etrafında dönmeye başladı.

İşte o çift çizgi yan yanaydı, yine karnıma ağrılar girmişti. Bembeyaz fayans zeminin üzerine dizlerimin üzerine çöküp klozete dayandım. Corinne sırtımı sıvazlayarak, “Şşşt, her şey yoluna girecek.” dedi.

Corinne, test çubuğunu çöpün içindeki Skittles kutusunun içine sokuştururken yerde öylece onu izledim. “Endişelenmene gerek yok.” dedi yamuk bir gülümsemeyle, “Annem de beni on sekizinde doğurmuş.”

O anda, onun banyosunda tepemde durup beni test yaptır-

maya ikna etmesine izin vermemeliydim. Bunu öğrenecek ilk kişi o olmamalıydı, en azından Tyler'dan önce değil.

“Gitmem gerekiyor.” dedim. Beni durdurmadı. Tökezleyerek Corinne'in odasından çıkarken beni hiç durdurmaya kalkmadı, evinden çıkıp saatlerce akan suya bakarak ağladığım nehre indim. Orada kimselerin beni duymayacağını biliyordum. Tyler'ı arayıp benimle orada buluşmasını söyledim. Onunla karşılaşmadan da ağlamayı kestim.

İki gün sonrasında dönme dolabın tepesinden Tyler'ı görünce bir an için ihtiyacım olan her şeye sahip olduğumu düşünmüştüm. Corinne, dönme dolabın dışına tırmanmam konusunda beni cesaretlendirmeye çalışıyordu, bunu ben de istiyordum. Kendini oradan aşağıya serbest bırakırken, bunun *hayır* demek kadar kolay bir şey olduğunu bilmek istiyordum. O telaşı, o gücü, o umudu, hayatımı tamamlayabilecek her ne varsa hissetmek istiyordum.

Ama sonra kulağımda nefesini hissettim. Bana, *atla*, demişti ve o an Corinne'in yapabileceklerinden çok korktum, onun derinlerde gerçekten de ne kadar karanlık bir kız olduğundan. Hayatım onun için sadece oyunun bir parçasıydı; sadece ne kadar aşağıya sarkabileceğimi görmesi için bir parça yerimden oynamam gibi bir şeydi. Bütün bunların altında, benden ve tek tek her birimizden ne kadar nefret ettiği yatıyor olmalıydı.

Corinne'in beni iteceğinden, Bailey'nin bunu kimseye söylemeyeceğinden ve insanların tam da o anda yaşamaktan başka bir şey istemediğim kadar ölmek istediğimi düşüneceklerinden korkuyordum. Tyler için ve bizi bekleyen hayatımız için önüme serilen tüm olasılıkların hepsi aynı anda ortaya çıkıyordu. Ama sonra birden dengemi kaybettim, dünya birden yana doğru eğildi ve yüzüm yumruğun acısıyla yanmaya başladı. Corinne

bu felakete tanıklık etmek için koşarak yanımıza geldi.

Dondurmasını yiyen bir kız da bizi izliyordu, bu anı asla unutmuyacaktı.

Çamurun üzerine düşerken kolumu içgüdüsel olarak karnıma götürdüm, çünkü tam da o anda her şeyin ne kadar kırılğan olduğunu, hepimizin ne kadar geçici insanlar olduğumuzu ve benim için yeni bir şeylerin başladığını anladım, tutunmaya değer bir şeylerin.

LAURA'NIN BABYSHOWERINDAN çıktıktan sonra hava kararana kadar tüm günü yine o nehirde geçirdim. Daniel'in evden gittiğinden emin olana kadar. Bomboş evin duvarlarının badanadan ıslak ve yapış yapış olup boya kokusu dayanılmaz olana kadar.

Daniel'in telefonlarını hiç umursamadım, onun yerine ona, 'Evdeyim,' diye bir mesaj attım.

'Buraya geliyor musun?' diye yazmıştı bana cevabında.

'Hayır. Uyuyacağım birazdan.'

Ama uyumamıştım. Hiçbir şey yapmamıştım.

Bu geceyi kendime üzölmek için ayırmıştım. Sadece bir gecelik. Corinne ve annem için, babam ve Daniel için, Tyler'la benim için ve tüm kaybolan şeylere yas tutmak için.

Yarın kendimi toparlayacaktım. Yarın artık ağlamak diye bir şey olmayacaktı. Yarın hayatın devam ettiğini hatırlayacaktım.

Bir Gün Önce

5. GÜN

Burada olmamalıydım. Burada olmamalıydım. Burada olmamalıydım.

Televizyon önümde açık, elimde de taze bir fincan kahveyle kanepenin üzerinde ileri geri sallanıyordum. Dünden beri üzerimden çıkarmadığım kıyafetlerim tenimi suçlarcasına kasıyordu.

Yatak odasındaki çalar saatin sesiyle biraz sonra olacakları şekillendirebiliyordum. Çalar saatin tepesine iki kez vuracak, küfür ede ede duş almaya gidecek, üzerine bir şeyler geçirip nemli saçlarının üzerine bir şapka geçirecek ve termos bardağıyla dünden kalan kahveyi yeniden ısıtıp içecekti.

Kanepede bacaklarımla bağdaş kurmuş oturuyor, onun basıklı fincanında taze kahvemi yudumluyordum. Ancak Tyler, beklentimin aksine televizyonun sesini kısıktta tutmama rağmen sanki televizyonun sesini duymuş gibi yatak odasından fırlayarak içeri geldi. Üzerinde bokserları vardı, o masmavi gözleri

tamamen uyanıktı. Bronz göğsünü ve karnını süzdüm. Eve son geldiğimden beri biraz kilo almıştı, ancak kıyafetlerde pek belli olmuyordu. Bu on yıllık süre zarfındaki değişimi, ellerimi vücut hatlarında gezdirerek, aynen kas hafızası gibi onun da beni anlayacağı şekilde bir tek ben anlayabilirdim.

Ekrana odaklanıp elimdeki fincanı ekrana doğru uzattım. Haber sunucusunun dudaklarını okumaya çalışarak, “Haberleri dinlemeye çalışıyorum.” dedim. Sunucu, Annaleise Carter’in posterlerinden birinin önünde durup olayın bir kez daha üzerinden geçiyordu. En son erkek kardeşi tarafından görülmüş, ormanlık alana doğru gitmiş... Şimdi ise arama çalışmalarının ikinci gününe giriyorduk, bu sefer helikopterler de dâhil olmuştu aramaya. Ancak Annaleise’den hiçbir işaret yoktu. Göz ardı edilen hiçbir şey yoktu. Yeni bir şey yoktu.

“Gitmiş olabileceğini düşünmüştüm.” dedi Tyler kanepeye yaklaşarak.

Gözlerimi ekrandan ayıramıyordum. “Eve gitmeliyim. Sana kahve yaptım.” dedim. “Taze. Mutfakta.”

“Uyuyamadın mı?” Dolaplardan birini açarken sesi dairenin içinde yankılandı. Evi çok büyük değildi. Bu salon, Tyler’in yatak odası ve içinde adacık bulunan bir mutfak. Diz üstü bilgisayar sehpanın üzerinde kapalı bir halde duruyordu.

“Pek değil...” dedim. Bu kısmen gerçektir. Aslında başımı yatağa koyar koymaz derin ve huzurlu bir uykuya dalmıştım. Buraya geldiğimden beri en kaliteli uykumu uyudum diyebilirim. Beni uykumdan uyandıran barın çıkış saatinde insanların yaptığı gürültüydü. Ondan sonra da uykuma kaldığım yerden devam edememiştım, bunu bir tek Tyler yapabiliyordu, bir tek

o beni aklımın derinliklerinden çıkarıp bana kendimi unutturabiliyordu. Son birkaç saattir midem bulanıyordu.

Tyler, yanımda duran kırıştırılmış battaniyeyi alıp dün gece durduğu yere, kanepenin koluna astı. Sonra da yanıma oturdu, biraz fazla yakındı... Bir eliyle termos kupasını tutarken diğer elini omzuma attı, parmaklarını rastgele saçlarımda dolandırıyor. Gevşemeye başlamıştım, bedenim çözülüyordu. Bir saniye gözlerimi kapatıp Tyler'ın kahvesini yudumlamasını dinledim.

İşte bu. Biz. İçimi rahatlatan bir şey vardı. Bir hafta sonu için, içinde kolayca kaybolunabilecek türden bir duyguydu bu.

Masada duran telefonum çalınca arayanın Daniel olabileceği düşüncesiyle hemen telefonumu kaptım, ancak ekranda Everett'in adını görünce kan beynime sıçradı. Fincanımı sehpayaya koyup telefonu açtım. "Seni hemen geri arayacağım." dedim daha konuşmasına bile izin vermeden. "On dakikaya."

"Ofise doğru gidiyorum." dedi. "Öğlen seni tekrar aramaya çalışırım."

"Tamam. Sonra görüşürüz o zaman." Telefonu kapatıp başımı ellerimin arasına alıp kanepede öne doğru eğildim.

Tyler ayaklandı. "İşe gideceğim. Hazırlanmalıyım." dedi. "Giderken seni eve bırakırım." Tam banyoya gidiyordu ki yatak odasının orada duraksadı. "Bana bir iyilik yapar mısın? Sadece ben duşa girer girmez onu hemen arama, tamam mı?"

Tyler sırtını dönmüş devam ederken kısık gözlerle ona baktım. "Zaten aramayacaktım."

"Tabii."

"Böyle davranma..." dedim. "Böyle davr..."

Tekrar bana döndü, bir eli kapı kolunda diğer eliyle de beni işaret ediyordu. “Benden böyle davranmamamı mı istiyorsun?”

“Sinirlerim bozuktul!”

“Biliyorum, buradaydım.”

“Düşüncesizlik ettim.”

“Saçmalık.”

Yatak odasının kapısının oradan bana bakıyordu. Bense gözlerimi haber sunucusunun dudaklarından alamıyordum. “Seninle kavga etmek istemiyorum.” dedim.

“Yok, benden tam olarak ne istediğini çok iyi biliyorum ben.”

Sivri ve kesici, hiçbir şey şu anki yüz ifadesiyle karşılaştırılmazdı. Dün gece gerçek olan her şey, şimdi gün ışığının her şeyi ortaya çıkarmasıyla birlikte inkâr edilemez derecede yanıltıcı.

“Üzgünüm ama benden ne istiyorsun?”

Eğer mümkün olsaydı gözleri yerinden fırlayacaktı. “Sen ciddi değilsin.” dedi. Başını hayretle sallayıp elini yüzünde kaydırdı. “Tam olarak ne için üzgünsün Nic? Sadece merak ettim. Şu anki yaptığımızdan dolayı mı? Yoksa geçen sene için mi? Yoksa ondan önceki için mi? Yoksa ilk kez lanet olası tek kelime bile etmeden beni terk ettiğin için mi?”

Ayağa kalktım, her yerim adrenalinden titriyordu. “Ah, bunu bana yapma şimdi. Konuyu açma yine.”

Bu, hiç konuşmadan anlaştığımız bir konuydu. Bu hiç tartışmamıştık şimdiye kadar. Ne geriye dönebilirdim ne de ileriye gidebilirdim.

Buradan mezun olduktan sonra planımız bir sene kadar bekleyip para biriktirdikten birlikte buradan ayrılmaktı. An-

cak Corinne'in kaybolmasıyla birlikte tüm planlarımız altüst olmuştu. Daniel, evin restorasyon işlerini yarıda kesip elinde ne var ne yoksa bana vermişti. Buradan tek başıma ayrılmıştım. Bir sene kadar bölgesel bir üniversitede okuduktan sonra da oradan, içinde öğrenci yurdu bulunan ve öğrenci kredisi alabildiğim, tüm dünyadan ayrı kocaman kampüslü dört yıllık bir üniversiteye transfer olmuştum. Uzakta ve güvende olabileceğim bir yerdin.

Tyler bana biraz daha yaklaşır, "Yoksa telefon numaranı değıştirdiğin için mi üzgünsün?" dedi. "Beş ay sonra hiçbir şey olmamış gibi eve geldiğin için mi?"

"Bunu kaldıramam." dedim. "O zaman ikimiz de çocuktuk, Tyler. Çok küçüktük."

"Olanların gerçek olmadığı anlamına gelmez ama..." dedi sesi biraz yumuşayarak. "Biz bu işi devam ettirebilirdik."

"Ettirebilirdik. Yapabilirdik. Bu sözlerin içinde fazlasıyla varsayım var. Ettiremedik Tyler. Biz bunu başaramadık."

"Çünkü sen bir anda yok oldun! İşte bundan dolayı."

"Yok olmadım, sadece buradan ayrıldım."

"Bir gün yanımdaydın, ertesi gün gitmiştin. Ne fark eder ki? Buradan ayrıldığını *ağabeyinden* öğrenmek zorunda kaldım ben Nic."

"Burada kalamazdım." dedim. Sesim odanın diğer ucuna zar zor ulaşlıyordu.

"Biliyorum." dedi. "Ama bu geçici bir şey değildi ki. Geçici verilmiş bir söz değildi. Sana söylediklerimle ilgili çok ciddiyydim ben."

Elleri berbat bir halde olduğundan kamyonetini bana kullandırtıyordu. Parmaklarımı sürekli yüzüme götürüp kırmızı lekelerden ve şiş bir dudaktan başka yeni, elde tutulur bir şeyler bulmayı bekliyordum. “Gerçekten, Nic, iyi misin?” diye sordu.

“Evet.” dedim. “Hepsinden o kadar bıktım ki. Daniel’dan, Corinne’den. Onun oyunlarından sıkıldım, babamdan sıkıldım. Buradan da sıkıldım.”

“Kenara çeksene.” dedi.

“Nereye?” Sokaklar fazla karanlık ve virajlıydı. Etrafta arabayı yanaştırabileceğim bir banket yoktu. Ancak tepelerin en üst noktalarında seyir yerleri vardı. Aşağıdaki kayalara kadar uzanan ufak dikdörtgenler haline kurulu bariyerler vardı.

“Herhangi bir yere.”

Neden kenara çekmemi istediğini anlamıştım sanırım, farların ışığıyla aydınlanıp ona görünmek istemiyordum. “Neredeyse mağaraların oradayız.” dedim. Kamyoneti yoldan çıkarıp kayaların kenarından geçip ağırlıklı olarak sıralı ağaçlardan dolayı görünmeyen meydana çıkıp park edeceğimiz araziye soktum.

Kontağı kapatıp emniyet kemerimi açtım. Ancak beni kendisine doğru çekmedi. Hatta başta yüzüme bile bakmadı.

“Ben seninle ilgileneceğim, bunu sen de biliyorsun.” dedi. “Sana iyi davranacağım. Seni sonsuza dek seveceğim, Nic.”

“Bunu biliyorum.” dedim. Emin olduğum tek şey buydu zaten.

Aracın torpido gözüünü açıp içinden bir yüzük çıkardı. Çok sade ve güzel bir yüzüktü. İç içe örülü iki gümüş şeritten meydana geliyordu, geçiş noktalarında bir sıra mavi taş vardı.

Kayıp Kızlar

Sonsuza dek. Bu söz ancak ve ancak sonsuza değin, henüz bir avuç dolusu kadar yıl olduğunda söyleyeceğiniz bir şeydi. Rus matruşka bebeklerine dönüşmenize on yıl kala söylenecek bir söz değildi.

Hâlâ çocuksu, umutlarında inatçı ve istediği her şeye bir şekilde sahip olabileceğini düşünen küçük bir yanımdı. Tyler'ın Everett'a, Everett'ın da Tyler'a dönüşebileceğini düşünen bir yanımdı. Birbirinin içine giren matruşka bebekler gibi her modelime bürünebileceğim ve bunları iç içe geçirip beni bu şekilde her modelimle kabul edebilecek birilerini bulabileceğime inanırdım bu yanımdı. Ancak bu çocukluktan başka bir şey değildi. Sonrasında atılan her adımın aslında bir seçim olduğunu fark ettim. Bir şeyleri kazanmak için bir şeylerden vazgeçmek gerekiyordu. Her şey bir terazinin üzerindeydi, arzuların tartılması, hangisini daha çok istediğinize ya da onu elde etmek için nelerden vazgeçebileceğinize dair bir tür sıralamaydı.

On yıl önce ben bu seçimi ikimiz için yapmıştım. Bir yara bandını yaranın üzerinden derisiyle birlikte çıkarıp almıştım. *Geçmişe sünger çekme*, diye düşünmüştüm o zamanlar. Ancak ona asla bu şansı tanımamıştım, ona diyecek söz bırakmamıştım. *Bir anda yok oldun*, demişti bana...

“Buradan ayrıldım ve bunun için çok üzgünüm, ama bu on yıl önceydi.” dedim. “Zamanı geri getirip bunu çözemem.”

“Ama sürekli buraya geri dönüyorsun, Nic.”

Colley Ridge'e mi yoksa kendine mi geri döndüğümden bahsediyordu tam olarak anlayamamıştım. “Gecikeceksin.”

Parmaklarını yavaşça ve zorla saçlarından çekti. “Beni delirtiyorsun.” dedi banyoya doğru yönelip. Duş sesi gelmeye

başladı. Dolap kapaklarını hızla kapatıyordu. Kapalı kapının ardında sinirden deliye döndüğünü hissedebiliyordum.

İşte her şey böyle başlıyordu. Tutku dolu anlarda kendini kaybeden erkekler. Onları biz itiyorduk buna, kendi hataları değildi.

Gözlerimi kapatıp buzdolabının yanındaki tezgâha dayandım, tırnaklarımın avcumun içine nasıl geçtiğini hissedebiliyordum, içimden yavaşça yüze kadar saydım.

BARIN GİRİŞİNE YAKIN OLAN ön kapıdan çıkmamız gerekiyordu. Kapıdaki yoğunluktan dolayı başımı öne eğerek geçtim. Sonra da binanın arkasına dönüp Tyler'ın peşinden kamyonetine atladım. Arabada giderken bir yandan başımı cama yasladım.

Beni eve bırakırken yol boyunca sessiz kaldık. Evin girişine girince kapı koluna isteksizce tutunup pencereden dışarı baktım. “Burada rahat edebilecek misin?” diye sordu.

Evimiz; cılız ve biçimsiz haliyle beni bekliyordu. Evimizin ötesinde de Carterların evi ve kayıp bir kızın arandığı alan. Araban indim, Tyler camını aşağıya indirdi. “Nic?” diye seslendi.

Dönüp ona bakmam birkaç saniyemi almıştı. Kasabaya her geldiğimde birlikte olduğu her kızı kaybediyordu, benim hayaletim burada onu her yerde takip ediyordu. Neden yaptığını bilmiyordu. Belki bu sefer farklı olacağını düşünmüştü. Belki bu sefer kalacağımı düşünmüştü. Buradan her ayrılışımla onu üst üste kırıyordum, aslında buna son verebilirdim. Bir armağandı bu. Onu kaybettiğim her şeye karşılık ona olan borcumdu.

Kayıp Kızlar

Bunca şeyden sonra zaten geri dönemezdim. Mesafe giderek artıyordu artık.

“Artık görüşemeyiz.” dedim.

“Tamam, peki.” dedi, bana tam olarak inanmamış gibiydi.

“Tyler, senden bunu rica ediyorum. Lütfen, artık görüşemeyiz.”

Sessizlik içinde direksiyona daha sıkı tutundu.

“Senin hayatını mahvediyorum, Tyler. Bunu göremiyor musun?”

Sessizliği ve bakışları yol boyunca eve doğru yürürken ön basamakları çıkıp ilk kapıyı açıp kapayana kadar üzerimdeydi.

Bana daha yakından bakınca gerçekten de hayatını mahvettiğimi görebiliyordu sanırım.

EV HER ZAMANKİNDEN daha farklı görünüyordu. Emniyetsiz, yabancı, bir seferde var olan bir sürü olasılık. Duvarlardan bana fısıldayan birden fazla ses vardı. Salon pencerelerinden görünen garaj gün ışığında ne kadar da mütevazıydı, onun ötesinde de uçsuz bucaksız bir mesafeye kadar uzanan ormanlık alan.

Hayır, burada rahat edemeyecektim.

Arabayla kiliseye gidip bodrum kata indim. Polis memuru Fraize, arama çalışmaları için dünün onda biri kadar daha insan toparlıyordu. Elime hemen turuncu fosforlu bir kalemle işaretli alanın yer aldığı bir harita tutuşturup beni çünkü yiyecek bağışından kalan keklerin yanında duran kömür siyahı saçlı iki çocuğun yanına yönlendirdi.

“Selam!” dedim kızın arkasına doğru.

Beni duyunca hemen bana doğru döndü ve bir dilim kekin etrafında konuşmaya başladı. “Selam!” dedi. Tahminimden

daha büyük duruyordu, benden daha genç ama çocukluktan çoktan çıkmıştı. “Bizimle misin?”

Bizimle derken, kendisi ve yine o yaşlarda bir çocuktu bahsettiği. Yüzünde iki günlük kirli sakal vardı, yoksa yüzü gösterişsizdi. Saç renklerinden kardeş olabileceklerini düşündüm.

“Öyle görünüyor.” dedim.

“Ben Britt.” dedi. “Bu da Seth.” Haritaya bakmak için başını eğdiğinde saç diplerinin kahverengi olduğunu fark ettim. Saçının uzayan bölümünden birkaç ton daha açıktı. Belki de kardeş değillerdi. “Bize nehir boyunu takip etme görevini vermişler gibi görüyorum. Kolay olacak gibi.”

“Önce CVS’e, eczaneye uğrayalım.” dedi Seth. “Advil ya da onun gibi bir şeye ihtiyacım var.” Acıyla yüzünü buruşturdu.

“Geceden kalma.” diye fısıldadı Britt, bir yandan Seth’i bir parça kekle beslerken.

SETH’İN ALACAKLARI İÇİN ona eşlik edip dükkândan çıkmasını bekledim. Advil ya da başka şeylerin haricinde şeker gibi bir şeyler de almıştı. Yoldan geçip ormanlık alana girerken o kırış kırış paket kâğıtları da bizimleydi. Nehrin dönemecine varana kadar yüksek sesle çiğniyordu şekerleri, sonrasında ise duyulan tek ses akan suyun sesiydi.

Gözlerimi sudan ayırmadan nehir kenarından yürüyordum, suyun altında saklı kalmış olabilecek nesneler arıyordum. Su derin değildi, gölgede bile nehir yatağındaki taşları ve bitki köklerini görebiliyordum. Sonunda bir meydana vardık, güneş tüm ihtişamıyla parlıyordu, o kadar ki refleks olarak gözlerimi

kısmak zorunda kalmıştım. Güneş, su yüzeyinden o kadar keskin yansıyordu ki görüntüm bulanıklaşıyordu.

“İyi misin?” dedi Britt. Tam dengemi kaybetmek üzereydim ki tişörtümün kolundan beni yakaladı.

“Evet.” dedim. “Belki suya düşmüştür diye bakıyorum.”

Britt, beni kenardan çekerek, “Dikkatli ol.” dedi. “Eninde sonunda suya birilerini sokacaklar, ama eğer oradaysa...” dedi nehir kıyısını işaret ederek, “O zaman onu bir an evvel bulmak için gösterdiğimiz çabanın hiçbir anlamı yok.”

Seth, bir başka şeker daha çıkarıp kâğıdını pantolonunun cebine sokuşturdu. “Bahse girerim, bunun bir prova olduğunu düşünmüştür.” dedi. “Tam bir Ophelia. Ne kadar sanatsal, ne kadar anlamlı.”

“Onunla arkadaş mıydınız?” diye sordum.

Kız başıyla onayladı. “Evet, sayılır. Ama tam olarak değil. Yani demek istediğim, Annaleise, Sanat Okullu Annaleise olmadan önce arkadaştık.”

“Ondan önce neydi ki?”

“Hepimiz gibiydi.” dedi. O arada Britt, nehirden biraz uzakta yıpranmış bir patika yol bulup bizim de ona eşlik etmemiz için işaret etti.

“Ben onu hep sessiz bir kız olarak bilirdim.” dedim.

“Annaleise’i mi? Hmm, hem öyle hem de değil gibiydi. Sanatıyla çok sesliydi. Yani, okulumuzun tiyatro oyunları için duvar resimleri yapardı ve içlerine iğrenç ayrıntılar gizlerdi. Tabii, biz bunları çok geç fark ederdik. Sanki okulda nefret ettiği kişilere yaptığı bir tür hediyeydi.” Seth kahkahalara boğuldu,

ama Britt gülmüyordu. “İnkâr edecek kadar ustaca yapılmıştı ve o onu öne çıkardığımızda bir şeyleri kabul ettiğimiz anlamına geliyordu, anlarsın ya. Okulun koridorlarında sürekli pis pis sırtarak yürürdü, sanki bir şeyler çevirmiş de bizim de bundan haberimiz varmış gibi. İçinde bir tür kötülük vardı.”

Hepimizin içinde vardı bu. Corinne, bunu bize göstermişti.

“Yani, hayır...” diye ekledi Seth. “Arkadaş değildik.”

“Nereye gitmiş olabileceği hakkında bir fikriniz var mı?”

Seth, bir yandan konuşurken şekerini arka dişleriyle parçalayarak yiyordu. “Bahse girerim ormanlık alana bile girmemiştir.” dedi.

“Erkek kardeşi dedi ki...” diye sözüme başlamıştım.

“Erkek kardeşi...” dedi Seth. “Gereksiz bir kişilikten başka bir şey değil. Bryce’in bir pazartesi gecesi, gece yarısından sonra neden penceresinden dışarı sarktığını bilmek ister misin? Muhtemelen annesinin esrar kokusunu almasını istemiyordu.”

“Duyduğuma göre okulu bırakıyormuş.” diye ekledi Britt.

Hiçbir gelecek vaat etmeyen bir çocuktuk, kız kardeşinin tam zıttı. Dumanın içinde görüntüsünün yavaş yavaş kaybolmasını izliyordum.

“Kimse gerçek anlamda Bryce’a güvenmiyor, ancak bu demek değildi ki güvenilecek bir tarafları hiç yok.”

“Buna inanmıyor musun, yani Annaleise’in ormanlık alana gittiğine?”

“Gece yarısından sonra mı? Çantasıyla birlikte ormanda yürüyüşe mi çıkmıştır? Hadi ama...” dedi Britt.

“O zaman neden buradasınız?”

Kayıp Kızlar

Seth omuz silkerek bir sonraki şekerini açtı. “Çünkü bunu yaparsak izinli sayılacaktık.”

Britt yüzümdeki ifadeyi fark etmiş olmalıydı. “Ayrıca işin içinde helikopterler var, eğer ormanın içinde bir yerlerdeyse onu mutlaka bulurlar.”

Başımı kaldırıp yaprak örtüsüne baktım, sonra da aşağıda akan suya. Britt’in bu söylediği şeyin umursamadığı için kendini rahatlatmak üzere kendi kendine söylediği bir yalan olmasını umuyordum.

Bu ormanlık alan içinde o kadar kolaydı ki kaybolmak. İçinde kendinizi kaybedebilirsiniz. Onun için on yıllık bir süreç içinde etrafta hiçbir tanık olmadan gizli bir tarih yaşayabilirsiniz.

BU NEHRE BURADAN AYRILDIKTAN SONRA, kışın evi ilk ziyaret edişimde gelmiştim.

Yüz altmış kilometre doğuda bir okula kaydolmuştum. Daniel’in parasıyla da üç oda arkadaşın yaşadığı ucuz bir yer bulmuştum. Yazın tam zamanlı bir işe dönüşecek kayıt bürosunda bir iş de bulmuştum. Noel tatilinde bir haftalığına eve dönmüş-tüm, ancak sonrasında aniden bastıran bir kar fırtınası yüzünden süre iki haftaya çıkmıştı ve oradan ayrılamamıştım.

Üzerime kar botlarımı geçirdim, şişme montumu giyip yeni kıızıla boyalı saçlarımın üzerine de beremi takmıştım. Nehir boyunca güçlkle yürümüş-tüm, ciğerlerim derin nefes alıp vermekten artık yanmıştı. Nehir kenarındaki buz saçakları pırıl pırıl parlıyordu.

Ve o an yalnız olmadığımı gördüm.

Nehir kenarının karşılıklı kıyılarından daracık bir boşluğa atılmış bir odun parçasına varana kadar birlikte yürüdük. Tyler, odunun üzerinde dengede durmaya çalışırken onu izledim, kayarken kahkahalara boğuldum, o da eldivenli elleriyle kendini toparlamaya çalıştı.

Sonunda üzerinden yürüyüp yanıma geldiğinde ona gülümsedim. “Saçına bayıldım.” dedi.

“Yalan söylemek zorunda değilsin.”

Eldivenleri yün kokuyordu ve tenime değince yakıyordu aynı çene hizasındaki sakalının yaptığı gibi. Dudakları çatlak ve kupkuruydu. Teni soğuk havaya karşılık sıcacıktı. O sessizlikte aramızda bir anlaşma yaptık. Olanlardan hiç konuşmayacaktık, kaybettiğimiz şeylerden hiç konuşmayacaktık.

—

BRITT VE SETH NEHİR kollara ayrılana kadar nehir yatağını takip ettiler. O nokta ise arama yapacağımız alanın son noktası oluyordu. Seth topuklarının üzerinde etrafında döndü, ama ben karşıımızda duran iki farklı yöne giden patika yollara bir baktım, nereye doğru ilerlediklerini hatırladım. Biri mağaranın arkasına gidiyor, diğeri de panayırın açık alanlarında bir yılan gibi dolanıp Riverfall Motel’in yakınından akan ihtişamıyla yön değiştiriyordu.

“Hey Nic?” dedi Britt. Ona adımı söylemiş miydim? Benim kim olduğumu biliyor muydu? “Kendine gel, ablacık.”

“Ben devam edeceğim.” dedim.

“Saçmalama!” dedi. “Kuralların bir kopyasını vermediler mi sana? Hep birlikte hareket ediyoruz. Birlikte dönüyoruz. Birlikte rapor ediyoruz.”

Kayıp Kızlar

Onlara yola çıkana kadar eşlik ettim. Sonra da polis memuru Fraize'e bilgi verene kadar da eşlik ettim. Sonrasında ise elime kayıp ilan kâğıtlarını alıp tek başıma Riverfall Motel'e doğru yola koyuldum.

RIVERFALL MOTEL, TAM YOL KENARINDA yirmi adet yan yana sıralanmış birbirinin aynısı yirmi odadan oluşmaktaydı. Her kapının önünde eğri duran park alanları vardı. Motel sarı renkte ve bakımsızlıktan yıkılıyordu, buna rağmen kapı önlerinde arabalar vardı. Muhtemelen panayırdan dola-
yıyordu. İşçilerin bazıları kalıyor olabilirdi. Burası on yıl önce Hannah Pardot'un yaz boyunca görevlendirildiği yerd. Zaman zaman arabasının burada olup olmadığını kontrol etmek için önünden geçerdim.

Arabamı ofisin önüne park edip içeri girdim. Tezgâhın arkasından durup gözünü ayırmadan pembe dizi seyreden adama baktım, ekranı hiç kapamaya niyeti yoktu. "Size nasıl yardımcı olabilirim?" diye sordu.

Annaleise'in posterlerini tezgâhın üzerine bıraktım. Tezgâhın üzerinden gözlerini bana dikmiş gibiydi. Posterleri ters çevirip Annaleise'in yüzünü adama çevirdim. "Bu kadını gördünüz mü?"

"Annaleise Carter? Polis çoktan buraya uğradı. Hayır. Onu hiç görmedim." Hemen dizisini izlemek üzere televizyona döndü.

"Tamam, teşekkürler."

Her bir kapıyı tek tek çaldım, ancak birçoğundan yanıt alamadım, kapı önlerinde araba olanlardan bile. İnsanlar mahremiyet istiyorlardı. Hayatlarını gizli yaşıyorlardı.

Çaldığım üçüncü kapıda bana doğru yaklaşan ayak sesleri duydum, kapının altında beliren gölgeyi gördüm. Birinin kapı deliğinden bana baktığını biliyordum ama kapı kolu bir türlü dönmüyordu. Posterini elime alıp kapı deliğine tuttum. “Bu kızı arıyorum.” dedim. Kapı birden açıldı. Oda bayat gibi ekşimsi bir şeyler kokuyordu, sanki yerdeki halıya alkol ve süt bulaşmış gibiydi.

Dünya açıklama yapmak isteyen insanlarla doluydu. Kimileri bazen, bu bilgilerin bir yerlere varacağını ümit ederek kendilerince bir şeyler uyduruyorlardı. Ancak dünya aynı zamanda polisin yanından geçmeyi hiç düşünmeyen insanlarla doluydu. Olayları görüp bilgileri kendine saklayanlardı bu kişiler. Bu insanlar istekli oldukları takdirde her biri bildiği şeyi bir araya getirip gerçeği bulabilirlerdi. Adam kapıyı sonuna kadar açmamıştı, ancak yüzünü görebiliyordum, sakallı ve cildi pürüzlüydü. Neden bu motelde kaldığını bilmiyordum ve aslına bakılırsa umursamıyordum da.

“Ben polisle birlikte gelmedim.” dedim. “Ben sadece bu kızın arkadaşayım. Belki burada olabileceğini düşündüm. Onu hiç gördünüz mü?”

Beni tepeden tırnağa süzdü. Çamur içindeki spor ayakkabılarımdan eskimiş tişörtüme ve atkuyruğundan fırlamış dar-madağınık saçlarıma kadar. Başını eğim bana yaklaştı. “Belki.” dedi aralık duran kapının arasından. Yüzünü iyice kapıya yapıştıırıp gözlerini bana dikerek, “Demek, arkadaşın?” dedi.

Adamla göz göze geldim, geri adım atamıyordum. “Hayır.” dedim. “Arkadaşım değil ama onu bulmalıyım.”

Bunu duyunca gülümsedi, dişleri sapsarı ama düzgündü, sanki hayatının bir döneminde diş telleri takmış gibiydi. “Belki

ormanda kaçan bir kız görmüş olabilirim. Belki şu aşağıda en son odanın penceresini açmış olabilir. Belki içeri girmiştir. Tabii, bu beni hiç ilgilendirmez ama.”

“Teşekkür ederim.” dedim adam kapıyı kapatırken. “Teşekkür ederim.”

Gördün mü Annaleise? Her zaman için izleyen birileri mutlaka vardır.

Odaların arka taraflarına yürüyüp o bahsettiği odanın penceresini açmaya çalıştım. Kilitli değildi. Motel penceresinin içinden yalpalanarak geçip kendimi bomboş bir odanın içinde buldum. İçeride Annaleise’e ait hiçbir iz yoktu. Banyoya baktım, dolabın içine ve yatağın altına baktım ancak hiçbir şey yoktu. Gözlerimi kapatıp onun ormanlık alanda kendi etrafında döndüğünü ve biraz evvel benim yaptığım gibi yalpalanmasını hayal ettim. Buraya neden gelmiş olabilirdi? Ne istiyordu?

Belki nefes alacak ya da düşüncelerini toparlayacağı bir alana ihtiyaç duymuştu. Belki burada planlar yapacaktı. Yatakta hiçbir iz yoktu, banyodaki havlu kullanılmış değildi.

Telefonu elime alıp hat sesini dinledim. Bilgi için operatörlerden birini aramalıydim. Madem telefonum yanımda değildi, o zaman ben de telefon kaydı bırakırdım. Telefonun yanındaki not defterine baktım, üzerinde birkaç iz vardı ama ortada bir telefon numarası göremiyordum.

Tekrar arama tuşuna bastım.

Telefon dört kez çaldıktan sonra karşıdaki sesli mesajda, ‘Farrellslar’a hoş geldiniz. Şu anda evde değiliz ancak eve gelir gelmez size geri döneceğiz.’ diyordu. Bu Laura’nın sesiydi. Annaleise, Danielları aramıştı. Bu motelde kalmıştı. Sonra da Daniel’ı arayıp ortadan kaybolmuştu.

DOĞRUDAN EVE GİTTİM. Daniel evin işleriyle ilgileniyordu, garajın bitişiğindeki toprak alanı hortumla suluyor, artan kalıntıları da arabasına yüklüyordu.

“Ses var mı?” diye sordum ön bahçenin parlaklığından gözlerimi koruyarak.

“Hiçbir ses yok.” Hortumu bir makaraya sarıp evin yanına kadar giden yolu takip etti.

Adım adım ilerliyordum yanında. “Bana Annaleise’le ilgili anlatmadığın ne var, Daniel?”

Birden duraksadı, hortum makarasını elinden bırakıp gözlerimin içine baktı. “Bana inanmadığını mı söylemek istiyorsun?”

Bana Corinne’le ilgili anlatmadığın ne var? Anlatır mıydı ki? Yoksa kendi resmi bildiriminden şaşmaz mıydı?

“Benimle konuşabilirsin.” dedim.

Yerdeki makarayı tekrar eline aldı. Ormandan sesler geliyordu. Daniel, başını hemen o yöne çevirdi. “Polisler ormanlık alanda...” dedi. “Yemek yedin mi hiç? Laura bana evdeki yemeklerden gönderdi. Eve gir, Nic.”

Başımla onaylayıp içeri girdim. Tenceredeki etli yemeği ocağın üzerinde tekrar ısıtırken pencereden Daniel’i izledim. Ormanlık alandaki kişilerin polisler olduğunu nasıl da hemen anlamıştı? Onları izlemiş olmalıydı. Dışarıda durup ormanlık alanı hem gözetlemiş hem de dinlemişti.

Bana söylemediğin ne var Daniel?

Biz kelimelerin arasındaki boşluklarda iletişim kuruyorduk. Ve ben merak ediyordum, peki ya şimdi ne demek istiyordu bana?

Bir Gün Önce

4. GÜN

Yağmur yavaş yavaş dinmişti, ancak yapraklardan ve çatılardan hâlâ sanki bir zaman ölçüsü gibi damlıyordu: *Tik-tak, Nic*. Mutfaktaki saat sabahın beşini gösteriyordu ve ne Daniel'dan ne de Tyler'ın kamyonetinden bir eser vardı.

“Hiç ondan haber aldın mı?” diye sordum ona, musluktan bardağa su doldurdum.

“Ondan nasıl haber alabilirim ki Nic?”

Birlikte mutfak masasının üzerinde duran Daniel'ın telefonuna baktık. Tyler'a su bardağını uzatırken elim titriyordu. Suyu kafasına dikerken bardağın altına ellerinden leke bulaşmıştı, diğer eliyle de ensesini ovalıyordu. Ufukta gün doğmak üzereydi.

“Eve gitmeliyim.” dedi. Üstü başı çamur ve pislik içindeydi, elleri de aynı benim gibi bembeyazdı. “Arama çalışmaları başlamadan üstümü değiştirmeliyim. Duş almam lazım. Senin arabanı alabilir miyim? Dan, benim kamyonetimi geri getirince sana bırakırım sonra.”

Bana su bardağını uzattı, ben de kalanını kafama diktim. “Bunun nasıl anlaşılacağından emin değilim. Benim arabam senin evinde. İnsanlar konuşur.”

“İnsanlar her zaman için konuşurlar.” dedi.

“Ama şimdi durum farklı.”

“Neden, çünkü artık nişanlısın, ondan mı? Ama arkadaş olabiliriz, değil mi?”

Biz hiçbir zaman arkadaş olamamıştık. Ne önce ne de sonra olabilirdik. Bunu nasıl başlatacağımı bile bilmiyordum. “Çünkü kız arkadaşın kayıp senin.” dedim. “Akıllı ol, Tyler.”

Bir anda dikkat kesildi. *Akıllı ol.* Sonra da arkaya doğru yaslanıp buzdolabına dayandı. “Bütün bunları yaşadığımıza inanmıyorum. Lütfen bana bunların gerçek olmadığını söyle.”

“Gerçek ama.”

“Eğer bulunmazsa doğrudan şüpheli olarak görüleceğim, değil mi?” diye sordu.

“Tyler, sen zaten *şüpheli* olarak görüleceksin.” Aynı Jackson’a olduğu gibi. *Erkek arkadaş...* En basit açıklaması buydu.

Gözlerini kapadı, parmaklarımı saçlarında dolaştırıp işten sonra boyun kasları kaskatı kesildiğinde yaptığım gibi başparmaklarımla kafatasına masaj uygulamak istedim.

“Benim duşumu kullan.” dedim. “Babamın odasından sana giyecek bir şeyler bulabilirim. Bu halde eve gitmemelisin.”

Başını öne eğip kıyafetlerine, bacaklarına ve ellerine baktı. “Olur, tamam.”

Yerleri ıslak bezlerle temizledim. Tüm çizgileri ve ayak izlerini silip süpürdüm, sonra da bezleri çamaşır makinesine attım. Babamın eski eşyalarının arasından Tyler’a kıyafet bakarken

banyodaki su borularının uğultusunu ve duş perdesinin çekilme sesini duydum.

Babamın iş kıyafetleri Tyler'a küçük geleceğinden taşınma listesine girmeyi bile başaramayan babamın bahçede çalıştığı günlerden kalma eskimiş gri bir eşofman altı ve lekeli bir tişörtle idare edecekti artık.

Banyoya girdim. Girer girmez içerideki nem üzerime yapıştı. Ayna çoktan buğulanmıştı. "Benim..." dedim kıyafetleri lavabonun üzerine bırakıp.

"Hey!" dedi. "Bir dakika."

Banyo kapısına yaslandım, belli belirsiz gölgesini takip ederek gri-siyah çizgili duş perdesinin açılmasını bekledim. Aslında perde kapalıyken birbirimizin gözünün içine bakmadan konuşmak daha kolay olacaktı.

"Yeni bir ev aldım." dedi.

"Nerede?"

"Kelly's'in üst katı. Çok büyük değil. Bir apartman dairesi. Ama içinde bir kanep ve bir battaniye var, yani benimle kalabilirsin, Nic. Sen bilirsin ama burada kalmak zorunda değilsin."

Birden kaba bir kahkaha attım, "Bu çok kötü bir fikir, bir sürü sebepten dolayı."

"Bu hafta olanlardan daha kötü olamaz." dedi, ben onun kirli kıyafetlerini avuçlayıp kaldırırken.

Banyo kapısını açınca evin içindeki soğuk hava üzerime üzerine geldi. "Kıyafetlerini yıkayacağım, bana biraz sıcak su ayır."

Odama geri döndüğümde Tyler çoktan babamın kıyafetlerini üzerine geçirmiş, havlumu saclarını kuruluyordu. Pencereden garaja bakıyordu, ben de onun yanına gelip ona eşlik

ettim. Bana dönüp başparmağıyla yüzümdeki kir kalıntılarını temizledi.

“Neler olduğunu anlamıyorum.” dedim. Hiç beklemediğim bir anda gözlerim dolmaya başladı. Tyler, eliyle yüzümü yukarı kaldırdı. “Nasıl...”

“Sakin...” dedi. “Kendine bunu yapma. Herkes bu iş için seferber oldu. Tamam mı?”

Sözlerini kafamın içinde bir sıraya sokmaya çalışıyordum... On altı yaşımızda, *İşte benim oldun*, on yedimizde, *Seni seviyorum*; on sekizimizde, *Sonsuza dek*, ancak aramızdaki mesafe o kadar büyüktü ki bir daha aynı şeyleri yaşayamazdım. Derken birden Tyler’ın kamyonetinin bahçeye girerken çıkardığı kulak tırmalayıcı sesle birden harekete geçtim. “Daniel geldi.” dedim odadan çıkıp merdivenden aşağıya koşturarak.

Sokak kapısının basamaklarını koşarak indiğim sırada Daniel da arabayı yanaştırdı. Tyler da bir adım arkamdaydı. Daniel sürücü kapısından inip bize bakmadan arabanın anahtarlarını Tyler’a fırlattı ve doğrudan kendi arabasına gitti. İkimizle de göz kontağı kurmadan, “Hemen gitmem lazım.” dedi.

“Daniel, bekle.” dedim.

“Gitmeliyim.” dedi.

Onun dikkatini çektikten sonra peşinden gidip bahçeye kadar indim. Bir şeyler söylemek için Tyler’a bakıp ondan yardım almaya çalıştım ancak o da kamyonetine erzak doldurup onları korumak için üzerlerine branda örtmekle meşguldü.

“Laura’ya ne dedin?” diye sordum.

Daniel arabasının kapısını açıp, “Burada olduğumu söyledim. Geç saate kadar çalışmamız gerektiğini.”

Kayıp Kızlar

“Arama çalışmasında görüşürüz.” dedi Tyler kamyonetine binip.

Dışarıya kusmamak için kendimi zor tutmuştum. Eve girer girmez mutfağa koşturdum. Lavabo su, safra ve ince beyaz toz içindeydi.

Mutfağı temizleyip sıcak bir duş aldım ve yerleri sildim.

Çamaşır kurutucusu bittiğinde Tyler’ın kıyafetlerini katlayıp ortadan kaldırmak için boş olan dolabımın alt çekmecesine yerleştirdim.

KİLİSENİN BODRUM KATINDA buluştuk. Herkes oradaydı. Neredeyse tüm Cooley Ridge işten izin almış, dinlenme odasında bir bütün olup, mutfağa ve merdivenlere doluşmuştuk.

Krizlerde toplanırdık. Trajedilerin üstesinden gelirdik. Bir can kaybınız mı vardı? Biz size bir yıl boyunca bakardık. Kayıp mı oldunuz? Bulunana kadar yerin dibine kadar kazardık.

Bricks, en önde bir sandalyenin üzerinde duruyordu. Öndeki saçları dökülmeye başlamıştı, bunu fark etmek çok kolaydı çünkü saçları kafasına yapışık halde geziyordu. Neye işaret ettiğini görmem için parmak ucunda durup kalabalığı ittirmem gerekiyordu. Ne hakkında konuşuyordu? Bricks’in sesini pek duyamıyordum, konuşmasını parça parça yakalayabiliyordum. *Kayboldu. Corine Prescott. Uzaklara gitti. Çekildi. Canavarlar.*

“Kare tablolar halinde.”

Derken birden omzumda bir el hissettim. Odaklanmam gerekiyordu. *Laura.* Omzumun üzerinden ona bir bakış attım. Bana tek kaşını kaldırarak, *‘İyi misin?’* dedi kısık sesle.

Başımla onayladım. Bricks, Cooley Ridge'in haritasını işaret ediyordu, ötesindeki ormanlık alanı ve yılan gibi dolanan nehri.

"Annaleise'e ne olduğunu düşünüyorlar?" diye sordu Laura fısıldayarak. "Oralarda bir yerlerde kaybolduğunu mu?"

Hafiften terlemeye başlamıştım. Daniel'ı göremiyordum ama Laura burada olduğuna göre o da buralarda olmalıydı. Tyler'ı da göremiyordum. Bricks, elinde isimlerimizin olduğu bir panoyu tutuyordu. "Hepinize her birinin bir lideri olan bir takıma atadık." Elinde tuttuğu mor dikdörtgeni havaya kaldırdı. "İsminizi söylediğimde polis memuru Fraize'ın yanına gelin."

Bizi takımlara ayırmaya başladı. Laura yanıma sokularak, "O ev için çok çaba sarf ediyorsunuz. Biraz daha yavaştan alabilirsiniz, siz ikiniz."

"Biliyorum." dedim, gözlerimi Bricks'den ayırmadan.

"Ayrıca..." dedi, "Daniel'ın bebek odasının badanasını tamamlaması gerekiyor. İnan bana, artık her an doğurabilirim."

Birden başımı ona doğru çevirdim.

"Hiç endişelenme, ben o kadar çaba sarf etmiyorum."

"Sahi, senin burada olman ne kadar doğru ki?" diye sordum.

"Nic Farrell..."

Kalabalığı yarıp polis memuru Fraize'ın yanına gittim, grubumdaki kimseyi ailevi işbirliklerimiz haricinde şahsen tanıımıyordum. Takımızda sekiz kişiydik.

"Zemin ıslak olacaktır." dedi. "Bu yüzden ayakkabı seçiminize dikkat edin. Ve her zaman için gözünüz yanınızdaki kişide olsun. Bir bütün olarak aynı hızla ilerleyin. Ayrıca dışarı çıkarırken hepiniz hazır ve nazır olduğunuzdan emin olun. Elimizde yeteri kadar telsiz yok, bu yüzden..." Gruba şöyle bir baktı ve

relsizi bizden yaşça büyük bir adama teslim etti. Adamı hemen tanımıştım, aynı okula gittiğim birinin babasıydı. “Bir şey bulursanız beni telsizle arayın.”

“Baksanıza...” dedim. Polis memuru Fraize, diğer grubun yanına doğru ilerlerken yarım gözle bana baktı. Beni tanıdıysa da bunu hiç belli etmedi. “Babasıyla iletişime geçtiniz mi? Ya da üniversiteden arkadaşlarıyla?”

“Evet, tabii ki... Soruşturmanın nasıl yapılacağını çok iyi biliriz biz. Yoksa eklemek istediğin bir şeyler mi var? Tekrar buraya taşındığını bilmiyordum, Nic.”

Tüylerim diken diken olmuştu. “Taşınmadım, sadece bir süreligine buradayım.”

Fraize, duraksadı. Sanki aklındaki parçaları düzenleyerek bir şey bulmaya çalışıyordu. “Babanın eski evinde mi oturuyorsun?”

“Evet.”

“Evvvelsi gece ormanlık alanda bir şeyler görmüş olabilir misin? Ya da bir şeyler duymuş? Onun gibi şeyler?”

Başımı olumsuz anlamda salladım. *Hayır bayım, hayır bayım, hayır bayım.*

Uzun bir süre hiçbir şey söylemeden öylece bana odaklandı. “O zaman, hadi git bakalım.” dedi. Kalabalığı süzüp bir sonraki grubun yanına gitti.

Tam olarak kimin peşinde olduğunu çok iyi biliyordum.

ÇALIŞMAMIZA ANNALEISE’İN evinin arkasından başladık, oradan da nehre doğru yöneldik. Araştırma yaşlı bir kadı-

nın hep geride kalmasının oluşturduğu sinir bozukluğuyla daha da çekilmez bir hal almıştı. Bir salyangoz hızında ilerliyorduk, kadın ayrıca her bulduğunu toplamaya kalkıyordu, yamuk duran bir taşı, bir yığın çıtayı, ağaçtaki bir işaret tabelasını. Telsizi tutmakla görevlendirilen grubumuzun başı olan adam ise, kadına sürekli hatırlatmalar yapıyordu. “Biz *kızı* arıyoruz, bir suç mahallini incelemiyoruz.”

Kimseyle sessizce konuşabilecek kadar yakın mesafede yürümüyorduk, zaten konuşmak değil, etrafımıza kulak vermeliydik, yardım çağrılarına vesaire. Arada bir köşedeki kız, “Annaleise? Annaleise Carter?” diye sesleniyordu. Çünkü burada birden fazla Annaliese kaybolmuş olabilirdi.

Nehre vardığımızda başka bir takımla karşılaştık. “Fazla ileri gittik.” dedim.

Liderimiz Brad, haritayı inceledi. “Yok, biz nehir kenarına vardık. Asıl onlar kendi bölgelerinden çıkmış. Hey! Kendi bölgenizden çıkmışsınız!”

“Ne?” diye seslendi karşıdan bir adam.

“Yanlış yerdesiniz dedim!”

Karşılıklı birbirlerine bir şeyler söyledikten sonra iki lider karşı karşıya gelip haritalarını çıkardı ve tartışmaya başladı. Konuşmalarını bitirmelerini beklerken bir ağaç gövdesinin üzerine oturdum. Ne gereksiz bir zaman kaybıydı. Takımların doğru yerlerde gezip gezmediklerinden bile emin değildik. Ormanlık alanı herkes o kadar iyi bilmiyordu. Herkes doğru sınır işretlerini bilmiyordu.

“Sanırım bir şey buldum!” Yaşlı kadın nehre üç metre mesafede bir yaprak yığınının üzerine çöktü. Yanımdaki kız göz-

lerini devirdi. Yaşlı kadın güneşte parlayan bir şeyi eline alıp başının üzerine götürdü. “Bu da ne?” dedi.

Yerimden kalkıp yavaşça insanların toplandığı yere gittim.

“Bir toka...” dedi birisi. “Bir peri tokası olmalı bu, ufacık.”

“Ah...” dedi. “Belki de bir bilezikten kopmuştur.” Avcunun içinde tokayı döndürdü. Bir dairenin içine işlenmiş iki harf vardı. Tokanın kenarları çamur içindeydi. “Harfler MK, bu yüzden Annaliese’in olamaz.”

“Ah, Tanrı aşkına!” dedim. “Gerçekten ormanda bulduğumuz her çöp parçasını toplayacak mıyız? Bu çok saçma.”

“Buna dokunmaman gerekmez mi?” dedi ergen bir çocuk, muhtemelen fazla polisiye programlar izlemişti.

Yaşlı kadın kaşlarını çatıp tokayı yerine koydu ve eski, doğal görünümünü vermek için etrafına yaprak serpiştirdi.

“Bu iş böyle yürümez.” dedim tokayı tekrar yerden alıp elimde çevirerek. “Bu bir köpek tasmasının parçası. Köpeği var mıydı?”

“Sanmıyorum.” dedi çocuk.

Brad, geriye dönmemiz için bize işaret etti. Hadi...” dedi. “Geri dönelim.”

Bir yandan yürürken bizi saran zemini inceleyip diğerlerini arkadan takip ettim. Tokayı arka cebime koydum. Toka bir tasmaya, kolyeye ya da bir bileziğe ait değildi. O logoyu hatırladım. O bir çantaya aitti.

EVE GİTMEK İÇİN UZUN yolu tercih ettim. CVS’ye uğrayıp bir şişe soda alıp tokayı çöpe atmak için lavaboya gittim ve çıkarken Luke Aberdeen’e el salladım.

EVİMİN ÖNÜNDE DURUP BAŞIMI yana eğdim, evime bir yabancı gözüyle bakmaya çalıştım. Hiçbir özelliği yoktu, bir bakanı bir daha baktırtacak bir şey yoktu. Ayaklarım bir çamur birikintisinin içine batıyordu. Çekici güç spor ayakkabılarıma tutunup onları kendine çekmeden çamurdan çıkmayı başardım. Ayaklarım toprağa yapışmış gibi ağır ve güç adımlarla ön kapıya yürüdüm. İçimde eve girme isteği oluşana kadar ön kapıda bekledim.

Bu evin içinde saklı tuttuğu o sırlar, benim sırlarım dâhil. Daniel'in ve babamın, hatta bir önceki nesle ait olanlar. Duvarlarda, zemin döşemelerde, toprak altında. Corinne'in bir bezi elinde sallayıp benim de elime bir kibrit alarak ön kapının parça parça olmuş kenarını ateşe verdiğimiz günü gözümün önüne getirdim. Ateşe verdiğimiz yerde beklerken ahşap nasıl da eğrilip çatırdamıştı? Ev, tutuşup duman ve kül yığınınından oluşan bir enkaz oluşturmuştu. Sonra da alevler bir ağaç dalına sıçrayıp koca ormana yayılmıştı.

“Ne yapıyorsun?”

Omzumun üzerinden, kamyonetinden inip aynı benim gibi ağır adımlarla yürüyen Tyler'a bir bakış attım.

Tekrar eve doğru çevirdim başımı, eğimli çatının üzerindeki pencereme doğru. “Bir yangın anını gözümün önüne getiriyordum.” dedim.

Yanıma gelip elini belime dolayarak, “Hmm...” dedi. O da kapı girişindeki aynı parçalanmış kenara ve aynı pencereye bakıyordu, eminim o da aynı sahneyi gözünde canlandırıyordu. “En son ne zaman yemek yedin?” diye sordu.

“Bilmiyorum.” dedim.

“Hadi, dışardan yemek aldım.”

—

BAR OLDUKÇA LOŞTU ama bomboş da değildi. Tyler, kolunun altında Çin yemeği paketini tutarak kapıyla aramda durdu, girişten geçerken görüntümü kapatıyordu. Daracık merdivenden yukarıya kadar onu takip ettim. Evinin kapısını açıp içeri girmem için ayağıyla kapıyı tutarken paketi elinden aldım.

“İşte bu!” dedi.

Yemek paketini mutfakta hemen soldaki tezgâhın üzerine bıraktım. Mekâna bazı yenilikler yapmak gerekebilirdi, yeni bir badana, eskimiş ahşap zeminin üzerine bir ya da iki parça ufak halı, onun dışında ev tam ona göre idi. İhtiyacı olan her şey vardı; bir kanepa, televizyon, mutfak ve bir yatak odası. Eğer Tyler için bir şey önemsizse, bunu asla bir başkasının hatırına yapmazdı. Ben dairesini gezip diğer ayrıntılara bakarken Tyler da yemeği çıkarıp seramik tabaklara koydu.

Yatağı topluydu. Yatağı çift kişilikti, yorganı sade ve bej renkti. Gençliğinde kullandığı şifonyeri köşede duruyordu, ancak diğer eşyalarla uyumsuz yeni bir tane daha vardı, o da idare ediyordu. Banyo kapısı açıktı, tıraş macunu tezgâhın üzerindeydi, sabun da bir çanağın üzerindeydi. Banyodan çıkarken giysi dolabını kontrol ettim. Sadece erkek giysileri vardı, en köşede de kamp kıyafetleri.

“Sence soruşturmadan geçer miyim?” diye seslendi ben mutfaka dönerken. Adanın üzerinden bana tabak uzattı.

“En sevdiğim yemeği almışsın.”

“Evet, biliyorum.” Kanepeye doğru yürüyüp yere oturdu. Sırtını yastıklara dayayıp elindeki iki birayı önündeki sehpanın üzerine bıraktı.

Ben de yerde onun yanına oturdum. “Pek sandalye sevmiyoruz, anlaşılan.”

“Daha altı aydır bu evdeyim. Alacaklar listemde bir sonraki sırada sandalye var.” dedi kızarmış pilava yumulurken. “Nic...” dedi çatalıyla önündeki tabağa işaret ederek, “Artık bir şeyler yemeğe başlasan iyi olacak.”

Masadaki onca yemeği görünce mideme ağrılar girdi. Biramdan bir yudum içip kanepeye doğru yaslandım. “Annaleise ne tür bir çanta kullanıyordu?” diye sordum.

Tyler’ın yanımda gerildiğini hissettim. “Annaleise hakkında konuşmak istemiyorum.”

“Bu önemli. Bunu öğrenmem lazım.”

“Tamam. Çantası...” Düşünmek için duraksadı. “Bilmiyorum, koyu yeşil bir şeydi.”

“Peki, markasını biliyor musun?”

“Hayır, markasını kesinlikle bilmiyorum. Bunları neden sorduğunu bana söyleyecek misin?”

“Arama grubumla bir şey bulduk. Bir toka. Bir Michael Kors çantasından kopmuş. Nehir kenarında.” Derin bir nefes aldım. “Ona ait olduğuna emin gibiyim.”

Tabağını masaya doğru ittirdi ve bira şişesinden koca bir yudum içti. “Peki toka nerede şimdi?”

Kan çanağı içindeki gözlerini içine baktım. “CVS’nin bayanlar tuvaletindeki çöpün içinde.”

Parmaklarıyla burnunun kemerine bastırdı. “Nic, bunu yapamazsın. Soruşturmayla dalganı geçemezsin, yoksa insan-

Kayıp Kızlar

lar bunu neden yaptığını merak ederler. Bence Annaleise gayet iyi.”

“Bence iyi *değil*.” dedim. “İnsanlar kaybolduklarında bunun iyi olmadıklarından kaynaklandığını düşünüyorum, Tyler.”

“Hey!” dedi. “Ağlama.”

“Ağlamıyorum.” dedim, başımı koluma dayayıp yüzümdeki gözyaşlarımı sildim. “Özür dilerim. Tanrım. Sanırım... Ne kadar... Belki üç gündür uyumuyorum ve artık uykularım kaçıyor.”

“Kaçmayacak.” dedi. “Benimlesin ve iyi olacaksın.”

Birden kahkaha attım. “İyiliğin tanımı bu değil. Sanki tüm dünyanın dengesi şaşmış gibi hissediyorum. Sanki aklımı yitiriyorum. Sanki bir uçurum var ve ben onun kenarında olduğumu fark etmiyorum.”

“Ama sen onun farkındasın, bu da aklını yitirmemiş olmanın tanımı işte.”

Başımı salladım ama aynı zamanda salamımdan da bir ısıklık alıp yutmaya çalıştım. “İyi misin?” diye sordum.

“Pek değil.”

Tabaklarımız yarım şişe dolusu biralarımızın yanında duruyordu.

“Burada ne işim var bilmiyorum.” dedim.

“Biz sadece boktan bir günden sonra akşam yemeği yiyen iki arkadaşız.”

“Öyle miyiz? Arkadaş, yani?”

“Ne olmamızı istiyorsan oyuz, Nic.”

“Bunu yapma.”

“Ne?”

“Yalan söyleme.” dedim.

“Tamam.” dedi. Kolunu arkamdaki kanepeye atıp benim için alan yarattı. Ona yaklaşıncı kolunu etrafıma doladı. Bomboş televizyon ekranına bakarak öylece oturduk.

“Eğer o toka onun çantasından düştüyse...” dedim, “O zaman Annaliese, hiç iyi değil. Benim şu anda dışarıda olmam lazım, çantasını bulmam lazım.”

“Nic, sakın olmalısın.” Alnımda ağır nefesini hissedebiliyordum.

Sessizlik içinde oturduk, ancak bardan çıkan insanların gü-rültüsü pencereye kadar geliyordu.

“Evle ilgili ne yapacağımı bilmiyorum.” Akşam yemeğinden bir lokma almakla hata etmişim. Derin bir nefes alıp kendimi toparlamaya çalıştım. “O evde uyuyamıyorum.” dedim.

“O zaman uyuma.” dedi. “Bu kanepede açılıyor. Sen benim yatağında yat. Gerçekten dinlenmen gerekiyor.”

“Ama insanlar...”

“Sadece bu gecelik. Kimse senin burada olduğunu bilmiyor.”

Başımı omzuna dayadım. Gözlerimi kapadım, dalgın bir şekilde parmak uçlarının saçlarımda uçlarında gezindiğini hissedebiliyordum. Bana neredeyse hiç dokunmamasına rağmen bu hareketi oldukça samimi gelmişti.

“Bu arada...” dedi. “Saçlarını çok beğendim.”

Ona gülümsedim, yarını düşünmemeye çalışıyordum. Bir gün, yine buraya gelebilirdim ve Tyler burada olmayabilirdi. Bir gün, ormanlık alanda yürüyüp ben de ardımdan sadece bir

Kayıp Kızlar

çanta tokası bırakıp hiçliğin içinde solup gidebilirdim. Hepimiz zamanla polis karakolundaki kutunun içine üst üste yığılacak ya da toprağın altına girip insanlar üzerimizden ya da yakınımızdan geçecekti ve bizi bulabilecek kimse kalmayacaktı.

Başımı omzundan kaldırdım, hafifçe kımlıdayıp onun üzerine oturdum. Bacaklarım her iki yanındaydı, kollarımı boynuna doladım, parmaklarım saçlarında dolanıyordu.

“Bekle. Sakın böyle düşünme. Seni bu yüzden...”

Bluzumu çıkardım. Gözlerini hemen omzumdaki kesiğe dikti sonra her zamanki gibi kaçırdı.

Kalçalarımı avuçlayıp beni sımsıkı tuttu. Alnını çıplak omzuma dayadı, nefes alış veriş i yüzeyseldi.

İnsana evine geldiğini hissettirecek bir duygu varsa... İnsanı rahatlatacak nostaljik bir duygu... Bir annenin yemek pişirmesi, ailenin evcil hayvanının ayakucunuzda uyuması, bahçede iki ağaç gövdesine asılı bir hamak gibi... İşte o duygu benim için buydu, Tyler'dı. Benim her modelimi görmüş, onların birbirlerinin içine girişini izlemiş ve yaptığım seçimleri, söylediğim yalanları, kaybettiğim şeyleri ve daha nice şeylerini bilen birinin olduğunu bilmek paha biçilmezdi.

“Bana lütfen dedirtecek misin?” diye sordum.

Nefesini omuzlarımla boynumun arasında hissettim, konuştukça dudakları oynuyordu. “Hayır, asla!” dedi ve başımı kendine doğru çekti.

Çünkü Tyler'la ilgili olan şey, her zaman istediğim şeyi bana vermesiydi.

Bir Gün Önce

3. GÜN

O sabah, polis karakolunun açılmasıyla birlikte Annaleise, gayriresmi olarak kayıp ilan edilmişti, ancak dağların üzerinden yaklaşmakta olan fırtına bulutları bugün arama çalışması yapılmayacağını habercisiydi. Annaleise, yirmi üç yaşındaydı ve sadece bir gündür kayıptı. Ancak polisi asıl meraklandıran şey, şartlardı. Erkek kardeşinin onu gece yarısından sonra bir ara ormanlık alana giderken görmesi, annesinin, birlikte lisanüstü bir okulu ziyaret etmek üzere çıkacakları seyahat için öğlen civarı onu evden almaya geldiğinde onu evde bulamaması, cep telefonunun hemen telesekretere bağlanması, çantasının kaybolması...

Bir de şu attığı kısa mesaj vardı: Mark Stewart'a gönderip ondan Corinne Prescott davasıyla ilgili konuşmak için bir görüşme ayarlayıp ayarlayamayacaklarını sorduğu mesaj.

Tyler, kahvaltıdan hemen sonra bize geldi, üzerinde haki bir pantolon ve gömlek vardı. Hızlı adımlarla yerde ayak izlerini

bırakarak alt katta yürüyordu. “O mesaj buradaki herkesi huzursuz edecek.”

“Polisin o mesajı neden gönderdiğiyle ilgili bir bilgisi var mı?”

“Benim bildiğim, yok. Zaten bilseler de bir önemi yok. Bu inanılmaz bir tesadüf, sence de öyle değil mi?” Daha fazla şey söylemek üzere dudaklarını aralamıştı ki birden yağmur altındaki çakıl taşlarını ezen tekerlek seslerini duyduk.

“Biri geldi.” dedim pencereye koşarak.

Daha önce hiç görmediğim kırmızı bir arazi aracı içeri girmiş, Tyler’ın kamyonetinin arkasına park etmişti. İçinden babam yaşlarında bir kadın indi. Saçları aynı onun gibi kıvrık, yüzü yuvarlak ve yumuşaktı. Kapı girişindeki basamakları çıkarken bir elinde başının üzerine tuttuğu şemsiyesiyle ormanlık alana bakıyordu. Annaleise’den daha yapılıydı, ancak gözleri onunki kadar büyük ve rahatsız ediciydi.

“Annaleise’in annesi...” dedim kapıya doğru giderek. Sırtımı duvara yasladım. Tyler, sanki kapının diğer tarafını görebiliyormuş gibi kapıya bakıyordu. “Neden buradasın, Tyler? *Neden buradasın?*”

Cevap vermeden önce iki kere göz kırptı. “Klimayı tamir ediyorum.” dedi.

Kapıyı açmadan önce, “O zaman git tamir et.” diye tısladım.

Annesi, araba giriş yoluna bakıyordu, evin girişinde güneşlik olmasına rağmen şemsiyesi hâlâ başının üzerindeydi. Yağmur damlaları, şemsiyeyi tutan parmaklarının üzerinden ağır çekim halinde akıyordu. “Merhaba, Bayan Carter...” Tel örgüyü aralayıp kapı eşiğinde durdum.

Yüzünü yavaşça bana doğru çevirdi, gözleri sanki onu biraz geriden takip ediyordu. Araç giriş yoluna bakıyordu, Tyler’ın

Kayıp Kızlar

kamyonetine. “Günaydın, Nic. Seni evinde görmek ne güzel.” Her zaman için önce görgü.

“Seni görmek de çok güzel. Annaleise’i duydum. Yeni haber var mı hiç?”

Başını olumsuz anlamda sallayıp şemsiyesini aşağıya indirdi. “Oğlum, onu ormanlık alana giderken gördüğünü söylüyor. Annaleise hep öyleydi, bilirsin işte. Hep tek başına takılır, yürüyüşlere çıkardı. Onu orada daha önce de görmüştüm, aslında bu çok da olağanüstü bir durum değil. Ancak dün için birlikte planlar yapmıştık... Ve telefonu... İşte...” Dudaklarını sıkıyordu. “Gerçi geç bir saatte, hatta gece yarısından sonra çıkmış olmalıydı ama sizinle araziyi paylaştığımızdan yine de sana sormak istedim. Hiç onu bir yerde gördün mü? Ya da başka birini? Ya da herhangi bir şeyi?”

“Hayır, üzgünüm. Ben evi temizliyordum ve erkenden uyumuşum. Hiçbir şey fark etmedim.”

Başıyla onayladı. “Bu Tyler Ellison’ın kamyoneti mi canım?”

“Ah, evet. Ağabeyim onu evde bazı tamiratlar yapması için görevlendirdi de.”

“Onun telefon numarası bende yok, onunla konuşmalıyım. Onu çağırabilir misin?” Birkaç adım içeri girince ben de geri çekilmek zorunda kaldım. Evimin içine girip şemsiyesini yere koydu.

“Tabii, hemen gidip onu bulayım. Sıcak için kusura bakmayın. Sorun klimada. Ünite patlamış. O da bu yüzden burada. Tyler?” diye seslendim koridordan. “Tyler, seni görmek isteyen biri var.”

Merdivenden aşağıya iniyordu. Henüz biz onu, o da bizi görmeden, “Sanırım yoğunlaştırıcı fanda sorun var. Yedek par-

ayı satın alırsanız, o zaman... Ah, merhaba..." dedi, adımlarını yavaşlatarak.

"Sana ulaşmaya çalıştım." dedi Bayan Carter.

"Üzgünüm, çok yoğun çalışıyorum. Teslim zamanı yaklaşan bir projemiz var. Ayrıca saat onda bölge sekreterinin ofisinde bir toplantım var. Ben yavaş yavaş gideyim."

"Elbette. Ben sadece Annaleise'den haber alıp almadığını merak etmiştim."

"Hayır, hiç haber almadım."

Bayan Carter, bir adım daha içeri girdi. "Onu en son ne zaman gördün? Sana en son ne dedi?"

Tyler duraksadı, şapkasını çıkardı ve parmaklarını saçlarında gezdirdi. "Pazartesi gecesi akşam yemeğinden sonra birlikte sinemaya gittik. Sonra da saat ondan biraz önce onu eve bıraktım. Ertesi sabah biraz erken kalkmam gerekiyordu."

"Sana başka bir şeyden bahsetti mi hiç? Planlarından?"

"Hayır, o günden sonra onu bir daha hiç görmedim."

"Hiç lisansüstü eğitim veren okullara gidip bakacağından bahsetti mi sana?"

"Hayır." dedi Tyler.

"Ormanlık alanda neler yaptığını biliyor muydun?"

"Hayır, üzgünüm."

Soruları çok hızlı geliyordu ama Tyler'ın cevapları ondan daha hızlı geliyordu. "Ben çok üzgünüm." dedim tel örgü kapıyı giderken tekrar açarak. "Eğer bir şey duyarsanız lütfen haberimiz olsun."

"Tamam." dedi bakışlarını Tyler'dan kaydırarak. "Eğer yarına kadar ortaya çıkmazsa, onun için bir arama birimi kuracaklar..." dedi birden sesi çatlayarak.

“Ben de orada olacağım.” dedi Tyler. “Ama eminim Annaleise’in hiçbir şeyi yoktur.”

Bayan Carter, şemsiyesini aldı. Evden çıkarken bir bana bir de Tyler’a bakıp duruyordu.

CORINNE’İN ANNESİ, CORINNE kaybolduktan bir hafta sonra, bizler ormanlık alanda, nehirde, mağaralarda arama yaptıktan sonra gelmişti beni görmeye. “Sadece söyle bana, Nic. Benim bilmek istemeyeceğim şeyleri anlat bana. Anlat ki onu bulalım.”

Ona bir şeyler anlatmak istediğimi hatırladım, ona bir şeyler vermek istiyordum. Tam bir yetişkin olmuş kızını kaybetmek için henüz çok genç bir anne olduğunu düşünmüştüm o zamanlar.

Ancak, başımı olumsuz anlamda salladım, çünkü bilmiyordum. Bu Hannah Pardot’un Corinne davasını açmadan önceydi, sonrasında annesine, *İçinde bir kötülük vardı. Bir karanlık, Beni hem çok severdi, hem benden nefret ederdi. Ben de öyle hissediyordum.*

Tabii bunları kapı önümde duran paramparça olmuş kadına söyleyemezdim, özellikle de babam mutfaktayken, Daniel da üst kattaki odasında muhtemelen pencereden bizi dinliyorken, asla.

“Bana şunu söyleyin...” demişti Corinne’in annesi. “Sizce durumu iyi midir?”

Saçmalıkları devam ettirmek için bir hafta aslında uzun bir süreydi, Corinne için bile. “Evet.” demiştim. Çünkü bu da ona verebileceğim bir şeydi.

Bir yıl sonrasında, soruşturma herkes için sadece bir anıya dönüşmeye başladığında Bayan Prescott eşinden boşandı ve çocuklarını da alıp Cooley Ridge’den ayrıldı. Nereye taşındıkla-

rını bilmiyordum. İçinde kaybolunacak ormanlık alan ve içine girilecek mağaraların olmadığı ya da üzerinden geçilecek bir nehri olmayan ve odunların üzerinde kayıp düşülmeyeceği bir yer olduğu kesindi. Hiçbir adamın onu merdivenlerden aşağıya itirmeyip başına tabak fırlatmayacağı bir yere. Diğer çocuklarının hiçbir kasabada hâkimiyet kurmayacağı ve umuyordum ki asla terk edilmeyecekleri bir yere gitmişlerdir.

ANNALEISE'İN ANNESİ EVİN GİRİŞİNDEN ayrılırken Tyler benimle birlikte kapı girişindeydi. "Gitmeliyim." dedi. "Bir saat sonra bir arazi etüdü için toplantım var. Ama sonra yine gelirim."

"Tamam, git o zaman."

Bana o kadar yakın duruyordu ki alnıma bir öpücük konduracaktı da son anda vazgeçmiş gibiydi. Tek kolunu omzuma atıp beni kendine doğru çekti, aynı Daniel'in bana yaptığı gibi. "Bakma bana öyle, seni yanımda işe götüremem."

"Götürmeni isteyen kim?"

"Tamam ama biraz evvel bana tam *öyle* baktın."

Onu kolundan ittirerek, "Hadi git..." dedim.

Bir anda fikrini değiştirdi, beni göğsüne doğru çekip, "Her şey yolunda." dedi. Sonsuza dek bu şekilde kalmak istiyordum. Hiçbir şey yolunda denecek kadar bile iyi değildi, ama işte bu Tyler'in huyuydu. Her şeyin o kadar da kötü olmadığına inan-
dırırdı beni.

Nişanlı bir kızın ve kaybolan bir kız arkadaşı olan bir erkeğin birbirlerine uygun bir şekilde sarılabilecekleri süreden çok daha uzun süre sarıldım Tyler'a.

Kayıp Kızlar

“Gece geri geleceğim.” dedi kendini çekerek.

“Belki de gelmemelisin.” dedim.

“Neden ki? Biraz evvel zaten annesi geldi ve kamyonetimi gördü. Dedikodular zaten olacaktır.” dedi.

“Senin kaybolan kız arkadaşın şakaya alınacak bir konu değil.”

“O kayıp değil. Sadece burada yok. Ve bana göre en güvenli olanı, o ortaya çıktığında bizim de bu ilişkiyi bitirmemiz.”

“Aman Tanrım, şaka yapmayı keser misin?”

İç geçirdi. “Ne yapacağımı bilmiyorum ki, Nic.”

Başımla onaylayıp elini sıktım. Sonra da oradan ayrılışını izledim.

Kamyoneti gözden kaybolur kaybolmaz eve döndüm. Mutfak çekmecelerini açıp içindekileri yerler döküp babamın son on yılki hayatının parçalarını bir araya getirmeye çalıştım.

—

YAĞMURUN SICAĞI BASTIRMASI bekleniyordu ama öyle olmadı. Bunaltıcı bir yağmurdu, sanki yoğun nemden ortaya çıkmış, hava da artık dayanamayıp patlamıştı. Tek olumsuzluğu ormanlık alanda arama yapmamıza izin vermemesiydi.

Öğle yemeğinden sonra kütüphaneye gidip köşedeki bilgisayardan birinin başına geçtim, rehin dükkânlarının listesini bulmak üzere *Sarı Sayfaların* sitesine girdim. Arabayla en fazla bir saatte gidilebileceklerin telefon numaralarını ve adreslerini not ettim. Sonra da kütüphanenin arka bahçesine çıktım. Aslında bu bahçe bir eve aitti ve yüksek tuğladan bir duvarla çevrilmişti, kenarlarda bitkiler ve ortalarda da banklar vardı. Şimdi yağmurda bomboştu. Duvara yaslanıp üstümdeki çatı çıkıntısının

altına sığındım. Yağmur, yüzüme sadece on santim mesafeden akıyordu. Listedeki ilk numarayı tuşladım.

“Rehinci First Rate...” diye telefona cevap verdi bir adam.

“Ben bir şey arıyorum.” diye önce bir açıklama yaptım alçak bir ses tonunda konuşmaya çalışarak. “Size dün gelmiş olma ihtimali yüksek, belki de bugün.”

“Bana bundan daha fazla bilgi lazım.” dedi adam.

“Aradığım şey, bir yüzük.” dedim. “İki karat elmas. Parlak ayarlı.”

“Elimizde birkaç alyans var.” dedi, “Ama yakın zamanda gelen hiç olmadı. Polise gidip şikâyetle bulundunuz mu?”

“Hayır, henüz değil.”

“Çünkü eğer şikâyetle bulunmazsanız ve o yüzük gerçekten sizden çalınıp bir dükkânda satışa sunuluyorsa onu hemen size veremeyiz. Yapman gereken ilk adım, polise gidip şikâyetle bulunmak tatlım.”

“Peki, teşekkür ederim.” dedim.

“Olur da elimize düşerse diye numaranı bırakmak ister misin?”

Duraksayıp, “Hayır.” dedim. “Yardımanız için teşekkür ederim.”

Kahretsin. Listeyi yağmurdan korumak için çantama koydum, kütüphanenin içinden geçip arabama bindim. Kendi gözlerimle görmeliydim. Yağmurda yolları bulmaya çalışıp köşelerdeki rezil dükkânlara bir göz atıyordum. *Sadece bakıyorum, diyardım. Öyle bir geçiyordum. Levhanız ilgimi çekti, o kadar.*

—

BEŞ SAAT GEÇMİŞTİ ve artık akşam yemeği yemek istiyordum. Yüzüğü bulamamıştım ve sinirlerim çok bozuktu.

Kayıp Kızlar

Tabii bunun sebebi, kısmen de olsa açlığımdaydı, kısmen de yüzüğü bulamamamdan ve Daniel'in arabasının evin girişinde olmasındandı. Sessizlik istiyordum. Düşünmeye ve bu işin içinden çıkabilmek için zamana ihtiyacım vardı. Olanlara bir anlam vermeliydim.

Çantamı başıma siper edip yağmurun içinden koşarak kapıya geldim. Kapıdan içeri girip, "Daniel?" diye seslendim. Ancak, çatıya yağın yağmurun, pencerelere vuran rüzgârın ve uzaktan gelen fırtına gürültüsünden başka bir ses duyulmuyordu. "Daniel!" diye seslendim merdivenin başından. Yine hiçbir cevap yoktu. İkinci kata ulaşmak için çiftler çiftler çıktım merdivenleri. Daniel'a seslenerek koridorda koşuyordum.

Odalar bomboştu.

Telefonumu almak için tekrar alt kata indim, Daniel'ı aradım, ancak telefon evin içinde bir yerden çalıyordu. Telefonu kulağımdan çekip sesin geldiği yere, mutfığa gittim. Telefon, masanın kenarında Daniel'ın cüzdanının ve araba anahtarlarının yanında duruyordu. "Daniel!" diye seslendim bu sefer daha yüksek bir ses tonuyla.

Arka kapıyı açıp gözlerimi ormanlık alana diktim. Tabii ki bu fırtınada orada olacak hali yoktu. Arka kapının lambalarını yakıp bardaktan boşanırcasına yağın yağmurun altında adını haykırdım. Evin basamaklarından indim, evin etrafını dolanıp yan cephelere bakındım ama Daniel'dan hiçbir eser yoktu. Arabasına koşup camdan içeri bakındım, araba sular altındaydı. Arka koltukta birkaç alet gördüm ancak gözüme tuhaf gelen bir şey yoktu. Sonra birden keskin bir çarpma sesi duydum, sanki bir balta sesiydi bu, tam da gök gürüldediği sırada. Ses

garajdan geliyordu. Garajın yan penceresinden görünen loş bir ışık dikkatimi çekti. Gözlerimi yağmurdan koruyarak pencereye yaklaştım.

Garaja açılan sürgülü kapı kapalıydı. Daniel da içeriden pencereleri örtmek için bir şeyler asmıştı. Yandaki yaya girişinin kapısına vurdum. “Daniel!” diye seslendim. “İçeride misin?”

Ses birden kesildi.

“Eve dön Nic!” diye seslendi Daniel kapının arkasından.

Kapıya daha sert vurmaya başladım. “Aç şu lanet olası kapıyı!”

Kilidi çevirip kapıyı açtı. Elleri bembeyaz toz içindeydi, yerler de çatlak ve paramparçaydı. Etraf yığınla beton parçalarıyla doluydu, yarılmış zeminden toprak görünüyordu.

“Lanet olsun, bu da ne böyle?” diye sordum. Onu ittirerek içeri girdim. “Neler yapıyorsun sen?”

Daniel, arkamdan kapıyı kapadı. “Ne yapıyor gibi görünüyorum? Kazıyorum.” Elini yüzüne götürdü, beyaz toz teriyle karışıp yüzünden aktı. “Bir şey arıyorum.”

“Ne arıyorsun?” diye sordum.

“Sence ne arıyor olabilirim, Nic?”

Gömülü bir şeyler. On yıldır gömülü olan bir şeyler.

“Ve onun *burada* olabileceğini mi düşünüyorsun? Bunu *biliyor musun* ki?” dedim parmağımı göğsüne bastırıp, ancak geri çekildi. “Bunu neden biliyor olabilirsin ki Daniel? Daniel, bana bak!”

“Bildiğim bir şey yok, Nic. Kesinlikle.”

“Gerçekten mi? Çünkü tüm şu lanet olası zemini söküyorsun şu anda. Kendinden o kadar emin görünüyorsun ki.”

“Yok, zaten tüm şu düzlük alanı ve bahçeyi kazdım, bir tek burası kalmıştı kazmadığım, bu yüzden burada olabileceğini

düşündüm. Corinne'in kaybolduğu gün yerleri kaplatmaya hazırlanıyorduk. Ancak bir türlü tamamlanamamıştı.”

“Yani sen tamamlamadın, öyle mi?”

“Evet ben tamamlamadım. Tyler ve babasının tamamlamış olabileceğini düşünmüştüm, ancak bunu bir türlü öğrenememiştim. Bu biraz tedirgin edici değil mi sence?”

Daniel'in yüzünde bir karartı oluştu. Yağmurdan tir tir titriyordum. Şu anda en son olmak istediğim yer burasıydı.

“Şimdi, hemen git buradan.” dedi bana. “Git Laura'ya göz kulak ol. Ona evde işlerim olduğunu söyle. Endişelenmesine gerek olmadığını söyle.”

Yağan yağmur altında koşarak eve geri döndüm, alt katta koşturup Tyler'ı aradım. İlk sinyalde telefonu açtı. “Selam!” dedi. “İşlerimi bitirmek üzereyim. Birazdan yanına geliyorum, tamam mı?”

“Daniel, aklını kaçırdı. Garaj zeminini kazıyor.”

Bir anlık sessizlikten sonra ses tonu daha alçaklaştı. “Ne yapıyor, ne yapıyor?”

“Garajı kazıyor çünkü on yıl önce zemin kaplamasını kimin tamamladığını bilmiyor.” Telefona sımsıkı sarılıp bana güvenilir bir açıklama yapmasını bekliyordum, en azından anlamlı bir yanıt bekliyordum.

Yine bir sessizlik.

“Yoksa sen miydin Tyler? Betonunu sen mi attın zemine? Babanla birlikte...”

“Tanrım, bu on yıl önceydi. Hatırlamıyorum bile.”

“Bir düşün bakalım.” dedim. “Sen miydin?”

Hattın diğer ucunda nefes alış verişlerini duyabiliyordum. Sonra da, “Sanmıyorum, Nic.” dedi.

“Elinde bir balyoz ve bir kürek var ve tüm araziye *kazıp* duruyor. Aklını kaçırmış.”

“Dur bekle...” dedi. “Geliyorum.”

—

DANIEL’İN DURUMUNA BİRLİKTE bakabilmek için tam kırk beş dakika Tyler’ın gelmesini bekledim. Oraya gidip tek başıma Daniel’la konuşamazdım. Onunla herhangi bir şey hakkında nasıl konuşacağımı bilmiyordum ki. Daniel, paranoiyaktı. Gözü dönmüştü. Elinde bir balyoz vardı, ayrıca bana toprağı neden kazdığıyla ilgili doğruyu söyleyip söylemediğinden bile emin değildim.

Tam ön girişte beklerken Tyler’ın kamyonetinin sesini duydum. Kamyonetin arkasından bir şey çıkarp doğrudan garaja gitti. Ben de onun peşine hemen oraya gittim. “Lanet olsun, o da neyin nesi?” diye sordum.

Tyler çoktan garajın kapısına dayanmış kapıya vuruyordu. Daniel, kapıda Tyler’ı görünce birden geri çekilip Tyler’ın omzunun üzerinden kaşlarını çatarak bana baktı. “Sen Tyler’ı mı aradın? Kahretsin, Nic.”

Sonra aynı benim gibi o da Tyler’ın elindekini fark etti, elindeki lanet olası bir kaya matkabıydı.

“Bırak da işini tamamlasın, Nic. Zaten çoktan başlamış.” dedi Tyler. Garajın içine girip yavaşça etrafı süzdü ve gözlerini kapadı. “Hadi bitirelim o zaman.”

Ellerimi havaya doğru açtım. “Siz ikiniz de çıldırmış olmalısınız.”

“Öğrenmemiz lazım.” dedi Daniel.

“Hayır öğrenmemiz şart değil!” dedim. Başımı ellerimin arasına alıp durumu idrak etmeye çalışıyorum, sorularıma cevap arıyordum. “Neden bunlar başımıza geliyor? Nasıl oldu bu?”

Daniel küreği betona sapladı. “Doğru soruları sormuyorsun. *Neden* ve *nasıl* olduğunu merak ediyorsun ve bu soruların arasında boğuluyorsun! Babamın dediğine bir kulak ver. *Evi satmayın*. Sence babam neden bahsediyor? İşte bundan, garaj zemininden. Burayı ben yaptırmadım. Ben buraya babam bunu dedikten bir gün sonra geldim ve her şey çoktan *bitmişti*.”

“Bu, onun olduğu anlamına gelmez. Burayı onun yaptığı anlamına gelmez.” dedim bir hışımla garajdan çıkıp.

Garaj kapısını arkamdan sertçe üzerlerine kapadım. Gök gü-rültüsü tepemde kaya matkabının sesini bastırıyordu. Daniel, garajı boşaltmıştı. Her şey garajın arkasında yağmura teslim oluyordu, tüm bahçe malzemeleri, aletler ve el arabası.

Sessizce herkese, kendime ve babama, ayrıca Corinne’e ortadan kaybolduğu için lanet okuya okuya el arabasını alıp kapıya götürdüm. Kapıyı tekrar ittirerek açınca Tyler ve Daniel hayretle bana bakarak duraksadılar. Beton parçalarını yerden toplayıp el arabasına yüklemeye başladım. “Peki, bunlarla ne yapacağım ben şimdi?” diye sordum. Ellerimi belime koyup görevime, sadece görevime odaklanmaya çalıştım.

Tyler benimle göz göze gelip, “Kamyonetimin arkasına gidecek.” dedi.

Arabayı yağmur altında ilerlettim. Sonra da kamyonetin brandasını kaldırıp beton parçalarını kamyonetin arkasına yığdım. Ellerim aynı Daniel’inki gibi tozlanmıştı. Garaja geri dönerken Tyler birkaç metre ötemde durmuş beni izliyordu.

“Daniel’lara gitmelisin.” dedi. Aramızdan sel gibi akan yağmur, Tyler’ın saçlarından akıyor, kıyafetlerini sırlıslam yapıyordu.

“Daniel seni bana bunu söylemen için mi dışarı gönderdi?”

Bana biraz daha yaklaştı, karanlıkta ve yağmur altında yüzündeki ifadeyi okuyamıyordum. “Aynen öyle.” Sonra bir adım daha yaklaştı. “Bak belki de boşuna evhamlanıyoruzdur.”

“Eğer buna inanmış olsaydın şu anda burada olmazdın.”

Bu sefer iyice yaklaşıp tek elini arkamdaki kamyonete dayadı. Başını düşürdü, nefesini alnımda hissettim ve alnını bir saniyelik alnıma dayadı. “Ben buraya sen beni aradığın için geldim. Bu kadar basit...” Sonra da yağmur altında, dudakları dudaklarımın üzerinde kaymaya başladı. Sırtım kamyonete dayalı bir şekilde ellerimi saçlarına doladım. İmkânsız olduğunu bilsem de çaresizce onu kendime doğru çektim, derken kaya matkabının sesi tekrar gelmeye başladı. “Üzgünüm...” dedi Tyler kendini geri çekerek. “Keşke o günlere geri dönebilseydik.”

Ellerim titriyordu. Bana ait ne varsa titrerken yağmur da giderek gücünü artırıyordu.

“Gerçekten gitmelisin.” dedi ve başını öne eğip garaja doğru hızlı adımlarla ilerledi.

Keşke onu dinleseydim. Çok istemiştim. Bundan daha fazla isteyeceğim bir şey olamazdı.

Ancak bu onlara ve Corinne’e büyük haksızlık olurdu. Tanıklık yapmalıydım. Borçlarımı ödemeliydim.

—

SONRAKİ BİRKAÇ SAAT Daniel ve Tyler’ın zemindeki parçaları yerden çıkarıp benim de onları el arabasına yükleyip

Tyler'ın kamyonetine bırakmamla geçmişti, her yerimiz bembeyaz toz olmuştu.

Hiçbirimiz tek kelime etmedik. Bir daha birbirimize dokunacak kadar hiç yakınlaşmadık.

Zemin paramparça olmuştu. Tyler, biraz geri çekilip ellerini kalçalarına götürüp yorgunluktan derin, derin nefes alıyordu. Toprak artık ortadaydı ve bizi bekliyordu. Tyler da kamyonetinden getirdiği bir kürek aldı eline. Daniel köşede duranı aldı. Ben garajın arkasında bulduğum bahçıvan küreğini aldım. Hepimiz önce toprağı yumuşatarak ufalayıp parçalara ayırdık.

Etraftaki tek gürültü, nefeslerimiz, toprağı vuran kürekler, üst üste yığılan toprak, yağmur ve gök gürültüsüydü.

Ve hafızamın derinliklerinden bir yerden Corinne'in kulağıma fısıldadıklarını, naneli sakızının kokusunu ve o buz kesmiş parmaklarını hissettim. Küreğı toprağı bir kez daha sapladığımda vurduğum şeyin ne toprak ne de kaya olduğunu görünce tüylerim diken diken oldu.

Parmaklarımı toprağın içine soktum, dokunduğum şeyin plastik bir parça olduğunu görünce birden geriye doğru zıpladım. Titrek ellerimle üzerindeki toprakları temizledim. Bu mavi bir branda parçasıydı, tam da şu anda Tyler'ın kamyonetinin arkasında olandan.

Tabii ki bendim.

Elimde ufacak küreğıyle garajın köşesinde duran bendim.

Bendim ve her şey bana tam uyuyordu. Onu bulması gereken kişi bendim.

Birden ayağı fırladım, kendimi duvara yapıştırdığımda başım dönüyordu. Tyler ve Daniel, birden ne bulduğumu merak

edip yaptıklarını yarıda bırakıp yanıma geldiler. Benim terk ettiğim noktanın başına toplandılar. Daniel, küreğinin kenarıyla brandanın üzerinde kalan toprak parçalarını temizledikten sonra brandayı biraz kenara ittirince altından bir battaniyenin kenarı görüldü.

Daniel, ani bir refleksle derin bir nefes aldı. “Hassiktir.”

Mavi kumaş ve sarı dikişler.

Annemin tekerlekli sandalyede otururken bacaklarının üzerine örttüğümüz battaniyesiydi bu. Uzun, keçe gibi olmuş cansız saçlar üstten dışarı fışkırıyordu.

Onu buraya, toprağa gömen her kimse, onun üşüteceği fikrine de dayanamamış biriydi sanki.

—

ANNEM BU EVDE ÖLMEMİŞTİ. Aslında niyeti oydu ama sanırım bir noktada da yaşamak niyetindeydi. Niyet etmek güzeldi, ancak niyet, bazen gerçekten daha çok umuda bağlı olan bir şeydi.

Kış gelmişti ve kışla birlikte hepimizin ortak noktası olan nezle baş gösteriyordu. Önce babam nezle olmuştu, ancak bu sıklıkla hatırladığım bir şey değildi. Daniel ve ben, birlikte suçiçeği geçirmiştik. Annemin bize boğazımıza kadar yulaf ezmesi banyosu yaptırıp bizi kalamınle* yıkadığını hatırlıyordum, ancak hangimiz bu hastalığı önce kapmıştı onu hatırlayamıyordum. Şu nezleyi hatırlıyordum da babamın kuru öksürüğü geceleri evimizde yankılanıyordu, anneme hastane maskesi takmıştık. Babam salondaki kanepede uyuyordu. Derken peşine Daniel kapmıştı*

* Kalamın: Suçiçeğine bağlı kaşıntıyı azaltan ve yayılmasını engelleyen kimyasal bir maddedir. (ç.n.)

o nezleyi, sonra ben, sonra da annem. Nezle hepimizde normal akışında gidiyordu, ancak annemde zatürreye çevirdi. Onu apar topar hastaneye kaldırdık, akciğerlerinde sıvı birikmesi ve etkisiz damar tedavilerinden sonra onu aniden kaybettik.

Annem ölüm döşeğindeydi... O hep ölüm döşeğindeydi, ancak yine de ölümüne hazır değildik. Ölümü hepimizi hazırlıksız yakalamıştı. Sanırım, tutunabileceğim anlamlı bir şeyler ve ileride çocuklarıma anlatabileceğim bir hikâye kadar değerli olan annemin son güzel sözlerini düşünmeye çalışmıştım o zaman, yalnızca bana ait olacak ağırlıktaki şeyleri.

Kendimi soyulmuş gibi hissediyordum.

Bu babamın hatasıydı. Bunu o da biliyordu. Kendime dürüst davranmam gerekiyorsa, tabii ki bunun virüsün ve bundan önceki kanser hastalıklarının suçu olduğunu biliyordum. Tabii ki bunu hepimizden kapabileceğinin farkındaydım. Ancak babam zamanı geriye sararsaydı eğer ki öyle yapmıştı, çünkü babam kendini nereye çıkarırsa çıkarsın her şeye rağmen bir şeye sebep olan şeyleri geriye doğru takip yaparak bulan biriydi. Bunda da bütün yollar kendisine çıkmıştı.

Belki de virüsün nereden geldiğini biliyordu. Okuldan bir öğrenciden ya da ofisindeki bir iş arkadaşından. Kafedeki tezgâhın arkasında duran adamdan ya da yol tarifi soran bir kadından. Belki onun da suçlayacağı yerler vardı. Belki, o kişiyi kız arkadaşıyla birlikte görüyor ya da yanındaki arabada kahkaha atıyor ya da pencereden dışarı boş boş bakıp, '*Sen benim karımı öldürdün,*' diye geçiriyordu içinden. Ve onlar da bunu asla bilemeyeceklerdi. Dışarıda kim bilir kaç kişi haberleri olmadan bir trajedinin sorumlularıydı...

O BATTANİYEYİ GÖRDÜĞÜMDE bunları düşündüm. Kendimi biraz daha korumaya almak için yaptım bunu. Öfke-me, anneme ve suçlanacak kişiye odaklanmak, yani hataya, olayın ani oluşuna, belki de olayın acı anlamsızlığına odaklanmak, battaniyenin altında yatana değil. Daniel brandayı yerinden oynatınca yine o plastik hışırtı duyuldu, derken olayın aniliği yüzüme bir tokat gibi çarptı. *Corinne*.

Koşarak garajın dışına attım kendimi. Çimlere çömelip midemin bulanmasıyla toprağın üzerine kustum. Elimin tersiyle ağzımı sildim.

Daniel hemen yanı başımdaydı, elini omzuma dayadı. Omuz silkerek onu üzerimden çekti. Yağmur yağmasına rağmen etraftaki pisliği temizlemek için evin yanındaki hortumu getirdi. Ve bir kere olsun, sadece bir kerelik bu olanları onunla konuşmak isterdim, en azından dile getirip doğruluğunu kabul etmek isterdim. *Ne yapmamız gerekiyor? Ne?* Dudağımda *N* harfi oluşmuştu ama bir türlü ses çıkaramıyordum.

Daniel, çoktan kafasında yapılacaklar listesi oluşturunuyordu: *Pisliği temizle*. “Burayı ateşe veririz.” dedi.

“Ya sonra?” diye sordu Tyler içeriden. “Burada bir ceset bulmaları için polisleri buraya mı çekeceğiz? Bir soruşturma mı başlattıracağız?”

Kapının ardında, loş ışıktaki Tyler’in profilini seçebiliyordum. Hâlâ battaniyeye bakıyordu ki battaniye, bu evden birinin yaptığı anlamına gelirdi ve o plastik brandayla beton zemin, bu da Tyler’in yaptığı anlamına gelebilirdi.

Aletleri yere fırlatarak söylenmeye başladı. Hızla yanımızdan geçip kamyonetinin arkasındaki brandayı söktü ve toprakta gö-

rünen branda parçasının üzerine örttü. Küreğinin yardımıyla da kenarlarını katladı. Daniel, brandayı rulo halinde sarmak için Tyler’a yardım ederken ben dışarıda kaldım.

Daniel, emin olmak için brandanın köşesini hafifçe açıp kapadı ve kendini yanıma çimlere attı.

“Corinne mi?” diye sordum.

Başta bana cevap vermedi, sadece kolunu ağzına götürüp midesinde ne var ne yok çıkardı ki bu da yeterli bir cevaptı. Garajımızın altına gömülü uzun saçlı bir ceset. Tabii ki oydu. “Kıyafetler onun.” dedi ve tekrar öğürmeye başlayıp çimlerin üzerine kustu.

“Nic!” dedi Tyler, “Ormanlık alanı kolla.”

Ormanlık alana baktım. Garajdan Tyler’ın kamyonetinin arkasına taşınan rulo halinde katlanmış brandaya, onun altındaki battaniyeye ve içindeki Corinne’e bakmamaya çalıştım. Onun nasıl bir kız olduğunu ve onu bulduğumuz noktada durduğum zamanları aklıma getirmemeye çalıştım, meğer gerçek yüzeyin sadece birkaç santim altında yatıyormuş.

Daniel, Tyler’ın omzuna bir el attı ve elinden anahtarları aldı. “Bu senin sorumluluğun değil.” dedi.

Tyler, eliyle yüzünü ovalayarak. “Birçok şantiyemiz var.”

“Bu senin işin değil.” dedi Daniel. “Teşekkür ederim.”

“Daniel...” dedim.

“Bir sürü yer biliyorum, Nic. Burası benim bölgem. O kadar çok terk edilmiş arazi var ki.”

Bunu gerçekten yapıyorduk. Gerçekten yapıyorduk. Cansız bir bedeni buraya nasıl düştüğü hakkında hiçbir fikrimiz yokken alıp götürüyorduk. Bütün o polisleri, avukatları ve Corinne’in bu evin altında yatıyor olmasının ne gibi söylentiler doğurabi-

leceğini düşündüm. Sonra da Everett'in Parlito davasında telefon kayıtlarının nasıl da ortaya çıkmasını beklediğini hatırladım. "Telefonunu yanına alma." dedim. "Aynı zamanda bir GPS o."

"Zaten mutfakta." dedi Daniel. Sonra da başıyla biraz evvel pislettiği ortalığa doğru işaret edip, ben çok sağlıklı görünmediğim için Tyler'a bakıp, "Sen burayı halleder misin?" diye sordu. Tyler da başıyla onayladı.

Daniel, gittikten sonra ağlamaya başladım, yağmurun ağladığımı gizlemesini umuyordum.

"Arabana ihtiyacım var." dedi Tyler ağladığımı fark etmiyormuş gibi yaparak. Benimle konuşurken gözlerini garajdan ayırmıyordu.

"Ne için?"

"Çakıl taşı, beton. Yeni zemin dökmemiz gerekiyor."

"Sabahı beklemek iyi olmaz mı?"

"Bence bu iyi bir fikir değil. Bölgeyi temizlemeliyiz. Zemini seviyelendirmeliyiz. Bunu yapabilir misin?"

Bu bir görevdi. Görevimi yerine getirebilirdim. "Tamam." dedim. "Evet."

Ağlamayı kesmeliydim.

Beton parçalarına odaklanmalıyım. Etraftaki toza toprağa odaklanmalıyım. Basınçlı yıkayıcıya, gök gürültüsüne odaklanmalıyım.

Ufacık, anlamsız ayrıntılara odaklanmalıyım.

Bütün bu olanları unutmalıyım.

Kendini toparla, Nic.

Ayağa kalk ve yürü.

Tik-tak.

Bir Gün Önce

2. GÜN

Saat gece yarısını henüz geçmişti. *Yeni bir gün*, diye düşündüm. Arkamda uzun bir yol bırakıp evime gelmiştim. Cooley Ridge’le yavaş yavaş birbirimize bir kez daha alışmaya çalışıyorduk. Gün doğmadan uykuya daldım. Dinlenmiş gözlerle kasabama bakıp babamı konuşturmak için, ona ne gördüğünü hatırlatmak için elimden geleni yapacaktım. Bu sefer farklı bir açıdan yaklaşacaktım ona. Onca yol gelmiştim bunun için, on yıldır nelerin saklı, nelerin gömülü olduğunu bulmak için. Aklımda dönüp duran, aklımı bulandıran Corinne’in o hayaletiyle.

Seninle konuşmalıyım. O kızı. O kızı gördüm.

Koridorun ışıklarını söndürdüm. Ev tamamen karanlığa gömüldü. Elimi duvara dayadım, bana o çok tanıdık gelen köşelerdeki badana kalıntılarına dokundum. Bulunduğum noktadan beş adım sonra merdiven başı geliyordu. Yolumu ezbere biliyordum.

Siktir, yüzük! Yüzüğü yine unuttum. Temizlik malzemelerinin arasında kaybolmaması için mutfak masasının ortasına bırakmıştım.

İki adım geri atıp lamba düğmesinin olduğu noktaya gittim, mutfak girişindeki zemin döşemesi çökmüştü. Gecenin karanlığında dışarıda bir şey hafif titreşiyordu. Lambayı açmadan pencereye yaklaştım.

Tepede, yukarı doğru hareket eden bir gölge vardı. Önünde ışık olduğundan onu görebiliyordum, ağaçların arasından görünen daracık bir ışık demetiydi. Yüzümü pencereye iyice dayadım. Bu sefer tepeden aşağıya iniyordu. Bir an için yüreğim sızladı. *Her zamanki gibi Tyler'dır*, diye düşündüm.

Ancak gölge çok ufaktı. Daracıktı. Şimdi arka bahçemde olan kızın sarı saçları ay ışığında göründü, kız birden o narin parmaklarıyla elindeki feneri kapadı.

Kız, evin karanlık pencerelerinden içeri bakarken benim onu izlediğimi göremediğini fark ettim.

Koltuk altında kırık beyaz renginde bir tür paket taşıyordu, sonra birden yere doğru eğilip gözden kayboldu. Arka kapının altından sıkıştırılan hafif bir kâğıt hışırtısı duydum. Her ne kadar birkaç kez zorlamaya çalıştıysa da kâğıdın tamamı içeri giremezdi. Kız, ayağa kalkıp kapı kolunu zorlamaya başladı.

Elim içgüdüsel olarak kapı koluna tutundu. Kapıyı ondan önce açtım. Sonra her ikimizi de ifşa edecek şekilde lambayı yaktım. Beni görünce elindeki zarfı göğsüne dayayıp birden olduğu yerde zıpladı. Gözleri kocaman ve masumdu. Kız, yavaşça göz kırptı, çilekeş bir yüz ifadesi vardı.

“Selam!” dedim kızın içeri girebilmesi için bir adım geri atarak. “Annaleise.” Saatin ne kadar geç olduğunu ve arka kapımı

vurmadan kapıyı açmaya çalıştığını göz önünde bulundurursak, ‘*Senin için ne yapabilirim?*’ ya da ‘*İyi misin?*’ gibi sorular sormanın çok saçma olacağını düşündüm.

Tereddüt ederek içeri girdi, elindeki zarfı parmak uçlarıyla sımsıkı tutuyordu. Parmak eklemleri ağarmış gibi bembeyazdı.

“Bu bana mı?” diye sordum. Zarfın üzerinde bir kutucuğun içinde tükenmez kalemle yazılmış adımı gördüm. Sadece *Nic*, yazıyordu. Başka da bir şey yoktu. “Bu bir, ‘Sevgilimden uzak dur’ mektubu mu yoksa? Bak hiç buralara kadar zahmet etmene gerek yoktu. Tyler’la biz çoktan bitirdik. O tamamen senin artık.”

Annaleise, boğazını temizleyip zarfı tutan parmaklarını gevşetti. Cebindeki telefonunu çıkarıp, “Hayır, değil.” dedi, mutfak masasının üzerine bıraktı. Sonra da masaya geçip bacak bacak üstüne attı, elleri kolları kucağında kıpır kıpır oturdu. “Bunun öyle bir şeyle alakası yok.” Kocaman gözleri gözlerimi yakaladı, ağzı kulaklarındaydı. Karşımdaki Annaleise’in yıllar öncesinden aklımda kalan on üç yaşındaki kızıdan ne kadar farklı olduğuna görünce şaşım kaldım. Zarfın kapağını açıp masaya fırlatıp içindekileri olduğu gibi masaya döktü.

Öncelikli olarak bilgisayarda yazılmış kâğıdı gördüm. *Sessizliğin bedeli ve flaş belleğin ücreti ve Piperların terk edilmiş evine bırak*, yazılarını gördüm. Aklımı toparlayıp mutfak masasının üzerine dağılmış karanlık, belli belirsiz görüntülerin ne olduğunu anlamaya çalışıyordum.

“Hiçbir şey anlamıyorum.” dedim elimle diğer kâğıtların parlak yüzeylerine dokunarak. Fotoğraflar siyah ve grinin tonlarından, pürüzlü, pikseli fotoğraflar. Her şey kapkaraydı. Fazlasıyla kara. Daha yakından görmek için masaya eğildim. Çok fazla bir şey göremiyordum, tek gördüğüm bir ışık kaynağının

pencerelerden birinden dışarıya yansımaları ve ağaç dallarının şekilleriydi.

“Anlamıyorum... Bu nedir?” diye sordum.

“Anlaşmamız.” dedi. Ses tonu sert ve ölçülüydü.

Biraz daha eğilip fotoğraftaki arka lambaya odaklandım. Sanki bir şeyi yansıtıyordu. Ön kapıda alçakta duran bir şeyi. Küçük bir eşyayı, sanki bir halıyı ya da bir battaniyeyi? Fotoğraf çerçevesinin yanında bir gölge vardı. Battaniyenin kenarındaysa bakırımsı ve uzun saçak saçak bir şey görünüyordu. Saçtı bu. Saç. Koyu renk battaniyenin arasından dökülen bakır saçlardı. Elimdeki fotoğrafı masaya fırlatıp elimi birden geri çektim. “Ne...”

“Yanlış soru. Asıl soru, *kim*. Bu Corinne Prescott’un cesedi gibi geliyor bana. Bilirsin, cinayet davalarında zaman aşımını belirleyen kanun veya hükümler yok.” dedi yüzüm korkunç bir ifade alırken. Bunca zamandır bulmaya çalıştığımız cevap işte buradaydı.. İşte Corinne Prescott’un cansız bedeni buradaydı, evimde.

“Ve sence ben...”

Bana doğru tek elini havada sallayıp, “Ben bir şey düşünmüyorum. Aslında sen bana hiç düşünmemem için bir bedel ödeyeceksin.”

İşaret parmağım ve başparmağımla bir fotoğrafı tutup yan tarafta görünen bir karartıyı görmeye çalıştım. Bir tek kol, karanlık bir gölge görebildim, başka bir şey göremiyordum. Bir an için, *Daniel*, diye düşündüm. Çünkü kızın uzun saçları görünüyordu, resim bizim arka kapımızda çekilmişti ve karanlıktı. Ama bu babam da olabilirdi. Yok, yok, *herhangi* biri olabilirdi. Belki de ben onların olmasını istemiyordum.

“Ona polis karar verecek.” dedi başka bir resimdeki karartıya dokunarak.

Kayıp Kızlar

“Bunları nereden buldun?” Ev sanki oyuklaşmıştı. Sesim teneye gibiydi ve uzaktan geliyordu.

“Bunlar hep bendeymiş de benim haberim yokmuş.” dedi. Evin içinden duman gibi akıp giden sözlerini yakalamak için çaba göstermem gerekiyordu. “Corinne kaybolmadan bir hafta önce yeni bir fotoğraf makinesi almıştım. Ayarlarıyla oynayıp gece nasıl çekim yapılır onu çözmeye çalışıyordum. Sizin ev ağaçların arasından bana hep perili bir evi anımsatırdı.” dedi omuzlarını silkerek. “Belki de annen öldüğü içindi ama onun gidişiyse evdeki çiçekler de ölmüştü. Annenin bu hastalığının bulaşıcı olduğunu düşünürdüm hep.” Sanki ölüm evin merkezinden sızıp dışarı yayılıyormuş gibi. “Ben de panayı gecesinde bu resimleri çektim ama hiçbir şey görünmüyordu. Sonra okuldaki son senemde, yeni bir yazılım programı ve bilgisayar alınca her şeyi ona aktardım. Bu eski kayıtları da silecektim. Derken ayarlarla ve yazılımla oynayınca işte bak, bunlar çıktı ortaya.”

Tam bir Polaroid fotoğraf gibiydi, hayat bulan karartılar.

“Kusacak gibi duruyorsun? Gerçekten bilmiyor muydun?” diye sordu. “Hiç şüphelenmedin mi?”

Birazdan kusacaktım. Odada yeteri kadar hava yoktu. Annaleise bu fotoğrafları on sekiz yaşındayken görmüştü, çok tehlikeli bir yaşta. Erkeklerin zapt edilemeyen tutkuları, dürtüsel ve patlamaya ayarlı. Kızların ise, soyut bir şeylere karşı kontrol edilemez arzuları, başka şeylere.

“Hayır...” dedim konuyu kavramaya çalışarak. Sonra da Annaleise’e dönüp, “Defol git buradan!” dedim.

Başını yana eğdi. “Bunu anlatmayacağımı mı sanıyorsun?” Telefonunu eline alıp yüzünde hain bir gülümsemeyle telefonun klavyesini kurcalamaya başladı.

“Bekle, dur. Ne yapıyorsun?”

Telefonu benim görebileceğim şekilde döndürdü. “Bailey Stewart’ın erkek kardeşiyle aynı okuldaydık. Şu, polis memuru Mark Stewart var ya?”

Görüntüm yavaş yavaş bulanıklaşmaya başladı. Gözümün önündeki ekrana odaklanmaya çalıştım. *Sana Corinne Prescott davasını ilgilendiren birkaç sorum var. Bunları görüşebileceğimiz bir zaman ayarlayabilir miyiz?*

“Fikrini değiştirmek için sabah o uyanıp bunu görene kadar süren var.”

Genzim yanıyordu. Görüntülere bir kez daha baktım. Bütün bunlar gerçektir. Lanet olası gerçektir. Oda uğulduyordu, havada bir gerilim vardı. “Fikrimi değiştirsem de bunları göndermeyeceğinden nasıl emin olabilirim?”

“Çünkü...” dedi. “Henüz göndermedim.”

“Henüz derken?”

“Bu resimleri aynı notla yıllar önce babana da bırakmıştım.” dedi. “Ve bana bunun için para ödedi. Ödüyordu. Bunu neden yapıyordu sence, Nic?” dedi sandalyesinde öne doğru eğilerek.

Babam ona sessiz kalması için para ödemişti. İnsan neden para öder ki? Borcun varsa para ödersin.

Notu tekrar elime aldım, elim titriyordu. “Sana bu kadar para ödeyemem.” Susması için on bin dolar. Flaş bellek için yirmi bin.

“Tyler, evleneceğini söyledi. Parmağındaki yüzüğün değerinin bu evin değerinden daha fazla olduğunu söyledi. Şık bir özel okulda rehber öğretmen olduğunu ve şu anda yaz tatilinde olduğunu söyledi.”

Kayıp Kızlar

“Benim param yok, Annaleise. Kendi adıma hiçbir şeyim yok. Hatta eminim senden daha az değerim vardır.”

Ayağa kalkıp gözlerini devirdi, ancak ben hâlâ ona tepeden bakıyordum. “Sen buraya evi satmaya geldin, değil mi?”

Başımınla onayladım.

“O zaman sana biraz süre tanıyacağım.” dedi ve telefonu arka cebine soktu.

“Lanet olsun, sen çıldırmışsın.” dedim. “Tyler senin bu kadar hasta olduğunu biliyor mu?”

Ellerini havaya kaldırdı; aynı o dışarıdayken pencereden içeriye baktığında benim yaptığım gibi. “Bir çıkar yol arıyorum, Nic.”

“O zaman git bir iş bul kendine.” dedim. Sonra ben de yolumu bulmam için Daniel’in bana para ödediğini hatırladım. Benim birilerim vardı. Yardım alabilmişim.

“Evet, araştırıyorum.” dedi kapıda durup. “İki hafta, Nic. Sana iki hafta veriyorum.”

“Yapamam...”

“Demek öyle...” dedi ve masanın ortasında duran yüzüğümü kapı. “Bahse girerim bunun değeri tek başına o kadar eder, öyle değil mi?” Ona cevap veremiyordum. Bilmiyordum. Yüzüğümü işaret parmağına geçirdi. “Bana ödeme yapana kadar onu saklayacağım.”

“Hata yapıyorsun. Onu alamazsın.” dedim.

Kapıyı açtı. “Hadi cesaretin varsa polisi ara. Bunu da güvence olarak elimde tutarım.”

Gerçekten sınırlarımı zorluyordu. Şimdi ne yapacaksın Nic? Geçmiş mi gelecek mi? Tekrar kaçacak mısın yoksa burada kalıp borçlarını mı ödeyeceksin?

Annaleise'in bunu bana neden yaptığını bir türlü çözemi-yordum, bu cesareti nereden bulduğunu. Aslında sessiz, çekin-gen, yalnız bir kızdı.

Hafızamın parçalarında onunla ilgili görebildiklerim bunlardı.

Benden ne gibi bir kötülük görmüş olabilirdi ki?

Annem öldükten sonra Annaleise'in bize yemek getirdiği günlerde kapının diğer ucunda öylece incinmiş ve yıkılmış bir halde dururdum. Panayırda ise Daniel bana vurduğu toprağa düşmüştüm, güçsüzdüm, sarsılmıştım.

Üzgün, sessiz ve oraya buraya ittirilmiştim.

Annaleise beni yıkılmış biri olarak görüyordu.

Benim diğer yanlarımı bilmiyordu. Beni hiç tanı mıyordu bile.

—

TYLER KAMYONETİNİ mağaraların arkasına park edip o yüzüğü parmağıma taktıktan ve ben onun kucağına çıktıktan sonra...

İşte Corinne'i o zaman görmüştüm. Tyler'in omzunun üzerinden ağaçların arasından bakınca Jackson'ın arabasının mağaraların otopark alanına park ettiğini gördüm. *Ne var*, demişti Tyler. *Yok bir şey*, demiştim. *Sadece Jackson ve Corinne. Görmez-den gel. Bizi göremezler zaten.*

Corinne'in bir hışımla arabanın kapısını açarak Jackson'a bağırıp çağırdığını gördüm. Jackson da boğuk sesiyle ona ba-ğırıyordu, derken birden tekerlekleri aniden döndürüp oradan ayrıldı. Corinne de ormanlık alanın içine daldı, benim mekâ-nıma oradan giderdi. Ancak yoldan devam ederken köşeyi dö-nünce görüntüden kayboldu.

“Peşinden gidelim mi?” diye sordu Tyler koltuğunda kımlıdayıp aynı senaryoyu izlerken.

Ancak bana son söylediği sözler hep aklımdaydı. Atla demişti bana, ayrıca Daniel’in bana vurmasından sonra onun yanında yer alması bana attığı kazığın en büyüğüydü. Gidip *onu* sakinleştirmişti, beni değil. Bu kazığın o da farkındaydı ama yine de Daniel’in yanında olmayı tercih etti. *Görmezden gel*, demiştim Tyler’a yüzünü bana doğru çevirip. O da bundan gayet memnundu.

Kısa bir süre sonra evlere dağılmak üzere yola çıktık. Kamyoneti yavaşça yola çıkarmıştım, gece farlarımız açıldı. Parmagımda da Tyler’ın yüzüğü vardı. İlk virajı aldık ve işte başparmağı havada, sert rüzgârda havalanan eteğiyle Corinne Prescott orada duruyordu.

Yolun kenarında çantasız öylece duruyordu. Çıkmadan önce çantasını bizim evde bırakmıştı. Onun masraflarını kimin ödeyeceğini öğrenmesi için her zaman uyguladığı bir taktikti bu. Kimi zaman satıcıları kimi zaman da bizlerden birini ikna ederdi ödeme yapmamız için. Onun dönme dolap biletini ben almıştım. Onun her şeyini ben öderdim. Çünkü Corinne’in dilinin ucunda paylaşmaya henüz hazır olmadığım bir gerçek vardı. O da kozuydu, duygusal bir şantaj. Bir meydan okuma.

Bailey, babasının minyatür viski şişelerini gizlice panayırın içine sokmuştu. Dönme dolabın üzerindeyken bir tanesini çıkarıp bir yudum içti. Sonra Corinne’e, Corinne de kaşlarını havaya kaldırıp bana uzatmıştı. Elinden alıp ağzıma götürmüştüm. Likör nasıl da dilimi ve genzimi yakmıştı. Tam o sırada bir karar vermek üzereyken ağzımdakini şişeye geri püskürttüm.

Corinne bana sırtıarak, “Tyler burada...” demişti kalabalığın içinden onu işaret ederek.

Kabinin kenarından Corinne’le birlikte sarkıyorduk. “Tyler!” diye seslendim.

İçkiden bir yudum daha alıp ağzına naneli sakız attı. “Doğruluk mu cesaret mi, Nic?” dedi kabini ileri geri sallarken; Bailey de arkada kıkırdıyordu.

“Cesaret!” dedim çabucak. Çünkü yüzeye çıkmaya hazır çok fazla gerçek vardı.

“Kabinin dışına tırmanıp dönme dolapta öyle dön. Dışından. Hadi yap bakalım.”

Sonrasında ise başparmağı havaya kaldırmış kamyonetin ön camından benimle göz göze gelince bana, *‘Yola durmadan devam et, beni görmüyormuş gibi yap. Hadi göreyim seni,* diye beni cesaretlendiriyordu sanki.

Annaleise bilmezdi ama ben her zaman cesareti seçerdim.

—

TYLER’IN TELEFONUNU hâlâ ezbere biliyordum. Telefonunu açar açmaz arka plandan gelen alçak uğultudan barda olduğu anlaşıyordu. “Selam, Nic. Ne haber?”

Mutfak lambası, masadaki fotoğrafların parlak yüzeylerinden yansırken gözlerimi kapadım. “Kız arkadaşının babama şantaj yaptığını biliyor muydun?”

“Ne?” diye sordu.

“Ah tabii?” dedim. “Bunu nasıl öğrendiğimi bilmek ister misin? Çünkü biraz evvel evime gelip bana da şantaj yapmaya çalıştı.”

Kayıp Kızlar

“Sakin ol, dur bir dakika. Nasıl yani?”

“Kız arkadaşının! O kahrolası kız arkadaşının elinde fotoğraflar var, Tyler.” Masada bir daha gördüm onları, birden iç çekip hıçkırıklara boğuldum. “Bir kızın resimleri. Ölü bir kızın. Lanet olası ölü...”

“Ah, Tanrım...” dedi. “Hemen geliyorum.”

Resimlere o kadar uzun süre bakmıştım ki artık gözlerim neredeyse görmüyordu. Resimlerde ne olduğunu ve ne anlama geldiklerini çıkarmaya çalışıyordum. Her şey pürüzlü ve çözülmesi zordu. Ancak bizim evin girişi ve battaniyeye sarılı bir kız olduğu belliydi.

Bu da yeterdi zaten.

TYLER, GECENİN KÖRÜNDE kamyonetini bizim evin girişine çektiği sırada ön basamaklarda oturuyordum. Onu doğrudan mutfığa sürükleyip, “Bak!” dedim.

Eline bir fotoğraf alıp yüzüne doğru tuttu, arkasına baktı sonra tekrar önünü çevirdi. “Hiçbir şey anlamıyorum.” dedi. “Bunları sana Annaleise mi verdi?”

“Yaklaşık beş yıldır ondaymış bu resimler!”

“Yoksa bu...”

“Sence, Tyler? Tabii ki o.” Hıçkırmaktan boğulacaktım. “Lanet olsun evimin girişinde ne işi var?”

Ama zaten babama sorduğumda aldığım yanıt bu değil miydi? *Arka giriş kapısının oradaydı, ama çok kısa bir an için...*

“Bu kimin gölgesi?” diye sordum. Corinne’i babam mı kapı önüne bırakmıştı yoksa babam bunu resimlerden mi öğrenmiş-

ti merak ediyordum doğrusu. Çünkü eğer babam değilse, bu ancak...”

“Nic?” Birden ön kapının açılıp Daniel’in içeri girmesiyle resimleri çabucak toparlayıp masanın üzerine üst üste yığdım.

“Lanet olsun, burada neler oluyor?” diye sordu.

Tyler yüzünü ovaladı, ikimizin arasında kalıp, “Barda yanımda oturuyordu.” dedi. “Üzgünüm.”

Sırtımı masaya dayayıp, “Buradan gitmelisin.” dedim, çaresizce fotoğrafları saklamaya çalıştım.

“Nic, çekil masadan.” dedi Daniel.

Sonra o karartıyı düşündüm. İki kişiden biriydi. “Laura’nın yanına git.” dedim. Hepimiz patlamak üzereydik. Son çatlak da açılmıştı. Artık olanları anlama zamanı gelmişti.

Daniel’in gözlerinin ortasındaki çizgi birden derinleşti, adımları ağır ve belli belirsizdi. Sanki masaya gidip üstündekileri görmek konusunda emin değildi. Etrafımdan dolanıp üstte duran fotoğraflardan birini eline aldı; gözlerini kısarak gözüne yaklaştırıp fotoğrafı arkalı önlü inceledi. “Ne bu?” diye sordu. Sonra daha yüksek sesle, “Ne bu?” dedi sanki benim hatamış gibi. O sırada Tyler Daniel’ı benim yanımdan uzaklaştırırken ben de Tyler’ı ittiriyordum, çünkü *bir şey* yapmalıydım.

Gözlerimden yaşlar akarak, “Corinne’in resimleri!” diye bağırdım ona.

Daniel önce titreyen elleriyle tuttuğu fotoğrafa baktı sonra gözlerini yavaş yavaş bana dikti. O fotoğrafın karanlık köşesinin üzerinden birbirimize öylece bakakaldık. Şu anda bile ona soru sormakta zorlanıyordum. Sessizce ona, “Sen misin?” dedim dudaklarımı oynatarak.

Kayıp Kızlar

Başını bir kez olumsuz anlamda salladı.

Tyler dönüp omzunun üzerinden Daniel'a baktı, sonra da bana. "Kim bu?" diye sordu fotoğraftaki karartıyı işaret ederek.

"Bu babam." dedi Daniel.

Babam olmalıydı, aksi takdirde zaten Daniel'dı.

"Bunu biliyor muydun?" diye sordum.

"Hayır." dedi Daniel kaşlarını çatarak diğer resimleri inceleyen. "Hayır, yemin ederim.

Ormanlık alanın gözleri var.

"Bunları nereden buldun?" diye sordu.

Tyler sessizdi, bahçeye doğru dönmüş ormanlık alana dalmıştı.

"Annaleise Carter'dan." dedim.

Daniel'ın yüzü birden sertleşti. "Yak onları." dedi.

"Flaş belleği var." dedim. "Önceleri babam ona para ödüyormuş ve şimdi de benden para istiyor. Polis memuru Stewart'a Corinne'le ilgili bir mesaj gönderdi ve o bu mesajı görene kadar kararımı vermeliymişim. Ona evet demek zorunda kaldım." Gözlerim tekrar dolmaya başlamıştı ama gözyaşlarıma engel oldum.

Daniel, elini yüzüne götürüp başını sağa sola salladı. "Tamam..." dedi yavaşça. "Tamam, söyle bana. Ne istiyormuş?"

"Sessiz kalmam için yirmi bin, flaş belleği verecekmiş."

"Bin mi?" diye haykırdı Daniel. "Yirmi bin doları nasıl ona verebileceğimizi düşünebilir?"

Tyler gözlerini yere dikti, ben deliksiz ona bakıyordum "Çünkü Daniel. Evi satmaya kalktık. Bunu artık herkes biliyor."

“Ama bizim o paraya ihtiyacımız var.” dedi Daniel. “Hem ona hem de babama para ödeyemeyiz.”

“Biliyorum.”

“Gerçekten biliyor musun?” diye sordu.

Harika. Şimdi üzerinde Corinne’in cesedinin bulunduğu resimlerle alakasız bir şeyden dolayı kavga edecektik. Her zaman-ki gibi, basit mali işlerden anlamamamdan, son on yıldır aile işlerinden nasıl kendimi çektiğimden ve bütün sorumluluğu ona yıkmamdan dolayı kavga edecektik.

“Bunlar sadece birer fotoğraf.” dedi Tyler. “Zaten kimin kim olduğu belli olmayan fotoğraflar. Hiçbir şey kanıtlayamaz bunlar.”

“Ama soruşturma için yeterli fotoğraflar.” dedim.

“Tamam, tamam...” dedi Daniel odanın içinde hızla dolanarak. “Biraz süremiz var. Ev için bir teklif gelse bile bunu kapatmak aylar sürebilir. Biz de zaman isteriz. Ben konuşurum onunla. Babamla da konuşup bir yolunu buluruz.”

Birden kahkahalara boğuldum, göğüs kafesim genişliyordu, gözyaşlarımı tutamıyordum. Sol elimi havaya kaldırıp, “Bana iki hafta verdi. Bunun karşılığında da yüzüğümü aldı.” dedim.

“Ne?” diye bağırdı Tyler.

“Aynen öyle. Güvencesi olsun diyeymiş. Belki böylece ona parayı daha erken ödeyeceğimi düşünüyor olabilir. Yüzük için kayıp ilanı vereceğim aklına gelmemiştir.”

“Yüzüğün değeri ne kadardı?” diye sordu Tyler.

“Sen ciddi olamazsın. Ona öylece git onu sat ve parası sende kalsın diyemem. Değer biçilmiş ve sigortalanmış bir yüzük o ve inan bana Everett bu işin peşini *kolay kolay* bırakmaz.”

“Everett...” diye mırıldandı Tyler.

“Gerçekten Tyler.” dedim. “Senden dolayı bende de para var sanıyor.”

“Bu çok saçma, Annaleise öyle bir şey düşünmez.” dedi Tyler.

“Emin misin? Peki, o nasıl bir şey düşünür?”

Hepimizin iki yüzü vardır. Bunu Corinne’den öğrenmiştim.

“Ara onu.” dedi Daniel.

“Ne?” Yaşadığım panik sesimi yükseltiyordu, geriyordu.

“Ara onu ve buraya getir. Bu saçmalığa şimdi bir son vereceğiz.” dedi Daniel.

“Ah, tabii!” dedim. “‘Hayatım, hani şu Farrellar’a şantaj yapmıştın ya? Birlikte onu konuşabilir miyiz?’”

Tyler telefonunu kulağına yapıştırmış doğrudan bana bakıyordu. “Selam...” dedi. “Seni uyandırdım mı?” Gözlerini benden ayırıp mutfaktan ayrıldı. “Biliyorum saat geç oldu. Özür dilerim. Senden bir şey isteyeceğim.” İçeride ileri geri yürüyordu. “Kamyonetimi Daniel sabah içindekileri çöpe atсын diye Farrellar’da bıraktım, anahtarlarım da orada ve sanırım cüzdanım da. Hiçbir yerde bulamıyorum.” Karşı tarafı dinlerken alnını pencereye dayadı. “Eğer oradaysa onu bana getirir misin? Hatta beklememi ister misin? Tamam, teşekkürler.”

Ve telefonu kapadı. Neler olacağını hiç bilmiyordum, ancak hazır olsak da olmasak da birazdan dananın kuyruğu kopacaktı. Üçümüz mutfığa toplandık.

“Işıkları söndürün.” dedi Daniel.

Tyler karanlıkta arkamdan bana doğru geldi. “Özür dilerim.” dedi.

“Hadi gidelim.” dedi Daniel.

DUVARINA YAPIŞTIĞIM EVİN KÖŞESİNDEN ANNALEISE'İN gelişini görebiliyordum. Çantasını omzuna asmış, yoga pantolonunu geçirmiş, saçları da atkuyruğuydu. San ki yataktan yeni kalkmış bir hali vardı. Elinde bir fener vardı, arka bahçeden girip köşeyi döndü ve doğrudan evin girişine geldi. Tyler'ın kamyonetinin haricinde tam arkasında park etmiş olan Daniel'in arabasını da fark ettiği anını yakaladım. Yavaşlayıp duraksadı, fikir çatışması içinde olduğu belliydi. Geriye doğru çekimser bir adım attı.

“Bekle...” dedim. Onu arkadan sarmıştım. Tyler da kamyonetinin yanında duruyordu. Kapısını açıp birbirimizi daha iyi görebilmemiz için tepedeki farlarını yaktı. Siluetini görebiliyordum ama yüzünü seçemiyordum. Şaşkın mı, korkmuş mu, sinirli mi yoksa üzgün mü olduğunu göremiyordum. Daniel'i ise hiç göremiyordum.

Başını bir bana bir Tyler'a çevirdi. “Neler oluyor?” dedi ama o neler olduğunu çok iyi biliyordu. Hem de çok iyi.

“Bir hata yaptın.” dedi Tyler. “Yüzüğü. Yüzüğü geri ver.”

Çantasını iyice omzuna bağladı ve kollarını karnının üzerinde kavuşturdu. “Nic, resimlerden bahsetti mi size?” diye sordu.

“Sen bir hata yaptın.” diye tekrar etti.

“Ciddi misin, Tyler?” Sonra da omzunun üzerinden bakıp, “Dan nerede? Bu duruma neden şaşırmadım? Sen de mi buradasın?” dedi. Sonra da yüksek sesle, “Ben neyi fark ettim biliyor musunuz? O gece hepiniz *yalan* söylediniz, değil mi? Hepiniz. Bunu bilmelisiniz. Hepiniz birinin suçunu örtüyorsunuz.”

Birden Tyler başını kaldırdı, tüm bedeni gergindi.

Kayıp Kızlar

“O resimler hiçbir şey kanıtlayamaz. Ayrıca şantaj yasal bir şey değil.” dedim.

“İşte anonim mektuplar bu amaçla var. İçinde ölü bir kızın resimlerinin bulunduğu arka girişe bırakılan nereden geldiği meçhul bir paket.

“Hem yüzüğü hem de flaş belleği ver bana, ben de babamın hayatını mahvetmene göz yumacağım.”

“Gerçekten mi Nic? Öylece bırakacak mısın o konuyu? Neden ki?”

“Annaleise, fazla uzatma. Ona şu lanet olası yüzüğü ver ve hayatlarımızdan defolup git.” dedi Tyler.

Hayatlarımızdan...

Haince ve kabaca gülmeye başladı. “Tyler, gerçekçi ol. Farrelların arasından *bir* kişi katil.”

“Yanıyorsun.” dedi. “Eski püskü, üzerinde muhtemelen oynanmış ve tarih baskısı olmayan fotoğraflarla bir şey kanıtlayamazsın. Neyi *kanıtlayabilirsin*, biliyor musun? Şantajı. Sen yıllardır kafası yerinde olmayan, zihinsel özürlü bir adamdan para almışsın. İşte şimdi tüm geleceğin yok oldu Annaleise.”

“Siz de bunu kanıtlayamazsınız. Ama kanıt *nedir* biliyor musunuz? Bir ceset. Bunu hiç düşündünüz mü?”

Dondum kaldım. *Arka giriş kapısının oradaydı, ama çok kısa bir an için...* Nereye gitmişti? Onu nereye götürmüştü? “Sen benim yüzüğümü çaldın. Bunu kanıtlayabilirim.”

Arkasından bir gürültü geliyordu, ormanlık alanın kenarından. Ağaçların arasından Daniel’in görünmesiyle birlikte Annaleise de arkasını döndü. “Bir çözüm yolu bulacağız ama

böyle değil.” dedi. Daniel her zaman akla uygun hareket eden, sorumluluk alan olurdu.

“Ah, kendine bir baksana, tamamen kendini beğenmişlik akıyor. Lanet olası ikiyüzlünün birisin sen.”

“Ona yüzüğü ver de konuşalım.” dedi Daniel.

Annaleise’in bedeni kaskatıydı. Çıkmaza girmiştik. Ortada işlenen iki suç vardı ve hiçbirimiz konuyu uzatmadan polisi arayamıyorduk. “Üzerimde değil.” dedi tasarım çantasının bağcığını yukarı çekip.

Daniel, başıyla onayladı. “O zaman gidip alalım.”

“Olur.” dedi yavaşça bizden uzaklaşarak. Daniel’in önünden yürüyordu, ben ve Tyler da arkalarından geliyorduk. Tyler’in elini belime koyup, *her şey yoluna giriyor, her şey kontrol altında*, gibi sözler veriyordu bana. Bilmiyordum, belki de üçümüzün birden peşinde olmamızdan dolayı korkmuştu ya da seçeneklerinin tükendiğini düşünüp dünyasının ve geleceğinin küçüldüğünü hissetmişti. Derken birden ağaçlık alana daldı... *Bir dalın çıtırtısı, gecenin karanlığında...* Ve koşmaya başladı.

“Siktir!” dedi Tyler peşine düşerek.

“Nic, sen burada bekle.” dedi Daniel ve o da ormanlık alanın başka bir açısına daldı.

İki evin ortasındaki tepede kalakalmıştım. Karanlıktı, tek ışık Tyler’in kamyonetinin aydınlatmasıydı. Ön kapısını daha yakından görebilmek için Annaleise’in evine yaklaştım. Ormanlık alanı dinledim, canavarları, şeytanları ve gözleri. Bir mücadele, bir fısıltı ya da bir çılgılık duymayı bekledim.

Bana doğru yaklaşan ayak sesleri duyunca yere çömeldim. Kaslarım seğiriyordu, her an patlamaya hazırdım.

“Nic?”

Tyler’in sesini duyunca gevşedim. “Yukarıdayım.” dedim. “Onu bulabildiniz mi?”

“Hayır, sen?”

Yanıma çömelip Annaleise’in evine bakarken başımı olumsuz anlamda salladım.

Yaklaşık yirmi dakika sonra da diğer yönden Daniel geldi. “Onu kaybettim.” dedi elini sanki bir hayalet yakalıyormuş gibi öne doğru uzatarak. “Nehre kadar gittim peşinden, sonra da kaybettim.”

“Geri gelecektir.” dedi Tyler.

“Git...” dedim Daniel’a. “Laura’nın yanına git.”

Daniel, saatine bakıp kaşlarını çattı. “Geri geldiğinde beni mutlaka arayın.” Ellerini ceplerine sokup yanımdan ayrıldı.

“Sen de...” dedim Tyler’a. “Evine git. Ben onu beklerim.”

“Yok ya.” dedi tepenin üstünde yanımda otururken. “Hiçbir yere gitmiyorum.”

GÜNEŞ DOĞANA KADAR ORADA bekledik ama Annaleise gelmedi.

Mutfağımıza geri dönüp kahve demledim. Tyler ise hızlı adımlarla evin içinde yürüyordu. “Siktir. *Siktir.*”

Tırnaklarımı yiyerek pencereden baktım. Havada üzerimize gelen uğultu halinde yoğun bir durağanlık vardı. Sanki bir şeyler olacağının habercisiydi ve biz de onu bekliyorduk. Sirenler, polis, ondan gelecek bir telefon, *herhangi bir şey* işte. Ateş yakıp

fotoğrafları ateşin içine attım. Onların kıvrılıp küle dönüşmesini izledim, bir an evvel yok etmek istiyordum onları. Daniel evden işe giderken bize uğrayana kadar bir şey olmayınca belki de gerçekten de bir şey olmayacak diye düşündüm.

“Herhangi bir haber?” diye sordu Daniel.

“Geri gelmedi.” dedim. “Laura’ya ne dedin?”

“Hiçbir şey.” dedi. “Bir şey söyleyemedim ki. Eve gitmeyince o da evden çıkmış. Herhalde kalmaya kız kardeşine gitmiştir. Tanrım... Şu anda bana sessizlik terapisi yapıyor.”

“Burada olduğunu söyleseydin ya.” dedim.

“Burada kalmamı gerektirecek ne gibi bir sebep olabilir ki?” diye sordu.

İç çekerek, “Eminim sen iyi bir sebep bulursun.” dedim.

“Lanet olsun.” dedi ellerini saçlarında dolandırıp. Kısık sesle üst üste lanet okuyup masanın kenarlarına tutundu ve derin nefesler alıp kendini kontrol altına almaya çalıştı. “Babamla konuşmalıyız.”

“Ben konuşurum.” dedim.

“Dikkatli olmalısın.” dedi, onu anlayabiliyordum. Babamı doğrudan bu konuya bağlamamalıydım, onu fazla ayrıntılara boğup bu konuda kafasını yormamalıydım. Sadece yüzeyi biraz sıyrıp ona yanlardan yaklaşıp parçalar halinde sorular yöneltmeliydim.

“Hadi sen işe git.” dedim. “İkiniz de. Her şey normale döndü, her şey yolunda. Sadece bir şey öğrenirseniz mutlaka arayın.”

Annaleise’in boş dairesini öğlene kadar izledim. Annesinin eve gelip üst üste kapıyı vurmasını izledim, açan olmayınca

cebinden bir anahtar çıkarıp içeriye girmesini, sonra da dışarı çıkıp kapı girişinde durarak yere baktım, telefonla görüşmesini izledim. Kızının kaybolduğunu anladığı ana kadar onu izledim.

GRAND PINES'A GİDENE KADAR diken üstündeydim. Bir gün öncesinde hiç uyumamama rağmen kaslarım fazla enerjiden seğiriyordu. Ayaklarım hissizdi; baskıdan karıncalanıyordu.

İsmimi girişte verdikten sonra erkek bir yardımcı beni babamın bomboş odasına kadar götürdü.

"Dolaşıyor..." dedi yardımcı. "Muhtemelen avludadır. Harika bir gün, ancak duyduğumuza göre yarın fırtına geliyor-muş." Benim yanımda o da cama doğru eğilmişti, yansımamızdan bana baktığını gördü. Sonra da bakışlarını elime kaydır-dı. "Merhaba!" dedi bana elini uzatarak. "Ben Andrew. Burada çalışıyorum. Gözleri masmaviydi ve muhtemelen benden küçüktü, o güzel gülümsemesi enimin her yerde aynı etkiyi yapı-yordu.

"Nicolette!" dedim. "Ben aslında Philadelphia'da yaşıyorum."

"Çok yazık." dedi. "Daha buralarda mısınız?"

"Hayır." dedim. Pencereden dışarıyı işaret edip, "İşte orada." dedim. Babam avlunun kenarındaki bir bankta oturmuş kitap okuyordu. Dirseklerini kahverengi pantolonuna dayamış sanki derin düşüncelere dalmış bir şeyleri anlamak için kelime avına çıkmıştı. "Yardımların için teşekkür ederim, Andrew." dedim odadan çıkarken ona zoraki gülümseyerek.

Avludaki kafenin masasında birkaç kadın toplanmış öğle yemeklerini yiyor, iki adam da satranç oynuyordu. Birkaç kişi de avlunun etrafında yavaş, sonu gelmeyen daireler çizip tabiri caizse volta atıyordu. Banka gidip babamın yanına oturdum. “Selam, baba.”

Başını kitaptan kaldırıp bana doğru baktı.

“Ne okuyorsun?” diye sordum.

“Nabokov...” dedi bana kitabın kapağını gösterip. “Bir son-raki döneme hazırlık.”

Aklı burada değildi, ama çok uzakta da değildi.

Boğazımı temizleyip göz ucuyla onu izliyordum. “Dün, bana uzun zaman önce arkadaşım Corinne’i gördüğünü söyle-miştin, evin arka girişinde.” dedim.

“Öyle mi demiştin? Bunu hatırlamıyorum.” Başparmağını kitabın sayfalarında dolaştırıp yavaşça onları havalandırıyor-du.

“Evet.” dedim. “Ben sadece... Sadece Corinne’in oraya nasıl geldiğini bilip bilmediğini sormak istedim sana.”

Bana cevap vermedi, başı hâlâ kitabına gömülüydü. Ancak satırları okumuyordu, sabit bir noktaya bakıyordu, aklı başka bir yerdeydi. “İçkiyi fazla kaçıırıyordum.” dedi.

“Evet, öyleydin ama sorun değil.”

“Şöyle ki, seni almaya geliyordum. Birden bir telefon geldi. Seninle ilgili. Kızın bir akrobatla dönme dolaptaymış. Geleme-yeceğimi söyledim. Ama sonra geldim. Çıldırıp yollara düştüm, çünkü her şey birikmeye başlamıştı ve artık bıçak kemiğe da-yanmıştı.” Kitabı elinden bırakıp gözlerini kapadı. “Seni o güne kadar hiç durdurmadığım için giderek üstüne geliyordum. Hiç

durdurmamıştım seni. Ben de arabaya atladım. Bir *baba* gibi davranacaktım.”

Konunun gittiği yeri sevmediğim için başımı olumsuz anlamda sallamaya başladım. Birden fazla gelmişti. Fazla direktti. İkimizin de saklanacak yeri yoktu.

“Sonra tam mağaralara gelmeden önceki viraja varınca düşündüm: *Babalık böyle bir şey değil. Sarhoş araba kullanmak, bu babalık olamaz.* Ben de arabayı kenara çektim. Ben sadece arabamı kenara çektim.”

“Nereye çektin, baba?” Sözcükler ağızımdan kısık bir fısıltı gibi çıkıyordu.

“Mağaralara gelmeden önce bir şantiye yolu var, çıkmaz bir yol. Arabayı oraya çekip park ettim.” Sonra da bana bakıp, “Ağlama bebeğim, aklım yerinde değildi. Biraz havaya ihtiyacım vardı. Sadece biraz havaya.”

Burada durmalıydı.

“Arabanın camlarını açtım. Sadece biraz uykuya ihtiyacım vardı.” Ellerini kucağında birleştirip parmaklarıyla parmak eklemelerini vuruyordu hafifçe. “Çılgık çılgıla insan sesleri duydum...”

Artık öğrenmeliydim. Zamanı gelmişti. “Baba?” dedim. “Sen ne yaptın?”

Vücudunun gerildiğini hissedebiliyordum, bazı bölgeleri seçiyordu. “Ne demek istiyorsun?” Etrafına bakıp gözlerini kıstı. “Burası bir tavşan deliği.” dedi.

Corinne de tavşandı. Biz onu aşağılara kadar takip ettik, o da bizi buraya bıraktı.

Sonra bana dönüp, “Burayı sevmiyorum. Gitmelisin. Gitmeni istiyorum hemen. Nic, buradan gitmelisin.” dedi.

Ayağa kalktım, hava oldukça basıktı, sözleri havada asılı kalmıştı. Anılarım, fotoğraflarımız gibi, hayaletlerimiz gibi ortalıkta dönüp her şeyi bulandırıyordu. Yanından ayrılırken babamın gözünün içine bakamamıştım.

—

TYLER’IN KAMYONETİ EVİMİN girişindeydi ama kendi evde değildi. Onu, evin arkasındaki giriş kapısının kenarında ayaklarını çimlere uzatmış otururken buldum. “Haber var mı?” diye sordum.

“Hayır.” dedi. “Babanla görüştün mü?”

Yanına oturdum. Dizlerimi yukarı çekip gölgemin altında sadece çimleri görebilecek kadar başımı aşağıya gömdüm. “Olanları bir türlü anlamıyorum. O resmi çözemiyorum. Hiç mantıklı gelmiyor bana. Mağaraların yakınlarında araba kullanıldığını söyledi bana. *Orada* olduğunu söyledi. Ancak söyledikleri bu kadardı, bu kadar.” Tyler bana doğru uzanıp elimi tuttu. “Bana yalan mı söyledin?” diye sordum.

“Ben sana yalan söylemem, Nic.” dedi.

“Ama... O zaman Corinne’e ne olmuş olabilir sence?” Corinne’in bu girişten sadece birkaç santim ötede içinden saçlarının çıktığı bir battaniyeye sarılı halini gözümde canlandırıp fotoğrafın kenarında duran karartıyı düşününce tüylerim ürpermişti.

Tyler, göz ucuyla bana baktı ve elimi sımsıkı tuttu. “Görmüyor musun? Ona ne olduğu umurunda bile değil.”

Kayıp Kızlar

“İyi de artık umursama zamanı geldi.” Derin bir nefes aldım. “Ortada fotoğraflar var ve o öldü. Şimdi hadi anlat bana. Anlat olanları.”

“Sen yanlış bir şey yapmadın. Yemin ederim. Bu yüzden boş ver gitsin.”

Başımınla onayladım. Kolunu omzuma attı. Ben de ona inanmayı seçtim.

—

BUNU BU ŞEKİLDE, PARÇALAR HALİNDE anlatmalıyım. İşimi iyi yapmalıyım. En başa kadar gelmeliyim. Çirkinliklerden bahsetmeden önce güzel olanı göstermeliyim sana.

Onun ne kadar sıyırdığını anlamalısın.

Her şeyden önce sana, onu sevdiğime dair yemin etmeliyim.

Corinne, başparmağı havada yol kenarında bekliyordu. Yaşlamadım.

“Durmayacak mısın?” dedi Tyler.

“Hayır.” dedim.

Gözlerimi ona çevirdim. O da beni fark edince birden başparmağını indirdi. Gaza daha hızlı bastım. İçimden, ‘*Cehenneme kadar yolun var Corinne,*’ diye geçirip ona göz kırptım. Sadece bir kere. Bir kere ve Corinne çoktan kendini yola, kamyonetim önüne atmıştı.

Frene asılmamla birlikte Tyler, ellerini refleks olarak öne itirdi. Kamyoneti sertçe sağa çektim, lastikler çekiş gücüyle gıcırdarken gözlerimi kapadım. Emniyet kemeri beni sanki ikiye bölüyordu. Olduğumuz yerde dönerken güçlükle nefes alıyordum. Durduğumuz anda ise çarpmanın tesiriyle camlar çatlamış, gürültülü bir metal sesi çıkmıştı.

Adrenalinin etkisiyle her şeye aynı anda odaklanmaya çalışırken kendime gelip yönümü kestirmeye çalıştım, yapılacak çok işimiz vardı. Ters yöne dönüp korkuluklara çarpmıştık, tam yamacın ucundaydık. Önüme camdan içeri bir dal girmişti, dalın ucu omzumu kesmişti, işte üzerimdeki iz buydu. Tyler'ın sesi geliyordu, söylediklerini tam olarak duyamıyordum. Kımıldamıyordum. Hiçbir yerimi hissedemiyordum.

Ta ki her şeyi aynı anda hissedene kadar.

Bulantıyla birlikte midemden sırtıma kadar yayılan bir acı hissetmeye başladım. Ellerim emniyet kemeri düğmesine basmakta güçsüz ve çaresizdi. Tyler, benim için basmıştı. Yamacın kenarına o kadar yakındık ki Tyler beni kendi tarafından çıkar-mıştı.

Kulaklarım çınılıyordu, dünya sanki etrafımda dönüyordu ya da gözlerim bir yandan Corinne'i ararken belki de ben dönüyordum. Elimi kamyonetin kaportasına koyar koymaz çalıştığını fark ettim. Araba ısınmıştı. Her şey çınılıyordu.

"Nerede o?" diye fısıldadım.

Tyler da elini kaportanın üzerine koydu, kolları sanki her uçabilirmiş gibi titriyordu.

"Corinne!" diye seslendim. "Cevap ver bana! Lanet olsun, neyin var senin!"

Tyler, panik halinde kamyonetinin altına baktı. Artık midem ağzıma geliyordu. Yol karanlık ve ıssızdı, ormanlık alan daha da karanlıktı. Kamyonetin farları geriye mağaralara doğru yanıyordu.

"Corinne!" diye seslendim tekrar, ismini haykırırken öne doğru eğiliyordum.

Kayıp Kızlar

“Ona çarptım mı? *Ona çarptım mı?* Hayır, hayır, hayır!” dedim telaş içinde kayalıklardan aşağıya inerken. Dizlerim keskin kenarlara takılınca düştüm, avuçlarımla buz gibi kaya parçalarına tutundum. Yamaç karanlık ve dikti, gölgelerin arasında hiçbir şekil göremiyordum.

“Dur, Nic. Dur!” Tyler kayalıklardan aşağıya doğru beni takip ediyordu. Corinne’i göremiyordum.

“Bunu neden yaptı ki? Kendini önüme attı!”

“Biliyorum, gördüm.” dedi Tyler daha fazla ilerlemem için beni kollarımdan yakalayıp. “Omzun...” dedi eliyle yarama bastırıp. Ancak yavaş yavaş sırtıma yayılan acıyı asıl karın bölgemde hissediyordum.

Ellerim titriyordu. “Önüme kendisi atladı. Bana inanırlar değil mi?”

Aklına bir şey gelip yüzünü ekşitince kollarımı bıraktı.

“911’i arayalım.” dedi çünkü onu ne bulabiliyordum ne de çağrılarına ses veriyordu.

Tyler, yaralı olmayan eliyle telefonunu çıkarıp içime yeni bir sancı saplanırken gözlerimin içine baktı. “Kullanan bendim.” dedi.

“Ne? Hayır. *Ben* kullanıyordum. Eline bak bir. Senin kullanmaman lazım!”

“Sen içmiştin. Sen kullanıyor gözükmemelisin.”

“İçkiyi yutmadım, yemin ederim.”

“Ama leş gibi içki kokuyorsun. Hayır ben kullanıyordum.”

“Bunu nasıl aklına getirebiliyorsun şu anda? *Ben kullanıyordum.*” Artık sinirimden bağırıyordum. “Sen değil. Sana bunu

söyletmeyeceğim. İnsanlar oradan çıkarken benim kullandığımı gördüler. Hatırlasana?”

Başını olumsuz anlamda sallayıp telefonu tekrar cebine soktu. Ağaçlarda hareketlenmeler vardı, başımı hemen o yöne doğru çevirdim.

“Corinne?” diye seslendim. Ne bir ses ne de bir hareket vardı.

Tyler gözlerini kısarak ağaçlara dönüp, “Sadece rüzgâr...” dedi.

“Nerede, Tyler?”

Gözlerimin içine baktı ancak dünya hâlâ dönüyordu benim için. “Ona çarpmadın.” dedi Tyler. “Bu sadece onun lanet olası oyunlarından biri.”

“Peki, nerede o zaman?”

“Saklanıyordur. Bizimle dalgasını geçiyordur. Tam da şu anda kahkahasını da basıyordur. Çünkü kafayı sıyırmış.”

Gözlerimi kapatıp Tyler’ın dediklerini gözümde canlandırdım. Onu hemen görebildim. Tam ona yakışır bir davranıştı bu. *Tabii ki*, yapardı. Tabii ki, hayatımda güzel giden şeyleri mahvetmeye çalışırdı.

“Kamyoneti ben tamir ederim.” dedi kısık bir ses tonuyla.

Yine bir başka acıyla derin bir nefes alıp başımla onayladım.

Tam o sırada bir karar aldık, anlaşma yaptık. Bir domino taşını dürttük, o da başka bir şeyi tetikledi.

“Burada kal...” dedi ve mağaraların anahtarlarını bana verdi. “Sen git beni orada bekle. Ben de babamın arabasıyla seni almaya geleyim.”

“Buradan giderim ben.” dedim. “Yolu biliyorum.”

Kayıp Kızlar

Ancak eve kadar dayanabileceğimi sanmıyordum. Derken bir sancıyla daha sarsıldım. Bu gece her şeyimi kaybettiğimi anlıyordum.

Tyler tam yamaç kenarından omzunun üzerinden bana bakıp, "Emin misin?" diye sordu.

"Evet." dedim.

Kamyonetine binip kaybolduğunu gördükten sonra koşmaya başladım. Evimin yolunu bir tek mağaraların olduğu yerden bildiğim için doğrudan mağaralara koştum. Corinne'in her zaman yaptığı gibi, hatta hepimizin yaptığı gibi, *hadi bizi bul*, diye seslenip derinlere bir yerlere koştuğunu gözümün önüne getirdim. Zincirin kilidini açtım. Kilitlemiş olabilir miydi ki? Eğer benimle birlikte olsaydı... *Evet*, diye düşündüm. *Kilitlerdi*. Sonra da içeri girdim, ipe tutunup ona seslenmeye başladım. Karanlığın içine art arda adını haykırarak seslendim. "Şaka bitti, Corinne!" İpi bırakıp önünde yolu aydınlatması için telefonumun ışığını kullandım. Nefesini duyduğumdan o kadar emindim ki ama kendisi ortada yoktu. Hiç kimse yoktu.

Bir sancı daha vurunca, artık hissettiğim korku yerini öfkeye bıraktı. Hiç çekinmeden beni mahvediyordu.

Tekrar ipe tutunup çıkışa geldim.

O gece, seç saatlerde yalnızken Tyler'in yüzüğünü kaybettiğimi fark ettim.

—

YOLDAN ZIPLAMIŞ OLMALIYDI. Bir yerlerde saklanıyor olmalıydı. Öyle ya da böyle bir şekilde ölmüş olmalıydı. Bir başka arabanın çarpmasıyla, bir başka kazada ya da bir çıkıntı-

dan kendini aşağıdaki kayalıklara atarak... Babamın bizi duymuş olup bunu benim yaptığımı bilmesine imkân yoktu. Biz oradan ayrıldıktan sonra babam onu bulmuş olamazdı. Benim yaptığım ortaya çıkıp hayatım mahvolmasın diye Corinne'in cansız bedenini alıp saklamış da olamazdı herhalde.

Tyler sürekli beni telkin edip yanlış bir şey yapmadığımı söylüyordu. O zaman başka bir şey olmuş olmalıydı.

Aksi takdirde, bu basitliğinin içinde büyük bir acımasızlık vardı.

On yıl sonra, geçmiş hâlâ buradaydı. Yavaş yavaş odağa kayan bir fotoğraf gibi. Netlik kazanan bir anı gibi. Karanlıkta bana fısıldayan bir şey: Bak Nic, görüyor musun?

Artık gözlerimi açma vakti gelmişti.

Bir Gün Önce

1. GÜN

Gece

Uzun araba yolculuğu ve babamı ziyaret beni oldukça yormuştu. Öğleden sonra yaptığım ev temizliğinden dolayı da üstüm başım pislik içindeydi, ama hâlâ yapacak çok şey vardı. *Sorumluluk alan ol*, diye düşündüm. Ama zaten öyleydim... Bunu Daniel'in da görmesini umuyordum. Daniel'in daha yeni yeni anlamaya başlayacağı nice sözler vermiştim, ticaretler yapmıştım ve kararlar almıştım.

Lavabonun musluğu ve deliği pastan kararmıştı. Daniel'in araç gereçlerini didikleyip deliğe pas giderici döküp kimyasal tepkimenin çıtır çıtır seslerini dinledim.

Kalın sarı eldivenleri elime geçirip ovalama fırçasını çıkardım, ancak yüzüğün kıvrımlı bir yapısı vardı. Parmaklarımı her büküğümde yüzüğün taşı lastik eldivenin iç yüzeyine takılıyordu. Eldiveni çıkarıp yüzüğü de parmağımdan çıkardım, tam

gözümün önünde durması için masanın ortasına koydum. Beni dışarıya bağlayan bir etkendi, Cooley Ridge'den taşındığımın hatırlatması.

Lavabo ve tezgâhlarla uğraştım. Her ne kadar kendimden pek de memnun kalmasam da ortalığı titizlikle ovalayıp parlatması için cilalamıştım. Telefonun çalmasıyla hoş bir rahatlama hissettim. Artık gözlerim bulanık görmeye başlamıştı. Kolumla alnıma düşen saçlarımı arkaya atıp eldivenlerden birini çıkardım. "Alo?"

"Selam, sana bu kadar geç döndüğüm için kusura bakma." dedi Everett.

Mutfak sandalyesinin üzerine çöküp diğer eldiveni de dişlerimle çıkardım. "Sorun değil. Yoğun olduğunu biliyorum."

"Demek gidebildin."

"Evet, gittim." dedim.

"Her şey yolunda mı peki?" diye sordu.

"Az çok beklediğimiz gibi. Babam aynı. Daniel aynı. O da doktora evrakları bıraktı. Ben de evle uğraşmaya başladım bile hemen." Ayağa kalkıp üst kata çıkmadan önce etrafı çabucak topladım.

"Satışa sunmanıza ne kadar var?"

"Tam emin değilim. Evin her şeyi tamamlanmadan onu satışa sunmak istemiyorum. İlk izlenim çok şey ifade eder." Neredeyse gece yarısı olmuştu, esnedim.

"Hadi biraz uyu." dedi.

"Hemen yatacağım." Alt katın ışıklarını söndürüp salondan çıktım. Pencereye dönüp ben karanlıkta dururken ay ışığının

aydınlattığı ağaçlara ve dağlara baktım. *Hoşça kal*, diye geçirdim aklımdan.

Ve bir an için ağaçların arasından ışık titreşimi gördün sandım.

“Babamın o evrakları bizzat kendi imzalamasını sağlayacağım. Elinin altından malını alıp satmak hiç doğru gelmiyor bana.” dedim.

“O zaman...” dedi Everett, esnemesiyle beni gülümsetip. “Yapman gerekeni yap.”

“Ben her zaman yaparım.” dedim.

ON YIL ÖNCE BU ORMANLIK ALANDAN EVE DÖNERKEN ayağım takılıp düşmüştüm. Bir an evvel emniyetli duvarların arasına sığınmak istiyordum... *Hemen eve git*. Sanki o kaçınılmaz şeyi önleyebilecekmiş gibi. Babamın ve Daniel’ın arabaları yoktu. Acıyan kolumu karnıma götürüp bahçenin etrafında hızla koştum. Girişteki lamba sallanıyordu, sürgülü kapı gıcırdayıyordu. Evde tek başıyordum ve soluk soluğaydım.

Yalnızdım.

Gecenin devamını sadece flaşlar halinde hatırlayabiliyordum. Ne söylemeye çalıştığını bilmiyordum, dakikalarca hiç durmadan Corinne’e bakabileceğimi ama ona değil. Ona yandan yaklaşmalıydim. Etraftaki parçaları sıyırarak. Doğrudan gözlerinin içine bakmamalıydim. Bunu daha önce hiç anlatmadım. Bu nasıl yapılacağını bildiğim tek yoldu.

Varmak üzereydim.

ANİ BİR PANİK DUYGUSUYLA kıyafetlerimi çıkarıp üzerinde hâkimiyet sağlayamadığım bir şeyi durdurmaya çalışıyordum, durduramayınca da öfkeleniyordum. Bu öfke de teslim olduğum anda sessiz ve oyuk bir şeye yol veriyordu. Dünyayı benim isteklerim doğrultusunda etkileyemeyeceğimi hatırladım, zaten hiç etkileyememiştim, bundan sonra da kesinlikle etkileyemezdim.

Suyu sığağa çevirip kıyafetleri yerde bıraktım. Küvete oturup dizlerimi kendime doğru çektim, başımı da kollarımın üzerine yasladım. Suyun her yerime akması için gözlerimi kapadım.

İki gün. Corinne'in banyosunda varsayımsal iki gün geçirmiştim, tam zihnimde gerçek ve umut dolu bir şeye dönüşmüştü ki birden yok oldu. Sanki hiçbir zaman gerçekte var olmamıştı.

—

BİR SÜRE SONRA DANIEL kapıya vurdu. "Nic? İyi misin?" Vurmaya devam etti. "Seni duyabiliyorum."

Ağlamamı durdurmak için nefesimi tuttum.

"Bana cevap ver yoksa içeri gireceğim."

Kapı kolunun dönmesiyle içeri soğuk hava girdi ve Daniel'ın gölgesi yerde yığın halinde duran kıyafetlerimin yanında dikilmiş derin nefes alıp veriyordu.

"İyi misin?"

Tuttuğum nefesi hıçkırıklarla dışarı bırakıp, "Hayır, değilim." dedim.

"Bana yapmam gerekeni söyle. Sana nasıl yardımcı olabilirim." Tyler, Daniel'a yumruk attıktan hemen sonra ona benim

Kayıp Kızlar

hamile olduğumu söylemişti. Bunu Daniel'ın bana pişmanlık dolu gözlerle bakmasından anlayabiliyordum.

“Artık çok geç.”

“Küvetten çık, Nic. Küvetten çıkmazsan sana yardım edemem.”

“Senin yardımını istemiyorum.”

“Çok üzgünüm, çok üzgünüm.” dedi.

Gölgesi ger çekiliyordu. Ardından kapı kapandı.

Sonunda su soğuk akmaya başlayınca ayağa kalkıp askıdan havluyu aldım.

Kıyafetleri yerlere yayılmıştı, aşağıda da çamaşır yıkanıyor-du. Kışları giydiğim muflon pijamalarımı üzerime geçirip yatağ-ıma girdim. Daniel'ın odasından konuşmalarını duyuyordum. “Hayır, Tyler, anlamıyorsun. Gelmelisin.”

Odalarımızın arasındaki banyodan ona seslenip, “Gelemez.” dedim.

Daniel telefonu kapatıp kapı eşiğimin yanına dikildi. Aynı benim gibi o da çaresiz ve kaybolmuş gibiydi. “Ne yapayım ben? Ne yapabilirim?”

Yine ağlıyordum, o geceye ait her şey birbirine girmişti. Yıl-lar öncesine, on yıl öncesine, her tür olasılığın var olabileceği zaman gidip en mantık aranmayan istekte bulunup, “Annemi istiyorum.” demek istiyordum.

Ve Daniel. İfadesiz yüzüyle, chin set, şişmiş burnu ve hafif morlaşmış gözleriyle, ‘Bir tek ben varım hayatında.’ der gibiydi yatağıma gelip yanıma otururken.

TYLER YİNE DE GELMEYİ başardı. Yürüyerek. Nehri aşarak. Sonra Daniel'la konuşurlarken sesini duymuştum.

Ona ayağa kalkınca merdiven boşluğunda söyleyecektim. Ağlamayacaktım. Bana verdiği yüzüğü kaybetmiştim. Her şeyimi kaybetmiştim. Teklifi hâlâ geçerli miydi bilmiyordum. Hâlâ istiyor muydu? Aslında en iyisi olanları hiç olmamış gibi görmekti.

POLİS KARAKOLUNDAKİ KUTUNUN içindeki her şey bana aitti: Gebelik testi, yüzük, hatta hikâyeler bile. Bir anlamda da olaya uyuyordu. O kız, panayırın son gecesinde yoldaki virajdan bir hiçliğe doğru soldu gitti. Kayboldu. Sonra da saçlarını, şivesini, telefon numarasını ve adresini değiştirdi. Bir daha da geriye bakmadı.

Yapman gerekeni yap, Nic.

Kendini toparla.

Baştan başla.

3. BÖLÜM

Devam

Felsefenin dediği doğru, hayat geriye doğru anlaşılır. Ama burada bu cümleyi unutuyoruz: İleri doğru yaşanmalı!

— SØREN KIERKEGAARD

İki Hafta Sonra

15. GÜN

Uzaktan gelen siren sesleri giderek şiddetini artırıyor. Tyler salonun diğer ucundaydı... *Johnson Çiftliğinde bir ceset*, sözleri sürekli beynimde yankılanıyordu. Ayçiçeklerini hayal ettim. Kendi etrafında dönen, Corinne'in hayaletini hayal ettim. Şimdi de on yıl sonra cansız bedeni orada yatıyordu.

Ama Daniel onu bir şantiyeye götüreceğini söylemişti. Dolayısıyla bu Corinne olamazdı.

"Annaleise mi?" diye sordum. "Öldü mü?"

"Evet." dedi. "Çiftliğin ortasında öylece yatıyordu."

"Vurulmuş mu?" diye sordum, çünkü babamın silahı Daniel'daydı. Ayrıca onu ormanlık alanda silahla yakalamaya çalışıyordu. Çünkü o çanta tokasını nehir kenarında tam da Daniel'in Annaleise'in izini kaybettiği noktada bulmuştum, Annaleise'in anahtarı da Daniel'daydı, o da muhtemelen çantanın içindeydi.

Tyler başıyla onayladı. "Bir aile bulmuş onu, çocuklar fotoğraf çekiminde ortalıkta koştururken..." Parmaklarını saçlarında

gezdirip sözünün devamını tahmin etmem için bana bıraktı. “Birlikte çalıştığım birinin sevkıyat görevlisi olarak çalışıyor. Onu aramışlar. Duyar duymaz oraya ilk giden olmak için elimden geleni yaptım. Gerçekten.”

“Ah, Tanrım! Peki Daniel?”

“Bilmiyorum, Nic.” dedi ama bunu söylerken gözlerime bakmadı.

Everett, havalimanında olmalıydı. Onu bir şey daha danışmak için arayamazdım. Bu konuda asla, bu kadar şey olmuşken.

Peki ya Daniel ne *düşünüyordu*? Ceset, tüm o kanıtlar, tüm oklar onu gösteriyordu. Ve *Annaleise*... Jackson bir ara bana, Laura’nın Daniel’ı Annaleise’den dolayı terk ettiği dedikoduları döndüğünden bahsetmişti. Şimdi ise o dedikodular, başka birinin elinde sanki birer gerçeğe dönüşüyor hareketleniyordu. Ağabeyimin yanlış kişiye gönlünü kaptırabileceğini biliyordum, bunu daha önce de bir kere yapmıştı, ancak gerçekten onunla görüşüyorduyorsa Annaleise’in onun resmini çekmesine izin verdiğini düşünemiyordum bile. Tabii birinin gece gece bilgisayarına girip aylar öncesine ait bazı fotoğrafları sildiğini de unutmamak gerekiyordu. Evine giren kişinin ormanlık alandan geçerken ayak seslerini duymuştum, evindeyken de gölgesini görmüştüm. Karanlıkta, ormanlık alanda yolunu ezber bilen biriydi Daniel. Annaleise o fotoğrafları Daniel’ın görmediği sırada ya da uyuduğu sırada çekmiş olmalıydı. Aynı dosyalarında gördüğüm kızların habersiz çekilen fotoğraflar gibi. İzlendiklerinin hiç farkında değillerdi. Annaleise’in o kocaman gözleri, kameranın arkasında arka planda kaybolup gidiyordu, fotoğrafının çekildiğini bile anlamazdınız.

Daniel, bundan daha akıllı davranmalıydı.

Kayıp Kızlar

Daniel onu nehir kenarında yakalamış ve çantasını kapmıştı, o sırada da çantanın tokası kopmuştu. Çantasıyla telefonunu almıştı. Onları da bir yerlere gömmüş ya da arabanın arkasına atmış olmalıydı. Çünkü sonrasında evin arkasında bulduğumuzda bunlar yanında yoktu. Yanında sadece Annaleise'in evinin anahtarı vardı, o da şimdi babamın terliklerinden bbirinin içine sokuşturulmuştu. Boşlukları Daniel'la tamamlayınca hikâye şekillenmeye başlıyordu.

Onu bulmuş olmalıydı ve...

Ama olamazdı. Bir dakika. Annaleise'in onun elinden kurtulduğunu biliyordum. Nehir yolunu takip etmiş, sonra da motele gidip penceresinden içeri girerek Daniel'ı aramıştı. Onu otel telefonundan aramıştı çünkü kendi telefonu çantasındaydı.

Anlayamıyordum. Daniel'ın evini neden aramıştı ki? Zaten ondan *kaçmaya* çalışıyordu. Daniel muhtemelen bizim evdeydi o sırada. Bu çok anlamsızdı. O motel odasına gidip *tekrar araya* bastıktan sonra telesekreterdeki Laura'nın o neşeli davetkâr sesi beynimde dans ediyordu: Farrellslar'a hoş geldiniz...

Laura'yı. Daniel'ın cep telefonunu değil. Annaleise, Daniel'ın evde olmadığını bile bile evini aramıştı.

Laura'yı aramak istemişti. Birden her şeyi anlayınca elimi ağzıma götürdüm.

"Onun derdi Daniel değil." dedim fısıldayarak. Tyler etrafındaki dağınıklığa bakıp başıyla onayladı, ancak söylediklerime inanıyor muydu yoksa bunların benim umduklarım olduğunu mu düşünüyordu, bilmiyordum.

Ama her şeyin bir araya geldiğini hissediyordum. Tüm parçalar geriye doğru sıralanıyordu.

Annaleise'in tüm dünyası bir anlamda küçülüyordu, bu da elindeki tek koz olmalıydı. Bir çıkış yolu. Bunu Laura'ya anlatmak. Ona tehlikeli kocasından, kocasının tehlikeli ailesinden bahsetmekti. Laura'ya ikna edebilirdiyse şantaj resimlerini ortaya çıkarmaya da gerek yoktu.

Kocan nerede şimdi? Ben sana söyleyeyim. Beni susturmak için ormanlık alanda kovalıyordu beni. Çantam ve telefonum onda. Güvende değilsin. Onların evinden birisi Corinne Prescott'u öldürdü. Bunu bilmelisin.

Laura'yı telefona cevap verip Annaleise'i dinlerken gözümün önüne getirmeye çalıştım. Ona inanır mıydı? Dinler miydi? Daniel, eve döndüğünde Laura'nın evde olmayıp muhtemelen kız kardeşine gitmiş olabileceğini söylemişti. Öfkeli olduğunu söylemişti. Laura, bunu önce de yapmıştı, eğer dedikodulara inanacak olursak.

Peki ya kız kardeşine gitmediyse? Ya o telefona cevap verip Annaleise'i dinlediyse? O zaman ne yapmış *olabilirdi*?

Ya Daniel doğruyu söylüyorduyse... Annaleise'i nehre kadar takip edip oradan sonra izini kaybetmişti. Kolunu uzatıp çantasını yakalayarak çekiştirmişti. O sırada da çantanın sapı kopmuş, çanta düşmüş ve toka da çamurların arasında kaybolmuştu. Ondan geriye bir tek çantası, telefonu ve anahtarları kalmıştı elinde.

Günlerce ondan haber alınamayınca, Daniel o keskin sonu hissetmiş olmalıydı. Tüm o sırlar yavaş yavaş ortaya çıkmakla tehdit ediyordu onu. O zaman da şimdi de. Annaleise'in evinin anahtarıyla kanıtları kontrol etmek için evine gitmiş, dosyalarını karıştırıp soruşturmanın ivme kazanmasıyla birlikte kendisini bilgisayarın geçmişinden silmek istemişti. Daha sonra

anahtara ihtiyacı olabileceği düşüncesiyle Laura'nın hiç fark etmeyeceği bir yere, masasının çekmecesine, benim bulduğum yere koymuştu. Daniel'in üzerini örtmek için çabaladığı tek şey aralarındaki ilişki dedikodularıydı. O da bunun nelere sebep olabileceğini en az benim kadar iyi biliyordu.

Ancak nasıl olduysa, Annaleise bir ayçiçeği tarlasında ölü bulundu. Öylece *yattıyordu orada*.

Daniel olsaydı onu gömerdi. Onu terk edilmiş şantiyelerinden birine götürürdü. Ama Laura...

Gözlerimi kapatıp her şeyin odağıma sürüklenmesini izledim.

Laura, arabayla Annaleise'i motelden gelip almıştı... *Neredesin? Gelip seni alacağım...* Babamın silahı da arabanın torpido gözünde idi. Laura, onu *sadece biraz konuşmak* için kasabanın dışına çıkarıp dolaştırmış ve Johnson çiftliğine götürmüştü. Burada Annaleise'in kocasını ve kocasının ailesine yaptığı suçlamaları dinlemişti. Laura'nın da elinde tuttuğu bir listesi vardı. Annaleise'le ilgili dedikodular ya da belki daha fazla şeyler ve bunlardan dolayı Daniel'i bir süreliğine terk etmesi ve şimdi de *bu*. Bu kadın Laura'nın tüm planlarını yıkmakla tehdit ediyordu onu, Daniel'i bile. Buna o kadar yakındı ki, Laura bunu görebiliyordu. İsteddiği hayatı, alacaklı olduğu bir hayatı...

Bir bahçeyi bile kazamayan Laura, bir cesedi asla gömemezdi. Ancak bu kadını ailesinden uzak tutacak bir yer bulmalıydı.

Daniel haklıydı. Ben Laura'yı küçümsemiştim. Ağabeyime, aileme ve kendi geleceğine duyduğu o içten sevgiyi küçümsemiştim. Buradaki insanların birbirleri için kat edecekleri mesafeleri küçümsemiştim.

Buraya ne kadar geri dönmek istediğimi küçümsemiştim.

SİREN SESLERİNİN ŞİDDETİNİ artırmasıyla Tyler pencereye koştu. İçi ürperdi.

“Oraya ilk giden olmak için elimden geleni yaptım, Nic. Aslında gittim de. Yüzüğü arıyordum, sonra da siren seslerini duydum. Zamanım yetmemişti.”

“Sorun değil.” dedim. Siren sesleri artık daha yakından geliyordu, daha bilinçli çalışıyordu. Tyler da tam mutfağın ortasında düşüyordu. “Bir şey bul...” dedi ellerini yüzünden aşağıya sürükleyip.

“Yüzüğü buldular mı yoksa?” diye sordum. Görüntüm bulanıklaşmak üzereydi.

Başını olumsuz anlamda salladı. “Bir mektup...”

“Annaleise bir mektup mu göndermiş?”

“Hayır, hayır. Mektup pantolonun beline sıkıştırılmıştı. Ben görmedim. Sirenleri duyunca hemen kaçtım oradan.”

“Peki nereden biliyorsun o zaman?” diye sordum. Oradan kaçtığını söylüyordu. Ve anlattığına göre doğrudan oraya gitmişti arabayla.”

“Bunu herkes biliyor!” dedi. “Buraya gelmeden hemen önce beni Jackson aradı. Benim de duyduğumdan emin olmak istemiş.” Yüzünü acıyla buruşturdu, başını öne eğip ellerinin arasına aldı. “Cooley Ridge Polis Karakoluna hitaben yazılıp katlanmış bir kâğıt parçasından haberdar olduğumdan emin olmak içinmiş.” Gözlerini bana dikti. “Zarf yoktu. Onlara o şekilde bırakmak istemiş gibiydi. İsimsiz bir mektup.”

Oteldeki bomboş not defteri geldi aklıma. Çaresiz bir şekilde üzerine bir şeyler karaladığını gözümün önüne getirdim. Sonra

da Laura onu almaya gelince daha sonra devam etmek üzere bir yerlere sıkıştırmasını düşündüm. “Ne yazıyordu?” diye sordum fısıldayarak. Tüm olumsuz ihtimaller kafamda yankılanıyordu. Daniel’in panikle beni arayıp hemen evden çıkmamı istemesi gibi.

Hiçbir şey burada gizli kalmıyordu.

Tyler duraksadı. Ses tonunu alçalttı. “Mektupta, Corinne Prescott’un cansız bedenini Patrick Farrell’in mülkünde bulabileceklerini ve Nic Farrell ile Tyler Ellison’ı yakinen takip etmeleri tavsiyesinde bulunulmuş.”

Bedenim titremeye başlıyordu, aynı Tyler gibi. “Ah, Tanrım.”

Annaleise’in mektupla bir bağlantısının olması amaçlanmamıştı. İsimsiz bir mektup ve Laura. Çaresizce çaba gösterip bu işin içinden zarar görmeden çıkmak için o iki isme güveniyordu.

“Dinle, eminim birileri kamyonetimi görmüştür. Onu bulan aile çıkıştaki yolda bekliyordu. Bizzat beni görmüş olmasalar bile kamyonetimi gören mutlaka olmuştur. Tarladan geldiğimi anlayacaklar. Üstüm başım polen dolu. Berbat görünüyorum. Gitmeliyim buradan. Tennessee’de ufak bir kulübem var. Belli bir isme kayıtlı bir yer değil. Sadece birkaç yıl önce kendi ellerimle yaptığım bir yer işte. Bir süreliğine ortadan kaybolmalıyım. Bu hafta sonu için orayı ayarlamıştım, ne olur ne olmaz diye.”

Tyler, ikimizin de adının geçtiği bir not ve Annaleise’in cesediyle birlikte ayçiçeği tarlasındaydı. Belki Annaleise’le ilgili makul açıklamalarda bulunabilirdi. Hatta bunu ispatlayabilirdi bile. Ancak on yıl önce olanları ortaya dökmeden olmazdı. Corinne bize geri geliyordu.

Bana!

Kamyonetine, onun o kullandığım kamyonetine de gelmişti. Tyler bunu hep biliyordu. Ancak yanlış yapmadığıma inandırıyordu beni hep. Biz oradan gittikten sonra Corinne'in başına yol kenarında başka bir şey gelmiş olabileceğini söyleyip masum olduğuma inandırıyordu beni.

Polis karakolundaki kutu yalanlarla doluydu, ancak hiçbirinin gücü aynı değildi. Birbirimize söylediğimiz yalanlardan daha tehlikeli, daha güçlü ve hayatta kalmak için daha çok gereksinim ve ihtiyaç duyulan yalan yoktu.

Parmağımla göğsünü ittirdim. Nefesim kesilerek boğazımdan çaresiz bir haykırış yükseldi. "Onu öldürmediğime yemin ettin. Yanlış bir şey yapmadığıma yemin ettin. Yemin ettin."

Gözlerini kapatıp ağır ağır nefes aldı. Zaman kazanıyordu. Duraksayıp bana biraz daha süre tanıyordu, biraz daha. "Sen öldürmedin, Nic. O kendi kendini attı kamyonetin önüne. Kendi kendini öldürdü o. Kendi yaptı."

Everett derdi ki, '*Öyle bir an gelir ki, artık her şeyi bilirsin ve onu bir daha açıklayamazsın. Bir daha da asla geri dönemezsin.*'

O fotoğrafları gördüğüm ana kadar kafamda yarattığım ihtimallerin hepsi doğru olabilirdi. Oradan ayrıldı. Kaçtı. Başka bir araba çarptı ona. Aşağıya atladı.

Aşağıya atladı.

Bunu yapmış olabileceğine inanmıştım doğrusu. Dönme dolabın tepesinde kulağıma fısıldadığı o sözlerden ve kamyonetin önüne kendini attığını gördükten sonra. Hannah Pardot onu zorla konuşturduktan sonra buna daha çok inanmıştım. Hayatımda Corinne Prescott kadar her şeyi bu kadar kasıtlı yapan biri daha tanımamıştım. Bunu ancak o yapardı.

Kayıp Kızlar

Fakat o bendim... Tekeri süren bendim, Corinne ölmüştü ve bunun sorumlusu Tyler olacaktı.

“Burayı terk et, Nic. Hemen şimdi. Bin arabana doğrudan Philadelphia’ya git. Hâlâ vaktin var. Arkana bile bakma.”

Hayır, gitmeyecektim. Birden yapmam gereken şey gözümün önüne geldi.

Cooley Ridge’in beni tekrar kabul etmesi için ve o son borcumu ödemek için yapmam gereken.

Şimdi sıra sende, Nic.

“Sen asla Johnson çiftliğine gelmedin, tamam mı?” dedim. “Senin kamyonetini gören kişi yanılıyor. Sen buradaydın. Dinle beni. Dinle ve dediğimi yap.”

—

SİREN SESLERİ GİDEREK DAHA ISRARCI BİR HAL ALIYORDU. Ancak Tyler yanılıyordu, hâlâ vaktimiz vardı. Zamanı lehimize çevirebilirdim. Şu anda bizi kurtarabilirdi.

Zamanında ödemem gereken borçlarımı şu anda o kadar net görebiliyordum ki. On koca yıl. İşte bedel oydu. İşte ticaret oydu. Corrine bunu tartmış, değer biçmiş ve bir bedel atamıştı. Borç oydu işte. Bir göz kırpması gibi. Hiçbir şey gibi.

Diğer herkes gibi sen de borçlarını öde.

Babam, onun bedenini sakladı diye. Jackson, onu geri getirmedi diye. Tyler da benim destekçimdi.

Bütün bunların adaletliliği, al gülüm ver gülüm, tam bir doğrular ve yanlışlar defteri gibi. Onu bu evin içinde de hissedebiliyordum. Bunu daha önce nasıl fark etmemiştim? Tabii ki buradaydı. Tabii ki.

Borcumu ödeyeceğim de o kadar netti ki. Kesinlikle ödeyecektim. Ama bunu Corinne için yapmayacaktım.

“Hemen duşa gir.” dedim.

“Nic, artık çok geç...”

“Kıyafetlerini banyoda bırak ve duşa gir.”

“Günün ortasında mı, ayrıca burası benim evim değil. Çok saçma. Ben seninle vedalaşmak için geldim buraya.”

Tyler’ı kolundan tuttum. “O nedenle geldiğini biliyorum. Ama şu anda o lanet olası düşün içine girmeni söylüyorum, Tyler. Lütfen güven bana.”

Siren sesleri yaklaşıyordu. Hemen Tyler’ın mutfakta yerlerde bıraktığı çamur izlerini kâğıt peçeteyle sildim. Buraya geliyorlardı. Bizim için geliyorlardı. “Koş!” dedim. Beni dinledi.

İş botlarını, sanki babama aitlermiş gibi götürüp babamın dolabının arkasına koydum. Anahtarı da terliğinin içinden çıkarıp havalandırma deliğinin içine, gidebildiği kadar uzağa fırlattım.

Sonra ben de banyoya koştum. Tyler’ın kıyafetleri ona tembih ettiğim gibi yerdeydi. Onları alıp koşarak çamaşırvhaneye indim ve kendi çamaşırlarımla birlikte makineye atıp yıkamayı başlattım. Tyler’ın geçen haftadan kalan kıyafetleri hâlâ dolabımın çekmecesindeydi, onlarla birlikte o an üzerimdekileri de çıkarıp odanın ortasına yığdım.

“Tamam.” dedim banyoya girip. “Her şey yolunda.”

İlk görecekleri şey her şey demekti. Ağzımızdan çıkacak ilk söz de öyle. Bir soruşturma ilk izlenimlerinle yaşar ve ölürdü. Hikâye tam da o noktadan itibaren kendi hayat çizgisini oluşturunuyordu.

Kayıp Kızlar

Görmeleri gereken ilk kare, Tyler'la duştan birlikte çıkışımızdı. Baştan beri istedikleri hikâye hep buydu zaten. Tyler'ın üzerine yıkmak istedikleri bir sebepti bu. Ben ve Tyler birlikte, Annaleise de bundan dolayı ölüydü. Şimdi ise göreceklerdi ki, asıl sebep Annaleis'in kıskançlığı olacaktı.

KAPIYA VURUYORLARDI. Yatak odamın camından içeri giren ışıkları banyodan görebiliyordum. Kırmızı ve mavi renkler uzaktaki bir duvarın üzerine parlıyordu. Bir havluya sarınıp Tyler'a da sarınması için bir havlu uzattım. Üzerime de bir bornoz geçirip merdivenlerden aşağıya indim. Kapıyı açtığımda karşımda Mark Stewart, polis memuru Fraize, Jimmy Bricks vardı. Bir de şu Eyaletten gelen neydi adı? Dedektif Charles mıydı? Her neyse. Gerçekten hiçbir önemi yoktu.

Kısa süreli sessizlik boyunca saçlarımdan sular damlıyordu. Mark Stewart benim bu halimi görünce kızarıp yüzünü başka yöne çevirdi.

“Ne oldu?” diye sordum. “Bir şey mi oldu? Babam iyi mi?”

Tyler hemen sırsıklam bir halde merdivenlerden aşağıya inip pantolonunu ilikliyordu. “Ne var?” diye sordu. O da benim gibi donup kaldı. “Neler oluyor?”

“Nic, Tyler.” Polis memuru Fraize ikimizi de başıyla onayladı.

Arkasındaki dedektif de kaşlarını çatmış duruyordu. “Ben artık görüşmüyorsunuz sanıyordum.” dedi.

Kollarımı göğsümde kavuşturdum. “Bu sizi hiç ilgilendirmez.”

“Bir soruşturma esnasında yalan söylemek...” Arkadan gelen bir arabayla sözleri yarım kaldı. Fraize'in omzunun üzerinden kim diye bakınca Daniel'ı gördüm.

“Daniel neden burada?” dedim. “Biri bana neden herkesin burada toplandığını açıklayabilir mi?”

“Size birkaç sorumuz olacak. Etrafa bakmak için sizden izin istiyoruz.” dedi Dedektif Charles.

Tyler omzuma elini koydu. “Konu ne?”

“Korkarım ki kötü haberlerimiz var.” dedi Bricks. “Annaleise’i bulduk. Ölü olarak.”

Tyler elini bornozumun içine sokuştu. “Ve siz de beni sorgulamaya mı geldiniz?”

“Hayır.” dedi. “Burada bulunmamızın sebebi bu değil.” Dedektif Charles omzunun üzerinden önce koşarak gelen Daniel’a baktı, sonra benim arabamın arkasında park halindeki Tyler’ın kamyonetine. “Ne zaman geldiniz buraya, Bay Ellison? Umarım bunu sormamın sakıncası yoktur.”

Everett gittiğinden beri ne kadar süre geçmişti onu hesaplayıp Tyler’a mümkün olduğu kadar destek çıkmaya çalışıyordum. “Bir saat önce, ya da belki daha fazla, öyle değil mi?” dedim Tyler’a bakarak. Tyler gözlerini bana dikti, dudaklarını araladı sanki kafamda kurduğum senaryonun oynayıp gerçeğe dönüşmesini izliyor gibiydi.

Başıyla onayladı. “Aynen. O sıralarda...” dedi.

Daniel kalabalığın içinden girerek gözlerini bir bana, bir Tyler’a çevirerek sırlıklam hallerimizi görmenin vermiş olduğu şaşkınlığı gizlemeye çalıştı. “Everett yolda geri dönüyor.” dedi. “Onu tam havalimanında yakaladım.”

Midem oyuluyordu sanki. Tyler da gerilmişti yanımda.

Daniel, dedektife dönüp, “Avukatımız konuşmamamızı söyledi. Sizi içeri sokmamamızı söyledi.” Ellerini havaya kaldırıp,

“Bu benim isteğim değil, ben sadece bana söylenenleri yapıyorum... Üzgünüm.” dedi.

DANIEL VE TYLER’İ EVİN GİRİŞİNDE polislerle bıraktıktan sonra giyinmek için odama gittim. Pencereleri açtım. Bricks ve polis memuru Fraize etrafı dolaşıp pencerelerden içeri bakmak için duraksarken ön girişte ayak sesleri duydum. Gözler. Gözler her yerdeydi.

Dedektif Charles garajın orada dolanıp pencerelerinden içeri bakıyordu. Zaman zaman da yere bir şeyleri incelemek için eğiliyordu. Kalbim yerinden fırlayacak gibiydi. Daniel, ön kapıdan giren çıkana göz kulak olduğundan ona Laura’yı bile soramamıştım.

Kısa bir süre sonra Everett’in taksisi görüldü. Onu evin girişinde bıraktı. Everett, taksiden iner inmez donup kaldı, sonrasında hemen valizlerini indirdi. Kendini toparlamaya çalışıyordu, biliyordum. Kafasında senaryoyu oluşturunuyordu. Evin girişinde nişanlısının erkek kardeşi ve başka bir adam vardı. Yol boyunca park etmiş iki polis arabası ve bilinmeyen bir araba vardı. Evin içine girip çıkan, etrafı dolaşan üniformalı polis memurları vardı.

Bahçeye çıktım, Everett, tel örgünün gıcırdamasını duyunca gözlerini bana çevirdi. Kendini tam bir Philadelphialı gibi sert ve profesyonel bir şekilde polislere tanıttı. Dürüst olmak gerekirse çok doğru bir yaklaşım değildi ama karşı taraf anlayacağını anlamıştı. Benimle konuşmadan önce, “Ev arama yetkiniz var mı?” diye sordu dedektife. İş adamı Everett. İş bilir Everett.

“Şu anda arama emri alma sürecindeyiz.” dedi dedektif.

“Bu bir hayır demek o zaman.” diye cevap verdi Everett.

“Onlara bazı sorular sormak istiyoruz. Siz buyurun oturun. Emir çıkacak, bundan emin olabilirsiniz.”

“Harika. O zaman siz bu *zaman zarfında* gidip geri gelirsiniz. Şu anda hiçbirinize cevap vermeyecekler, bu yüzden geri çekilmelisiniz. Çekilin buradan beyler.” Bana da dönüp, “İçeri gir, Nicolette.” dedi. Ben dâhil hiç kimse yerinden kımıldamadı. “Tamam, ya da burada kalın, ben de eyalete bir şikâyet dilekçesi göndereyim hemen.”

Bu işler burada öyle yürümüyor. Bu bizi suçlu gösterirdi. Dış görünüş her şeydi burada.

“Burası benim mülküm değil.” dedim. “Henüz değil. Babam ne ister bilmiyorum...”

“Nicolette...” dedi Everett birden, “İçeri gir.”

Bricks kaşlarını kaldırdı ama geri çekildi. Grup yavaşça arabalarına doğru ilerledi. Ama ayrılmadılar. Bilinmeyen arabaya yol kenarındaydı, polis memuru Fraize camdan dedektifle konuşuyordu.

Hepimize onu takip etmemiz için el kol hareketi yapıp, “İçeri!” dedi Everett. “Siz?” dedi kapı kapanır kapanmaz.

“Tyler Ellison.” Peşinden uzun ve dayanılmaz bir sessizlik geldi. Ta ki Daniel hareket ederek Everett’ın dikkatini çekene kadar.

“Gitmiyorlar.” dedim.

Everett çantalarını kapının kenarına bırakıp, “Arama izninin çıkmasını bekliyorlar, bu arada da iş çevirmedığınızden emin olmak istiyorlar. Hayret bir şey!” dedi. “Biri bana bu saçmalıklar silsilesinin nasıl başladığını anlatacak mı? Tanrı aşkına, daha yeni çıkmıştım yola.” Doktorun bana yazdığı ilaçlar hiç

açılmamış bir şekilde masada duruyordu. Everett, bunu gördü, daha sonra ıslak saçlarımı ve Tyler'ın çıplak ayaklarını.

“Annaleise'in cansız bedenini buldular.” dedim. “Vurulmuş.” Daniel gerilmeye başlamıştı. “Üzerinde de Corinne'in kayboluşuyla ilgili bizi suçlayan bir mektup varmış.”

“Kimleri suçluyormuş?” diye sordu. “Babanı mı yoksa hepinizi mi?”

“Orası karışık, Everett.”

“Gel onu bir de bana anlat.” dedi.

Yüzüne bakamıyordum. Belli ki her şeyi anlamlandırmak istiyordu. Belli ki hâlâ umudu vardı.

Ama borçlar ödenmeliydi.

Duvara yaslı bir şekilde duran Daniel'a döndüm. “Sen ben-
ce eve gidip Laura'ya bakmalısın.” dedim. Acaba Daniel biliyor
muydu ya da şüphelenmiş miydi? Masasındaki anahtarların ora-
da olmadığını fark etmiş olmalıydı. Belki de aklı sıra onları Lau-
ra'nın alıp ona sessizce ceza verdiğini düşünmüştü. Çünkü o gece
Laura hep dışarıdaydı. Acaba ona sormuş muydu ya da eve gidip
silahını mı kontrol etmişti? Hiçbir şey söylemiş miydi acaba?

Daniel'a yaklaşip ona sarıldım. “Teşekkürler geldiğin için.”
dedim. Sonra da dudaklarımı kulağına yapıştırıp, “Bardan son-
ra eve gittin. Laura da oradaydı. Birlikteydiniz, tamam mı?”
Elini sırtıma götürüp beni pür dikkat dinliyormuş gibi başını
omzuma daha da yaklaştırdı. “Babamın silahının asla bulunma-
yacağından emin ol.”

O sırada olan biten her şeyin anlaşılmasıyla Daniel'ın vücudundaki değişimi hissedebildim. Bana bakmıyordu. Başını öne eğip elini saçlarında gezdirip yavaşça ön kapıdan çıktı.

Gidişini izledim. Daniel arabasına yaklaşıırken polis memuru Fraize ellerini ona doğru uzattı. Daniel kollarını yavaşça yarlardan açtı.

Avuç içlerimle pencereye dayanıp, “Ne yapıyorlar ona?” dedim. Fraize ellerini Daniel’in vücudunda gezdirip sonra geri çekildi ve başıyla onayladı.

“Arama emri belki bir silah içindir.” dedi Everett. “Buradan bir silahla ayrılmadığından emin olmak istiyorlar.” Sonra da duraksayıp, “Buralarda hiç silah var mı, Nic?” diye sordu.

“Ne?” dedim birden Everett’a dönüp. “Hayır, tabii ki burada hiç *silah* yok, Everett.”

Tekrar pencereye döndü. Güneşe karşı gözlerini kısıyordu. “Burada neler olduğunu anlatmanın zamanı geldi artık.”

Geriye çekilip sessiz bir şekilde kanepede oturan Tyler’a baktım. “Sen de eve gitmelisin.” dedim.

Başını olumsuz anlamda salladı, benimle göz göze geldikten sonra Everett’a dönüp, “Ben dışarıda olacağım.” dedi Tel örgüyü arkasından çekti, çenesini ellerine dayayıp girişteki en alt basamakta oturdu.

Ben mutfağa doğru ilerlerken Everett da beni takip etti. Döndüğümde neredeyse burun burunaydık.

“Tamam. Bak şimdi sana olanları anlatayım. Annaleise Carter öldü.” dedim. “Ve bizi de kendiyile birlikte bu bataklığın içine sürüklemeye çalışıyor. Polislerin Corinne’le ilgili beni yakından incelemeleri gerektiğini yazan bir mektup bırakmış arkasından. Notta Corinne’in bedeninin bu evde olabileceğini yazmış.”

“Annaleise neden böyle bir şey yapmak istesin ki? Neden böyle bir şey uydurmuş olsun?”

Kayıp Kızlar

“Çünkü kafayı sıyırmış. Dünya çok sayıda kafayı sıyırmış insanla dolu, Everett. Günde kaç kere rastlıyorum böyle insanlara biliyor musun? Bunlar tabii benim *görebildiklerim*.”

“Ama Annaleise öldü, Nicolette. Birisi onu üzerinde o notla birlikte öldürmüştü. Bu nasıl bir izlenim bırakıyor biliyor musun?”

“Ah, anladım. Sence ben aptal mıyım?”

“Ev için arama izni almak üzereler. İzin. Ne bulacaklarını sanıyorlar ki?”

“Bilmiyorum!” dedim.

Everett bana yaklaşıncı birden geri çekildim. “Baban ne demek istiyordu? Polisleri neden babandan uzak tutmaya çalışıyordun? Babanı neden susturmak istedin?”

“Yavaş...” dedim elimi göğsüne götürüp. Buzdolabından bir soda kapıp kendimi ifade edebilmek için zaman yaratıyordum.

Everett ellerini yanlarında serbest bırakıp duraksadı. “Peki, o zaman sana şöyle anlatayım.” dedi. “Kürsüye çağırılıyorsun ve avukatlardan biri sana, ‘Corinne...’”

“Prescott...” dedim.

“‘Corinne Prescott’a ne oldu?’ diye soruyor. Ne derdin, yemin altındayken, kürsüde?”

Kutu sodayı tam içerken dudaklarıma döküldü ama Everett, yine de geri çekilmedi. Soda dudaklarımda köpürdü. “Yani...” dedim. “Sanırım, susma hakkımı kullanırdım.”

“Bu bir tür polisiye şov değil, Nicolette. Ayrıca susma hakkı ancak ve ancak kendini müdafaa durumlarında geçerlidir.”

Arka pencereden dışarı bakıp, ses tonumu alçalttım. “Everett? Sen yeminlisin, değil mi? Peki, bunlar aramızda kalır mı?”

İçeceğimi masaya koyup gözlerinin içine baktım. Bana bakışlarını beğenmiyordum, başı yana doğru eğik bir şekilde bakıyordu bana. Ne arıyordu bende? Ne görecekti?

Geriye doğru sendeledi ya da belki de onu ben ittirdim. Elim elektrik yüklüydü ve hissizdi, bu yüzden de fark edememiştim.

“Sen ne yaptın, Nicolette?” dedi fısıldayarak.

Everett, benim dünyama dokunmayan bir dünyada yaşıyordu. Adaletsizlikleri başka yerlerde gördüğü bir dünyada, kendi dünyasından daha az görülen bir yerlerde. Vicdanı asla gücünü kaybetmezdi. Dünyası siyah ve beyazdı. Karanlığa asla bakamazdı, onu eve götürmezdi ya da onu sevmezdi. Canavarı asla bağrına basmazdı. Acaba Everett, kızının iyiliği için bir cesedi saklar mıydı? Kız kardeşi için kılını kıpırdatır mıydı? Everett’ın dünyası olduğu gibi kâğıt üzerindeydi, çünkü daha önce kimse onu test etmemişti. Onunla ilgili kimsenin bilmediği en korkunç şey neydi diye sorduğumda ne demişti bana?

‘Birinin ölümüne şahit olmam,’ demişti.

Peki ya *ben* ne yapmıştım? İşte bunu bilmek istiyordu. Çok fazla şey yapmıştım. Corinne’i öldürmüştüm. Bu kimin hatası olursa olsun, söylenmesi gereken tek açıklama buydu. Onu yol kenarında terk etmiştim. Ara sıra polise yalan söyleyip, o evimin altında yatarken o evde birlikte oturmuştuk. Bu yüzden de hem Tyler’dan hem de evden kaçmıştım. Herkesi parçaları tek tek toplamaları için birbirleriyle baş başa bırakmıştım.

Ancak bu gerçeği Everett’a söyleyemezdim.

Borçlarını öde, diye ısrar etmişti Corinne. Hepsini temizle.

Rengârenk mobilyalarıyla apartman dairemi düşündüm, üzerinde isim levhamın bulunduğu çalışma masamı ve Eve-

rett'in o karanlık odasında uyanıp yanımda olduğundan emin olmak için ona dokunmamı.

"Tyler'la yattım." dedim.

Everett'la ilgili her şey birden dondu kaldı. Buna hazırlıksız yakalanmıştı. Beklediği bir cevap değildi bu. Everett, konuyu tam olarak algılayana kadar önce birkaç saniye bekledim, sonra kısa bir süre daha.

"Bir daha söyle!" dedi. Geri çekildim. Aramızdaki o buz gibi samimiyetsiz duvarı hissedebiliyordum. "Tyler'la yattım." dedim tekrar, kalbim yerinden fırlayacak gibiydi, tenim karıncalanıyordu.

Tyler dışarıdaydı, içeride sadece biz vardık. Everett'in ne yapabileceğini düşünüp bekledim, bir hışımla koşup Tyler'ı yumruklayacak mı diye. Ya da beni omuzlarımdan tutup sarsacak mıydı? Hafızamda sonsuza kadar silinmeyecek sözler mi söyleyecekti bana? Ancak gözlerini kapatıp başını öne eğip geri çekildi. Everett böyle değildi. O asla birini öldürmez, bir cesedi oradan oraya taşımaz, ya da ateşi söndürmek ya da suçu üstlenmek için yalan söylemezdi. O buradaki herkesten çok daha iyi bir insandı.

"Kusmak üzereyim." dedi.

İkimiz de bunun sebebinin benim sadakatsizliğim olduğunu düşünelim bakalım.

EVERETT, BİR TAKSİ ÇAĞIRDI. Kendi telefonu çekmediğinden benim telefonumu kullanmak zorunda kalmıştı. Telefonumu isterken bile yıkıldığı her halinden belliydi. Aracı

beklerken yüzüme bile bakmadı. Masada onun karşısında oturup parmaklarımla masaya hafifçe vururken bile benimle konuşmadı.

Bir arabanın içeri girdiğini duyduk. Valizini alıp doğrudan evin girişine gitti. Kapıdan geçerken Tyler'a bile bakmadı. İçinde şiddet yanlısı bir kemik parçası bile yoktu.

Tel örgü kapının hemen yanındaki girişte durup, "Üzgünüm." dedim.

Hayır, yanılmıştım. Oradan ayrılırken kolumu kavrayıp kulağıma beni ne kadar sevdiğini söyleyen sözcükler ve '*Bunu nasıl yapabildin?*' ya da '*Umarım mutlusundur.*' gibi bazılarını yakalayamadığım tatsız sözler fısıldadı. Ama onu çok net duyamıyordum, çünkü o sırada kolumu öyle bir kapmıştı ki ben daha çok etimi canımdan koparmak istencesine tırnaklarını geçiren, tendonlarıma kadar canımı yakan, sinirlerimi çimdikleyen o parmaklarına odaklanmıştım. Sessizce ve acıyla dudaklarımı aralarken dizlerim de pes etmeye başlamıştı.

Evi terk etmesiyle birlikte kolum çoktan çürümeye başlamıştı.

—

EVERETT GİDERKEN, basamaklarda Tyler'ın yanına oturup gidişini izledim.

"İyi misin?" dedi. "Hadi içeri gir."

Geri geleceklerdi. Everett öyle söylemişti. Evi arama emriyle birlikte geri geleceklerdi ve şu anda bizi izliyorlardı. İçeri girip arkamızdan kapıyı kapar kapamaz Tyler'a yanaştım. Kollarını yavaşça etrafıma sardı. "Havalandırma boşluğunda bir anahtar var. Onu yok etmeliyim." dedim.

Tyler'la anahtarı tuvalete atıp üzerine sifonu çekmeye karar verdik. Geri çıkmaması için de tuvalet pompası kullanacaktık. Ama önce anahtarlıktaki A harfinin o ince işlemlerini inceledim ve Tyler'a anahtarı Daniel'in evinde bulduğumu söyledim. Ona Daniel ve Laura'yla ilgili bütün hissettiklerimi söyledim. Bunları Tyler bir yandan botlarındaki çamuru ovalarken akan musluk suyunun sesiyle ona fısıldayarak söyledim.

Anahtarlığa bir daha bakınca onu iki parçaya bölen ince bir çizginin olduğunu fark ettim ve içgüdüsel olarak her iki parçayı da zıt yönler doğru çektim. Bunlardan birisi bir kapaktı ve içinden bir flaş bellek çıktı.

Yüzüğüme karşılık flaş bellek. Görünen oydu ki an itibariyle o borcumu da ödemiş bulunuyordum.

Annaleise'in Corinne'le aralarında gelişen bu parçalanamaz bağı ilk ne zaman hissetmişti çok merak ediyordum. Fotoğrafları görmeden önce miydi, yoksa sonra mıydı? Acaba ilk panayı gecesinde mi hissetmişti?

Daniel, onu ittirdikten sonra Corinne'in gözlerini başka tarafa çevirdiğini hayal ettim, Annaleise de orada durmuş onu izliyordu, bir an için göz göze geldiklerini. Annaleise'in Corinne'i tek başına ağlarken onu izlediğini hayal ettim. Böyle bir ana hiç şahit olmamıştım. Ya da belki de Corinne, Annaleise'e bakıp onda cazip gelen karanlık bir şeyler bulmuştu. Aralarında bir bağın kurulmasına sebep olan bir şey.

Belki de kısa ve tek taraflı bir şeydi, hepimizin bazı anlarda olduğu gibi. Corinne belki Annaleise'in orada durup onu izlediğinin bile farkında değildi, ancak Annaleise ihtiyacı olan bir şey yakalamıştı onda. Bir benzerlik ya da bir huzur. Corinne

ne'in bile yıkılabileceği gerçeği. Güçlü insanlar bile yalnızdırlar. Hayran olunası insanlar bile üzgün olabiliyordu. Hiç kimsenin onu sevmediği bir dönemde Annaleise'in Corinne'i çok sevmiş olduğunu umuyordum o an.

Ya da belki de çok sonrası olmuştu, fotoğrafların tekrar netleşmesiyle birlikte.

Bir yeri terk etmenin, sonra da geri dönüp ayak uydurmanın ne demek olduğunu çok iyi biliyordum. Ömrün boyunca bildiğin, tanıdığın şeylerle aranda oluşan mesafeyi birden hissetmek... Ama Annaleise dışarılarda kendine bir türlü yer edinememişti. Yeteri kadar serbest bırakamamıştı kendini. Yalnız bir çocuktu, daha da yalnız bir kadın olmuştu. Bildiği şeye geri dönmüştü.

İnsan dünyanın en hüznünlü insanının kendi olmadığına inanmak isterdi hep.

Annaleise onu orada, resimlerde bulmuştu. Üzgün, yalnız kız. Onu o eski karanlık fotoğraflarda bir battaniyenin içine sarılı vaziyette bulmuştu. Ancak yine de daha fazlasını istedi. Onu Jackson'ın, Daniel'in, Bailey'nin ve Tyler'in içinde bulmayı. Onu babamın işlediği suçun içinden çekip çıkarmayı. Ben gelince de benden almak istedi onu.

Annaleise'in, Corinne'in cansız bedenini korkuyla, özlemle izleyişini hayal ettim. '*Ben sen miyim?*' diye sorduğunu. '*Biz böyle mi olduk şimdi? Nasıl da solup kaybolduk?*'

Ormanlık alanın gözleri, canavarları ve hikâyeleri vardı.

TAM GÜN BATMAK ÜZEREYKEN bir başka araba yanaştı. Bahçede ateşböceklerinin ışıkları parlıyordu. Dedektif

Kayıp Kızlar

Charles, elinde arama emriyle aradıkları şeyin ayrıntılarını verip basamakları çıktı.

Everett haklıydı, aradıkları bir silahtı. Bir silah ve cansız bir beden. Kenara çekildim. Babamın defterlerini ve faturalarını yaktığım için yani Annaleise'in sessiz kalması için ona ödediği paraların, bana olan borcunun geçmişini sildiğim için mutluydum. *Geciktim*, demişti bana Grand Pines'ta. Sus payını ödemekte gecikmişti. *Kızım tehlikede*.

Mark Stewart, Tyler ve benimle birlikte sanki bir çocuk bakıcısı gibi mutfak masasına oturdu, ama doğrudan hiçbirimizin yüzüne bakmıyordu.

Bir saat sonra elinde makineleri yeni bir grubun gelmesiyle birlikte kalkıp ön girişe gittim. Sanki yeni dökülen beton yeteri kadar kanıt barındırıyormuş gibi garajın yeni zeminini parçalamaya başladılar. Bahçenin her yerini kazdılar. Caddeden kurumuş nehir yatağına kadar bütün mülkün etrafını koklaması için bir köpek saldılar. Ancak sonunda onlar da buradan ayrılıp gittiler.

Memurlar evin altını üstüne getirip paramparça ettikten sonra gecenin geç saatinde Tyler'la mutfak masasında otururken Hannah Pardot girdi içeri. Saçları daha uzundu, o keskin kırmızı ruju yerini yumuşak bir bordo rengine bırakmıştı, kıvrıkcıkları daha koyu bir renge boyalıydı. Bedeni daha yumuşaktı ama yüz ifadesi daha sertti. Ve yüzü hâlâ gülmüyordu. "Nic Farrell." dedi. "Dönüp dolaşıp yine aynı yere geliyoruz." Sanki onca zaman hiç geçmemiş gibiydi. Hâlbuki sohbet etmeye başlayıp sohbetimiz yarım kalalı daha dün gibiydi.

"Burada bir şey yok." dedim.

Karşımdaki sandalyeye oturup, “Annaleise Carter, onu hatırlıyorum. O senin ağabeyine şahit olmuştu, hatırlıyor musun? Hatta hepiniz için.”

“Hatırlıyorum.”

Kilitli bir poşetin içinden bir kâğıt parçası çıkardı. Olay yerindeki delil kaldırılmıştı. “Üzerinde bu notla öldürülmüş, Nic. Bunu açıkla.” *Hadi bakalım.*

Not, ufak dikdörtgen bir kâğıda güzel bir el yazısıyla yazılmıştı. Muhtemelen motel odasındaki not defterinin yaprağıydı. Ancak yağmurdan dolayı mürekkebi akmış, kâğıt yumuşamış ve yer yer yırtılmıştı.

“Ben kasabaya dönünce Tyler onu terk etti. O da bunun için her ikimizi suçladı. İyi bir insan değildi dedektif.”

Dedektif Charles, Hannah’nın arkasında dikilince Hannah da başını yana eğdi. “Bana Tyler’la olan ilişkin hakkında yalan söyledin.” dedi dedektif. “Ya da bana şu an yalan söylüyorsun. Hangisi doğru olursa olsun, sana inanmak çok güç.”

“Asıl siz bana yalan söylediniz dedektif. Ön bahçede durup okul çocuğu triplerinde, Tyler’ın başının belaya girmesini istemediğinizi söylemişsiniz. Lütfen ama.”

Hannah, dedektife bakıp kaşlarını çattı, sonra tekrar bana döndü. “O zaman söyle bakalım bana. Annaleise’in notunda bahsettiği kişiler olarak, ikinizin dışında kim, hangi sebeple onu öldürmüş olabilir ki?”

“Ah, Annaleise’i o kadar iyi tanımıyorsunuz, değil mi?” diye sordum. “Annaleise’in çok fazla düşmanı vardı.” dedim tekrar Hannah’ya dönüp. “Onu bir de okul arkadaşlarına sorun. Hep arkadaşlarının sırlarını açığa çıkarırdı. Sanki misilleme yapmak amacıyla onları bir şeylere cesaretlendirmeye çalışıyordu. Emi-

nim hiç burnunu sokmaması gereken bir olaya karıştı ve kendinin herkesten çok daha iyi olduğunu düşündü. Aynı Corinne'e yaptığınız gibi onun da hayatını kurcalayın göreceksiniz."

"Gerçekten öyle mi?" dedi Hannah Pardot.

"Evet." dedi Tyler.

Ne dediğimi duyuyor musun? Fazlasıyla öfke ve fazlasıyla duygu uyandırıyordu insanda. Ne kabahatli ne de masumdu. Ama kendi etti kendi buldu.

"O zaman, artık ayrıntıların üzerinde geçelim, olur mu? Bu işlerin nasıl olduğunu biliyorsunuz." Hannah kayıt cihazını masanın ortasına bıraktı. "Siz ikiniz, onun kaybolduğu gece neredeydiniz?"

"Tam burada, evi temizliyorduk." dedim.

"Size tanıklık yapacak birileri var mı?"

"Tyler. Onu aradım, bardaydı ama geldi. Annaleise'le ayrılmışlardı ve benim tam karşımdaydı, doğru olanı yapmak için. O geceyi burada geçirdi."

"Demek birbirinizin şahidisiniz?"

Tyler, oturduğu sandalyede arkasına yaslandı. "Nic beni aradığında Jackson Porter'la birlikteydim. Bardan ayrılırken beni gördü. Buraya geldiğimi biliyordu."

Hannah masanın üzerine doğru eğildi. "Babanın adına ruhsatlı bir silahı var."

"Gerçekten mi?"

"Evet. Nerede olabileceğini konusunda bir fikrin var mı?"

"Onu hiçbir yerde görmedim." dedim omuz silkerek. "Babamı geçen sene bakımevine taşıdık. Evin arka kapısının kilidi bir süredir kırık, onu yaptırmalıyım. Geçen gün birileri bir şey-

ler karıştırıyordu buralarda.” Dedektif Charles’a dönüp, “Herkes olabilir.” dedim.

Hannah çenesini kımlıdattı. “Garajdaki beton daha tazeydi. Peki, orada ne işiniz vardı Nic? Tyler, sanırım ona yardım ettin.”

“Tekrardan beton döküyorduk.” dedi Tyler.

“Babamı bir an önce eve getirmek için...” diye ekledim ona gülümseyerek. “Seni hep çok severdi Hannah.”

Hannah, kaşlarını çatarak, “Senin Philadelphia’da bir avukatla evleneceğini sanıyordum.” dedi.

“Elimde bir yüzük görüyor musun?”

Oturduğu yerde biraz kımlıdadı. “Evi satmak için vasilik davası açmışsınız. Evrakları gördük.”

Bir an için şaşırdım, ama sadece bir saniyelik. Sonra başımı olumsuz anlamda sallayıp kendi kendime gülümsedim. “Hayır, hayır, satmak için değil. Tabela asılı değil. Pazara sunulmadı. Vasilik için bir mahkeme tarihimiz var. Babamla birlikte eve döneceğiz.”

Mesafe de aynı zaman gibi, kendi oluşturduğumuz bir şeydi.

Tüm parçalar mükemmel bir kreşendoya dönüşüyordu. Beni güvenle evime götürmek için sıralanıyorlardı.

* Kreşendo: Bir müzik eserinde seslerin gittikçe güçleneceğini belirten hareket. (ç.n.)

Üç Ay Sonra

Bir yerlerde içi renkli mobilyalarla dolu bir depo vardı. Para bittiğinde ve herhangi bir adres bırakmadığım için beni bulamayacaklarından onları ya açık artırmaya çıkaracaklar ya da binanın tam arkasındaki otopark alanındaki çöp konteynırının yanına bırakacaklardı.

O kişi de artık kaybolacaktı. Hafızalarında bir hayalet olarak kalacaktı.

Telefon numaramı değiştirdim. Böylesi daha iyi oldu.

Yüzük ortaya çıkmadı. Belki polis arama yapmadan Annaleise'in erkek kardeşi bulmuştu, belki anlamadığı bir şeyden dolayı onu kurtarmak için bir yerlere saklamıştı ya da belki de diğer her şey gibi Daniel'ın bıraktığı yerde Annaleise'in çantasında gömülü kalmıştı. Belki de günün birinde bir araba şeklinde ya da yenilenmiş bir garaj ya da bir üniversite yılı olarak geri dönecekti.

Burada hiçbir şey sonsuza kadar kaybolmazdı.

ANNALESIE'İN HAYATINI PARAMPARÇA edip sonra bir araya getirmişlerdi. Ailesiyle ve okul arkadaşlarıyla görüşüp üniversite zamanından beri izlediği yolları takip edip geçmişine dalmışlardı. Bana kalsa konuşmamı bitirmiştim. Daha fazla konuşmama gerek yoktu. İşte bunu da Everett'tan öğrenmiştim.

Tyler da konuşmayı kesti. Ve sonra Jackson, Daniel ve Laura. Sonunda sessiz bir kasaba olup çıkmıştık. Gerçekten bizi son bir kez daha suçlayabilirler miydi?

Hakkımızda dedikodular vardı. Ama bunlar baş edebileceğim dedikodulardı.

Eğer Annaleise'in soruşturmasının tamamı bir kutunun içindeydiyse sanıyorum ki görüp görülecekler bunlar olurdu: Cooley Ridge polis karakoluna hitaben yazılmış bir mektup, tüm bulgularıyla birlikte bir otopsi raporu, silahla ateş açılma sonucu göğüste yara, kan kaybı, temiz ve basit; ortadan kaldırılmış diğer tüm deliller, Daniel'in açıklığa kavuşturduğu telefon kayıtları. *Ona beni aramamasını söylemiştim. Beni taciz ediyordu*, demişti Daniel, kolunda bebeğini sallayarak ve işte yalanlar: *Daniel benimleydi*, diye yemin etmişti Laura. *Kelly's'den çıkıp saat gece yarısını biraz geçe eve geldi. Birlikte evdeydik. Hamileliğimden dolayı mide yanması yaşıyordum. Mideme iyi gelmesi için bana makarna yaptı. Gecenin geri kalanında da hep evdeydik.*

EV KENDİNİ TOPARLIYORDU. Önce babam için garajı hallettik. Belki de babamın hiçbir şeyi yok diye düşündüm, çünkü tanıdık bir ortamda kendini daha iyi hissediyordu. An-

cak zaman zaman yine dalıp gidiyor ve kendisini kasabanın karşısında buluyordu. Birileri mutlaka onu geri getiriyordu. Bazı günlerde ise sabahları kalkıp mutfak masasına oturur, sanki başka bir zaman diliminde yaşıyormuş gibi bana Shana, diye hitap ederdi. O günlerde gözlerini karnıma dikip, *Umarım bu sefer kız geliyordur. Bir kız kardeşe ihtiyacı var. Onu koruyacak bir kız kardeşe. Onu bu dünyada daha iyi bir adam yapacak, gibi şeyler diyebiliyordu.*

—

BABAMI EVE GETİRDİKTEN bir hafta sonra, dört gündür doğum kontrol haplarımı almadığım aklıma geldi. İki hafta sonra da, bir zamanlar Corinne'in banyosunda her şey değişmeden iki gün önce hissettiğim aynı mide bulantısını ve aynı kemik yorgunluğunu hissetmeye başladım.

Tyler, evin her odasını tek tek yeniliyor, bizlere yer açıyordu. Benim yatak odam çocuk odası olacaktı. Daniel'ın eski odası Tyler'ın ofisi olacaktı. Tyler, annemlerin odasını iyice temizlemesi gerekiyordu benim orada uyuyabilmem için; yeniden badana yapılması gerekiyordu, ayrıca yeni halı ve eşya gerekiyordu. Laura geldi aklıma, Daniel'a nasıl da her istediğini yaptırıyordu, sanırım onu şimdi daha iyi anlıyordum.

Tüm yorgunluğuma rağmen hâlâ deliksiz uzun bir uyku uyuyamıyordum. Bazı günlerde gece ve gündüzü ayırt edemediğimden ne zaman uyuyup ne zaman uyanık kalacağımı da şaşıırıyordum.

Bazen de o sağ elimdeki titreme nüksediyordu. Öyle durumlarda titremeyi durdurmak için elimi karnıma götürüyordum. Hâlâ korkuyordum. Sanki her şey yüzeye çok yakınmış gibi

hissediyordum. Sanki birisi dürtecek ve o kırılgan hikâyemiz hemen devrilecek, çatlayacak ve her şey ortaya çıkacaktı.

Ancak henüz olan bir şey yoktu.

Sanırım bunu atlatacaktık.

—

NASIL UYUYABİLİRDİM Kİ? Bunca olaydan sonra?

Bunu şu aşamada söylemem kime fayda sağlardı bilmiyordum. Corinne çok güzel bir kızdı ve bir canavardı, onu bir zamanlar çok sevmiştim. Ama sonunda onu terk ettim, herkes gibi. Sonunda kendini bana öldürttü.

İşte. İşte bu da benim itirafımdı. Ama hayatımda tanıdığım en temkinli kişiydi. Ne yaptığını çok iyi biliyordu. Bilmeliydi de. İşte o zaman uyuyabiliyordum.

Ancak bazen tek düşündüğüm şey Corinne oluyordu. Ve o gece, hızla yanıma geliyordu. Bazen uykuya daldığımda farlarda o kocaman gözlerini bana diktiğini görüyordum.

Öyle gecelerde, aynı bu gecede olduğu gibi, Tyler sanki hissediyormuş gibi bana daha da yaklaşıyordu.

İnsanı evinde hissettiren bir duygu vardıysa eğer, o da buydu. Hiçbir sırrın olmadığı, hiçbir şeyin gömülü olmadığı bir yerdi, ne geçmişinizin ne de kendinizin. Aynı merdivenleri inip çıkarken, aynı koridordan ya da aynı odadan geçerken size yansıyan tüm modellerinize bürünebileceğiniz bir yer. Mutfak masasında otururken annenizin hayaletinin varlığını hissetmek, akşam yemeğinde babanızın sözlerinin etrafınızda dört dönüyor olması, ağabeyinizin sizin daha iyi ve daha güçlü olmanızı dileyip bundan emin olmak için uğrayıp sizi kontrol etmesi ve Tyler. Tabii ki Tyler...

Kayıp Kızlar

Şimdiye kadar olduğunuz ve yaptığınız her şey dört duvar arasından insana geri yansıyor ve her şeye rağmen, tüm zorluklara rağmen kalanlar insanlar oluyordu.

Gerçeklerden korkmaktan vazgeçebileceğiniz bir yer, onu bir parçanız yapın. Yatarken yanınıza alın. Kolu etrafınıza sarılıyken onun yüzüne bakın.

Gerçekler, işte.

Gerçek şu ki kaybetmek zorunda kalacağım her şey ve onları kaybetmeye ne kadar yakın olduğum düşüncesi beni çok korkutuyordu. Ancak bu başıma daha önce gelmişti. Ve onu atlatmıştım.

Tyler'ın bildiği, Everett'ın da bende bulduğu şeyin bu olduğuna inanmak istiyordum, o da bunu atlatacağımdı. Aslında sadece tek bir şeydi, ama aynı zamanda her şeydi.

Kendini toparla.

Yeni baştan başla.

TEŞEKKÜRLER

Beni bu fikri sadece tek cümlelik bir atışken cesaretlendiren acentem Sarah Davies'e, yol boyunca bana paha biçilmez tavsiyelerde bulunduğu için ve tereddütsüz desteği ve inancıyla bu projenin hayata geçirilmesindeki yardımlarımdan dolayı teşekkürlerimi sunuyorum.

Editörüm, Sarah Knight'a da bu kitabın nasıl daha güçlü olabileceğini görüp bunu nasıl gerçekleştirebileceğimizi bana gösterdiği için teşekkür ediyorum. Senin o keskin gözün ve sezgilerinden dolayı sana minnettarım. Ayrıca Simon & Schuster'deki tüm ekibe, özellikle Trish Todd ve Kaitlin Olson'a teşekkürü borç bilirim.

Megan Shepherd'a teşekkür ediyorum, bu kitabın o kadar çok taslağını okudu ki sayısını ben bile hatırlamıyorum. Ve Elle Cosimano, Ashley Elston ve Jill Harway, tüm o beyin fırtınası seanslarımız, geri dönüşleriniz ve dostluklarınız için, teşekkür

ederim. Bat Cave 2014'teki herkese anlayışınız ve bu projeyi cesaretlendirdiğiniz için kocaman teşekkürler.

Ve son olarak eşim, Luis'e teşekkür etmek istiyorum, annemle babama ve tüm aileme destekleri için teşekkür ediyorum.